

**ДЖЕК
ЛОНДОН**

LITERARY
PUBLISHING
HOUSE
DNIPRO
KIEV — 1969

ВИДАВНИЦТВО
ХУДОЖНЬОЇ
ЛІТЕРАТУРИ
«ДНІПРО»
КИЇВ — 1969

JACK LONDON

WORKS IN TWELVE VOLUMES

VOLUME TWO

A DAUGHTER OF THE SNOWS
THE CALL OF THE WILD
THE PEOPLE OF THE ABYSS

TRANSLATION INTO UKRAINIAN

ДЖЕК ЛОНДОН

ТВОРИ У ДВНАДЦЯТИ ТОМАХ

ТОМ ДРУГИЙ

ДОЧКА СНІГІВ
ПОКЛИК ПРЕДКІВ
НА ДНІ ПРІРВИ

ПЕРЕКЛАД З АНГЛІЙСЬКОЇ

И(Амер)
Л76

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

*Дмитро Затонський, Віталій Коротич,
Микола Лукаш, Василь Мисик,
Тетяна Якимович.*

7—3—4
Інф. лист—68М

ДОЧКА СНІГІВ

Роман

— Усе влаштовано, міс Велс, тільки, на жаль, ми ніяк не можемо дати вам шлюпки.

Фрона Велс жваво скочила з місця й підійшла до старшого офіцера.

— У нас діла, аж голова йде обертом,— пояснив він,— а до того шукачі золота такий непевний вантаж... Принаймні...

— Розумію,— перехопила вона,— я теж поводжусь не дуже певно. Вибачте за турботу, але, але...— Вона швидко обернулась і показала рукою на берег.— Бачите отой великий рублений дім? Де купчаться сосни, ближче до річки? Я там народилась.

— У вашому становищі я й сам, либонь, поспішав би,— співчутливо пробурмотів офіцер, проводячи її по палубі, що захрясла людьми.

Всі пхалися, заважали одне одному і голосно лаялись. Кількасот шукачів золота вимагали, щоб їхній багаж негайно вивантажили на берег. Всі люки були навстіж відчинені, і парові крани, скриплячи, підіймали з трюму клунки та ящики. Все перемішалось і переплуталось. Низки плоскодонних човнів, обступивши з обох боків пароплав, приймали вантаж, який спускали їм згори. На кожному човні купами товклися чоловіки. Обливаючись потом, вони накидались на кодоли з судна, гарячково перебирали тюки, скрині. Інші знов, стоячи на палубі, розмахували вантажними квитками, перегукувалися з тими, хто був на човнах. Траплялося, що двоє чи троє правувалося за один клунок, і тоді вибухала справжня війна. Різні тавра — два кружечки чи кружечок з крапкою — призводили до суперечок, що й кінця їм не було. На кожну пилку знаходилось яких десять претендентів.

— Комісар каже, що збожеволіє від цього всього,— мовив старший офіцер, допомагаючи Фроні дістатись до східців,— а вантажники викинули пасажирам усі клунки й лапками накрились. Ми, одначе, щасливіші за «Віфлеємську Зірку»,— додав він, показуючи на пароплав, що об'якорився за чверть милі від них.— Половина її пасажирів привезла з собою в'ючних коней, щоб перебратись через Скагвей та Сніговий перевал, а друга половина, не маючи коней, виряджатиметься на Чілкут. Отож вони збунтувались і зараз там чисте пекло.

— Гей, ти! — гукнув він, поманивши рукою баркас «Уайтгол», що хитався на хвилях осторонь тієї метушні.

Маленький баркас героїчно спробував проскочити поміж човнів до великої баржі. Та перевізник невдало кинув мотуза, так що він зачепився за лебідку, і баркас, крутнувшись, став на місці.

— Стережись! — гукнув старший офіцер.

Два каное, на сімдесят футів завдовжки, навантажені клунками, шукачами золота та індіанами, розпустивши всі вітрила, рушили від баржі до берега. Одне з них круто повернуло в бік причального містка, та друге притисло баркас до баржі. Перевізник устиг вчасно підняти вгору весла, однак його човник, здавлений каное, затріщав, і здавалося, що він ось-ось розламається. Перевізник скочив на ноги і в стислих, але енергійних виразах прокляв вічним прокляттям усіх на каное та на баржі. Якийсь чоловік, перекинувшись через борт баржі, почав його обкладати не менш енергійними прокльонами, а індіани та білі з каное голосно й зневажливо реготались.

— Гей, ти, роззяво,— гукнув один з них,— ти б перше навчився веслувати!

Перевізник гримнув кулаком бідолашного критика просто в лице і, приголомшивши, відкинув на клунки. Вважаючи, що цієї відсічі замало, ображений перевізник ще раз підняв угору кулака. Однак шукач золота, що був од нього найближче, схопився за револьвера. На щастя, зброя застрягла у новенькій шкурятній кобурі. Інші аргонавти, сміючись, чекали, чим усе кінчиться. Тут каное зрушило з місця, індіанин-стерничий штовхнув кінцем свого весла перевізника в груди і звалив його з ніг на дно човна.

Коли прокльони та шалена лайка дійшли апогею і коли здавалося, що не обійдеться без кривавої сутички, стар-

пий офіцер крадькома скинув оком на дівчину поруч себе. Він сподівався, що побачить у неї на обличчі збентеження та страх, і непомалу здивувався, зустрівшись очима з її розгарячкованим, глибоко зацікавленим поглядом.

— Мені дуже неприємно...— почав він.

Та Фрона не дала йому докінчити, наче невдоволена його втручанням.

— Ну, що там! Це пусте! Мені, навпаки, все це страшенно подобається. Проте я дуже рада, що револьвер застряг у кобурі, а то б...

— ...ми не скоро дісталися до берега,— усміхаючись, докінчив тактовно офіцер.

— Цей чоловік страшенний грабіжник,— провадив він далі, показуючи на перевізника, що підпливав уже до них.— Він заправив рівно двадцять доларів за те, що довезе вас до берега! Та ще й каже — коли б це, мовляв, з чоловіка, то взяв би двадцять п'ять. Він, кажу вам, достеменний розбишака. За ним давно вже плаче шибениця. Двадцять доларів за півгодини праці! Лишень подумати!

— Гей там, обережніш на слові! — застеріг той, про кого йшлося. Він незграбно причалив, одне весло його впало за облавок.— Ніхто вас не просить ляпати язиком! — додав він задержувато, викручуючи рукав, що замочився, коли він діставав весло.

— А слух у вас, чоловіче, добрий,— зауважив старший офіцер.

— Кулак теж непоганий,— відрубав перевізник.

— Та й язик не дурно пришитий.

— У нашому ремеслі інакше й не можна. До вас, акул, тільки попадешся на зуби, одразу проглинете. Я — розбишака!.. Та хто ж тоді ви? Напхають у своє корпото тисячу пасажирів, як тих оселедців у бочку, годують покидьками, мов за свиней їх мають, а деруть удвічі дорожче, ніж за перший клас! То хіба я розбишака?

Над верхньою палубою раптом з'явилось чесьь червоне обличчя і голос зарепетував:

— Чи ви, нарешті, вивантажите мій багаж? Чуєте, містере Терстон? Зараз же! Негайно! П'ятдесят моїх поні на цій вашій паршивій посудині перегризають одне одному горло, і вам кепсько доведеться, коли їх не вивантажите як стій! Кожен день затримки мені стає тисячу доларів! Я цього не потерплю, чуєте? Ви почали дерти з мене шкуру від тої хвилини, як ми вирушили з Сіетла!

Годі! Пеклом присягаюся, що я геть розпуджу всю вашу компанію, хіба не я буду! Чуєте, це я кажу, Тед Фергюсон! Коли вам дорога вапа шкура, то ворухіться! Чули?

— То це я розбишака!..— бурмотів тим часом перевізник.— Я — розбишака!

Містер Терстон, заспокійливо махнувши рукою червонопикому добродієві, звернувся до дівчини:

— Я б з найбільшою охотою сам довів вас до берега, та ви ж бачите, скільки маю клопоту! До побачення! Щасливої дороги! Я зараз покличу матросів і накажу відшукати ваші речі. Ви їх одержите на складі взавтра рано.

Вона злегка сперлась йому на руку і спустилася в човен.

Хистке суденце під вагою її тіла раптом гойднулося й зачерпнуло води, що залила доверху їй черевики, але Фрона, немовби нічого й не трапилось, спокійно сіла на кормі, підбгавши під себе ноги.

— Почекайте! — крикнув офіцер.— Так же не можна! Верніться назад, міс Велс. Я вже вам якось дістану одну з наших шлюпок.

— Перше я вас у пеклі побачу! — заперечив перевізник, відпливаючи.— Пустіть! — вигукнув він погрозливо.

Містер Терстон, що міцно вхопився за стерно, за свою лицарську поведінку був нагороджений добрячим ударом весла по пальцях. Тоді він, забувши про всі приписи гречності, а так само й про міс Велс, вилаяв перевізника довгою промовистою лайкою.

— На мою думку, ми б могли розпрощатись чуліше, — сказала міс Велс і голосно засміялась.

— О господи, — промимрив офіцер, скидаючи шапку та чемно кланяючись.— Оце-то жінка! — І зовсім несподівано він відчув непереможне бажання завжди бачити перед собою сірі очі Фрони Велс. Він не вмів аналізувати свої почуття, не знав, звідки взялося таке бажання, але почував, що ладен був би піти за нею на край світу. Його професія здалася йому огидною, йому захотілось усе кинути й помандрувати за нею туди, в Клондайк. Але глянувши на борт пароплава, на червоне обличчя Теда Фергюсона, він схаменувся. Мрія, що на хвилину була захопила його, розвіялась...

Плюсь! Перевізникове весло, незграбно занурившись у хвилі, хлюпнуло водою Фроні на обличчя.

— Маю надію, ви на мене не гніваєтесь, міс,— виправдувався він.— Я стараюсь, як можу, але цього, видно, замало.

— Та нібито й так,— одказала вона добродушливо.

— Правду мовити, не люблю я моря,— провадив збентежений перевізник,— але мені доконче треба як-небудь чесно здобути грошенят, і мені здається, що такий спосіб найкращий. Я вже давно був би в Клондайку, коли б мені хоч крихту поталанило. Я вам скажу, як усе склалось. На половині дороги, коло Вітряного Рукава, в мене пропали всі мої речі, а я вже перетарабанив їх через перевал.

Хлюп! Плюсь!.. Фрона витерла обличчя, здригаючись від холоду, бо струмок води збігав у неї по спині.

— Ви молодець,— підбадьорював він її,— ви якраз придатні для цієї країни. Ви простуєте далі, в глиб краю?

Вона весело кивнула головою.

— А їй-бо, ви молодець... Отже, коли пропало моє причандалля, я повернувся на берег і вирішив набути все знову. Через те я й заправив таку ціну. Маю надію, що вона не дуже вас обтяжить. Запевняю вас, міс, я не гірший за інших. Я мусив викласти сотню за це старе корито, а в Штатах за нього дали б хіба десять доларів. Тут на все такі ціни. Туди далі, в Скагвею, ухналі коштують по чверть долара за штуку. Зайдеш, наприклад, до бару, замовиш собі віскі, а за віскі півдолара. Що ж тут чинити? Вип'єш віскі, кинеш на прилавок два ухналі, й квит. Ніхто не скаржиться. Ухналі там ходять за дрібні гроші.

— Ви мужній чоловік, коли після таких пригод знову важитесь у цю дорогу. Як вас на ім'я? Може, ми там де зустрінємось.

— Кого? Мене? О, мене звать Дел Бішоп, копач. Коли нам доведеться де здибатись, то я з вами поділюся останньою сорочкою, чи то, я хотів сказати, останнім шматком хліба.

— Дякую,— відказала дівчина, лагідно усміхаючись. Вона вміла шанувати все, що йшло від щирого серця.

Він перестав веслувати й знайшов під ногами у воді старого щербатого черпака.

— Не завадило б вам трошечки вичерпати воду,— зауважив він, кидаючи черпака до неї.— Човен ще гірше протікає, як оце його здавило.

Фрона в думці посміхнулася, підтикалась і взялася до

роботи. Щоразу, як човен поринав у воду, на обрії, немов велетенські хвилі, то підіймались, то влягали поорані глетчерами гори. Час від часу вона зупинялась на хвилину, щоб трохи відпочила спина, і дивилась на людний берег, що до нього вони прямували, та на морську протоку. Протока врізувалася далеко в берег, і в ній об'якорилось яких двадцяттеро великих пароплавів. Від берега до пароплавів і назад снували човни, баржі, каное і ще безліч різних маленьких суденець.

«Людина — невтомний трудівник, вічний борець з ворожими стихіями», — думала Фрона, пригадуючи своїх учителів, що до їхньої мудрості вона прилучилася під час лекцій та власних студій пізніми вечорами. Вона була дитина свого віку і чудово розуміла природний світ та його явища. І вона любила цей світ глибоко, ба навіть поважала його.

Деякий час чути було тільки хлюпотіння води під веслами Дела Бішопа. Раптом у нього промайнула одна думка.

— А ви не сказали мені свого ім'я, — промовив він з поблагливою гречністю.

— Я звуся Велс, — відповіла вона, — Фрона Велс.

На обличчі в нього відбилася величезна пошана, сливе побожність.

— Ви Фрона Велс? — промовив він повагом. — То Джекоб Велс ваш батько?

— Так, я дочка Джекоба Велса, до ваших послуг.

Він протяжисто свиснув і покинув весла.

— Ну як так, то вертайтеся на корму та підібгайте ноги, а то вони зовсім у вас промокнуть, — скомандував він. — І киньте оту вилівку!

— Хіба я погано працюю черпаком? — обурилась Фрона.

— Та не те! Ви працюєте якнайкраще... Але ви... ви...

— Я зовсім не змінилася з тієї хвилини, як ви дізналися, хто я така. Веслуйте собі — то ваша робота. А я свою робитиму.

— Ні, ви таки справді молодець! — вигукнув він у захваті і знову взявся до весел. — То це Джекоб Велс ваш батько! Як це я зразу не догадався?

Коли вони причалили до піщаної обмілини, що завалена була паками різного краму й захрясла людом, Фрона затрималася потиснути руку своєму перевізникові. І хоч цей вчинок з боку жінки, що найняла його для виконання

певної роботи, здався перевізникові трохи чудним, та на те вона була дочка Джекоба Велса.

— Пам'ятайте, мій останній шматок хліба то ваш,— пагадав він, не випускаючи її руки.

— І ваша остання сорочка також. Не забувайте цього!

— Одначе ви-и-и молодчага! — вирвалось у нього, коли він востаннє потиснув її руку. — Далєбі!

Коротка сукня не стримувала її вільних рухів, і Фрона з приємним подивом завважила, що замість дріботіти, як то звичайно на міських вулицях, вона ступала тепер широко й легко, ходою людини, звиклої до далеких подорожей і нестатків. Не один шукач золота, поглянувши на її щиколодки, на дужі литки в сірих гетрах, думав собі про неї те ж саме, що й Дел Бішоп. А хто хоч раз глянув їй в обличчя, той обов'язково глядів ще на неї, бо її лице було щире й товариське, а в очах тремтіла ледве помітна усмішка, завжди ладна спалахнути, освітити все обличчя, скоро всміхнуться до неї чиїсь інші очі. Усмішка її бувала різна — весела чи співчутлива, пустотлива чи насмішкувата, — залежно від того, які почуття її викликали. А часом усе обличчя променилося в неї усмішкою, — усмішкою, що завжди була щира й приязна.

Цим разом Фрона мала багато причин усміхатись, коли, перетинаючи піщану відмілину, поспішала крізь натовп до рубленого будиночка, на який вона вказувала містєрові Терстону.

На березі ж час, здавалося, повернувся назад, і транспорт набув первісних форм. Люди, що ніколи в житті не носили нічого, крім маленьких пакуночків, поробилися в'ючаками. Ніхто не йшов рівно, піднявши голову, — всі, зігнувшись, як дуга, важко переставляли ноги. В'ючне сідло — це була власна спина, і на цих спинах уже починали натиратися садна від ременів. Люди спотикались під незвичним тягарем, ноги плутались, як у п'яних, роз'їжджались в різні боки; нарешті, їм темніло в очах, і вони падали край дороги разом із своїми клунками. Інші, насилу стримуючи радість, вантажили своє манаття на двоколісні візки і бадьоро тягли їх, поки застрявали десь на повороті, де дорогу заступали величезні кам'яні валуни. Там вони спізнавали закони мандрів по Алясці, кидали свої візки або котили назад і збували їх за шалену ціну якому новакові, що допіру вийшов на берег. Новаки,

оперезані кольтами, набоями, мисливськими ножами — цього добра набиралось фунтів на десять, — бадьоро виступали в дорогу, але невдовзі насилу пленталися назад, кидаючи в розпуці револьвери, набої, ножі. Так задихаючись, обливаючись потом, покутували Адамові сини гріх свого далекого пращура.

Фроні було ніяково серед цього бурхливого людського потоку, серед людей, наче збожеволілих від жадоби золота. Навіть ця добре знайома місцевість, де кожен крок нагадував дівчині минуле, тепер, через цих чужинців, що метушилися, мов неприкаяні, здавалась їй якоюсь іншою. Чужими здавалися навіть старі, такі знайомі межові кілки. Все було, як колись, і водночас усе інакше.

Тут, у цій зеленій долині, де вона бавилась у дитинстві, де лякалася свого голосу, що переливався луною від глетчера до глетчера, — тут тепер нікали вперед і назад тисячі людей, столочуючи ніжну траву, порушуючи тишу мовчазних скель. А там далі, в дорозі, були ще тисячі, а за Чілкутом — ще тисячі. По всьому узбережжю Аляски аж до самого Горну, скрізь, скрізь десятки тисяч людей, що підкорили собі й вітер і пару, вічних мандрівників з усього світу.

Як і колись, шумить та клекоче Дая, збігаючи до моря. Та предковічні її береги потоптані безліччю ніг людських, і люди безкраїми лавами тягнуть мокрі кодоли, а тяжко навантажені човни плывуть за ними проти води. Воля людини змагається з волею річки, і люди, перемагаючи, кепкуючи над старезною Даєю, все глибше та глибше втоптують дорогу для тих, хто прибуде пізніше.

Двері до складу, крізь які Фрона, бувало, часто бігала сюди й туди, де з острахом дивилась на таке незвичне для неї явище, як заблуканий мисливець або купець, що торгує хутрами, — зараз обложила галаслива юрба. Колись-то, як прийде кому лист «до запитання», — всі дивом дивуються, а тепер, заглянувши в вікно, вона побачила величезну, аж до стелі, купу листів. За цими ось листами й доминався галасливо натовп. Перед складом, знадвору коло ваги, також товклися люди. Індіанин-носієв кидав свою ношу на вагу, її власник-білий занотовував у записній книжці, скільки вона важить, і на вагу кидали іншу ношу. Кожна ноша була перев'язана ремінням, наладована для важкого переходу через Чілкут. Фрона пробилася вперед. Її цікавила ціна за перенесення вантажу. Згадалось їй, як

колись за ношу для одного носія плачено по шість центів, себто сто двадцять доларів за тонну.

Якийсь новак важив своє добро. «Вісім центів»,— звернувся він до індіян, заглянувши перше до свого путівника. Індіяни глузливо зареготались і одказали гуртом: «Сорок центів!»

Новак похнюпився й заклопотано озирнувся. В очах у Фрони він помітив співчуття, і їй здалося навіть, що він пильно на неї подивився. Насправді ж то він вираховував, скільки доведеться виплатити за три тонни, рахуючи по сорок доларів за сто фунтів.

— Дві тисячі чотиреста доларів за тридцять миль!— вигукнув він.— Що мені робити?

— Краще платіть по сорок центів,— порадила Фрона, знизавши плечима,— а то вони зараз познімають ремені.

Чоловік подякував за пораду, та не послухав її і далі торгувався. Один індіанин виступив наперед і почав розв'язувати ремені. Новак завагався, і саме як він ладен уже був поступитись, носії підняли ціну до сорока п'яти центів. Він тільки осміхнувся й кивнув головою, погоджуючись, коли тут підійшов ще один індіанин і почав збуджено про щось шепотіти носіям. Почулися радісні вигуки, і, поки новак добрав, що до чого, індіяни поскидали ремені й пішли геть, радісно сповіщаючи всіх, що ціна за приставку вантажу до озера Ліндермен підскочила до п'ятдесяти центів.

Натовп біля складу раптом чомусь захвилювався. Всі заклопотано перешіптувались, пильно вдивляючись у трьох чоловіків, що з дороги наближались до складу. А ті три нічим не відрізнялися від інших шукачів золота. Вдягнені були погано, майже в лахміття. Десь-інде, серед порядного товариства, сільський поліцай зараз би зацікавився ними і заарештував їх, як волоцюг.

— Француз Луї,— перебігало з уст в уста.

— Має в Ельдорадо три заявки,— промовив до Фрони її сусіда.— Варті не менш як десять мільйонів.

Коли глянути на француза Луї, що йшов попереду своїх товаришів, аж ніяк цього не подумалося б. Загубивши десь, певне в дорозі, шапку, він недбало пов'язав голову витертою шовковою хусткою. І хоч мав він отих десять мільйонів, сам ніс свого клунка на широких плечах.

— А другий хто?

— Біл Свіфтотер, теж король Ельдорадо.

— Та певже? — спитала Фрона, не діймаючи віри.

— Авжеж! — вигукнув той самий. — Його портрет надруковано в усіх газетах, що вийшли протягом останніх шести тижнів. Гляньте! — Він розгорнув газету. — Портрет дуже схожий. Я так часто дивився на нього, що впізнаю його пику серед тисячі.

— А третій? — поспитала вона, мовчки схиляючись перед таким авторитетом.

Її інформатор піднявся навшпиньки, щоб краще роздивитись.

— Не знаю, — признався він ніяково і вдарив по плечу свого сусіду. — Це хто? Отой худорлявий, голений? В синій сорочці, з латкою на коліні?

В цю хвилину Фрона радісно скрикнула й кинулася вперед.

— Метел Мете Маккарті!

Чоловік з латкою щиро потиснув їй руку, хоч і не впізнав її, і недовіриливо поглянув на неї.

— Ви мене не пізнаєте! — вигукнула Фрона. — Ні, ні, не кажіть мені, що впізнали! Коли б не було тут стільки глядачів, я обняла б вас, старий ведмедю!.. От і пішов Великий Ведмідь додому, до своїх Маленьких Ведмежат, — почала вона повагом. — А Ведмежата були дуже голодні. І Великий Ведмідь сказав: «Відгадайте, що я вам, дітки, приніс?» Одне Ведмежа сказало, що ягоди, а друге сказало, що рибу лосося, а третє сказало, що їжатця. Тоді Великий Ведмідь засміявся: «Хо-хо!» — і сказав: «Ні, я приніс чудову, велику, гладку людину!»

Що далі він слухав, то більше починав собі щось пригадувати — це було видно по ньому, і коли Фрона замовкла, обличчя його зморщилось і він засміявся якимсь особливим, тихим сміхом.

— Та я вас, далєбі, знаю, — сказав він, — тільки ніяк не можу згадати, хто ви така.

Вона показала на склад, з обавою дивлячись на нього.

— Ага, згадав! — Він одступив на крок, уважно приглядаючись до Фрони. Тут на його радісному обличчі раптом проступило розчарування. — Ні, цього не може бути! Я помилився. Ніколи не могли ви жити в цій халупі, — він показав на склад.

Фрона енергійно закивала головою.

— То це все ж таки ви! Маленька сирітка з золотою

кучмою, яку я так часто розчісував! Маленька чарівниця, що босоніж бігала по цьому камінні!

— Так, так! — радісно підтвердила вона.

— Маленьке чортеня, що викрало запряжку собак і серед лютої зими помандрувало на Перевал, щоб довідатись, де кінчається світ!..— А все це нарobili чарівні казки старого Мета Маккарті!

— О Мете! Любий старий Мете! Чи пам'ятаєте, як я пішла купатись із сиваськими дівчатками з індійського табору?

— І я тоді за коси витяг вас із води!

— І загубили новісінького чобота.

— Та чому ж не пам'ятати! Це був страх який ганебний вчинок! А за чоботи я заплатив десять доларів у крамниці, вашому ж таки батькові.

— А потім ви через Перевал помандрували в глиб країни і ми більше про вас нічого не чули. Всі гадали, що ви померли.

— Пам'ятаю це як сьогодні! Ви плакали в мене на руках і не хотіли на прощання поцілувати свого старого Мета. А проте ж поцілували-таки! — додав він з виглядом переможця. — Поцілували, коли зрозуміли, що я справді вас покидаю. Яка ви тоді були кришиночка!

— Я тоді мала тільки вісім літ.

— А минуло вже дванадцять з того часу. Дванадцять довгих років провів я в глибині країни, ні разу не показувався між люди... Вам тепер має бути двадцять років?

— І я вже на зріст майже вас догнала, — додала, кивнувши, Фрона.

— Гарна з вас вийшла жінка — висока, струнка... — Він оглянув її критичним оком. — От тільки не завадило б бути трохи огряднішою.

— Не в двадцять же років, Мете! — заперечила вона. — Не в двадцять! Ось помацайте мою руку й побачите! — Вона зігнула руку й показала йому, як напружилися м'язи.

— М'язи сильні, — погодився він, доторкуючись до її руки. — Можна подумати, що ви добували шматок хліба тяжкою працею.

— О, я вмію кидати списа, знаю бокс, фехтування, — хвалилась вона, прибираючи відповідну поставу. — Вмію плавати, пірнати, скакати через мотузок двадцять разів упідряд, ходити на руках.

— То це вас так там учили! А я думав, що ви їздили вивчати різні науки,— сказав він незадоволено.

— Тепер, Мете, нові методи навчання. Тепер вас уже не відсилають додому з головою, начиненою всякими науками...

— ...та з такими кволими ногами, що вони не можуть здержати цієї вченої голови! Ну гаразд, дарую вам ваші м'язи.

— А як ваші справи, Мете? — запитала Фрона.— Як вам велося цих дванадцять років?

— Погляньте на мене.— Він широко розставив ноги, високо підняв голову, виставив уперед груди.— Перед вами стоїть містер Мет Маккарті, один з королів славетної династії Ельдорадо, і все це він здобув своїми власними руками. Мої володіння безкраї. Тепер у мене за одну хвилину добувається більше золотого піску, ніж я бачив за все своє попереднє життя. Тепер я їду в Штати розшукати собі спадкоємців. Я переконаний, вони повинні бути. В Клондайку знайдеш доскоchu золота, але доброго віскі там немає, і я собі постановив, хоч кров з носа, випити справжнього віскі ще до смерті. А тоді вернуся в Клондайк керувати своїм майном. Слово честі, я один з королів Ельдорадо, і коли вам що-небудь таке буде потрібно, я радо позичу.

— Ви й тепер той самий старий Мет! Жодної зміни! — засміялася Фрона.

— А ви та сама чистокровна Велс, хоч м'язи у вас, як у призового борця, а мозок, як у філософа. Ну, ходімо, наздоженем Луї та Свіфтвотера. Кажуть, що Енді досі завідує складом. Побачимо, чи впізнає він мене, чи не вицвів мій образ на сторінках його спогадів.

— І мій теж,— Фрона схопила його за руку. У неї була кепська звичка хапати за руку тих, кого вона любила.— Вже десять літ минуло, відколи я виїхала звідси.

Ірландець пробивав собі дорогу серед натовпу, наче копер, і Фрона легко проходила слідом за ним. Новаки дивилися на них з пошаною, мов на якихось богів Півночі. Навколо знову загомоніли.

— Що це за дівчина? — запитав хтось. І Фрона, переступаючи поріг складу, почула початок відповіді: — Це дочка Джекоба Велса. Ви не чули ніколи про Джекоба Велса? Де ж ви досі були?..

Вона вийшла із світлистою березового гаю, і з першим промінням сонця, що золотило їй розплетені коси, подалась легкою ходою через росяну луку. Земля, пересичена вільгістю, стелилась під ноги м'яким килимом, а мокра трава, б'ючись об її коліна, розсипала довкола росу, що горіла на сонці, мов краплі-самоцвіти. Дівоче лице грало ранковим рум'янцем, очі сяяли молодістю і любов'ю. Зріпши серед природи, що була їй за матір, Фрона палко любила старі дерева, зелені буйні трави і радісно прислухалась, як з тихим шелестом прокидалась від сну природа, вдихала пахощі вогкої землі.

Там, де горішній край луки стикався з вузькою темною смугою гаю, серед кульбаб із голими стеблами та яскравих зозулиних черевичків вона знайшла пучок великих фіалок, того різновиду, що росте на Алясці. Впавши на землю, вона заховала обличчя в запашні свіжі квітки, руками прихилиючи до скронь пурпурові голівки. Вона не соромилась своєї експансивності. Багато років блукала вона серед знегод, бруду і гарячкості великого світу, а тепер повернулась назад, усе така сама проста, чиста й здорова. І вона раділа, лежачи на землі, поринаючи думками в минуле, в ті часи, коли весь світ для неї вміщався в обрії, коли вона хотіла опинитись за Перевалом, щоб побачити «край світу».

В дитинстві вона жила невимушено й вільно і знала небагато життєвих приписів, зате дуже суворих. Їх можна було сформулювати виразом, який вона вичитала в пізніші роки: «Віра в їжу та притулок». «Це була батькова віра»,— думала Фрона, згадуючи, з якою пошаною вимовляли люди його ім'я. Вона перейнялася цією вірою,— вірою, що вона перенесла з собою через «край світу»,— туди, де людина, відійшовши від давньої правди, створила собі нові, егоїстичні догми, казуїстикою підперті. Цю віру вона зберегла й принесла з собою назад і залишилась така ж чиста, молода, радісна. Все це дуже просте,— думала вона.— Чому б їм не вірити в те, у що вона вірить — в їжу та притулок? Чому б не вірити в довгі мандрівки, в мисливський табір? Чому б не бути однієї віри з дужими, міцними духом людьми, що сміливо ставлять чоло несподіваній небезпеці, що одважно зустрічають смерть на суходолі чи на морі? Чому б не так? Віра

Джекоба Велса, Мета Маккарті, індіанських хлопчиків, з якими вона колись гралась, індіанських дівчаток, з якими вона ладнала війни, віра вовкодавів, що везли санки і що бігали разом з нею по снігу, — це здорова, життєва, потрібна віра. Так вона думала і була щаслива.

Вільшанки дзвінко вітали її з березового гаю, і слух її наповнили звуки дня. Десь далеко подавала голос куріпка, пицала білка, перескакуючи над її головою з гілки на гілку, з дерева на дерево. Річки не видно було, та звідти долинали людські голоси. То шукачі золота, розбудившись, торували далі свій важкий шлях на Північ.

Фрона підвелася, відкинула волосся й машинально пішла старою стежкою поміж дерев, прямуючи до табору Джорджа, ватага племені дая. Дорогою їй спіткався голій, наче мусянжовий божок, хлопчик у лахмітних штаненятах. Він збирав хмиз і скинув на неї пильним поглядом через бронзове плече. Фрона весело привіталась до нього на мові дая. Та він тільки крутнув головою, глузливо зареготав і, покинувши свою роботу, гидко вилаявся. Вона не могла зрозуміти, чому він так повівся — давніш такого не бувало, — одначе, коли далі здибалася рослявого похмурого індіянину-сітху, то пройшла мовчки, нічого не сказавши.

Табір розташувався на узліссі. Побачивши його, вона зупинилась, вражена. Це не був уже колишній табір, де тісно тулився який десяток халупчин. Тепер тут виросло ціле містечко. Починалось воно на узліссі, потім розбігалось поміж купами дерев у долині і тяглося ген понад річкою, де на причалі стояли в десять і дванадцять рядів довгі каное. Сюди зійшлося стільки племен, скільки в давні часи не сходилось ніколи. Берег захряс ними на добру тисячу миль. Тут були індіанці не знаних їй племен з жінками, майном, собаками. Побачила тут Фрона людей з островів Джуно і Ренгела, побачила стіків з-поза Перевалу, що з подивом приглядалися до неї, лютих чілкетів та прибульців з островів Королеви Шарлотти. Одні насуплено й грізно дивились на Фрону, інші знов, — а це було ще гірше — задерикувато, запанібрата накидали їй веселим оком і, сміючися, говорили погані слова.

Їхнє зухвальство не лякало, а сердило її. Їй було прикро, радість, що відчувала вона, повернувшись у рідний край, затьмарилась. Але Фрона невдовзі зрозуміла, що сталося: патріархальні звичаї, до яких вона звикла, живучи при батькові, відійшли назавжди. Ці люди западто

швидко скуштували здобутків цивілізації, і вона далась їм узнаки, мов огнем обпаливши.

Полотнище в одному шатрі було відхилене. Заглянувши туди, Фрона побачила кількох виснажених індіан, що сиділи півколом, підігнувши під себе ноги. Купа побитих пляшок біля входу свідчила, що вони цієї ночі не спали. Якийсь білий, з підступним і хитрим обличчям, здавав карти, а на укривалі, що правило їм за стіл, лежали купами золоті та срібні монети. Ступивши ще кілька кроків, Фрона почула гудіння лотерейного колеса і побачила індіан, чоловіків та жінок, що, газардуючись, пускали на вітер свої загорьовані гроші заради якоїсь там фарбованої нікчемної цяцьки. По деяких халупах було чути недоладні розбиті звуки катеринки.

Одна стара баба, що обдирала коло шатра кору з вербової хворостини, підвела голову й верескливо скрикнула.

— Гі-гі! Тенас Гі-гі! — хвилюючись, прошамкотіла вона беззубим ротом.

Фрона, почувши цей голос, здригнулася. Тенас Гі-гі, Крихітка-Сміх! Це ж індіани так її колись прозвали. Вона обернулася і підійшла до старої.

— Невже ти мене не пам'ятаєш, Тенас Гі-гі? — бурмотіла стара.— А в тебе ж молоді, бистрі очі! Але Ніпоза так скоро не забуває.

— Так це ти, Ніпозо? — гукнула Фрона, повільно підбираючи слова. Вона ж так давно не розмовляла по-індіанському!

— Еге ж, це я,— відповіла стара жінка й увела її в шатро, меткого хлопчика виславши з якимсь дорученням. Вони посідали на землі. Стара ніжно гладила Фронину руку, заглядала їй у лице своїми капправими примерхлими очима.

— Еге ж, я Ніпоза. Я рано постарілась, як і всі наші жінки. Та сама Ніпоза, що вигляділа тебе, на руках виносила, коли ти ще була малою. Та Ніпоза, що прозвала тебе Тенас Гі-гі. Та Ніпоза, що рятувала тебе від смерті, коли ти хворіла, що збирала в лісі та в полі зілля, варила його та давала тобі пити. Ти мало змінилася, і я зразу тебе впізнала. Я підняла голову, як тільки помітила на землі твою тінь. Але ти таки де в чому й змінилася. Ти виросла велика, струнка, як верба, і сонце вже менше цілує твої щоки, ніж колись цілувало, хоч волосся твоє все таке ж неслухняне і такої ж самої барви,— морської

трави, що пливе за водою,— і уста ті самі, що завжди ладні всміхнутися, але не плачуть ніколи. І очі в тебе такі ясні, правдиві, як були в ті часи, коли Ніпоза гудила тебе за пустощі, а твій язик не хотів вимовити брехливих слів. Гай-гай! А інші жінки, що тепер прибувають сюди, не такі, як ти!

— Чому в вас уже не поважають білих жінок? — запитала Фрона.— Коли я проходила вашим табором, чоловіки обсипали мене поганими словами, а коли я йшла через ліс, то навіть хлопчаки казали таке саме. Цього колись не було, в ті давні часи, коли я ще з ними гралась.

— Еге ж, еге ж! — відповіла Ніпоза.— Тепер це так. Але ти на них не марикуй. Не гнівайся на них. Кажу тобі, винні в цьому ваші жінки, що сюди приїжджають. Вони ні про кого з чоловіків не можуть сказати: це мій муж. А це зле. Жінки не повинні такі бути. Вони дивляться на всіх чоловіків безсоромними очима, говорять стидкі слова, серце у них нехороше. Ось чому в нас не поважають ваших жінок. Кажеш ти про хлопчаків — то на те вони й хлопчаки! А чоловіки... Звідки їм знати?

Полотнище в шатрі піднялося, і ввійшов старий дід. Він щось пробурмотів, побачивши Фрону, й сів на землі. Тільки з якоїсь нетерплячої жвавості його рухів можна було здогадатись, як він урадувався її присутності.

— То, значить, Тенас Гі-гі вернулась до нас у ці погані дні? — промовив він різким одривчастим голосом.

— Чому погані, Мускиме? — запитала Фрона.— Хіба ваші жінки тепер не носять барвистішої одежі? Хіба у ваших шлунках не більш борошна, сала та іншої їжі білої людини? Хіба ваша молодь не багатіє, переносючи тягари та з перевізництва? Хіба вже забувся давній звичай пожертви м'ясом, рибою та ковдрами? Чому ти кажеш, Мускиме, що настали погані часи?

— Все це правда,— відповів він урочистим тоном жерця, і спогад зблиснув йому давнім вогнем в очах.— Все це справді так. Наші жінки ходять у барвистішій одежі. Але тепер на них задивляються білі чоловіки, і вони не хочуть і поглянути на наших юнаків. І через те наше плем'я не росте, і маленькі діти не бігають гуртами по наших таборах. Ось як! У шлунках більш тепер їжі білої людини, але більше й поганого її віскі. Правда, молодь багатіє. Але юнаки проводять ночі за картами, і багатство їхнє зникає, і вони зневажають один одного неподоб-

ними словами, зчиняють сварки та бійки, часом і кров проливають. А старому Мускимові мало несуть тепер м'яса, риби та ковдр. Бо й молоді жінки забули давні звичаї, і юнаки вже не вірять у давніх богів. І через те тепер погані часи, Тенас Гі-гі, і старий Муским сумує, ждучи собі близької смерті.

— Ай, ай! Це правда! — хлипнула Ніпоза.

— Безумство твого народу перейшло й на мій народ, — казав далі Муским. — Люди з твого племені прибувають з-за солоного моря, мов ті хвилі морські. Хто знає, куди вони йдуть?

— Ай! Хто знає, куди вони йдуть? — голосила Ніпоза, хитаючись сюди й туди.

— Вони йдуть вперед та вперед, назустріч морозові й холодові, вони йдуть не вгаваючи, хвиля за хвилию!

— Ай, ай! Назустріч морозові й холодові. Це довгий шлях, шлях темряви та голоду. — Стара здригнулася й раптом схопила Фрону за руку. — І ти йдеш туди, за ними? Дівчина кивнула головою.

— Тенас Гі-гі йде туди? Ай, ай, ай!

Полотнище заворушилось — у намет заглянув Маккарті.

— Так ось де ви, Фроно! А сніданок чекає вже на вас півгодини, і Енді, ця стара баба, аж тремтить з обурення. Добридень, Ніпозо, добридень, Мускиме, — звернувся він до Фрониних співрозмовників. — А втім, навряд чи ви запам'ятали моє обличчя.

Старі відповіли на привітання, але більш нічого не сказали.

— Не гайтеся, дитино моя, — звернувся Маккарті до Фрони. — Мій пароплав відпливає опівдні, і я не матиму коли й надивитись на вас. Та й Енді чекає з гарячим сніданком, і сам гарячкує.

РОЗДІЛ ІІІ

Фрона махнула Енді на прощання рукою й вийшла на дорогу. Через плече в неї висів фотоапарат, на спині був маленький подорожній мішок, а в руці, замість альпенштока, вербовий патичок, що їй дала Ніпоза. Одягнена вона була в просту сіру одягу, пристосовану для мандрівки в горах. Матеріалу на таку одягу пішло мало, але вона була простора й не стримувала їй рухів.

З її багажем ще декілька годин тому вирушило дванадцять індіанців під доглядом Дела Бішопа. Напередодні, повернувшись із Метом Маккарті з табору сивашів, вона зустріла на складі Дела Бішопа — він там чекав на неї. Справу, в якій він прийшов, вони залагодили враз. Його пропозиція була ясна й проста. Фрона йде в глиб країни. Він також збирається туди. Йй потрібен провідник. Коли вона ще нікого не знайшла, то він саме той, кого треба. Він не сказав їй, як перевозив на берег, що вже бував у цій країні кілька років тому і знає її дуже добре. Щоправда, води він недолюблює, а мандрувати доведеться найбільше водою, та він цього не боїться. Він взагалі нічого не боїться. Крім того, він завжди ладен битися з ким завгодно й коли завгодно. Щодо платні, то з нього досить, щоб вона закинула за нього словечко Джекобові Велсу, коли вони прибудуть у Доусон, і він матиме все потрібне на цілий рік. Ні, ні, це не значить пайки в майбутній ділянці, він не хоче зв'язувати собі рук. Він заплатить за все, як тільки натовче в свій мішок золотого піску. Ну, то що вона думає з цього приводу? А Фрона таки надумалась, бо ще й не скінчила сніданку, як він уже пішов шукати для неї носіїв.

Вона помітила, що йде швидше, ніж більшість її товаришів подорожніх: всі вони несли на собі важкі клунки, і тому їм доводилось перепочивати що двісті-триста ярдів. Одначе вона насилу могла зійти з гуртом скандінавців, що йшли поперед неї. То були стрункі біляві велетні. Кожен ніс по сто фунтів поклажі, до того ж вони тягли за собою візка, на якому ще було добрих шістсот фунтів. Їхні обличчя сяяли, як сонце, радість життя грала-шумувала в них. Ця робота здавалася їм дитячою забавкою і зовсім не струджувала. Вони жартували поміж себе на своїй незрозумілій мові, кожного зачіпали. З широких грудей у них виривався сміх і лунко розкочувався навкруги. Люди звертали їм з дороги, заздро дивились услід, бо вони підтюпцем бігли під гору, скоком летіли з гори, а ковані колеса на їхньому візку тільки гуркотіли по скелях. Нарешті вони зникли в темному мовчазному лісі і виринули знов уже поблизу річки, коло броду. На піщаній косі лежав утопленик, дивлячись мертвими очима просто на сонце. Якийсь чоловік безперестанку все питав роздратованим голосом: «А де ж його товариш? Хіба у нього не було товариша?» Інших двоє, покидавши з себе клунки,

байдуже перебирали мерцеві пожитки. Один голосно показував назву кожної речі, другий перевіряв та записував на шматку брудного грубого паперу. На піску валялись мокрі листи та квитанції. На носовій хустинці лежало кілька золотих монет. А на річці метушилися люди в човнах і не вдіяли мерцеві жодної уваги.

Скандинавці глянули на цю сцену, й обличчя у них на хвилину затьмарилися.

— А де ж його товариш? Хіба у нього не було товариша? — роздратовано спитав і їх чоловік.

Вони тільки похитали головами — вони не розуміли поанглійському.

Потім підійшли до берега, ступили у воду. З того боку хтось застережливо крикнув до них. Вони зупинилися й почали радитись. Тоді знову рушили вперед. Ті, що поралися коло пожитків утопленика, повернулися й стали стежити за ними. Вода ледве сягала скандинавцям до пояса, але течія була прудка, і вони, бредучи, спотикались, а візка іноді потоком хилило вбік. Фрона відчувала, що у неї аж дух перехопило. Та найстрашніше місце вони вже переїшли. Двом переднім вода тепер доходила тільки до колін.

Раптом у того, що був ближче до візка, з плеча зсунувся ремінь. Клунок його перевісився набік, і він втратив рівновагу. В ту ж хвилину його сусід спіткнувся, й обидва враз попадали в воду. Інших двох також збило з ніг, коли візок перекинувся і вода потягла його від броду на глибину. Ті два, що були попереду і вже майже вийшли з води, кинулись назад і вхопились за мотузки, щоб витягти візок. Але навіть для них, велетнів, це було понад силу. Цаль за цалем вони подавалися вниз, до виру.

Клунки тягли скандинавців на дно. Лише один, той, у якого зсунувся ремінь, тримався. Він виринув і поплив, тільки не до берега, а за водою — хотів допомогти товаришам. Двісті футів нижче по течії з води стриміла гостра зубчаста скеля. Тут їх і винесло на поверхню. Візок, все ще навантажений, виплив перший. Одне його колесо було розбите геть удрузки. Він кілька разів перекинувся в воді і знову затонув. За візком вирпнули люди, всі купою, мішма. Їх било об гостре каміння й зносило все далі, всіх, крім одного. З десятеро човнів кинулось їх рятувати, і Фрона, теж у каное, бачила, як він чіплявся закривавленими пальцями за камінь. Вона бачила його бліде обличчя, його надлюдські зусилля. Одначе він

не зміг утриматись, і його понесло далі,— саме в ту мить, як підпливав до нього товариш, вільний від клунка... Обидва знову зникли під водою, потім показали на хвилинку на більш мілкому місці, усе ще не здаючися.

Того, що плив окремо від інших, урятували з човна, а решта зникла в глибокій, прудкій річці. З чверть години човни даремно шукали їх. Нарешті знайшли їхні трупи на мілині, за виром. Від човна, що йшов проти течії, відв'язали мотуз, випрягли з чийогось воза пару коней і витягли страшну поклажу на берег.

Фрона подивилась на п'ятох молодих велетнів, що з потроченими кістками лежали в болоті. Тепер їм до всього вже було байдуже — все для них закінчилось. Вони все ще були припряжені до візка, непотрібні клунки все ще висіли за плечима. Шостий сидів коло них, мов громом прибитий, на очах ні сльозинки. А за яких десять кроків від них безупинним потоком котилося життя, і Фрона, замішавшись у цей потік, рушила далі.

Темні гори, вкриті ялиновим лісом, насувались аж до річища Даї, і волога земля, що ніколи не бачила сонячного проміння, під ногами перетворювалась у багнюку й трясовину. Тоді люди протоптували іншу стежку. І тих стежок скрізь було багато. Ідучи такою стежкою, Фрона натрапила на чоловіка, що безтурботно лежав боком у болоті, розкинувши ноги. Одну руку йому притисло до землі вагою його власного тіла та ще й клунком. Одна щока вгрузла в грязюку, проте обличчя його було спокійне. Побачивши Фрону, він одразу зрадив, і в очах йому заграла посмішка.

— Ну те й довго ви барилися! — звернувся він до неї. — Я вже тут вас цілу годину дожидаю.

— Отож-бо,— казав він далі, коли Фрона нагнулася над ним.— Відстебніть ременя. От каторжна пряжка! Я ніяк не міг до неї дістатись.

— Ви не забилися? — запитала Фрона.

Він скинув клунка, стрепенувся й помацав звихнену руку.

— Ні! Цілий, мов новенький долар! Спасибі вам. Навіть не вдарився.— Він випростався і обтер брудні руки об гілки найближчої ялини.— Завжди мені не щастить! Зате хоч добре віддихав, так що нічого нарікати. Бачте, я спіт-

кнувся об корінь та й простягся. Лежу, як мала дитина, не підведусь ніяк. А все та пряжка: не дістану до неї, та й годі! Цілу годину пролежав. Бо люди всі беруться нижньою стежкою.

— Чом же ви не гукнули нікого?

— Щоб хтось ліз до мене на гору сюди? Вони й так потомились, аж падають. Ні, це вже пробачте. Нічого ж такого важливого не трапилось! Коли б хто примусив мене дертися до нього на гору тільки через те, що він спіткнувся, я, певне діло, витяг би його з болота, але потім втовкмачив би знову туди, ще й не раз. Врешті я був певний, що як-не-як, а хтось таки надійде.

— Е, то ви таки молодчага! — гукнула Фрона, згадавши слова Дела Бішопа.— Для цієї країни ви придатні.

— А так,— відповів він, закинувши на плечі клунок та бадьоро вирушаючи в дорогу.— Добре я одначе віддихав.

Стежка через болото прикро спускалася до річки. Пінява вода, шумуючи, обмивала струнку сосну, що лежала впоперек річки замість кладки. Гнучкий стовбур під тиском течії ритмічно погойдувався, а ноги носіїв, що ним перейшли, вигладили його змиту водою поверхню. Перед Фроною було вісімдесят футів дуже небезпечного шляху. Вона ступила на стовбур, що захитався під її ногою, почувла ревіння хвилі, побачила, як шалено рине вода,— і повернула назад. Тут вона порозв'язувала шнурівку в своїх черевиках — ніби для того, щоб міцніш її позатягати. Тим часом з лісу вийшов гурт індіан і почав болотом сходити до річки. Попереду було трое-четверо чоловіків, за ними багато жінок, усі навантажені величезними клунками. За жінками дріботіли діти, теж з клуночками на плечах, а позад усіх, висолопивши язика та важко дихаючи, йшли із вантажем п'ять чи шість собак.

Індіани скося поглянули на Фрону, і один щось промовив стиха. Фрона не почувла його слів, але стриманий сміх, що перебіг натовпом, промовляв ясніше за слова. Обличчя її спалахнуло, вона почувала себе зневаженою, одначе вдала, що нічого не розумів. Провідник їхній станув набік, і всі індіани, один по одному, перейшли непевною кладкою через річку. На середині річки стовбур під вагою людського тіла вгинався аж під воду, і тоді доводилося ступати по кісточку в бурхливих холодних хвилях. Але

навіть маленькі діти переходили не вагаючись. За ними перейшли собаки. Вони скиглили, відступали назад, але люди їх підгнали. Коли вже всі перейшли, старший їхній звернувся до Фрони.

— Ідіть битим шляхом,— сказав він, показуючи на гору.— Вам краще пройти битим шляхом. Хоч воно й далі, та для вас зручніше.

Але вона хитнула головою й почекала, поки він перейде на той бік. В ній прокинулись гордощі, не тільки її, а й цілої раси. І ці останні переважили над самолюбством. Вона ступила на кладку на очах у тубільців і рушила в білий пінявий вир.

Проходячи стежкою, вона побачила якогось чоловіка, що сидів край дороги й плакав. Клунок його, обв'язаний невмілими руками, валявся на землі. Одного чобота він скинув. Його нога вся вкрилася пухирями і страшенно розпухла.

— Що таке сталося? — спитала Фрона, зупинившись.

Він глянув перше на неї, потім униз, туди, де в темряві, немов живе срібло, виблискувала річка Дая. Сльози ще застидали йому очі, і він не переставав хлипати.

— Та що таке? — спитала вона знову.— Чи я не можу чим вам допомогти?

— Ні,— одказав він.— Як ви мені допоможете? Я покалічив собі ноги, мало не зламав хребта, стомився до смерті. Яка тут може бути поміч?

— Ну, це нічого! — сказала вона бадьоро.— Могло трапитись і гірше! Подумайте про тих, що тільки-но вийшли на берег. Мине добрих два тижні, поки вони доплентаються з своїми клунками сюди. А ви вже тут!

— Але ж мої товариші покинули мене і пішли вперед,— хлипав чоловік, немов хотів розжалобити її своїм голосом.— Я один тут, як палець,— скаржився він далі.— І не можу ступити й кроку. Подумайте про мою жінку, про дітей. Вони залишилися в Штатах. Коли б вони тепер поглянули на мене! Я не можу до них повернутись, далі йти теж не можу. Сили не вистачає. Я не можу працювати, як коняка. Не на те я вродився, щоб робити конячу роботу. Я помру. Знаю, що помру, коли буду так важко працювати. Що маю чинити?

— А чому ваші товариші покинули вас?

— Бо я не такий дужий, як вони. Бо я не міг нести такої ваги, як вони. Вони насміхалися з мене і, нарешті, покинули зовсім.

— Вам ніколи не доводилось так надсаджуватися? — спитала Фрона.

— Ні.

— Ви маєте вигляд здорової, дужої людини. І важите ви не менш, як сто шістдесят п'ять фунтів, авжеж?

— Сто сімдесят, — поправив він.

— По вас не видно, щоб ви коли на що хворіли. Були ви коли-небудь хворі?

— Ні.

— А хто ваші товариші? Гірники?

— Вони ніколи не були гірниками. Вони працювали в тій установі, що й я. Ось чому мені кривдно! Ми працювали разом багато років, а тепер вони пішли, покинули мене одного, і все тільки через те, що я не міг іти так швидко, як вони.

— Друже мій! — Фрона відчула, що в ній заговорила представниця її раси. — У вас стільки сили, як і в них. Ви можете так само працювати, як вони, можете понести таку саму вагу. Ви тільки слабкодухі. А тут не місце для слабкодухів. Ви не можете так працювати, як кінь, тільки тому, що не хочете. Ця країна таких не потребує. Для Півночі потрібні дужі люди, дужі духом, а не тілом. Тіло — то ще пусте. Тож вертайтеся в Штати. Ви нам не потрібні. Коли ви підете далі, то загинете. А що тоді буде з вашою жінкою, з діточками? Спродайтеся тут і повертайтеся додому. За три тижні будете вдома. Прощайте!

Вона проминула Овечий табір. Десь вище в горах під тиском підземних вод рушив з місця величезний глетчер, і вузьким скелястим міжгір'ям посунули вниз тисячі тонн льоду й води. Стежка ще ослизла від намулу. Люди погноблено метушилися серед перекинутих наметів та ям, де зберігалася живність. Дехто, гарячково поспішаючи, копав землю, а ті трупи, що непорушно лежали край дороги, без слів пояснювали причину цієї хапливої роботи. Кількасот ярдів далі усе ще тривала руїнницька робота потоку. Люди тікали, рятуючи життя. Щоб хоч хвилюнку одсипнути, вони складали свої речі на каміння, що де-не-де витикалося, а тоді знову бралися до каторжної праці.

Полуденне сонячне проміння вогнем палило скелю Вага́. Лісу тут уже не було, і від голого каміння розходилася страшenna пекота. По боках смугами тягнувся лід, місцями виглядала понура, гола земля, а над усім підносив свою обвітрену вершину Чілкут. По нерівному незарослому схилу виткою вервечкою караскалися люди. І цій вервечці кінця-краю не було. Починалась вона внизу, біля останніх карлуватих кушів, тяглася, чорніючи, блискучим крижаним полем, і виляся повз Фрону, що сиділа, підсилюючись, при дорозі. Вона в'юнилась усе вище та вище по крутовині, тоншала, ставала ледве помітною й зникала, нарешті, по той бік хребта.

У Фрони на очах вершина Чілкуту повилася туманом та хмарами. І закрутилася злива й хуртовина над пігмеями, що повзли по його узбіччю. Денне світло погасло, і ніч занала надворі, та Фрона знала, що десь там, угорі, довгою стрічкою, мов мурашки, все вище й далі дряпаються люди. І вона аж затремтіла від думки про одвічне прагнення людини панувати над природою, і ця думка додала їй нової сили, і вона відважно прилучилася до валки, яка виходила з бурі там, позаду, і знову ховалась у бурю онде попереду.

У вихристову тумані Фрона перейшла самий Перевал і, чіпляючись руками й ногами, сповзла схилом згаслого вулкана — могутнього пращура Чілкуту. На березі темного озера, що заповнило жерло вулкана, Фрона зупинилась. Озером ходили сердиті, вкриті білою піною хвилі. Берег був поритий сотнями ям, повних різної поклажі, що чекала перевозу. Та на озері не було видно жодного човна. На скелі під старою парусиною стояв хисткий наметик, зроблений з жердин. Фрона розшукала його власника, молодого хлопця з щирим обличчям, розумними чорними очима та енергійним підборіддям. Так, він справді перевізник; тільки сьогодні він не працює. Озеро занадто бурхливе, щоб перевозити. Звичайно він бере за перевіз по двадцять п'ять доларів з пасажира, але сьогодні він нікого не везтиме. Адже він уже сказав, що сьогодні розходилася завелика хвиля. Ото через це.

— Ну, а мене ви, мабуть, перевезете? — спитала Фрона.

Він хитнув головою і поглянув на озеро.

— З того боку хвиля ще більша. Навіть великим дерев'яним човном не доберетесь. Один човен відважився вийти з кількома пасажирами, і його віднесло до західного

берега. Всі бачили. А звідти, треба вам знати, немає дороги, отже, обійти кругом озера неможливо. Їм доведеться там і отаборитися, поки притихне буря.

— А все ж їм краще, ніж мені. Всі мої речі в Щасливому таборі, і мені не випадає тут залишатись. — Фрона ласкаво усміхнулася, та в її усмішці не було благання, ані сліду тої жіночої безпорадності, що намагається викликати в дужому чоловікові лицарські почуття. — Подумайте ще раз та вже перевезіть мене.

— Ні!

— Я вам заплачу п'ятдесят доларів.

— Кажу, що ні!

— Та я ж нітрохи не боюсь.

Очі хлопцеві спалахнули гнівним блиском. Він раптово повернувся до неї, хотів щось сказати, та, враз передумавши, не вимовив тих слів, що от-от мали зірватись йому з язика. Вона догадалась, що в її словах він відчув натяк, і хотіла виправдатись. Одначе, зваживши, промовчала, бо зрозуміла його вдачу, зрозуміла, що лише ця мовчанка й може примусити його поступитися. Так вони обоє й стояли, нахилившись проти вітру, як це роблять моряки, коли хитається палуба, свердлячи одне одного очима. Його волосся прилипло йому до лоба, а Фронині довгі коси маяли на вітрі, несамовито хльостаючи її по щоках.

— Ну, йдіть, чи що! — сердитим рухом він зіпхнув човна на воду і кинув у нього весла. — Лізьте! Я перевезу вас, тільки ваші п'ятдесят доларів ні до чого. Я візьму з вас звичайну платню, ні цента більше.

Бурхливий вітер підхопив легеньке суденце й відкинув його вбік футів на двадцять. Їх безупинно обливало водяними бризками, і Фрона одразу взялася за черпака.

— Нас, мабуть, віднесе до західного берега! — кричав він, налягаючи на весла. — Гарно ви вклепаєтесь! — Він сердито глипнув на неї.

— Ні, — відказала вона. — Вклепаємось-то ми обоє. Нам доведеться почувати ніч без намету, без ковдр, без вогню. Але не думаю, щоб це сталося.

Вона вилізла з човна на слпзьке каміння, допомогла йому витягти суденце та вилити з нього воду. Мокрі, голі скелі кругом обступили її. Не вгаваючи сипав мокрий сніг. Крізь снігову завісу в сутінках ледве можна було помітити кілька ям, повних води.

— Вам треба поспішати,— сказав перевізник, подякувавши їй за поміч та спускаючи човна на воду.— Звідціля до Щасливого табору дві години ходи, та ще під гору. Аж до самого табору не буде жодної деревини. Вам треба якнайшвидше вирушати. Бувайте здорові!

Фрона потисла йому руку й сказала:

— Ви відважний чоловік!

— Та що там! — Він, мов залізними кліщами, здавив їй руку і захоплено поглянув на неї.

З десяток потворних наметів тулилося на узліссі. То був Щасливий табір. Стомлена Фрона блукала поміж наметами. Мокра одежа прилипала до тіла, несамовитий вітер кидав нею на всі боки. Крізь парусинову стіну одного намету Фрона почула добірну лайку. Вона була певна, що це Дел Бішоп. Та, заглянувши туди, побачила, що помилилась. Вона шукала далі, аж поки дійшла до останнього намету в таборі. Розхиливши полотнище, Фрона глянула всередину. При світлі свічки вона побачила лише одного чоловіка, що стояв на колінах і завзято роздмухував огонь в закуреній юконській пічці.

РОЗДІЛ IV

Звільнивши нижні розчали в полотнищі, вона ввійшла всередину. Чоловік усе роздмухував вогонь, не помічаючи її присутності. Фрона кашлянула, і він підвів по червонілі від диму очі.

— Авжеж,— промовив він досить неухважно.— Прикріп'ть полотнище і влаштуйтеся собі.— Сказавши це, він знов узявся до свого вітряного діла.

«Бодай він хоч гостинний»,— промайнула в неї думка. Вона скорилась його команді і підійшла до пічки.

Оберемок карлуватих ялинок, сучкуватих і мокрих, лежав біля пічки. Фрона добре знала цю ялину, що звичайно стелиться та в'ється по скелях, чіпляючись корінням за тонкий шар землі, що заліг по шкалубинах. Вона зовсім не подібна до своїх південніших пбсестр і рідко підіймається над землею вище як на фут. Фрона заглянула в пічку, побачила, що вона майже порожня, і наклала туди повно мокрого віття. Чоловік підвівся з колін, кашляючи від диму, що зайшов йому в легені, і схвально хитнув головою.

Відсапавшись, він сказав Фроні:

— Сідайте й сушіть свою спідницю. Я приготую вечерю.

Він поставив кавника скраю на пічці, вилив у нього рештки води з відра й вийшов з намету принести води.

Як тільки він зник за полотнищем, Фрона шатнулася до свого дорожнього клунка і, коли він за хвилину вернувся, вже була в сухій спідниці, а мокру викручувала. Поки він порався коло скриньки з харчем, поки діставав тарілки та інше начиння, вона протягла мотузку в наметі між присохами і повісила мокру спідницю. Виявилось, що тарілки брудні. Він почав їх мити, а вона тим часом повернулася спиною і хутенько змінила панчохи. Ще з дитинства Фрона знала, що в дорозі найбільше треба берегти ноги. Вона поставила мокрі черевики на купу дров за пічкою, сама ж узула м'які, гарні мокасини індіанського виробу. Вогонь у печі вже розгорівся, і вона подумала собі, що білизна висохне й на тілі.

За весь цей час вони й словом не перекинулись. Чоловік не тільки мовчав — він порався коло печі з таким заклопотаним виглядом, аж Фрона вирішила, що його зовсім не цікавлять ті пояснення, які вона мала на думці. Вся його поведінка свідчила про те, ніби йому не первина гостювати в себе молоду жінку, хоч би вона й зайшла до нього серед ночі, в бурю. Все це їй неначебто й подобалось і разом непокоїло, бо вона не розуміла, чому він так чудно з нею поводитьсь. Вона якось невиразно відчувала, що він бачить в її появі щось таке, чого вона не розуміє. Кілька разів вона лагодилась забалакати, але він звертав на неї так мало уваги, що їй навіть язик не повертався.

Відкривши сокирою бляшанку м'ясних консервів, він підсмажив кілька шматків бекону, тоді відставив сковороду і зварив кави. Із скриньки з харчем він витяг кусень черствого коржа, оглянув його непевно, метнув швидкий погляд на Фрону і викинув той кусень геть. Потім узяв торбину з морськими сухарями, висипав з неї на церату все, що там залишалось. Сухарі вже давно покришилися, а крихти так вимокли на дощі, що перетворились на кашу брудно-білого кольору.

— Оце все, що я маю замість хліба, — сказав він. — Сідайте ближче і їжте.

— Стривайте! — Він не встиг щось відповісти, як Фрона миттю висипала сухарі на сковороду, на м'ясо та сало. До цього вона додала дві чашки води, хутко перемішала

ї поставила на вогонь. Коли страва закипіла, вона порізала м'ясо на шматочки і знову перемішала. А коли вона ще, не жалуючи, обсипала все це сіллю та перцем, від скоророди розійшлися чудові пахощі, збуджуючи апетит.

— Сказати по правді, надзвичайно смачна річ,— промовив він, тримаючи тарілку на колінах та пожадливо поїдаючи незвичну страву.— Як це називається?

— Мокрий гуляш,— відказала коротко Фрона, і далі їли мовчки.

Наливаючи йому чашку кави, Фрона все пильно поглядала на нього. Обличчя його, думала вона, приємне, а разом з тим і енергійне. В ньому почувалась сила. Сила ця поки що дримала, не виявляла себе.

Видно, він вчився,— вгадувала Фрона далі. Студентів вона багато бачила і звернула увагу, що в них очі ставали якісь напружені від довгого сидіння над книжкою при газовому світлі. В його очах була саме така напруженість. Карі, відзначала вона далі, і гарні, саме такі, які личать чоловікові. Але насипаючи йому другу тарілку, вона з подивом завважила, що ці очі, хоч і карі, були незвичайного відтінку, вони мали колір стиглого горіха. Вона була певна, що при денному світлі, та ще як він добре себе почуває, вони мають здаватись сірими, ба навіть синьо-сірими. Фрона це знала, бо найближча її подруга в школі мала такі очі.

Його каштанове волосся, що вилискувало при свічці, злегка кучерявилося, а рудуваті вуса м'яко слалися над устами. Що ж до іншого, то його чисто виголене обличчя було по-чоловічому гарне. Спершу Фроні не сподобались ці трохи запалі щоки й широкі вилиці. Та, глянувши на його добре збудовану струнку постать, з добре розвиненими м'язами, широкими грудьми й дужими плечима, вона подумала, що ці западини нічого не вадять — вони не свідчили про виснаження, це ясно було знати з його міцної статури. Щоки злегка позападали хіба через те, що він не любив їсти зайвого. Зросту він мав п'ять футів і дев'ять дюймів — це вона докладно вираховувала, як досвідчена спортсменка. Було йому літ двадцять п'ять чи тридцять, так Фроні здавалось,— мабуть, ближче до двадцяти п'яти.

— У мене дуже мало шерстяних уквивал,— одривчасто промовив він, поставивши чашку на скриньку з харчем.— Я не сподіваюсь, щоб мої індіани повернулися з Ліндермену до ранку. А тут, у таборі, не залишилось нічого, крім

кількох мішків борошна та дечого з обихідку, — все вже відправлено вперед. Щоправда, в мене є кілька теплих пледів, і вони любісінько правитимуть нам за укривала.

Він повернувся до неї плечима, наче не чекаючи відповіді, і витяг з гумового чохла сувій укривал. Потому виклав з мішка два теплі пледи та кинув їх на постіль.

— Ви, певно, артистка з оперети?

Він, очевидно, запитував без найменшого зацікавлення, так, аби щось сказати, немов наперед знав стереотипну відповідь. Але для Фрони це запитання було немов удар в лице. Вона згадала Ніпозину філіппіку про білих жінок, що прибувають до цієї країни, і цілком зрозуміла своє фальшиве становище, зрозуміла, за кого він її має.

А він тим часом, не чекаючи відповіді, казав далі:

— Тієї ночі було в мене дві таких зірки з оперети, а позавчора — аж три. Тільки я мав тоді чим постелитись. У них погана звичка губити в дорозі свій багаж, правда? Воно трохи й дивно, але я особисто ніколи не знаходив того багажу, що вони порозгублювали. І всі вони, як видно, артистки неабиякі! Серед них ніколи не буває артисток на другі чи на треті ролі, ніколи! Ви теж, мабуть, граєте перші ролі?

Кров кинулася їй в обличчя, і це ще більше розгнівало її, ніж його слова. Вона знала, що може добре володіти собою, однак почервоніле обличчя ніби доводило її замішання, хоч цього насправді й не було.

— Ні, — відповіла вона холодно. — Я не артистка з оперети.

Він нічого не сказав на це. Кинувши на землю по один бік пічки кілька мішків з мукою, він влаштував щось на кшталт постелі, потім те саме зробив з рештою мішків — розклав їх з другого боку пічки.

— Але ви все-таки артистка, хоч і іншого стибу, — кинув він, зневажливо притиснувши на слові «артистка».

— На жаль, я ніяка не артистка.

Ковдра, що він складав, випала йому з рук, і він випростався. Досі він майже не дивився на неї. А тепер почав пильно приглядатися. Оглянув її всю, примірявся, як пошите її вбрання, яка в неї зачіска. Минуло кілька хвилин.

— То вибачайте, будь ласка, — вимовив він нарешті, і знову втупив у неї очі. — В такому разі ви дуже нерозсудлива жінка, що тільки марить про багатство й не думає

про небезпеки під час такої подорожі. До цього краю приїдять тільки дві категорії жінок — такі, що гідні поваги, себто дружини й дочки, та такі, що не заслуговують на жодну повагу. Останні з чемності називають себе оперетковими зірками, артистками, а ми, теж заради чемності, вдаємо, ніби віримо їм. Так, так, я знаю, що ви хочете сказати. Тільки пам'ятайте — жінки, які сюди прибувають, повинні бути або такі, або такі,— не інакше. Середини немає, і ті, хто намагається знайти третій шлях, нехай не надіється, що їм поталанить. Ви дуже, дуже нерозсудлива дівчина. Вам треба б вернутись назад, поки ще не пізно. Я позичу вам грошей на дорогу до Штатів. Коли ви на це подивитесь просто як на позику від зовсім чужої вам людини, я завтра пошлю з вами індіанина — він доведе вас до Даї.

Разів зо два Фрона пробувала перебити його мову, але він владним рухом руки примушував її мовчати.

— Дуже вам дякую...— почала вона, та він перехопив:

— Нема за що, нема за що!

— Дуже вам дякую,— сказала вона знову,— але справа в тому, що ви помиляєтесь. Я тільки оце прибула з Даї і сподівалась, що знайду тут, у Щасливому таборі, носіїв з моїм багажем. Вони вирушили за кілька годин раніш мене, і я не можу зрозуміти, як я їх випередила. А втім, тепер я розумію! Сьогодні вдень на озері Крейтер прибило вітром до західного берега якийсь човен. Це, певно, вони й були на тому човні. Отут ми й розгубились, і я випередила їх. Щодо мого повороту, то я ціную ваш порив, дякую вам за те, що ви пропонуєте мені свою допомогу, але мій батько живе в Доусоні і ми з ним не бачились три роки. Крім того, я сьогодні вийшла аж із Даї, страшенно стомилася й дуже хочу відпочити. Отже, коли ви дасте мені й на ніч притулок, то дозвольте вже лягти спати.

— Це неможливо! — Він відкинув убік ковдри, сів на мішках з борошном і непорозуміло подивився на Фрону.

— А чи є... Чи є жінки по інших наметах? — спитала вона, вагаючись.— Я не бачила жодної, та, може, я просто не помітила.

— Був чоловік з жінкою, але сьогодні рано вони вирушили далі. Ні, тут немає жінок... Хоча, правда, двоє чи троє їх є в одному наметі, тільки... тільки вам бути з ними не годиться.

— Ви гадаєте, що я побоююсь піти до них у намет? —

палко спитала вона.— Адже вони жінки, самі ви це кажете.

— Але я сказав, що це не годиться,— промовив він неухважно, дивлячись на парусину, що надималась від вітру, та прислухаючись, як завиває буря.— Такої ночі, як сьогодні, можна загинути, коли не мати притулку. А в інших наметах ніде й пальця стромити,— думав він уголос.— Це я знаю. Вони попереносили всі свої запаси з ям у намети, щоб не позамокали. І в наметах так тісно, що й не повернешся. Крім того, негодою загнало сюди ще з десятеро мандрівців. Двоє чи троє просилися до мене на ніч, коли не знайдуть ніде місця. Мабуть, вони десь притулились, та це ще не означає, що є вільне місце. І крім того...— Він замовк, не знаючи, що казати. Неможливість знайти якийсь вихід була очевидна.

— Могла б я цього вечора дійти до Глибокого озера? — спитала Фрона, забуваючи про себе та жаліючи його. Тут вона схаменулась і зареготалась із своїх слів.

— Ви не зможете в темряві переправитись через річку.— Він спохмурнів через її легковажність.— І дорогою немає іншого табору.

— Ви боїтесь? — спитала вона трошки насмішкувато.

— Я боюся не за себе.

— В такому разі я ляжу спати.

— Я можу цілу ніч сидіти та підтримувати вогонь,— запропонував він, помовчавши трохи.

— Дурниця! — скрикнула вона.— Ніби так дотримаетесь тих дурних законів пристойності! Ми не в цивілізованій країні, а на півдорозі до полюса. Лягайте спати!

Він низав плечима, погоджуючись.

— Гаразд. Що ж я маю тепер чинити?

— Помогти мені влаштувати постіль, от що. Мішки лежать попереки. Дуже вам вдячна, але в мене є кості та м'язи, що протестують. Посуньте-но їх сюди!

За її вказівками він розклав мішки вдовж стін намету, у два ряди. Між мішками утворилася западина, і лежати було б незручно. Тож ударивши скількись там разів обухом сокири по мішках, вона трохи зарівняла западину. Потім, склавши втрое укривало, прослала його поміж мішків.

— Гм! — пробурмотів він, неначе сам до себе.— Тепер я розумію, чого мені так незручно було спати. Треба й собі так зробити.

І він хутко переклав мішки на своїй постелі.

— Видно, що ви не звикли мандрувати по цій країні,— зауважила вона, застеляючи укривало зверху та сідаючи на постіль.

— Мабуть, що так,— відказав він.— А ви що знаєте про такі мандрівки? — пробурчав він перегодом.

— Досить, щоб знати, що робити,— сказала Фрона, ухилившись від відповіді.

Вона повитягала з печі сухі дрова і наклала туди мокрих.

— Чуєте, надворі яка буря? — сказав він.— Погода все гіршає, якщо справді може бути ще гірша.

Намет гойдався під натиском вітру, парусина надималась і тріщала, дощ та сніг тарабанили над головою. Здавалося, це вже була не просто сутичка, а що природа вчинила справжній бій. Коли трохи затихало, було чутно, як вода збігає по боках намету і шумить, немов маленький водоспад. Він підвівся і з цікавості доторкнувся до мокрої стелі. І раптом із того місця, де він торкнув пальцем, ринула вода просто на скриньку з харчем.

— Не робіть цього! — вигукнула Фрона, скочивши з місця. Вона міцно притулила пальця туди, де протікало, і хутко провела пальцем по парусині до бокової стіни. Текти перестало вмить.— Не треба цього робити! — повторила вона.

— Господи,— мовив він у відповідь,— ви сьогодні прийшли сюди аж від самої Даї! Невже ви ще можете рухатись?

— Через велику силу,— призналася вона щиро.— І мені дуже хочеться спати.

— На добраніч! — сказала вона через кілька хвилин, задоволено простягаючись під теплою ковдрою. А ще за чверть години озвалася знову:

— Слухайте! Ви не спите?

— Ні.— Голос його приглушено доходив до неї з-за печі.— А що таке?

— Ви накололи скалок?

— Скалок? — сонним голосом перепитав він.— Яких скалок?

— А щоб розтопити в пічці завтра рано. Встаньте та наколіть!

Він мовчки скорився і не встиг закінчити роботу, як вона вже міцно спала.

Коли вона прокинулася, пахло тим самим беконом. Був ранок, і буря вщухла. Сонце, весело освітлюючи затоплений край, крізь відкинуте полотнище заглядало в намет. Робота вже почалася. Повз намет проходили люди, навантажені клунками. Фрона повернулася на бік. Сніданок був готовий. Господар, поставивши в духовку грудинку з смаженою картоплею, підпірав дверцята двома трісками.

— Доброго ранку! — привіталася вона.

— І вам доброго, — відказав він, підвівшись і беручи в руки відро. — Я не питаю вас, чи добре ви спали. Знаю, що добре.

Фрона засміялась.

— Я йду по воду, — пояснив він. — Сподіваюсь, що, поки я повернуся, ви будете готові до сніданку.

Гріючись після сніданку проти сонця, Фрона помітила знайомий їй гурт людей, що наближався дорогою від озера Крейтер до глетчера. Вона сплеснула в долоні.

— Он ідуть носії з моїм добром, і з ними Дел Бішоп. Йому, мабуть, дуже соромно, що загубив мій слід. — Надіваючи на плечі фотоапарат і дорожній клунок, вона повернулася до чоловіка, що дав їй притулок на ніч.

— Мені залишається тільки попрощатися з вами та подякувати за гостинність.

— Зовсім немає за що дякувати. Що там про це говорити! Я б зробив те саме для кожної...

— Оперетової артистки?

Він докірливо поглянув на неї і казав далі:

— Я не знаю, хто ви, та й знати не хочу.

— Ну, я не буду такою жорстокою. Я знаю, що вас звати містер Ванс Корліс. Я, бачите, прочитала ваше ім'я на пароплавних наліпках, — пояснила вона. — Прошу завітати до мене, коли будете в Доусоні. Моє ім'я Фрона Велс. До побачення!

— То Джекоб Велс ваш батько? — крикнув він їй навздогін, коли вона легкою ходою вибігла на стежку.

Вона обернулася і кивнула головою.

Делу Бішопові не тільки не було соромно, а він навіть не турбувався про неї.

— Велси не загинуть, можна бути певним, — потішав він сам себе, засинаючи напередодні звечора, — але ж був сердитий — сердитіший за чорта, сказавши його словом.

— Добридень, — привітався він. — З вашого обличчя

видпо, що ви переночували цю ніч якнайкраще і обійшлися без мене.

— Сподіваюсь, ви не турбувалися? — спитала вона.

— Турбувався? За Велсову дочку? Хто? Я? Ніколи в світі! Я мав багато турбот, розмовляючи з озером Крейтер. Я розповів йому все, що про нього думаю. Я не люблю води. Я вже вам про це говорив. І хоч вона завше робить підступи до мене, я її все-таки не боюся! Гей, ви! — звернувся він до індіанців. — Моторніше! До обіду ми мусимо дійти до Ліндермену.

А тим часом Ванс Корліс усе повторював сам до себе: «Фрона Велс?» Все, що трапалося вночі, здавалось йому сном, і він опам'ятався тільки тоді, коли, обернувшись, побачив її постать, що все більш даленіла. Дел Бішоп та індіанці вже зайшли за скелю, а Фрона саме обходила підгір'я. Сонце обливало її своїм ясним промінням, і постать її яскраво вимальовувалась на тлі чорної скелі. Вона махнула на прощання своїм патичком і, поки він скидав шапку, зникла за поворотом.

РОЗДІЛ V

Становище, яке займав Джекоб Велс, було справді незвичайне. Це був найбагатший торгівець у країні, що не мала ніякої торгівлі. Дозрілий продукт дев'ятнадцятого століття, він розквітнув у примітивному суспільстві, схожому на орду середземноморських вандалів. Велетень індустрії і незрівняний монополіст, він панував над цим збіговиськом найнезалежніших людей, що будь-коли сходилися разом з усіх кінців земної кулі. Місіонер в економіці, апостол Павло в торгівлі, він проповідував закони вигоди та сили. Визнаючи природне право людини, сам дитя демократії, він усіх, що його оточували, підкорив під свою владну руку. Панування Джекоба Велса, здійснюване через Джекоба Велса заради інтересів Джекоба Велса та народу — така була його неписана заповідь. Він сам, самотужки, створив своє царство, зробився владарем країни, що дорівнювала десяткові римських провінцій. За його розказом на площі в сто тисяч миль населення прибувало та відпливало, з його волі виникали й зникали міста.

А сам він був простого роду. Вперше повітря сповнило його легені на березі річки Плат, у безкраїх преріях. Над

ним синіло небо, а голе й кволе його тільце лежало на зеленій траві. Найперше він побачив коней — ще не розсідлані, вони лагідним поглядом вступились у нього, вражені дивом, що постало в них перед очима, бо його батько, трапер, оце тільки збочив з дороги, щоб дружина могла спокійно обродитись. За годину вони вже були на конях, тепер утрьох, — доганяли товаришів-мисливців. Нікого вони не загаяли, ні хвилини не змарнували. Вранці мати зготувала на вогнищі сніданок, а поки сонце зайшло, вони проїхали верхи ще п'ятдесят миль.

Батько його походив із здорової уелської родини, що переселилася з густо залюдненого Сходу до нового, молодого штату Огайо, а мати була дочкою ірландських імігрантів, що осіли в Онтаріо. Від батьків успадкував він потяг до мандрів, гарячкову потребу руху, завяття в усякій справі кінця доходити. На першому році життя, ще не навчившись ходити, він проїхав верхи тисячу миль дикою країною і зимував у мисливській хатині коло верхів'я Червоної річки на півночі. Першим його взуттям були мокасини, першими ласощами — жир американського лося. Перші враження від життя були в нього такі: світ — це величезна пустеля, біла розлога просторінь, заселена індіанами та білими мисливцями, такими, як його батько. Кілька наметів, вкритих оленячими шкурами, здавались йому містом, факторія — наче храм цивілізації, а торговельний агент — немовби сам господь бог. Річки та озера існують тільки для того, щоб ними людям зручніше було переїздити з місця на місце. Так дивлячись на світ, він ніяк не міг собі уяснити, для чого існували гори. Це була частина того незрозумілого в природі, що ним він перестав собі сушити голову.

Люди часом помирали. Але їхнього м'яса не вживали до їжі, а шкура не мала ніякої вартості, — може, тому, що не обросла шерстю. Шкури з шерстю, хутра, мають велику вартість, і той, хто має кілька пак таких шкур, може закупити весь світ. Тварини створені для того, щоб людина могла їх убивати та здирати з них шкуру. Для чого створена людина, він не знав докладно — хіба, може, агентові на потребу.

Підростаючи, він поступово змінював свій світогляд, але змінював його обережно, мов дитина, дивуючись усьому. І аж тоді, коли він став дорослою людиною, коли відвідав більшість американських міст, з його очей зник

вираз дитячого захоплення, і очі ці стали гострими й допитливими. Коли він хлопчиком вперше потрапив у місто, його погляд на речі де в чому змінився, хоч він однаково схильний був надміру узагальнювати. Мешканці міст випещені. В них у голові немає компасних стрілок, і через те вони часто блукають. Тому й волять жити в місті. А що бояться застуди та темряви, то вони сплять по хатах, замикаючи на ніч двері. Жінки в місті тендітні та гарні, але лижвами по глибокому снігу недалеко зайшли б вони за день. Всі городяни занадто балакучі. Через те вони часто брешуть і важко працювати руками не можуть. Нарешті, в містах є нова потужна сила, що зветься «ошуканство». Той, хто вдається до ошуканства, повинен твердо вірити в свій успіх, бо інакше йому ж самому доведеться розплачуватись за все. Ошуканство — це чудова річ, коли розважливо її використовувати.

Потім, коли жив переважно серед гір та лісів, він прийшов до висновку, що й у місті не все кепське, що, й у місті будиши, можна залишатись людиною. Призвичаєний до боротьби з природою, він захопився економічною боротьбою — боротьбою соціальних сил у комерції. Володарі біржі та ринку приваблювали його своїм блиском, але не засліплювали, і він намагався, вивчаючи їх, з'ясувати собі таємницю їхньої могутності. А пізніше, переконавшись, що і з Назарета може вийти щось путяще, він у самому розквіті сил одружився з дівчиною, що зроста в місті. Але в душі його все жило поривання до далеких мандрівок, і заговорила батьківська кров, і спонукала покинути місто і поселитися на березі річки Даї, на узліссі, де у великому рубленому будинку він заснував факторію. І тут, у зрілому віці, він збагнув справжній погляд на світ, — навчився узагальнювати соціальні явища так, як колись навчився узагальнювати явища природи. В перших не було нічого такого, що не далось б зрозуміти з допомогою других. Там і там діють ті самі закони, містяться ті самі істини. Змагання — ось у чому полягає таємниця світу. Боротьба — єдиний закон, єдиний шлях прогресу. Світ створений для сильних, і тільки сильні володіли ним. І в цьому одвічна правда. Бути чесним — означає бути сильним. Нечесність призводить до квоності. Ошукати чесну людину означає бути нечесним. Ошукати шахрая — значить покарати його мечем справедливості. Первісна сила містилася в руках, теперішня — в мозку.

Дарма що місце боротьби змінилось, вона ведеться тепер так само, як і колись. Як і давніше, люди змагаються за панування над світом, за насолоду, що з цим пов'язана. Тільки меч заступила конторська книга, рицаря в панцирі — вишукано одягнений промисловий магнат, а осередок політичної влади перемістився на біржу. Сучасна сила волі знищила первісного варвара. Вперта земля підкорилася тільки силі. Мозок могутніший за тіло. Чоловік з головою міг легше здолати первісні сили.

Джекоб Велс не мав освіти, чи, радше, того, що вважають за освіту. До тих двох-трьох основних життєвих принципів, які він засвоїв від матері при світлі багаття чи свічки, він прилучив дещо вичитане з книжок, що потрапляли йому до рук, але його розум не обтяжила ця ноша. Життєві явища були для нього ясні й зрозумілі, бо мав він од природи здоровий глузд і вміння осягати суть цих явищ.

Одного чудового дня Джекоб Велс перейшов через Чілкут і зник у безмежній пустелі. Через рік він з'явився в російських місіях на Берінговому морі, біля гирла Юкону. Він проїхав униз по річці три тисячі миль, багато дечого побачив і великими задумами пройнявся. Але він держав язик за зубами й мовчки взявся до роботи. І от одного разу визивний пароплавний свисток привітав опівнічне сонце коло багнистого берега, де стояв Форт Юкон. Це було дивовижне досягнення. А як він цього досяг, про це міг би розповісти тільки він сам. Хоч і почав він, як здавалося, з неможливого, одначе він добував усе більш і більш пароплавів, нагромаджував одне підприємство на одне. Скрізь понад річкою та її притоками протягом тисячі миль він побудував факторії та склади. Він силоміць вклав сокиру білої людини в руки тубільцеві, й у кожному селищі та поміж селищами лежали чотирифутові стоси дров для його пароплавів. На одному з островів Берінгового моря, де впадає Юкон, він улаштував величезний розподільний пункт. У північній частині Тихого океану ходили його великі океанські пароплави. А в його конторах, у Сіетлі та Сан-Франціско, десятки клерків систематизували та впорядковували його торговельні операції.

У країну плавом пливли люди. До того часу голод виганяв їх звідти, але тепер там був Джекоб Велс і його продуктові склади. І люди зимували там і розбивали мерзлу

породу, шукаючи золота. Він підбадьорював їх, постачав харчами, дістаючи таким чином пайку в їхніх ділянках, і вписував їх у списки компанії. Його пароплави перевозили людей вгору по Койокуку ще в давні дні Арктик-Сіті. Де тільки була надія на прибуток, там він будував продуктові склади, і там виростало місто. Він проводив розвідки, спекулював, розширював свою компанію. Невтомний, непереможний, із сталевим блиском в темних очах, він встигав побувати скрізь, усе робив разом. Коли відкривали нову річку, він перший був у її верхів'ї і перший біля її гирла, поспішно приставляючи туди живність. І поза межами Аляски він переводив найрізноманітніші торговельні комбінації — вступав у спілку з корпораціями всього світу і примушував великі транспортні компанії давати йому пільговий тариф. У глибині країни він торгував борошном, шерстяними укривалами й тютюном; будував тартаки, визначав місця майбутніх міст, шукав міді, заліза, вугілля, а щоб гірники були всім забезпечені, никав скрізь по Півночі, аж до Сибіру, вишукуючи тубільного виробу плетені лижви, муклуки та парки.

На плечах його лежав тягар усієї країни, він пильнував за її потребами, працював задля неї. Кожна унція золотого піску, кожна листівка, кожен акредитив — усе переходило через його руки. Він був біржею і банком країни. Він привозив і розподіляв пошту. На конкурентів він вовком дивився, до хижаків не мав помилювання. Проти синдикатів, що намагалися стати з ним до бою, він не гребував і ошуканством; коли вони не корилися, він, хоч і сам терпів збитки, але їх доводив до руїни. Попри все це він знаходив ще час піклуватися про свою дочку, що без матері залишилась. Знаходив час, щоб приголубити її та підготувати до того становища, що для неї створив.

РОЗДІЛ VI

— Отже, я гадаю, капітане, ви погодитесь, що до цієї справи ми повинні поставитись з якнайбільшою увагою.— Джекоб Велс допоміг гостеві надягти хутро і мовив далі: — Становище серйозне, а надалі воно може стати ще серйозніше. Ми з вами знаємо, що таке голод. Ми повинні їх налякати зараз, поки ще не пізно. Коли в Доусоні поменшає людей тисяч на п'ять, то для решти вистачить

запасів, ще й залишиться. Нехай-но тільки ці п'ять тисяч рознесуть чутку про голод до Даї та Скагвея, тоді ми будемо впевнені, що сюди не прибудуть ще п'ять тисяч, коли стане лід.

— Маєте рацію. І поліція допоможе вам, будьте певні.— Співрозмовник Велсів — сивий, кремезний чоловік з енергійним обличчям і військовою поставою підняв коміра в хутрі й узявся за ручку дверей.— Я бачу, що завдяки вам недавніші прибульці вже починають розпродувати свої речі і купують собак. Ви собі уявляєте, які перегони будуть на кризі, коли замерзне річка? І кожен, хто продасть тисячу фунтів продуктів та виїде звідси, зменшить на один порожній шлунок і рівночасно наповнить шлунок одного з тих, що тут залишаться. Коли відпливає «Лора»?

— Сьогодні вранці, з трьома сотнями пасажирів. Не везуть з собою ніяких припасів. Я хотів би, щоб їх було три тисячі!

— Цілком слушно. А коли, між іншим, прибуде ваша дочка?

— Жду її з дня на день.— Очі в Джекоба Велса потеплішали.— Приходьте обідати, як вона приїде, та приведіть із своїх Казарм кількох молодих офіцерів. Я їх не знаю на ймення, та це нічого. Запросіть їх від мене. Я не дуже буваю в товаристві, не маю на це часу, але хотів би, щоб моїй дочці було тут не сумно. Адже весь час вона жила в Лондоні та в Штатах, то щоб тут часом не занудьгувала. Ви мене розумієте.

Джекоб Велс причинив за гостем двері, присунув крісло до коминка й поставив ноги на ґратки. Вдивляючись у мерехтливе полум'я, він на мить уявив собі постать молодої дівчини, а за нею промайнула в його уяві ще постать вродливої жінки англосаксонського типу.

Двері відчинились.

— Містере Велс, містер Форстер послав мене запитати, чи видавати йому харчі під продовольчі ордери.

— Безумовно, містере Сміт. Тільки нехай він переполювинює їх. У кого ордер на тисячу фунтів — видавайте йому лише п'ятсот.

Він закурив сигару і сперся на спинку крісла.

— Вас хоче бачити капітан Макгрегор, сер.

— Просіть.

Капітан Макгрегор увійшов і став біля крісла свого господаря. Важка рука Нового Світу з дитинства лягла

шотландцеві на плечі, але в кожній рисі його поораного глибокими зморшками обличчя проступала непохитна чесність. Випнуте підборіддя свідчило про те, що чесність — це найкраща політика, бо вже при першому погляді кожен був не від того, щоб мати справу з власником цього випнутого підборіддя. Про те свідчив і його перебитий ніс, скручений трохи набік, та довгастий шрам, що перетинав чоло, ховаючись у сивому волоссі.

— Ми піднімаємо якір через годину, сер. Я прийшов за останніми наказами.

— Гаразд.— Джекоб Велс повернувся до нього з кріслом.— Капітане Макгрегор!

— Так.

— На цю зиму я мав вам доручити іншу справу. Але потім я роздумав і призначив вас на «Лору». Ви здогадуєтесь, чому я так зробив?

Капітан Макгрегор переступив з ноги на ногу, й хитра посмішка блиснула в його очах.

— Сподіваєтесь, що постануть труднощі,— буркнув він.

— І ви саме той чоловік, якого тут треба. Перед відплиттям ви одержите від містера Белі докладні вказівки. Одно тільки вам тепер скажу: коли ми не викишкаємо звідси досить люду, в Форті Юконі битимуться за кожен фунт продуктів. Ви мене розумієте?

— Так.

— Перш за все — ошадність. Сьогодні ви вивозите триста чоловік. Я гадаю, що вдвоє більше поїде по річці, як тільки замерзне лід. Отож вам доведеться цілу зиму харчувати тисячу душ. Визначте їм пайку — що треба, робітникам — і дивіться, щоб вони працювали. Заготовляли дрова по шість доларів за стос. Складати їх треба при березі, в такому місці, де легко причалити пароплавом. Хто не працює — позбавляється пайки. Зрозуміли?

— Так.

— Тисяча людей може наробити великого бешкету, коли вони будуть байдики бити. Мало що може трапитись! Пильнуйте, щоб не грабували, не брали нічого з ям, де переховуються продукти. Коли не коритимуться, виконуйте свій обов'язок.

Капітан похмуро хитнув головою. Мимохить він зціпив кулаки, і шрам у нього на чолі побілів.

— В кригу вмерзло п'ять пароплавів. Зробіть усе, щоб їх не потрощило, коли навесні крига скресне. А перш за

все розвантажте їх та позносьте все в одну велику яму. Вам зручніше буде її боронити і зробити неприступною. Пошліть кого-небудь до Форгу Бер і попросіть містера Картера, щоб він дав вам до помочі трьох своїх службовців. Без них він обійдеться, в Серкл-Сіті робота абияка. Повертаючись звідти, візьміть з собою половину службовців містера Бердвела. Вони вам будуть потрібні. Вам доведеться мати справу з багатьма добрими стрільцями. Будьте непохитні й пильні од самого початку. Пам'ятайте, — хто вистрелить перший, той врятує свою шкуру. А найбільше слідкуйте за продуктами.

— Та за револьверами отих розбишак, — муркнув капітан Макгрегор, причиняючи за собою двері.

— Джон Мелтон, містер Мелтон, сер. Можете його прийняти?

— Слухайте, Велсе, що це таке? — Розгніваний Джон Мелтон вскочив услід за клерком, мало не збивши того з ніг. Він вимахував якимсь документом, тицяв його голові товариства — Велсові. — Читайте! Що тут написано?

— Тисяча фунтів продуктів, — спокійно відказав Джекоб Велс, поглянувши на документ.

— Так і я кажу, а ваш комірник не погоджується. Він запевняє, що мені належить одержати тільки п'ятсот фунтів.

— І він правду каже.

— Одначе...

— В документі стоїть тисяча фунтів, а ви одержите на складі тільки п'ятсот.

— Хіба це не ваш підпис? — Мелтон тицьнув документом Велсові під самий ніс.

— Мій.

— То як же ви думаєте зробити?

— Я вам дам п'ятсот фунтів. А ви як думаєте зробити?

— Я відмовляюсь, не візьму.

— Ото й добре. Нам більше ні про що балакати.

— Навпаки! Я не хочу нічого мати з вами спільного. Я досить багатий, щоб самому привозити через Перевал усе, що мені потрібно. І я це зроблю в наступному році. Наші ділові стосунки припиняються з цієї хвилини назавжди.

— Не заперечую. Ви маєте в мене вкладу на триста тисяч доларів золотого піску. Підіть до містера Етшлера й скажіть йому, щоб зараз же видав їх вам.

Мелтон у безсилому гніві бігав по кімнаті.

— Невже я не одержу від вас отих других п'ятсот фунтів? Боже мій! Та я ж за них заплатив! Чи ви хочете заморити мене голодом?

— Слухайте, Мелтоне! — Джекоб Велс замовк і обтрусив попіл з сигари.— Чого ви ось зараз хочете? Що ви хочете одержати?

— Тисячу фунтів продуктів.

— На власну потребу?

Мелтон, король золотих копалень на Бонанзі, хитнув головою.

— Так я і думав.— Зморшки на чолі Джекоба Велса проступили виразніше.— Ви дбаєте лише про власний шлунок. А я дбаю про двадцять тисяч шлунків.

— Одначе, вчора ви видали Тімові Макреді тисячу фунтів!

— Тільки сьогодні постановлено скоротити видачу.

— Чому ж це якраз мені доводиться першому одержувати за новим розпорядком?

— А чого ви не прийшли вчора, а Тім Макреді не сьогодні?

Мелтон не знайшовся, що сказати, і Джекоб Велс сам відповів на своє запитання, знизавши плечима.

— Такі-то справи, Мелтоне. Винятку ні для кого не буде. Коли ви колотимете мені очі Макреді, я всю вину складатиму на вас, бо чом ви вчора не прийшли? Та тут ніхто не винен. Краще складім це все на провидіння. Ви вже пережили голод на Сороковій Милі. Ви людина білої раси. Те, що ви власник Бонанзи, чи частини Бонанзи, не дає вам права одержати ні на один фунт більше, ніж має одержати найдавніший бідний старожитець чи навіть немовля, що тільки народилось. Повірте мені, доки я матиму хоч фунт продуктів, ви не помрете з голоду. Опануйте себе. Дайте руку. Усміхніться та приміріться з тим, що сталося.

Все ще сердитий, але значно пом'якшавши, золотий король стис Велсові руку й вибіг з кімнати. Ще й двері за ним не зачинилися, як у кімнату незграбною ходою увійшов янкі. Ногою, взутою в мокасин, він присунув собі стільця й сів.

— Слухайте,— почав він таємниче,— люди, здається мені, починають хвилюватись із приводу того, що обмежено видачу продуктів.

— Гелло, Дейве, це ви?

— Та хто ж іще? От я й кажу — звідсіля тікатимуть хто куди, як тільки замерзне річка.

— Ви так гадаєте?

— Ага.

— Дуже радий таке почути. Це якраз те, чого мені потрібно. І ви рушіте за всіма?

— І не подумаю, — Дейв Гарней чванькувато підвів голову. — Вчора я відіслав свою поклажу до копалень. Вважаю, що зробив це своєчасно. Тільки ось що... З цукром у мене не гаразд. Він був у мене на задніх санках, і якраз на тому місці, де дорога повертає від Клондайку на Бонанзу, санки провалились під кригу. Більше я їх і не бачив. Розумієте, задні санки, а на них був увесь мій цукор! От я й надумався зайти до вас сьогодні, позичити фунтів сто. Чи білий, чи темний — мені байдуже.

Джекоб Велс похитав головою й посміхнувся. Дейв Гарней присунувся ближче.

— Ваш клерк каже, що він нічого не знає, то й не було жодної рації до нього чіплятися, і я сказав, що зайду до вас. Мені однаково, який буде цукор, дайте тільки сто фунтів, і з мене досить.

— Чуєте? — заговорив він знову, помітивши, що його співрозмовник ставиться до такої пропозиції цілком негативно. — Тадже ви знаєте, який з мене ласун. Згадайте, які ото на Проповідницькому ручаї цукерки я робив! Подумати лишень, як час проходить! Вже буде шість років! А може, й більше. Сім, чорти на його батька! То я й кажу: краще мені лишитись без тютюну, аніж без цукру!.. Ну, як же воно буде? Я тут з собаками. Чи не піти нам до складу за цукром? А це добре я надумався!

Помітивши враз, що Джекобові губи ворухаться, щоб вимовити «ні», він посипав, як з мішка, не даючи тому й слова сказати:

— Певна річ, я не хочу по-свинському всього забирати. Нізащо в світі не зроблю цього. То як у вас обмаль цукру, я пристану й на сімдесят п'ять фунтів, — він пильно поглянув на Велса. — Навіть вистачить з мене, я думаю, і п'ятдесят фунтів. Я розумію ваше становище, я не така нікчемна тварюка, що в'язне...

— До чого ця мова, Дейве? Ми не маємо жодного зайвого фунта цукру...

— Ну, гаразд, я ж не такий, щоб когось грабувати. Зважаючи на вас, я пристану й на двадцять п'ять...

— Ані унції!

— Як? Зовсім не дасте? Ну, годі, не гнівайтесь. Забудьмо, що я у вас чогось там просив. Я ще колись іншим разом зайду до вас. Бувайте здорові. Чусте? — він нахилив голову і почав уважно прислухатись. — Це ж «Лора» свище! Незабаром вирушить. Ви підете подивитись, як вона відчалює? Ходімо разом.

Джекоб Велс надів ведмеже хутро й рукавиці, і вони пройшли через контору до головного складу. Він був такий великий, що яких дві сотні покупців коло прилавків скидалися на маленький гурт. У багатьох були похмурі обличчя, а дехто скося поглядав на голову товариства, коли він проходив повз них. Прикажчики продавали все, тільки не харчі, а їх найбільше й питали. «Заховали, щоб ціну набити. Будуть «голодні» ціни!» — бурчав рудобородий гірник. Джекоб Велс почув його слова, але не звернув на них уваги. Він знав, що поки все втихомириться, йому ще не раз і не таке доведеться почути.

Ступивши на хідника, він зупинився поглянути на оголошення, що висіли на причілковій стіні будинку. Тут сповіщалося, хто загубив собак, хто знайшов, хто їх продавав, а найбільше про продаж дорожнього спорядження. Полохливі вже добре налякались. Спорядження, що важило п'ятсот фунтів, продавалося по долару за фунт, коли без борошна, а з борошном — по півтора долара. Джекоб Велс помітив, що Мелтон розмовляє з якимсь прибульцем, дуже заклопотаним з лиця, і що король Бонанзи задоволено всміхався — йому, видно, пощастило розжитись харчами на зиму.

— Чому б вам у такий спосіб не пошукати цукру, Дейве? — спитав Джекоб Велс, показуючи на оголошення.

Дейв Гарней докірливо глянув у відповідь.

— Ви думаєте, що я тут не шукав? Я скрізь об'їхав, від Клондайку до Шпиталю, аж собаки геть попроставали. І ніде нічого не знайшов, ні за гроші, ні так.

Вони пройшли хідником униз, поминули двері складу і довгий ряд санок, запряжених собаками, що, по-вовчому скрутившись, лежали на снігу. За всю осінь оце вперше випало доволі снігу, і шукачі золота змогли почати перевозити свої пожитки.

— Смішно, правда? — ще раз наздогад кинув Дейв, коли вони перетинали головну вулицю, що провадила до річки.— Смішно, що я, власник двох ділянок в Ельдорадо,— а кожна на п'ятсот футів з гаком,— що я, мавши добра на п'ять мільйонів, не маю чим підсолодити собі кави чи каші! Щоб вона провалилася чортові на втіху, ця сторона, щоб їй пуття не було! Я все розпродам! Все покину. Я... Я виїду в Штати!

— Е, кажіть! Не зробіть ви цього,— сказав Джекоб Велс.— Я вже не раз чув про це! Коли не помиляюсь, ви цілий рік їли саме тільки м'ясо, як були у верхів'ї Стюарту. А на Танані хіба не їли ви собак та лососячих тельбухів? Не кажу вже про те, що ви два рази пережили голод. Одначе ви не виїхали звідси. І ніколи й не виїдете, тут ви й помрете. Це така ж правда, як те, що «Лора» зараз виходить у море. І я спокійно чекаю того часу, коли доведеться вивезти вас звідси в олов'яній труні. Скільки то буде клопоту в Сан-Франціско, поки зліквідують ваше майно! Ви тут засіли навіки, це ви самі добре знаєте.

Так розмовляючи, він весь час відповідав на привітання перехожих. Віталися з ним переважно старожитці, і кожного з них він знав на ім'я. Але й усім новакам знайомий він був з обличчя.

— Я можу з вами закластись, що в 1900 році буду в Парижі,— невпевнено заперечив король Ельдорадо, та Джекоб Велс не слухав його мови.

Вдарили в гонг, Макгрегор відсалютував Велсові, стоячи на капітанському містку, і «Лора» повільно відчалила. З берега вигукували мандрівцям побажання щасливої дороги, давали останні поради. Але триста невдах, що покинули на березі свої золоті надії, стояли мовчки, сумні та понурі. «Лора» пройшла каналом, прорубаним у надбережній кризі, далі течія підхопила її, і вона, свиснувши ще раз, швидко рушила вперед.

Люди розійшлися хто куди. На березі залишився Джекоб Велс у гурті чоловік дванадцяти. Розмовляли про голод, і це була чоловіча розмова. Навіть Дейв Гарней перестав клясти країну, де не можна добути цукру. Він тепер насміхався з новаків — «чечаків», як він називав їх, взявши це слово з мови сивашів. Раптом бистре його око помітило чорну цятку, що рухалася річкою серед крижин.

— Гляньте-но! — крикнув він.— Сюди пливе каное!

Спритно звиваючись, то веслючи, то відкидаючись від крижин, двоє людей, що сиділи в човні, намагалися дістатись до суцільної крижаної смуги, щоб знайти в ній прохід до берега. Опинившись у каналі, що ним пройшов пароплав, вони налягли на весла і, мов стріла, полинули тихою глибокою водою. Ті, що були на суходолі, дуже радо зустріли їх, допомогли вибратись на берег та витягли туди човника. На дні його лежали дві шкіряні поштові сумки, кілька укривал, кавник, сковорода та маленький клунок з харчами. Щодо людей, то вони так померзли, так задубіли, що ледве на ногах стояли.

Дейв Гарней запропонував їм віскі й хотів їх зараз же забрати з собою, але один з прибульців загаявся і задубілою рукою стис руку Джекоба Велса.

— Вона близько,— сказав він.— Ми годину тому випередили її човен. Він от-от повинен виплисти з-за повороту. У мене є для вас листи, але я віддам їх трохи згодом. Спершу треба чогось випити! — Повертаючись, щоб іти з Гарнеєм, який його чекав, він раптом зупинився і показав на річку: — А он і вона! Оце тільки вигулькнула з-за скелі.

— Ну, біжіть, хлопці, черканіть віскі,— підганяв їх Гарней.— Скажете там, щоб записали на мій рахунок подвійну порцію. Вибачайте, що я не йду з вами. Я тут залишуся.

Клондайком несло лід. Був тут і твердий, і такий, що взявся водою. Сунучи лавою, він відкидав човна на середину річки. З берега було добре видно, як там люди напружували всі сили, щоб подолати стихію; чотири чоловіка стояли в човні й одпихались від навколишніх крижин. Посеред човна була юконська пічка, і голубуватий дим слався з її димаря. Коли човен наблизився, з берега розізнали жіночу постать — жінка на кормі орудувала довгим стерновим веслом. Очі в Джекоба Велса заблищали, коли він її побачив. «Так і слід,— подумав він.— Це добрий знак! Вона й тепер із роду Велсів і не боїться роботи й боротьби. Роки, що вона пробула в умовах культурного життя, не послабили її. Відірвавшись на який час від рідного ґрунту, скуштувавши здобутків цивілізації, вона знову повертається до матері землі, повертається радісно і просто».

Так він міркував собі, дивлячись, як наближається човен, оточений крижинами. Один з гребців, єдиний білий чоловік між ними, вискочив із човна з гаком у руках, нама-

гаючись зупинити човен та скерувати його в канал. Крига, що тільки звечора замерзла коло берега, провалилася під ним, і чоловік зник під водою. Велика крижина, напіраючи на човен, повернула його назад, так що чоловік випірнув з води вже біля корми. Жінка швидко нагнулась і схопила його за комір. Голосно та владно наказала вона індіанам веслувати назад. Підтримуючи над водою голову того, що провалився, вона всім тілом налягла на стернове весло й повернула човен у прохід кормою вперед. Весла ще кілька разів збурили воду, й човен прибило до берега. Вона передала мокрою, що аж зубами цокотів, чоловіка Дейвові Гарнею. Той витяг його з води й наказав, не гаючись, доганяти тих хлопців, що привезли пошту.

Фрона підвелася. Щоки в неї зашарілися від напруги. Джекоб Велс стояв на місці, вагаючись. До неї було всього два кроки, але три роки розлуки, мов та безодня, розділяли їх. Їй тепер двадцять літ, а коли вони розлучалися, було сімнадцять. За цей час вона змінилася, змінилася далеко більше, ніж він сподівався. Він не знав, що робити, — чи міцно обняти цю молоду, осяйну дівчину, чи просто подати їй руку та допомогти вийти на берег. Але його вагання ніхто не помітив, бо вона сама хутко кинулась до нього і впала йому в обійми. Хто стояв вище, всі, як один, відвели погляди вбік, поки вони двоє, тримаючись за руки, зійшли берегом угору.

— Моя дочка, панове! — Обличчя в нього променіло з гордощів.

Фрона поглянула на всіх і приязно всміхнулася. І кожному здалося, що вона поглянула саме на нього.

РОЗДІЛ VII

Що Вансу Корлісові захотілося знову побачити ту дівчину, з якою він ділився тоді своїми ковдрами, — цілком зрозуміло. Хоч він і не здогадався привезти з собою на Аляску фотоапарат, однак внаслідок якогось складного процесу в його мозку відбився її образ. Це створилося миттю. Хвиля світла й кольорів, молекулярна вібрація та інтеграція, ледве помітна, але цілком певна зміна в закрутах мозку, — і ось маєте цілу картину. Сонячне проміння на чорній, стрімкій скелі; струнка жіноча постать в сірому вбранні відбивається на цьому тлі, де сти-

каються світло й тінь; молода, свіжа, як поранок, усмішка в сяйві золотого проміння.

Ця картина раз у раз поставала в нього перед очима, і що більше він її бачив, то більше бажалося йому знову побачити Фрону Велс. Він думав про майбутню зустріч з трепетним захопленням, передчуваючи, що ця зустріч матиме вплив на все його життя. Фрона Велс здавалась йому зовсім незвичайним новим типом жінки; таких він ще не спотикав у своєму житті. Із чарівної невідомості всміхались до нього карі очі, простягались руки, такі ніжні, коли на них поглянути, такі дужі в стискові. Її образ вабив його, спокушав, як гріх.

Не сказати, що Ванс Корліс був дурніший за інших, що він жив, як пустельник. Одначе виховання відбилося на ньому, надавши його життю трохи пуританських рис. Його природний розум і потяг до науки зменшили той вплив, що мала на нього з дитинства сувора мати, але не знищили його остаточно. Він залишився десь глибоко в душі, як ледве помітна частина його істоти. Корліс ніяк не міг позбутися цього впливу. Цей вплив викривлював його світосприймання, спотворював погляд на життя і дуже часто, коли це торкалося жінок, визначав його ставлення до них. Він пишався тим, що має широкий погляд на життя, бо поділяв жіноцтво на три категорії, в той час, як мати його визнавала тільки дві. Він переріс свою матір. Жінки, безперечно, поділяються на три категорії. Вони бувають порядні, непорядні і почасті порядні, почасті непорядні. Жінки останньої категорії, він був у цьому певний, неминуче переходять до категорії непорядних. Тривати в такому хисткому становищі довший час неможливо. Це була переходова стадія від величного до ганебного, від кращого до гіршого.

Міркування Ванса Корліса, як на нього, мали логічну підставу. Але коли виходити з готових формул, висновки завжди будуть догматичні. Що таке добро, а що таке зло? Отож-бо й є. Ось про це й були передсмертні слова його матері. Та не тільки воно від матері, а й від багатьох поколінь предків, скутих умовностями, аж до того далекого пращура, що перший відірвався від землі і почав дивитись на все згори. Між Вансом Корлісом та землею стояв довгий ряд поколінь, і, хоч він не усвідомлював цього, внутрішній голос кликав його назад до землі, перестерігаючи перед загибеллю.

Проте Фрону він не відніс до жодної з успадкованих категорій. Він взагалі відмовився класифікувати її — він не наважувався. Він волів зробити висновки тоді, коли матиме більше матеріалу. Ця думка про збирання матеріалу спокушала його. То була критична хвилина, коли чиста людина мрійно простягає руки до життєвого бруду, не визнаючи його за бруд, аж поки сама не забрудниться. Ні, Ванс Корліс не був боягуз, але, оскільки чистота річ умовна, не був і бездоганно чистий. Коли в нього за нігтями не було бруду, то не через те, що він особливо пильно ходив коло своїх рук, а просто він не мав змоги їх забруднити. Він був чистий не тому, що так хотів, що гидував брудом, а тому, що не мав нагоди стати нечистим. Одначе з цього всього не слід робити висновку, що він неодмінно закалявся б, аби нагода.

Дитинство Вансове проходило наче в теплиці. Зразкова чистота в будинку, всі вигоди. Він дихав не звичайним повітрям, а здебільшого штучно добутим озоном. Він купався в сонячному промінні, коли світило сонце, а в дощ його ховали під накриття. А коли він виріс і зміг стати на власні ноги, виявилось, що він занадто заклопотаний, щоб зійти з тієї протоптаної стежки, якою вчила його рачкувати, а потім ходити невмілими дитячими ногами мати. Отже, й далі він ішов тією ж стежкою, не задумуючись над тим, що лежить пообіч.

Життєвою силою не можна користуватись двічі. Використаної на одне, її не залишається на інше. Таке трапилось і з Вансом Корлісом. Навчання та фізичні вправи вичерпували всю енергію, що набував він, вживаючи добірну, дорогу їжу. Коли він відчував у собі залишок енергії, то витрачав її коло матері, в штучних, умовних обставинах, серед людей, що збиралися в неї на склянку чаю. От і вийшов із нього дуже милий юнак, що його вихваляють матері молодих дівчат; дуже здоровий юнак, що не знав ніякої надмірності; дуже освічений юнак, що мав диплом гірничого інженера Фрейбурзького інституту та диплом бакалавра мистецтв Йельського університету, і, нарешті, дуже егоцентричний і стриманий юнак.

Найціннішою, одначе, прикметою Ванса було те, що він не застиг у тій формі, яку дали йому предки і в якій мати намагалася законсервувати його. В ньому зачався якийсь атавізм, — голос того далекого пращура, що колись перший відірвався від землі. Досі цей атавізм лише дрімав

у ньому. Ванс просто жив у звичайному для себе оточенні, і його здатність до пристосування не мала де себе виявити. Але коли б життя покликало його за собою, він, завдяки цьому атавізмові, зумів би принатуритися і в нових обставинах. Фізичний закон про те, що камінь, набувши руху, повинен котитися в певному напрямку, можливо, й цілком правильний; та в самому житті найбільше значення має якраз здатність змінювати напрямок. І дарма що Ванс Корліс про це й не здогадувався, така здатність була найбільшою його цінністю.

Та вернімось назад. Спокійно, але з великою радістю, Ванс Корліс ждав зустрічі з Фроною Велс, а тим часом милувався з того сонячного образу, що зафіксувався в його пам'яті. Хоч, переходячи перевалом, а далі спускаючись озерами та річкою, мав він великі грошові засоби — лондонські синдикати не скупують у таких випадках, — Фрона все ж прибула до Доусона на півмісяця раніше за нього. Він долав перешкоди, користуючись силою грошей, а вона користувалась іншою, ще потужнішою силою: їй, мов талісман, скрізь допомагало ймення Велс.

Прибувши в Доусон, він тижнів зо два прогаяв, поки знайшов помешкання, влаштувався та повідвідував тих, до кого мав рекомендаційні листи. Але що має статись, того не оминеш. Отже, одного разу, коли вже річка замерзла, він узувся в мокасини і попрямував до Велсового дому, мавши собі за честь іти в товаристві місіс Шовіл, дружини копальняного комісара.

Корлісові здавалося, що він бачить сон. Парове опалення в Клондайку! А наступну мить, розхиливши важкі порт'єри, він з передпокою ступив до вітальні. Так, це була справжня вітальня. Його лосячі мокасини тонули в пишному, м'якому килимі, а очі йому привернула картина Тернера * — схід сонця. Тут було ще багато інших картин, речей з бронзи. В двох голландських коминках падали величезні ялинові поліна. Стояв і рояль, і хтось співав. Фрона скочила з дзиглика й пішла назустріч гостеві, простягаючи до нього руки. Досі йому здавалось, що немає в світі нічого кращого, як той образ на тлі сонця, що відбився в його уяві, але цей теперішній образ на тлі полуміння, ця юна істота, повна життя й сили, — вона зовсім заслонила ту бліду копію. Це була чарівна хвилина, як він держав її руками в своїх, — хвилина, коли люди-

ну опановує якесь невизразне, владне почуття, коли кров бурхливими хвилями перебігає по тілу й туманить мозок. Перші слова ледве доходили до нього, аж голос місіс Шо-віл його очугив.

— О! — скрикнула вона. — То ви вже знайомі?

І Фрона відказала:

— Так, ми зустрілися на дорозі з Даї, а ті, що зустрічаються на цій дорозі, ніколи одне одного не забувають.

— Як це романтично!

Комісарова дружина сплеснула руками. Хоч вона гладка була і флегматична вдачею, ця сорокалітня жінка, якщо тільки не спала, все сплескувала в долоні та щось патетично вигукувала. Чоловік її під великим секретом запевняв, що коли б вона зустрілася віч-на-віч навіть із самим господом богом, то, напевне, сплеснула б своїми пухкими руками й вигукнула: «Як це романтично!»

— То як же це трапилось? — допитувалась вона. — Чи врятував він вам життя серед скель, чи що таке вчинив? Ну, розкажіть же, будь ласка! А ви, містере Корліс, ви ніколи мені про це не казали! Та говоріть-бо! Я вмираю з цікавості!

— О, та нічого особливого, — поспішив відповісти Корліс. — Нічого романтичного. Я, чи то ми...

У нього аж дух захопило, коли Фрона перебила його мову. Годі було догадатись, що має сказати ця дивна дівчина.

— Він дав мені притулок, от і все, — промовила вона. — Можу похвалити його смажену картоплю, кава ж його до смаку тільки тому, хто дуже голодний.

— Невдячна! — тільки на слово й спромігся Корліс, одержавши у відповідь Фронину усмішку.

Потім його познайомили з струнким лейтенантом кінної поліції, що, спершись на коминак, обмірковував продовольчу кризу із жвавим, невеликим на зріст, чоловіком у накрохмаленій сорочці з дуже високим стоячим коміром.

Завдяки своєму походженню Корліс знав, як поводитись у товаристві, тому він так вільно переходив від гурту до гурту, що Дела Бішоп аж завидки брали. Дел Бішоп як сів на стільці, скоро прийшов, то так і сидів у незручній позі, терпляче дожидаючи, щоб хто-небудь з гостей почав прощатись. Він хотів побачити, як саме це робиться. Більшість цієї складної процедури він собі, власне,

уявляв. Знав навіть, скільки разів треба ступити, щоб дійти до дверей, і був цілком переконаний, що треба по-прощатися з Фроною. Але от чи треба ручкатися геть з усіма гостями? Він забіг сюди на хвилинку, щоб побачитися з Фроною, сказати їй «Як ся маєте», та й годі,— і ось наскочив на таке велике товариство!

Корліс, обговоривши з такою собі міс Мортімер занепад французького символізму, набрів на Дела Бішопа. Той одразу впізнав його, хоч бачив тільки раз, одну хвилину, коло намету в Щасливому таборі. Дел, не гаючи часу, сказав, що дуже вдячний Корлісові за гостинність, за те, що той дав притулок Фроні, коли він сам забарився в дорозі. Хто стане в пригоді Фроні, той так само прислужиться і йому, Делові. Він цього ніколи не забуде, поки в нього знайдеться хоч одне укритало, щоб укрити ним містера Корліса. Він гадає, що йому не зовсім було кепсько спати тої ночі. Хоч міс Фрона й казала, що не дуже вони мали чим постелитись, та ніч тоді була не надто холодна — вітер, правда, великий, але мороз не такий-то. Він гадає, що містер Корліс тоді не дуже змерз. Ця розмова здалася Корлісові трохи недоречною, і він при першій нагоді відійшов від Дела, залишивши його безнадійно поглядати на двері.

Зате Дейв Гарней, що зайшов сюди зовсім не випадково, і не думав сидіти десь там у кутку. Він, король Ельдорадо, вважав, що повинен займати в товаристві те становище, на яке давали йому право його мільйони. Хоч тонкощів світської бесіди він вчився переважно по тавернах та розмовляючи з товаришами-копачами на порозі своєї хатини, одначе тепер поводився, мов справжній салонний лідар, якому топтати килими — не первина. Дивовижно одягнений, човгаючи ногами, переходив він від одного гостя до другого, з кожним заговорював, правда, часто не до ладу, але самовпевнено, не лізучи за словом у кишеню.

Міс Мортімер, що розмовляла по-французькому як парижанка, збила була його з пантелику своїми символістами, та він швидко викрутився, заговоривши з нею на жаргоні франко-канадських провідників, і здивував її непомалу, запитавши, чи не продасть вона часом двадцять п'ять фунтів цукру — білого чи темного, все одно. Він заводив таку щирі розмову не тільки з міс Мортімер. З ким би не починав балачку, він спритно звертав її на

продовольче питання, а потім і на свою пропозицію. «Цукор, хай йому грець»,— веселим голосом додавав він наприкінці і йшов шукати іншого співбесідника.

Особливо сильне враження справив Дейв на товариство, попросивши Фрону заспівати з ним зворушливу пісеньку: «Я рідний край покинув задля тебе». Це, може, було трохи й занадто, однак Фрона погодилась. Тільки він хай наспіває мелодію, щоб вона могла підібрати акомпанемент. Голос у Дейва був не дуже приємний, зате досить сильний. Тут ожив і Дел Бішоп, і почав підтягати хрипким басом. Він так захопився, що навіть встав із свого стільця. І коли вже повернувся додому, то, штовхнувши ногою, розбудив свого сонного товариша, що мешкав з ним у наметі, щоб похвалитись йому, як то він гарно гостював у Велсів. Місіс Шовіл аж хихотіла, виявляючи свій захват, особливо ще коли лейтенант кінної поліції та кілька його співвітчизників голосно проспівали «Пануй, Британіє» та «Боже, бережи королеву», а американці відповіли їм піснями «Моя батьківщина» та «Джон Браун». Тоді довготелесий Алек Боб'єн, король Серкл-Сіті, став вимагати «Марсельезу». Розійшлися всі, голосно виспівуючи на вулиці «Сторожу на Рейні» *.

— Не приходьте на такі вечори,— пошепки сказала Фрона, прощаючись з Корлісом.— Ми не встигли й словом перемовитись. А я знаю, що ми з вами потоваришуємо. Скажіть, випросив у вас Дейв Гарней цукру?

Вони обоє засміялися, і Корліс пішов додому при світлі північного сяйва, намагаючись дати певний лад тим враженням, що справив на нього сьогоднішній вечір.

РОЗДІЛ VIII

— А чого б мені не пишатися своєю расою?

Щоки у Фрони горіли, очі палали. Вони обоє згадували своє дитинство, і Фрона розказувала Корлісові про свою матір, яку ледве пам'ятала. Гарна й білява, типова англосаксонка — такою уявляла її собі Фрона з власних спогадів та з оповідань батька й старого Енді із поштової контори в Даї. Розмова зайшла про раси взагалі, і Фрона, захопившись, висловила думки, що Корлісові, як людині з консервативними поглядами, видалися непевними і не досить обгрунтованими. Він гадав, що стоїть понад расо-

вим егоїзмом та упередженнями, і тільки сміявся з її дитячого світогляду.

— Це властиво людям вважати себе за найвищу расу,— казав він.— Цей егоїзм наївний і цілком природний, зрозумілий і навіть корисний, але хибний по суті. Євреї вважали себе — та й досі вважають — за богом обраний народ...

— Тим-то вони й залишили такий глибокий слід в історії,— перехопила Фрона.

— Але життя не підтвердило їхніх поглядів! І подивіться ще з другого боку. Для нації, що вважає себе вищою, інші нації здаються нижчі. Це зрозуміло. Свого часу кожен римлянин вважав себе вищим за царя. Коли римляни зустрілися з нашими дикими предками в германських лісах, вони тільки звели у подиві брови: «Це нижча раса, варвари!»

— Проте ми існуємо до цього часу. Ми існуємо, а римляни зникли. Час показує, на чьому боці правда. Дотепер ми держались. І будемо держатись,— про це свідчать деякі сприятливі ознаки. Ми, як видно, краще від інших вміємо пристосовуватись.

— Расовий егоїзм!

— Зачекайте. Перше перевірте.

Захопившись, вона імпульсивно стисла йому руку. Серце в нього заколотилось, кров кинулася в лице, у скронях застукотіло. «Яке чудне — але й чарівне — відчуття!» — подумав Корліс. Так змагатися з нею він ладен би й цілу ніч.

— Ось я вам доведу! — сказала вона. Випустивши його руку, Фрона не відчула ніяковості.— Наша раса — це раса діячів, борців, раса, що підбиває під себе кулю земну, захоплює безмежні простори. Ми працюємо й боремося, ми не згортаємо рук, не кидаємо праці в ніяких, хоч би й найлихіших, умовах. Ми витривалі, наполегливі. Ми вже так створені, що вміємо до всього пристосуватись. Хіба зможе коли індіанець, негр чи там монгол перемогти тевтона! Та ніколи в світі! Індіанець впертий, але він не вміє пристосуватись. Не пристосувавшись до нових обставин, він мусить загинути, а коли й спробує пристосуватись, то теж загине — не зуміє. Негр, хоч і має таку здібність, може працювати тільки під чиймсь керівництвом, як раб з природи... Китайці — раса цілком інертна. Отже, до чого не мають здібності інші раси, до всього того здібні англо-

сакси чи тевтони, називайте, як вам до вподоби. Чого бракує іншим расам, все це є у тевтонів. Хто ж нас може перемогти?

— Ви забули про слов'ян, — закинув Корліс.

— Слов'яни? — обличчя її похмурніло. — Правда, слов'яни. Єдина юна раса серед старих та малих у всьому світі! Але вони ще цілком у майбутньому; про них скаже майбутнє! А ми тим часом готуємось. Можливо, ми так далеко заїдемо вперед, що не дамо їм змоги нас наздогнати. Адже іспанці перемогли аптеків тому, що знали хімію, знали, як добути порох. То невже ми, пануючи над усім світом, маючи до послуг всі його знання, невже ми не зможемо впорати слов'ян, не давши їм нагоди вбитися в силу?

Ванс Корліс тільки крутив головою і усміхався.

— Так, я знаю, що кажу не до ладу. Я занадто схвилювана, — зауважила Фрона. — Але зрештою ми таки справді сіль землі, хоч би тому, що маємо відвагу сказати це про себе!

— А я переконався, що ваш запал заразливий, — відказав він. — Гляньте, я теж починаю запалюватись. Нас на перше місце поставив не бог, а природа, — нас, англів, саксів, норманів і вікінгів, і земля ця наш спадок! То йдімо ж уперед та вперед!

— Тепер ви глузуйте з мене! Майте на увазі, однак, що ви самі вже вирушили вперед. Для чого ж ви приїхали на Північ, як не для того, щоб і собі прикластися до спадщини своєї раси?

Вона повернула голову — почувалась чиясь хода.

— Капітане Александер, кличу вас за свідка! — гукнула вона замість привітання.

— Кличете за свідка? — перепитав капітан, усміхнено вітаючись із Фроною та Корлісом. — Авжеж!

Посвідчіть, що таким, як ми, не страшно бурі:

Хоч слуги ми судна, та владарі над морем...

Він поважно й урочисто процитував ці рядки. Слушність його слів так захопила Фрону, що вона поривчастим рухом стисла йому обидві руки. У Корліса щось здригнулося в грудях, коли він це побачив. Йому стало прикро. Неприємно було бачити, що вона так без перебору тисне кожному руки своїми теплими, міцними руками. Невже вона так поводитьсь з кожним, аби його слова чи

вчинки припали їй до вподоби? Він був не від того, щоб вона стискала руки йому, але комусь іншому — це Корлісові аж ніяк не було приємно. Поки він так розмірковував, Фрона встигла розповісти капітанові Александеру, про що вони розмовляли.

— Я мало знаю про тих ваших слов'ян, — висловив свою думку капітан. — Знаю тільки, що вони дуже люди, добрі робітники. Але я переконаний, що біла раса — це перша в світі раса в усьому. Взяти хоч би індіанця. Біла людина переважить його в усьому — і роботи більше зробить, і винесе більше за нього, і риби наловить більше, і виполує так само більше. З найдавніших переказів індіан Аляски видно, що вони споконвіку переносили вантажі на собі. І от, коли шукачам золота довелося теж у такий спосіб транспортувати свої речі, вони вивчили, як це робиться, і почали переносити далеко важчі клунки і на дальшу відстань, ніж індіанці. Та ось торік у травні, в день народження королеви, ми влаштували на річці змагання на каное — з одним, двома, трьома, чотирма й п'ятьма гребцями. І що ж? Ми скрізь переважили індіанців, хоч вони родяться з веслом у руці, тоді як більшість із нас бачить каное, вже літ дійшовши.

— Чому ж це так? — запитав Корліс.

— Я не знаю чому. Знаю тільки, що воно так. Я констатую факт. Я знаю, що ми вміємо те, чого вони не вміють; а що вони вміють зробити, то й ми те вміємо, і краще за них.

Фрона переможно кивнула Корлісові.

— Визнайте, що наше зверху, й ходім обідати! Ну, хоч на цей раз вас перемогли. Конкретні факти з греблею та вантажем мають більшу вагу, ніж ваші теорії, далєбі! Час покаже? Та хоч би й ціла вічність! Ну, ходім обідати! Почуємо, що з цього приводу скаже мій батько. Та й містер Келар. Симпозіум на тему верховенства англосаксів!

Мороз і млявість не можуть існувати поруч. Холодне, а не тепле підсоння збуджує в людях сміливість, завзяття, енергію. Отже, не дивно, що дружба, яка виникла між Фроною та Корлісом, і не могла бути оспала. Вони раз у раз бачилися в господі Джекоба Велса, і скрізь ходили вдвох. Вони одне одному припали до вподоби, і радо зустрічалися, дарма що змагалися часто, мавши різні погляди. Фроні подобався Корліс, як справжній представник чоловічої статі. Фрона ніяк не могла собі уявити, щоб вона

будь-коли зійшлася з чоловіком, хоч і як розвиненим інтелектуально, але котрий не мав би фізичної мужності. Вона відчувала насолоду, коли бачила дужих чоловіків — представників її раси, чоловіків з гарно збудованим тілом, опуклими м'язами, що свідчили про вміння працювати й боротися. Тільки той, на її думку, був правдивий чоловік, хто здатний до боротьби. Вона вірила в природний і статевий добір і була переконана, що коли людина, завдяки цьому доборові, має силу та здібності, то вона повинна використовувати їх, і це буде їй тільки на добро. Те ж саме й з інстинктом. Коли вона відчуває потяг до якої людини чи до якої речі, значить, це добре і це їй тільки на користь. Коли вона втішається, побачивши гарне тіло та міцні м'язи, то чом же їй критися? Чому їй не любити тіло й соромитись цієї любові? Історія її раси, та й усіх рас взагалі, підтверджувала правильність її поглядів. В усі часи кволі й розніжені зникали з життєвої ацени. Тільки дужий панує на землі. Вона сама — нащадок дужих, і вона твердо постановила, що її обранцем буде тільки дужий.

Одначе Фрона зовсім не була байдужа і до інтелекту. Вона тільки вимагала, щоб дух людини був так само дужий. Ніяких зупинок і вагань, ніякого вичікування, ніяких дитячих скарг! Розум і душа повинні бути так само швидкі, впевнені й дужі, як і тіло. Людський дух повинен не тільки мріяти. Він, як і тіло, повинен працювати й боротись. У нього повинні бути дні праці, так само, як і дні відпочинку. Фрона могла б зрозуміти чоловіка з недужим тілом, але з великою душею. Могла б навіть полюбити його. Та ця любов була б набагато більша, якби той чоловік мав дуже тіло. Вона була певна своєї правоти, бо віддавала належне й тілу, і духові, але вона мала також свій ідеал і ставила його над усе. Вона вимагала, щоб тіло й дух перебували в постійній гармонії. Високий розум і нетравний шлунок — це було б щось жахливе. Сильний тілом дикун і кволий поет! Перший вабив би її своїми м'язами, а другий натхненними піснями. Але найкраще — якби одна людина містила в собі те й те.

Тепер про Ванса Корліса. По-перше, і це дуже важливо, між ними обома існував фізичний потяг, коли навіть дотик руки одного був насолодою для другого. Якщо душі пориваються одна до одної, але тіло не виносить дотику другого, тоді щастя споруджено на піску, і вся будова

хистка й недовговічна. По-друге, Корліс мав не просто сильне, але витончено збудоване тіло; не було в ньому нічого брутального, тваринного. Його м'язи були гармонійно розвинені, а краса форм тіла саме від цієї гармонійності й залежить. Велетень не завжди має довершені форми — розмір м'язів зовсім не те, що гармонійність їх. Ванс Корліс, крім того, — що не менш важить, — не застиг і не занепавав інтелектуально. У нього був, як їй здавалося, свіжий, здоровий, допитливий розум; ширяючи думкою над землею, він, одначе, не зневажав землі. Такі враження виникли в неї, звісна річ, напівсвідомо. Породило їх почуття, а не думка.

Вони вічно сперечались, навіть сварилися, а проте, десь глибоко, на самому дні їхніх істот, крилася якась спільність. Їй подобалось, що його ясний, логічний розум водночас не позбавлений гумору. Серйозність і жартівливість жили в ньому в цілковитій згоді. Їй подобалась його ввічливість, проста, природна, а не вдавана. Подобалась його чуйність, коли ото в Щасливому таборі він пропонував їй індіянина-провідника та гроші на дорогу до Сполучених Штатів. Він умів не тільки розмовляти, вмів і працювати. Їй подобалось, як він дивився на світ, подобалося, що він не був обмежений, хоч не завжди вмів це висловити, і вона мусила тільки здогадуватись про цю його рису. Подобався їй його розум; дещо академічний, забарвлений новочасною схоластикою, він, одначе, ставив Корліса поруч з людьми високого інтелекту. Корліс умів відрізнити почуття й душевне переживання від розумових порухів, тим-то висновки його були все правильні, бо він спирався на факти. Але в цьому пункті Фрона вбачала якраз помилковість його поглядів. Іноді він робив висновки, не беручи до уваги всіх обставин, і це звужувало його від природи широкий світогляд. Проте Фрона була переконана, що цю ваду мусять усунути нові умови життя. Він був людиною цілком культурною, бракувало йому тільки ближче зазнайомитися з реальним життям.

Корліс, врешті, подобався Фроні сам собою, такий, як був, незалежно, з чого складалася його індивідуальність. І то зовсім не дивина. Відомо, що при сполученні двох елементів утворюється не тільки сума їх, але й щось цілком нове, таке, чого немає в тих елементах, зокрема взятих. Отак і з Корлісом. Він подобався Фроні в цілому. Подобався за щось таке, чого не можна було б знайти, роз-

клавши його на елементи, але що є самою суттю людини, тим, на чому ґрунтується віра і чого не може збагнути наука та філософія. Корліс подобався Фроні Велс. Одначе це зовсім не означало, що вона його покохала.

Що ж до Ванса Корліса, то його вабив до Фрони Велс той самий таємничий голос, що кликав його назад до землі. Суміш елементів у ньому була така, що жінки, які відійшли далеко від природи, його не цікавили. Таких жінок він зустрічав багато, і до жодної з них не забилося його серце. Хоч він і відчував завжди брак близької істоти — почуття, що неминуче приводить до кохання, — та до цього часу жодна з Євиних дочок не могла заповнити тої порожнечі. Єдності тіл, єдності душ — того чогось таємничого, що зветься коханням, — він досі ніколи не відчував. Коли він зустрів Фрону, це почуття враз спалахнуло в ньому на повну силу. Одначе він помилково зрозумів його — він думав, що просто зацікавився нею, як новим, незнаним явищем.

Багато людей високого роду й непересічної освіти здаються на цей поклик землі. Викликаючи сумнів щодо свого тверезого глузду та моральної твердості, вони часто беруть собі за дружин селянських дівчат чи служниць із шинку. Ті, хто в такому подружжі не знаходить щастя, ставляться з недовірою до почуття, яке спонукало їх на цей крок, забуваючи, що природа творить або нищить життя індивіда, маючи за мету добро цілого роду. Бо імпульс щоразу цілком правдивий, тільки час і обставини можуть бути не ті, — і стається непоправне.

На Корлісове щастя, і час і обставини сприяли йому: у Фроні він знайшов і культуру, без якої не міг би обійтись, і чисті, владні пахощі землі, що він так їх потребував. Щодо виховання й освіти, то вона була просто дивом. Йому доводилося стикатись із багатьма дівчатами, що мали поверхові знання, але Фрона була зовсім інша. Давнім істинам вона вміла надавати нового життя, і думки її навіть про звичайні речі були завжди ясні, енергійні й сміливі. І хоч його природжений консерватизм занепокоювався і протестував, одначе його захоплювали Фронині філософські міркування, що в них деяку школярську наївність перекивав ревний запал. Багато де в чому не погоджуючись із тим, що вона так завзято проповідувала, Корліс мимохіть скорявся перед її щирістю та запалом.

Головна її вада, на думку Корліса, це те, що вона зовсім нехтувала умовності. Жінка для нього була святощами, і він не міг байдуже дивитися, коли «порядна» жінка ступала на небезпечну стежку. Коли порядна жінка відважувалась переступити ту межу, що призначена для її статі й становища, він вважав це за легкодумство. А це вже недалеко й від... Він не міг довести до кінця своєї думки, бо це стосувалося Фрони, хоч вона не раз завдавала йому жалю своїми нерозважливими вчинками. Щоправда, жаль його брав тільки, коли він був далеко від неї. Коли ж він був біля неї, і очі їхні світилися взаємною симпатією, або коли при зустрічі або прощанні він стискав їй руку, що міцно відповідала на його потиск,— тоді він цілком переконувався, що її вчинками керує тільки доброта і справедливість.

Вона подобалась йому ще й з інших багатьох причин. Подобався їй запал і поривання, завжди піднесені. Вдихнувши повітря Півночі, він оцінив тепер те, що вона потовариському ставилась до всіх, хоч перше це його драгувало. Йому подобалась і проста її вдача, хоч зразу він вважав це за нескромність. А на день раніше, як він прийшов до таких висновків, він несподівано завів з нею суперечку про «Даму з камеліями» *. Вона в цій ролі бачила Сару Бернар * і згадувала про неї з захопленням. Коли він повертався додому, серце його нило від глухого болю, і він намагався погодити образ Фрони з тим ідеалом, що утворився в нього під впливом матері, від якої успадкував він переконання, що незнання і невинність — поняття рівнозначні. Але через день, зваживши все це, він ще на дрібку вибився з-під материного впливу.

Йому подобалось її пишне, хвилясте волосся, що паленіло в сонячному промінні і золотом одсвічувало при полум'ї, подобались їй витончені, міцні ніжки в сірих гетрах — у Доусоні, на жаль, їх не видно було із-під довгої сукні,— подобалась уся її струнка, дужа постать. Іти з нею поруч, приладнуюючи свою ходу до її ходи, або просто бачити її на вулиці чи в кімнаті,— все це давало йому безмірну насолоду. Життя, радість існування буяли їй у крові, відчувалися в м'язах, в округлих, ніжних вигинах її стрункого тіла. І все це подобалось йому, а особливо руки вище ліктя, міцні, дужі й повабні, напівприховані широкими рукавами.

Сполучення фізичної та духовної краси надзвичайно впливає на нормального чоловіка. Отак було й з Вансом Корлісом. Те, що йому подобалось одне, ще зовсім не означало, що він не міг оцінити друге. Фрона — вона йому подобалась і за те, й за те, та й узагалі за все. А це вже мало значити, що він її кохав, хоч сам про це не здогадувався.

РОЗДІЛ ІХ

Ванс Корліс потроху принатурювався до життя па Півночі, і, як виявилось, багато що давалося йому з незвичайною легкістю. Сам незмінно коректний, він швидко звик до крутих виразів, що вживали там навіть у найсердечнішій розмові. Малий Карті, техасець, що іноді працював у нього, і починав, і кінчав кожну фразу добродушним: «Хай тобі чорт!»; вживав він цього вислова й тоді, коли дивувався, радів чи журився, і взагалі виявляв у такий спосіб свій настрій, міняючи тільки як до нагоди висоту тону, наголос та інтонацію. Спочатку це дратувало Корліса, викликало в ньому огиду, але потім, звикнувши, він навіть уподобав цей вислів і нетерпляче ждав чергового його повторення. Одного разу собака Карті в сутичці з гудзонським собакою втратив вухо. Коли юнак нахилився над собакою й помітив рану, стільки ласки, стільки почуття містило його «Хай тобі чорт!», що для Корліса це було чисте одкровення. Не все те кепське, що з Назарета, — зробив він висновок і, як колись Джекоб Велс, відповідно до цього змінив свою життєву філософію.

Громадське життя Доусона мало дві течії. В горішній частині — в Казармах, у Велсів та ще в декого, — дружини найбільш майновитих чоловіків влаштовували прийоми, куди запрошено відповідного ж рангу й гостей. Як і скрізь воно водиться, так і тут було — обіди, чаї, танці, благодійні вечірки. Одначе таке життя не зовсім задовольняло чоловіків. Внизу, в місті, велося геть зовсім інакше, хоч і не менше жваво. Оскільки молода країна ще не доросла до клубів, чоловіча частина громади виявляла прикмети своєї статі, гуртом ходячи по шинках, за винятком лишень священиків та місіонерів. У шинках укладавано договори й різні обладки, тут плановано різні підприємства, обговорювано шукацькі справи, пересуджувано останні новини; тут підтримувано приятелювання. Всі,

кому життя натерло спину, золоті королі й собачі погоничі, старожитці й «чечак», — сходилися тут, як рівний з рівним. До того ж — певно, через обмаль просторих приміщень у Доусоні — у шинках з'явилися столи до гри в карти, а підлогу навоскували для танців. Хоч не хоч, мусив до цього, і то швидко, призвичаїтися й Корліс. Карті, що дуже поважав Корліса, казав з цього приводу: «Найдивніше, що йому це все достобіса подобається, хай йому чорт!»

Але процес пристосовування завше має свої від'ємні сторони. І коли з усім іншим ішло в Корліса досить гладко, із Фроною справа ніяк не лагодилась. У неї був власний моральний кодекс, цілком відмінний від інших, і вона вважала, що жінка має право на такі вчинки, від яких робиться ніяково навіть завсідникам шинків. Через це й виникло між нею та Корлісом перше непорозуміння.

Фрона любила в лютий мороз їздити собаками, бігти за санками. Щоки тоді горять, кров бурхливо переливається в жилах, тіло немов аж летить у повітрі — не чуєш землі під ногами. Одного разу, в листопаді, був дуже сильний мороз, — спиртовий термометр показував шістьдесят п'ять градусів під нулем, — а вона витягла санки, запрягла собак і майнула вниз по річці. Виїхавши за місто, вона подалася біжма. І так, то їдучи на санках, то біжачи за ними, проїхала індіанське селище, оббігла вісім миль довкруг Лосячого ручаю, перехопилася кригою через річку і за кілька годин вимайнула на західному березі Юкону, просто міста. Звідси Фрона хотіла вибратись на второвану дорогу, але ще за милю від дороги трапила на м'який сніг, і стомлені собаки перейшли на повільнішу ходу. Пробивалася вона під навислим бескеттям берега, і деколи їй доводилось далеко об'їжджати річкою виступи скелі, а іншим разом тулитися до самої скелястої стіни, щоб обминути ополонку. Ото так ідучи попереду собак, вона раптом надібала жінку, що сиділа в снігу і дивилась на той берег річки, на повитий димом Доусон. Жінка плакала, і цього було цілком досить для Фрони, щоб зупинитись. Сльози, збігаючи по щоках незнайомої жінки, бралися льодом, а в її очах, мокрих від сліз і потьмарених, стояла безмежна туга й безнадія.

— О! — скрикнула Фрона, покинувши санки та підійшовши до неї. — Ви, мабуть, забились? Може, вам чим допомогти?

Жінка тільки крутнула головою.

— Не можна вам так сидіти. Мороз майже сімдесят градусів. Ви за кілька хвилин замерзнете. Он ви вже щоким приморозили!

Вона почала міцно терти снігом збілілі місця, аж поки кров проступила під шкірою.

— Вибачайте! — Жінка важко підвелася на ноги. — Спасибі вам. Мені зовсім не холодно. — Вона насунула свою хутрянну шапочку. — Я так, сіла собі на хвилинку.

Фрона помітила, що жінка дуже вродлива. Досвідчене жіноче око одразу відзначило чудове хутро, фасон одягу та гарні цяцьковані мокасини. Побачивши це все і подумавши, що ця жінка їй зовсім не знайома, Фрона відчула інстинктивне бажання ступити крок назад.

— Я не забила, — казала тим часом жінка. — Просто ця безмежна біла пустеля зіпсувала мені настрій.

— Так, — відказала Фрона, опанувавши себе. — Я розумію вас. Такий краєвид може іншого зажурити, хоч я особисто цього ніколи не відчуваю. Цей безлюдний краєвид вражає мене своєю суворістю й похмурістю, але не викликає смутку.

— Це через те, що у нас по-різному склалося життя, — в задумі відповіла жінка. — Не в тому річ, який ми бачимо краєвид, а в тому, як його сприймаємо. Коли б нас не було, краєвид від того не змінився б, але й не мав би для людей жодної ваги. Вся справа в тому, який зміст ми в нього вкладаємо.

Вся правда в нас самих. Її початок,
Що не кажіть, не в зовнішньому світі...

Очі у Фрони заблищали, й вона підхопила:

В людині осередок, де існує
Та найщиріша правда, навкруги ж бо...

— А далі як? Я забула.

— Важка, суцільна оболона — тіло...

Жінка раптом замовкла і тоненько засміялась, мов сріблом посипала. Але щось гірке було в цьому сміхові — аж Фрона мимохіть здригнулась. Вона ворухнулася, наче хотівши повернутись до санок, але рука невідомої жінки простяглася до неї. Цей жест, достоту як улюблений Фронин, одразу збудив у дівчини співчуття до незнайомої.

— Зачекайте хвилинку,— промовила та благально.— Поговоріть зі мною. Я вже давно не зустрічала жінки...— Вона зупинилась, немов підбираючи слова,— ...яка знала б напам'ять «Парацельса» *. Бачите, я вгадала, хто ви. Ви дочка Джекоба Велса — Фрона Велс, коли не помиляюсь.

Фрона, повагавшись, кивнула головою і пильно подивилася на жінку. Вона зовсім не вважала, що в цій її цікавості є щось неввічливе — вона-бо просто хотіла чим більше дізнатися. Ця істота, така подібна до неї й така відмінна, така давня, як найдавніша раса, і рівночасно юна, як немовля, далека, як вогнища наших предків, і одвічна, як людство,— хто вона, ця істота, і чим відрізняється від неї? Всі її почуття говорили, що різниці немає. Закон життя казав, що вони рівні між собою, і тільки світові заботони й світова мудрість навчали, що ця різниця існує. Так думала Фрона, приглядаючись до незнайомої жінки і відчуваючи якусь бентежливу небезпеку, як це буває, коли, відкинувши запону, дивишся на тасмиче божество. Вона згадала: «Ноги її на шляху до пекла, її домівка — шлях до домовини, де пробуває смерть», а поруч виринула думка про той, такий рідний їй, жест, яким незнайома вдалася до неї. Вона глянула на білу безкраю пустелю і відчула тугу, як і ця жінка...

Фрона здригнулася, однак зуміла промовити досить природним тоном:

— Пройдімось трохи, щоб не застигла кров. Я й не думала, що так холодно, поки не постояла трохи на місці.— Вона гукнула на собак: — Кінг, Сенлі, гей, рушай! — І знову звернулася до жінки: — Я зовсім залякла! А ви, левне...

— О, мені тепло! Ви бігли, і у вас мокра одежа, а я рухалася, тільки щоб не змерзнути. Я бачила, як ви зіскочили з санок за шпиталем і мчали річкою, наче снігова Діана. Як я вам заздрила! Мабуть, ви тоді відчували надзвичайну втіху.

— Авжеж, це правда,— просто відповіла Фрона.— Я зросла серед собак.

— Це мені нагадує стародавню Грецію.

Фрона нічого не відповіла, і далі йшли мовчки. Дівчина не насмілювалася завести розмову, хоч їй страшенно хотілося розпитати цю жінку про її нелегке, мабуть, життя, а Фроні ж бо ще й як би придалися ці відомості! Фрону огорнув смуток, їй стало жаль невідомої, але

вона почувала себе ніяково, не знала, як приступити, як сказати, що в неї на серці. Коли жінка сама забалакала, Фрона відчула велику полегкість.

— Розкажіть мені,— голос незнайомої звучав трохи сором'язливо, але й наполегливо,— розкажіть мені про себе. Ви тут нова людина. Де ви пробували досі? Розкажіть мені!

Мур, що стояв між ними, до певної міри розсунувся, і Фрона почала розповідати про себе, вміло прикидаючись наївною, недосвідченою дівчиною. Вона мовби не знала, хто ця незнайомка, і наче не розуміла її ледь прихованого бажання почути про те, чого в неї давно вже не було.

— Он і дорога, до якої ви прямували.— Вони обминули останню скелю, і жінка показала Фроні на прохід між двома скелями, що ним возили у Доусон дрова.— Там ми попрощаємось,— вирішила вона.

— Хіба ви не вертаєтесь до Доусона? — спитала Фрона.— Вже нерано, і вам краще поспішити.

— Ні... я...

Вагання незнайомої повернуло Фрону до дійсності, і вона зрозуміла свою нерозважність. Але почавши справу, Фрона тепер уже не могла відступати.

— Ми вернемося до міста разом,— промовила вона відважно. І сама себе зраджуючи, щиро додала: — Мені однаково, що там казатимуть.

Кров кинулася в обличчя жінки, і вона потяглась до Фрони знайомим жестом.

— Ні, ні, я вас прошу,— пробелькотіла вона,— прошу вас... Я краще пройдуся трохи далі... Гляньте, он хтось їде.

Вони вже дійшли до дороги, що нею возили дрова. У Фрони обличчя пашіло, як і в тої незнайомої. Легкі санки, в які було впряжено собаки, вилетіли з міжгір'я і порівнялись з ними. Поруч запрягу біг чоловік і махав до жінок рукою.

— Вансе! — вигукнула Фрона, коли він зупинив собак.— Що ви тут робите? Хіба ваш синдикат хоче прибрати до своїх рук і дрова?

— Ні, ми ще до цього не дійшли.— Коли вони віталися за руки, на його обличчі зясніла радісна усмішка.— Карті покидає мене. Він іде шукати щастя десь аж до Північного полюса. Тож я й ходив до Бішопа, питав, чи не стане він на роботу до мене.

Він повернув голову глянути, з ким була Фрона, і вона побачила, що усмішка зникла з його обличчя, і лице спалахнуло гнівом. Фрона відчувала всю безпорадність становища, і хоч у глибині душі її й обурювала така жорстока несправедливість, вона змушена була дивитись мовчки й чекати, чим закінчиться ця маленька трагедія.

Незнайомка, зустрівши його погляд, стрепенулась, наче від удару, і щось благальне проступило в неї на обличчі. А він, зиркнувши на неї довгим, холодним поглядом, одвернувся, і Фрона помітила, що обличчя в жінки зразу зів'яло, ніби постарілось. Вона презирливо засміялась, в очах її блиснула погорда, і таке ж погордливе слово ось-ось мало злетіти їй з уст, але вона глянула на Фрону, і запал її де й дівся, а на обличчі була тільки безмірна втома. Вона смутно усміхнулася до Фрони і, не промовивши й слова, повернулася і пішла дорогою. Фрона теж мовчки скочила на санки й помчала щодуху. Дорога була широка, й Корліс, наздогнавши дівчину, поїхав поруч. Стримване досі обурення спалахнуло вогнем, немовби зухвалість тієї жінки перейшла на Фрону.

— Ви поганець!

Гострий, голосний викрик мов батогом протяв, струснув німу тишу. Він пролунав так зненацька, так дико, що Корліс остовпів і не знав, чим відповісти.

— Ви боягуз, боягуз!

— Фроно, послухайте...

Та вона не дала йому закінчити.

— Ні! Мовчіть! Що ви там скажете! Це підло! Ніколи я не сподівалася від вас! Це жах, це жах!

— Так, жах. Жах, у тому, що вона йшла поруч вас, розмовляла з вами, що вас удвох могли побачити!

— Ніколи я вам цього не пробачу! — вигукнула Фрона.

— Але ж є норми порядності!

— Порядності! — вона повернула до нього обличчя і дала волю своєму гнівові. — Коли вона непорядна, то це ви — порядні? І ви ще можете кидати в неї перший камінь, ви, мізерний облуднику?

— Ви не маєте права так розмовляти зі мною. Я цього не дозволю!

Він ухопився рукою за її санки, і вона, всупереч гніву, відчула якесь задоволення.

— Я не маю права? Ви боягуз!

Він зробив рух, немов хотів її спіймати, а вона заміри-

дась на нього бато́гом. Але Корліс — собі до честі — не відхилився, тільки зблід. Він спокійно чекав, поки вона вдарить. Тоді Фрона відвела руку, і довгий батіг ударив по собаках. Ставши в санках навколішки та вимахуючи бато́гом, вона неса́мовито закричала на собак. Її запряг був прудкіший за Корлісів, і Фрона скоро перегнала його.

Вона хотіла втекти не так від нього, як від себе самої, і все завзятіш підгейкувала на собак. Чвалом вона вихопилася на крутий берег і, мов вихор, пролетіла через місто до свого дому. Ніколи ще в житті нічого такого з нею не траплялося, ніколи не відчувала вона такого гніву. Їй було не тільки соромно, але й страшно, і вона лякалася самої себе.

РОЗДІЛ X

Другого дня вранці, досить пізно, Беш, індіанець, що служив у Джекоба Велса, розбудив Корліса. Він приніс йому маленьку записку від Фрони — вона просила гірничого інженера при першій нагоді відвідати її. Більше нічого в записці не стояло. І він довго думав над запискою. Що вона йому казатиме? Він ніколи не міг її до кінця зрозуміти, а тепер, після вчорашнього випадку, й поготів. Хоче вона припинити з ним знайомство, маючи для цього поважні підстави? Чи, скориставшись перевагами жіночої статі, ще більше хоче його принизити? І в обміркованих, холодних виразах виказати все, що про нього думає? А може, перепрошуватиме за вчорашню необдуману різкість? В записці не видно було ні каєття, ні гніву, — жодного натяку, — просто офіційні запитання.

Отож коли йшов до неї Корліс цього ж таки пізнього ранку, на душі в нього було неспокойно й непевно. Одначе він постановив собі нічим не виявляти свого стану, аж поки почує Фронину думку. Але вона одразу почала сама — без усяких манівців, з тією простотою й щирістю, що завжди так чарували Корліса. Глянувши тільки на неї, відчувши її руку в своїй руці, він зрозумів, що все знову гаразд, хоч вона ще й слова не промовила.

— Я рада, що ви прийшли, — почала вона. — Я не могла заспокоїтись. Мені треба було вас побачити, щоб сказати, як мені прикро за вчорашній випадок, як мені соромно...

— Та що там! Нічого страшного не сталося.— Вони все ще стояли, і Корліс ступив крок до неї.— Запевняю вас, що я шаную ваші погляди. Абстрактно взяті, вони заслуговують на всіляку похвалу, але мушу сказати відверто, що в вашій поведінці було багато такого... м-м...

— Так?

— Багато такого, що йде всупереч нашому моральному кодексові. На жаль, ми не можемо його ігнорувати. Але, як на мене, то ви не вчинили нічого такого, за чим треба було б жалкувати або чого соромитись.

— Спасибі за ласку,— вигукнула Фрона,— тільки це неправда, ви й самі знаєте, що неправда. Ви знаєте, що ви вчинили так, як треба було, на вашу думку, вчинити, і що я зневажила, образила вас, що я вела себе як базарне дівчисько, і ви знаєте, що відчули тоді до мене відразу...

— Та зовсім ні! — Він підійняв руку, немов боронячи її від себе самої.

— Так, так! У мене досить підстав, щоб соромитись. Можу тільки сказати собі у виправдання, що мені дуже шкода стало тієї жінки, я ледве не заплакала. А тут з'явилися ви,— ви самі знаєте, що ви вчинили,— й через жалощі до неї я обурилася вашим вчинком, і рознервувалася, як ніколи. На мене, мабуть, напала істерія. У всякому разі, я була сама не своя.

— Ми обоє були однакові.

— Ні, неправда. Я поводитимась ганебно, а ви були такі, як і зараз. Ну, сідайте. Ви не сідаєте, ніби сподіваєтесь від мене нового вибрику, щоб тоді зручніше було втекти?

— Не такі-то ви й страшні,— засміявся він, повертаючи стільця так, щоб світло падало їй на обличчя.

— А ви не такий боягуз. Але вчора я, певно, була дуже страшна. Адже я замалим... вас не вдарила! А ви поводитись дуже відважно, коли батіг свиснув вам над головою. Не пробували навіть закритись!

— Я помітив, що ті собаки, яких ви б'єте, завжди потім лижуть вам руки й лапчаться до вас.

— Значить? — задерикувато спитала Фрона.

— Значить... все залежить від обставин,— ухилився Корліс.

— Виходить, незважаючи на все, ви мені даруєте мою провину?

— Маю надію, що й ви мені подаруєте.

— Тоді я дуже рада, тільки що на вас немає жодної провини, отже, нічого вам і дарувати. Ваша поведінка — це наслідок вашого світогляду, а моя — мого. Але мій світогляд, треба сказати, — ширший. Тепер я зрозуміла! — раптом скрикнула вона, радісно плеснувши в долоні. — Я зовсім не на вас сердилася вчора, зовсім не вас стосувалася моя брутальність. Ішлося не про вашу особу. Ви просто були представником того шару суспільства, що викликав у мене обурення та гнів, і на вас, як на представникові, усе й окошилося. Розумієте?

— Розумію. Це дуже дотепно. Таким чином, ви скидаєте з себе обвинувачення в тому, що різко зі мною вчора обійшлися. Але сьогодні ви починаєте тієї ж. Ви приписуєте мені обмеженість, односторонність, ницість, а це зовсім несправедливо. Кілька хвилин тому я казав, що, абстрактно беручи, ваш погляд бездоганний, але коли зважати на пристойне товариство, то воно зовсім не так.

— Ви не розумієте мене, Вансе. Ось послухайте! — Рука її лягла на його руку, і він з радістю почав слухати. — Я завжди вважала, що все існуюче справедливе. В цьому я підкоряюся мудрості суспільства, хоч це мені й прикро. Та так уже, мабуть, створена людина. Проте я підкоряюся лишень як представник загалу. Як окрема особа, як індивід, я дивлюсь на справу інакше. Тож поряд іншої такої ж особи чому мені критися із своїм поглядом? Ви розумієте? Тим-то я вважаю вас винним. Вчора на річці, де ми лише вдвох були, ви могли подивитися на це інакше, а ви виявили таку ж обмеженість, як і те ваше суспільство.

— Отже, ви проповідуєте дві правди, — заперечив він. — Одну для вищих істот, а другу для загалу? В теорії ви хочете бути демократкою, а на практиці — аристократкою? У всякому разі, всі ваші міркування мають езуїтський характер.

— Ви, певно, зараз скажете, що всі люди родились вільні й рівні, з силою природжених прав. А от ви збираєтесь наймати Дела Бішопа. З якої ж рації повинен він на вас працювати, а ви будете тільки користуватись його працею? Де тут рівність, воля?

— Ні, — відказав Корліс, — в питання про рівність та волю я мушу внести деякі корективи.

— Ну, тоді ви пропали! — вигукнула Фрона. — Своєю корективою ви тільки підтвердите мої висновки і поба-

чите, що мої погляди не такі вже й необгрунтовані, не такі езуїтські, як вам здається. Але не заходьмо далі в нетрі діалектики. Я хочу знати факти. Розкажіть мені про ту жінку.

— Не зовсім приємна тема.

— Але я хочу знати!

— Навряд чи буде це вам корисно.

Фрона нетерпляче тупнула ногою й глянула на нього...

— Вона дуже, дуже вродлива,— сказала вона.— А вам як здається?

— По грішному вродлива.

— А таки вродлива,— стояла на своєму Фрона.

— Нехай і так. Але наскільки вона вродлива, настільки й немилосердна, зла, жорстока.

— Одначе коли я зустріла її на дорозі, на обличчі в неї був лагідний вираз, а в очах стояли сльози. Я, гадаю, відчула ту рису її вдачі, що вам не знайома. Я так здивилася на неї; коли ви підійшли, я тільки її одну й бачила! *О жаль який, о жаль який!* Вона жінка, така, як і я, ми маємо між собою багато спільного, я певна цього. Вона навіть декламувала Браунінга...

— А на тім тижні,— перехопив Корліс,— вона за один раз програла тридцять тисяч, не своїх, звісно, а Джека Дорсі. Той Дорсі й так уже двічі закладав свою заявку. На ранок його знайшли в снігу, і в револьвері бракувало однієї кулі.

Фрона нічого не відповіла. Вона підійшла до канделябра й сунула палець у полум'я. А потім показала палець Корлісові, щоб він міг побачити, як спеклася шкіра, і мовила, червоніючи з гніву:

— Я відповім вам порівнянням. Вогонь — чудова річ, але я ним надужила і він мене скарав.

— Ви забуваєте,— заперечив Корліс,— що вогонь — це сліпа сила, яка скоряється законам природи. А Люсіль має свою волю. Вона вчинила те, чого хотіла.

— Не я забуваю, а ви! Адже й Дорсі мав свою волю. Ви сказали «Люсіль». Це так її звати? Я б хотіла знати про неї докладніше.

Корліс насупився.

— Не треба. Мені важко з вами про це говорити.

— Чому?

— Тому, тому що...

— Ну?

— Тому що я дуже поважаю жіноцтво. Ви, Фроно, завжди були зі мною щирі, скажу і я по-щирості. Мені тяжко, бо я завжди вас поважав, бо я не хочу, щоб вас доторкнулось щось нечисте. Коли я побачив вас поруч з тою жінкою,— я... ви... ви не можете зрозуміти, що я відчув у ту хвилину.

— Нечисте? — Уста її міцно стулилися, але він цього не завважив. В очах Фрониних блиснув ледве помітний переможний вогник.

— Так, нечисте, заразливе,— сказав Корліс.— Є речі, яких не повинна розуміти порядна жінка. Не можна бабратись у багнюці й не закалятись.

— О, це добре,— вона нервово стуляла й розтуляла руки.— Ви кажете, що її звали Люсіль; ви з нею знайомі, ви мені про неї розповідаєте, але, безперечно, багато дечого не договориєте; тобто, якщо не можна не закалятись, бабраючись у багнюці, то як же з вами?..

— Та я...

— Розумію. Ви чоловік! Чудово! Коли ви чоловік, то вам це не вадить. Вадить тільки жінці, пристає, як пошесть. Чи ж не так? Тоді чого ви тут сидите? Йдіть собі!

Корліс, сміючись, підніс руки.

— Здаюся! Ви перемогли мене своєю формальною логікою. Я можу послатись тільки на ту вищу логіку, що ви її не визнаєте.

— А саме?

— На силу. Чоловік, чого він хоче від жінки, те він і має.

— Ви самі на себе яму копаете! — сказала Фрона.— Візьмім Люсіль. Чоловік має те, чого він сам хоче. Значить, бідолашний Дорсі мав те, чого хотів? Чому ви мовчите? Тоді дозвольте мені сказати дещо з приводу тої вашої вищої логіки, сили б то. Бачила я ту силу. Хоч би й учора, в вас.

— В мені?

— А так! Коли ви хотіли спинити мене. Ви не могли перемогти свого первісного інстинкту, ви навіть не усвідомлювали, що він панує над вами. У вас був такий вигляд, як у дикуна, що викрадає жінку. Ще хвилину — і, я певна, ви б мене схопили.

— Даруйте мені. Я зовсім не думав...

— Ну от, а тепер ви хочете все зіпсувати! Якраз це мені в вас і сподобалося! Хіба ви не пам'ятаєте, що я була

не краща за дикунку, коли замірилася на вас батоєм? Але я ще не поквиталася з вами, пане крутію, хоч ви вже й лаштуєтесь до втечі. Я хочу вивести вас на чисту воду.— Очі її хитро блиснули, на щоках проступили ямки.

— Що подієш — я у ваших руках! — засміявся Корліс.

— Отже, ви повинні дещо собі пригадати. Спершу, коли я покірливо перепрошувала вас, ви допомогли мені вийти із скрути, сказавши, що засуджуєте мій вчинок тільки з погляду суспільної моралі. Пригадуєте?

Корліс кивнув головою.

— Потім, коли ви назвали мене єзуїткою, я звела мову на Люсіль і сказала, що хочу знати про неї все, що тільки можливе.

Він знову кивнув головою.

— І так і вийшло, як я сподівалась. Ви зараз почали казати про чисте та нечисте, про заразу, про багнюку — все це, на вашу думку, могло причепитись до мене. Ось ваші два твердження, сер. А мати ви можете тільки одне, і я переконана, що це саме друге. Я не помиляюся, так воно і є. І ви були нещирі, коли казали, що моєї поведінки не схвалюєте тільки з суспільного погляду. Я люблю щирість.

— Так,— почав він.— Я був мимохіть нещирий. Але я цього сам не розумів, поки ви не довели своїм аналізом. А втім, кажіть, що хочете, Фроно, а я вважаю, що жінка не повинна торкатись бруду.

— А хіба ми не можемо, як ті боги, розуміти, що добре, а що зле?

— На жаль, ми не боги! — Він сумно похитав головою.

— Тільки чоловіки — боги?

— Це балачки сучасних жінок,— похнюпився він.— Рівноправність, право голосу й таке інше.

— Ні, зовсім ні! — запротестувала вона.— Ви не хочете чи не можете мене зрозуміти. Я обстоюю не права жінки, не нову жінку, а нову жіночість. Через те, що я щира, що я хочу бути природною, чесною, правдивою, що роблю так, як думаю, ви волієте не розуміти мої вчинки й критикувати їх. Я намагаюся не йти всупереч своїм переконанням і гадаю, що це мені щастить, а ви не бачите в моїх вчинках ні складу, ні ладу. Бо вам це первина — бачити природну жінку, в якій слово не розбігається з ділом. Вам більш зрозумілі квіти, викохані по теплицях, оті гарнень-

кі, беспорядні, пухленькі, старанно виплекані істоти, чарівно невинні й злочинно неосвічені. Вони не природні і не дужі, і не можуть вони родити природних та дужих дітей.

Вона враз примовкла, бо почувалась чиясь важка хода; хтось увійшов до вітальні і все ближче ступав м'якими мокасинами.

— Ми все ж приятелі, — так? — поквапливим шепотом спитала вона, і в Корлісових очах прочитала відповідь.

— Я не заважатиму? — мовив із притиском Дейв Гарней, повільно оглядаючись довкола, перше ніж привітатись за руку.

— О, нітрохи! — відказав Корліс. — Ми вже так одне одному надокучили, що тільки й думали, аби хто прийшов. Коли б не ви, то ми, певне, почали б сваритись. Адже так, міс Велс?

— Я вважаю, що він не зовсім правдиво освітлює факти, — усміхнулася Фрона. — Ми вже й так почали сваритись.

— Ви ніби аж почервоніли від запалу, — критично зауважив Гарней, витягуючись своїм довгим тілом на подушках канапи.

— Ну, що там чути про голод? — запитав Корліс. — Організовано вже громадську допомогу?

— Не треба ніякої громадської допомоги. Батько міс Велс уже про все подбав. Він усіх залякав. Три тисячі помандрувало льодом у гори, а півтори вернулося назад, туди, де їхні криївки з живністю. Тепер небезпеки немає. Трапилось так, як Велс і гадав: люди, щоб набити ціни, поховали харчові припаси. Це налякало тих, у кого їх не було, й вони цілим табором, з собаками, рушили до Солоні Води. Між іншим, — Гарней повагом підвівся, — навесні, саме на важку дорогу, буде великий попит на собак, і ціна на них значно підскочить. Я вже скупив штук до сотні. Думаю заробити доларів по сто на кожному.

— Ви так гадаєте?

— Я цього певний. Між нами кажучи, на тому тижні я думаю послати двох хлопців у Пониззя, хай закуплять там найкращих п'ятсот собак. Я вже досить пожив у цих краях, щоб не прохопитися.

Фрона засміялась.

— А з цукром хто вклепався, Дейве?

— Мало що може трапитись! — відказав спокійно той. —

До речі, про цукор. Я добув газету «Поштовий вісник Сіетла», лише місячної давності.

— Що там пишуть про Іспанію та Сполучені Штати? *

— А ви не хапайтеся, не хапайтеся! — довгов'язий янкі замахав руками, не давши Фроні змоги докинути їй своє запитання.

— Ви її читали? — спитали Корліс та Фрона разом.

— Еге! Все перечитав, до останнього рядка. Навіть оголошення.

— То розкажіть, будь ласка! — попросила Фрона.—
Чи...

— Стривайте, міс Фроно. Я розповім усе по черзі. Заплатив я за газету п'ятдесят доларів. Чоловіка, що мав цю газету, я перестрів дорогою на Клондайк і зараз же перекупив її. Той дурень міг би взяти за неї й сотню, коли б був дійшов до міста.

— Та про що ж там пишуть?

— Я ж вам кажу, що за газету дав п'ятдесят доларів. Це єдина газета, що сюди дійшла. Всіх нетерплячка бере, хочуть почути про новини. Тому я й запросив сьогодні на вечір кілька осіб. Ваша вітальня, міс Фроно, це єдине відповідне місце. Тут можуть вони читати вголос, один по одному, досхочу. Звичайно, коли ви дозволите скористатися помешканням.

— Та будь ласка! Я дуже рада. І це дуже гарно з вашого...

Він відмахнувся від її компліменту.

— Я так і думав. Отже, ви кажете, що я вклепався з цукром. Але слухайте: кожна особа, чи чоловік, чи жінка, коли захоче хоч оком скинути на мою газету, повинна дати мені за це п'ять чашок цукру. Зрозуміли? П'ять великих чашок білого, коричневого чи кускового, мені бай-дуже. Всі вони напишуть мені зобов'язання, а завтра я пошлю хлопчика по цукор.

Фрона зчудувалася одразу, а тоді голосно засміялась.

— Оце так утяли! Гаразд, я дам вам приміщення, оскільки це оживить плітки. То сьогодні ввечері? Напевне?

— Напевне! А ви натомісць одержите безплатне запрошення.

— Батько нехай теж дає п'ять чашок. Ви, Дейве, повинні наполягти на цьому.

Дейв їй притакнув очима.

— Ладен битися об заклад, що примушу його заплатити.

— Я теж постараюся, щоб він пройшов за колісницею Дейва Гарнея.

— Себто за візком цукру, — поправив Дейв. — А взавтра ввечері я візьму газету до «Опери». Вона вже буде не така свіжа, тому й ціна їй буде дешевша. Гадаю, що досить буде одної чашки. — Він випростався й чваньковито хруснув пальцями. — Я вже вийшов із простаків, і хоч би й як хто затявся, мене не ошукати ні на цукрові, ні на чому іншому!

РОЗДІЛ ХІ

Ванс Корліс стояв у кутку, спершись на рояль, заглиблений у розмову з полковником Трезвеем. Полковник, енергійний, стрункий і жилавий, незважаючи на сивину й шістдесят років, не показував більше як на тридцять. Цей досвідчений гірничий інженер, один з найкращих знавців своєї справи, був тут за представника капіталу американського, так само як Корліс — британського. Познайомившись, вони одразу потоваришували, чому сприяла й спільність інтересів. І була то надзвичайно вдатна спілка, бо вдвох вони заправляли величезними капіталами, що вклали їх обидві нації заради використання природних багатств цієї полярної країни.

В перелюдненій кімнаті хмарою стояв дим. Десь із сотня чоловік, всі у хутрах, в теплій шерстяній одежі, підпирали стіни, поглядаючи один на одного. Загальна розмова порушувала дещо цю мальовничу картину, надаючи їй характеру товариської вечірки. Кімната, попри свою екзотичність, скидалася радше на їдальню, що в ній після денної праці зібралася вся родина. Гасові лампи та лойові свічки ледве блимали серед густого диму, у великих печях весело палахкотіли дрова, займаючись то темно-червоним, то білуватим полум'ям.

Музика грала вальс, і кілька пар під ці звуки ритмічно рухалися по кімнаті. Тут не було ні накрохмалених сорочок, ні фраків; чоловіки навіть не покидали вовчих та бобрових шапок зі спущеними навушниками, що підстрибували на всі боки; на ногах вони мали оленячі мокасини або моржеві муклуки. Деякі жінки теж були в мокасинах, але більшість танцювала в легких шовкових і ат-

ласних пантофлях. Крізь прочинені навстіж двері видніла друга, ще більш перелюднена кімната. Коли музика затихла, чути було, як там бахкали корки, дзвеніли склянки, а в тон їм без угаву ляскали фішки й постукувала кулька рулетки.

Маленькі двері знадвору відчинилися, і жінка, закутана в хутро й хустку, ввійшла до кімнати, а з нею втислася й хвиля холодного повітря. Це повітря, взявшись туманом, стелилося при землі, вкриваючи ноги танцюристів, аж поки, нагрівшись, розійшлося по хаті.

— Ти справжня королева морозу, Люсіль! — звернувся до жінки полковник Трезвей.

Вона закинула голову і, засміявшись, вступила з ним у жваву розмову, тим часом роздягаючись і скидаючи свої вуличні мокасини. На Корліса, хоч він був поруч, вона не звернула жодної уваги. Кілька танцюристів, стоячи віддалік, терпеливо чекали, поки вона перемовить з полковником. Рояль та скрипка почали грати шотландський танець, і Люсіль повернулася іти до танцю. Коли це раптом перепинив її Корліс. Він зробив це так зненацька, що й сам не сподівався.

— Мені дуже прикро, — сказав він.

Вона глянула на нього, і очі її спалахнули гнівом.

— Мені справді дуже прикро, — промовив він знову, простягаючи руку. — Мені страшенно неприємно. Я поведився як боягуз, як поганець. Чи можете ви мені вибачити?

Вона завагалась, — мавши гіркий досвід, вона боялась якого підступу. Потім обличчя її злагідніло, очі заслав туман, і вона потисла Корлісові руку.

— Спасибі вам, — промовила вона.

У кавалерів, що чекали на Люсіль, терпець увірвався. Один вродливий юнак, у шапці з сибірського жовтого вовка, підхопив її, і вони закружляли по кімнаті. А Корліс вернувся до свого друга. Він відчував задоволення, але й дивувався зі свого вчинку.

— Це чиста ганьба! — полковник стежив очима за Люсіль, і Ванс зрозумів його думку. — Я, Корлісе, прожив на світі шістдесят років, гарно прожив, як слід, і от що більше живу, то більшою загадкою стає для мене жінка. Гляньте на них, на всіх! — Він кинув поглядом по кімнаті. — Метелики, з сонячного проміння, зі співу та сміху, що танцюють... аж поки дотанцюються до пекла! Не тіль-

ки Люсіль, — усі. Гляньте на Мей. У неї чоло, як у мадонни, а мова, як у потіпахи. А Міртл? Справжня англійська красуня. Вона немов зійшла з картини Гейнсборо *, щоб змарнувати вік у танцювальних залах Доусона. Або знову ж Лора. Яка чудова була б з неї мати! Хіба ви не бачите у неї на руках дитину? Це ще найкращі з-поміж них, я знаю, бо молода країна завжди вибирає собі найкращих. Тут щось воно не так, не до ладу. Життєвий запал у мені вже пригас, я на все дивлюся тепер спокійніше й тверезіш. Здається, що повинен з'явитись новий Христос і принести нам нове спасіння — економічне чи соціальне, — в наші часи це однаково, аби лишень проповідь. Світ мусить обнови́тись.

Час від часу треба було підмести залу. Тоді всі переходили широкими дверима до сусідньої кімнати, туди, де бахкали корки з пляшок і дзвеніли склянки. Полковник Трезвей та Корліс разом з іншими підійшли до прилавка, біля якого збилося душ п'ятдесят чоловіків та жінок. Поруч себе вони побачили Люсіль та юнака у жовтій вовчій шапці. Він був справді дуже вродливий: щоки у нього нашіли, очі розгорілися, і це ще більше додавало йому краси. Не сказати, щоб зовсім п'яний — всі рухи його були цілком доладні, — він під впливом вина зробився тільки надміру веселим. Розмовляв він голосно, вільно, сипав дотепами та жартами. Одно слово — перебував у такому стані, коли в людині особливо яскраво виявляються всі її позитивні та від'ємні риси.

Коли він піднімав свою склянку, чоловік, що стояв поруч, незумисне підбив йому руку. Юнак струснув з рукава вино і висловив принагідно свою думку. Слова ці були розраховані, щоб зачепити чоловіка за живе. Той справді обурився й так гримнув кулаком у лице власника вовчої шапки, що він повалився на Корліса. Не задовольнившись цим, зневажений чоловік знову накинувся на свого образника. Жінки порозбігались, даючи чоловікам змогу пильніше взятися до справи. Деякі з присутніх поставали довкола бійців, інші вийшли, звільнивши місце для чесного поєдинку.

Одначе власник вовчої шапки не прийняв бою і не спробував дати відсіч. Закривши обличчя руками, він почав відступати. Натовп, гвалтуючи, вимагав, щоб він залишився та взяв поєдинок. Він примусив себе зупинитись, але, коли ворог наблизився, не витримав і відскочив убік.

— Не мішайтеся! Так йому й треба! — крикнув полковник, побачивши, що Корліс хоче втрутитись. — Він боїться битись! Коли б він наважився, я б, здається, все йому вибачив.

— Та не можу я дивитись, як людину нівечать! — відповів Корліс. — Коли б і він хоч бився, а то ж це не людському!

Кров юшпла в юнака з носа та з невеликої рани під оком. Корліс не витримав і кинувся до них. Сяк-так їх він розборонив, але занадто наліг на зневаженого шукача і збив його з ніг. Кожен тут у барі мав собі товаришів, і не встиг Корліс оглянутись, як уже приятель шукачів зацідив йому кулаком, аж у голові загуло. Дел Бішоп, що стояв у кутку, мов вихор, налетів на нападника, заступаючись за хазяїна, і бійка стала загальною. Натовп поділився на два табори.

Полковник Трезвей, забувши, що кров у нього вже захохла, порвався в бій, вимахуючи стільцем-триніжкою. Кілька присутніх полісменів стали поруч з полковником, до них прилучилось іще чоловік шестеро, теж виступивши в обороні юнака у вовчій шапці.

Боротьба була завзята й галаслива, але скупчилася в одному тільки місці. В протилежній частині покою й далі розносили напої, в сусідній кімнаті грала музика, ішли танці. Гравці взялися знову до карт і тільки котрі ближче, виявляли ще деяке зацікавлення бійкою.

— Луни їх! Чухрай! — верещав Дел Бішоп, насадаючи на ворогів попліч Корліса.

Корліс засміявся у відповідь, стявся з якимсь кремезним погоничем собак, і вони обидва попадали на землю, під ноги перебійцям. Він відчув, що погонич уп'явся йому зубами в вухо. У Корліса промайнула думка, як то він з'явиться між людей з одним вухом, і враз ніби щось найшло на нього. Він штрикнув пальцями в очі супротивникові і міцно надавив. Люди ступали по ньому, падали на нього, а він був наче в тумані, і йому здавалось, що все це робиться десь далеко від нього. Одне він відчував, коли надушив пальцями: зуби супротивникові стали розціплюватись. Він подушив міцніше (ще б трохи — і той позбавився б очей), зуби зовсім розціпились і випустили його вухо.

Коли нарешті він витлумився з бойовиська й доліз до прилавка, уся його огида до бійки де й ділася. Він зрозу-

мів, що він такий самий, як і всі, що, злякавшись за частину свого тіла, він забув про всі здобутки двадцятилітнього культурного життя. Якщо грати так, не ставлячи нічого, то це зовсім не цікаво. Корліс зрозумів тепер, що є різниця між тим, коли кровообіг посилюється в спортивних забавах та коли розпалюється кров у бійці, коли м'язи сплітаються з м'язами, тіло з тілом, коли ставиться на кін життя!

Він звівся на ноги, придержуючись за прилавок, і помітив чоловіка в білячій парці, який, схопивши поставця, хотів кинути ним у Трезвея, що був од них на відстані кількох ступнів. Корлісова рука, що звикла до пробірок та акварельних фарб, зненацька стислася в кулак, і він наодліт зацідив у підборіддя чоловікові в парці. Той випустив з рук поставця й упав долі. Корлісові зразу стало ніяково, але потім він зрозумів, що вдарив людину — вперше в житті — зовсім несвідомо, і відчув якусь своєрідну насолоду.

Полковник Трезвей подякував йому поглядом і крикнув:

— Відійдіть набік! Пробивайтеся до дверей, Корлісе, до дверей!

Поки добилися до дверей, поки вдалося відчинити їх, виникла ще одна сутичка. Одначе полковник, вживши своєї зброї — стілець-триніжку, достеменно розпорошив ворогів, і цілий натовп викотився з «Опери» на вулицю. Гнів разом ущух, як це звичайно буває в таких випадках, — всі розійшлися хто куди. Двоє полісменів повернулись до бару, щоб остаточно відновити порядок, за ними вернулися й інші з їхнього табору. А Корліс і полковник, чоловік у вовчій шапці та Дел Бішоп пішли вгору вулицею.

— Чорти б його батькові! — вигукнув полковник Трезвей. — Ось тобі й шістдесят років, ось тобі й холодна кров! Та я неначе на двадцять років помолодшав! Корлісе, вашу руку! Поздоровляю вас від щирого серця. Правду кажучи, я ніяк не думав, що ви до цього здатні. Ви здивували мене, сер, дуже здивували!

— Я й сам собі дивуюся, — відказав Корліс. Наступила реакція, й він почував себе хворим і нездужалим. — Ви теж мене здивували. Ви так хвацько розмахували стільцем...

— Ага! Я теж думаю, що звивався незгірше. Ви бачили? Гляньте! — Він підняв угору свою зброю, що й досі стискав у руках, і голосно засміявся.

— Кому маю дякувати, добродіі?

Вони зупинилися на розі вулиці, і чоловік, визволений з біди, простяг до них руку.

— Моє ім'я Сент-Вінсент,— сказав він,— і...

— Як ваше ім'я? — зацікавившись раптом, перепитав Бішоп.

— Сент-Вінсент, Грегорі Сент-Вінсент...

Кулак Дела Бішопа майнув у повітрі, і Сент-Вінсент важко плюхнув у сніг. Полковник інстинктивно замірився стільцем, а потім, отямившись, допоміг Корлісові придержати копача.

— Чи ви збожеволіли? — здивувався Корліс.

— Паскудник! Шкода, що мало йому перепало! — відказав той. — Ну, так уже й буде. Пустіть мене. Я більше його не чіпатиму. Пустіть. Я піду додому. На добраніч.

Коли вони допомагали Сент-Вінсентові підвестися з снігу, Корліс ладен був навіть побожитися, що полковник посміхається. Та так воно й було — Трезвей сам потім признався: «Така дивна пригода, і так несподівано!» І він, щоб загладити свою нетактовність, пішов провести Сент-Вінсента додому.

— За що ви його вдарили? — вчетверте даремно допитувався Корліс у Бішопа, коли вони прийшли до себе в хатину.

— Стервучий паскудник! — гримнув той, натягаючи на себе укривало. — І навіщо ви мене придержали? Ще не так треба було йому дати!

РОЗДІЛ XII

— Дуже радий, що зустрівся з вами, містере Гарней. Дейв Гарней, коли не помиляюся? — Дейв кивнув головою, і Грегорі Сент-Вінсент звернувся до Фрони:

— Світ, як бачите, не такий великий, міс Фроно. Ми з містером Гарнеєм давно знайомі.

Король Ельдорадо довго вдивлявся в Сент-Вінсента, і нарешті обличчя його прояснилося.

— Зачекайте! — скрикнув він, побачивши, що Сент-Вінсент збирається щось сказати. — Я вас таки пізнав! Тільки ви тоді були голені. Стривайте! Вісімдесят шостий рік... у вісімдесят сьомому восени... Ні, влітку вісімдесят восьмого! Так! Я тоді гнав сплави з лосячим м'ясом вниз

по Стюарту, поспішаючи, щоб устигнути до Пониззя, поки м'ясо не зіпсувалося. На Юконі ми вас зустріли, в низовій частині. Ви плвли човном за водою. Ми ще тоді зазмагалися з товаришем — я казав, що сьогодні середа, а він запевняв, що п'ятниця. Ви нас тоді помирили, сказавши, що неділя. Еге ж, неділя. От так штука! Дев'ять літ минуло! Пам'ятаєте, ми виміняли вам м'ясо на муку, на соду та... та на цукор, чорти б хопили його батька! Дуже радий, що бачу вас!

Дейв простяг руку, і вони поручкалися знову.

— Заходьте до мене коли-небудь, — запрошував Гарней на прощання, — у мене тут прехороша хатина на горбочку, а друга в Ельдорадо. Двері завжди відчинені. Заходьте й будете як дома. Дуже шкода, що мушу так скоро йти, але я поспішаю в «Оперу» збирати свій цукор. Міс Фрона про все вам розповість.

— Ви дивна людина, — звернулася Фрона до Сент-Вінсента, наводячи розмову на цікаве для неї питання. Перед тим вона коротко розповіла йому про Гарнеєві витівки з цукром. — Ця країна дев'ять років тому була, мабуть, зовсім дика. Аж не віряться, що ви тоді тут пробували. Розкажіть мені про це.

Грегорі Сент-Вінсент знизав плечима.

— Та немає про що розказувати! З мандрівкою мені зовсім не повелось. Безліч траплялося неприємних дрібних випадків, а нічого такого, чим би похвалитись.

— Ну, розкажіть! Я страшенно люблю такі оповідання. В них далеко більше життя, ніж у щоденних наших подіях. Коли вам, як ви кажете, не повелось, значить, ви щось мали на меті. Що ж власне?

Йому приємно було, що вона щиро зацікавилась.

— Гаразд. Коли вже вам так хочеться, я розповім про все, що варте уваги. В голові у мене ввійшла божевільна думка — знайти новий шлях навколо світу, на користь науці та особливо журналістиці. Я мав намір пройти Аляскою, перетнути по кризі Берінгову протоку і дістатися до Європи через Північний Сибір. Виправа мала дати якнайкращі наслідки, бо більшість тих країн ще зовсім не досліджено. Та мені не пощастило виконати свої наміри. Протоку я перейшов легко, але в Східному Сибіру загруз надовго. І все через Тамерлана, — так я звик пояснювати свою невдачу.

— Уліс, справжній Уліс! — Підійшовши до них, місіс

Шовіл плеснула в долоні.— Сучасний Уліс! Як це романтично!

— Але не Отелло,— завважила Фрона.— Оповідач лінивий напрочуд. Зупинився на найцікавішому місці і загадково натякає на стародавнього героя. Так ставитись до нас не годиться, містере Сент-Вінсент, і ми не заспокоїмось, доки ви нам не з'ясуєте, яким побитом Тамерлан став вам на перешкоді.

Він засміявся їй, неначе знехотя, повів мову далі.

— Коли Тамерлан з вогнем і мечем пронісся по Східній Азії, залишаючи за собою криваві річки, освітлюючи шлях пожежами, тоді гинули держави, міста лежали руїнами, а племена розпорошувалися по світу, як зоряний цил. Люди розбіглися по всій Азії. Рятуючись від жорстокостей лютого переможця, втікачі досягали далекого Сибіру, прямуючи на північ і на схід, і тому вздовж полярного узбережжя цієї країни осіло багато монгольських племен. Не надокучило вам ще слухати?

— Ні, ні! — скрикнула місіс Шовіл.— Це надзвичайно цікаво. Ви так майстерно розповідаєте. Це нагадує мені...

— Маколея *,— добродушно засміявся Сент-Вінсент.— Я, бачите, журналіст, і Маколей мав великий вплив на мій стиль. Але обіцяю надалі спростити свої вирази. Отже, коли б не ті монгольські племена, ніщо б мене, мабуть, не зупинило в дорозі. Мені б не довелося одружуватись із дикунською царівною, ставати майстром щодо військових чвар та крадіжок оленів, і я легко, без перешкод доїхав би до Петербурга.

— О, ці герої! Скільки від них клопоту. Чи не так, Фроно? Ну, то як же там було з царівною та оленями?

Комісарова дружина приязно всміхнулася до нього, і він, поглянувши на Фрону, повів далі:

— При березі там живуть ескімоси, люди веселі, тихомирні й щасливі. Вони називають себе укіліон, себто поморяни. Я купив у них собак та харчу, і вони обійшлися зі мною дуже гарно. Але вони залежать від чо-чуенів, чи лісовиків, що їх також називають «оленячі люди». Чо-чуени — дике, войовниче плем'я, що зберегло в собі негумовну монгольську лютість, тільки ще вдвоє жорстокіше за своїх пращурів. Коли я відійшов від берега в глибину країни, вони наскочили, забрали все моє добро, а мене зробили невільником.

— А то не були росіяни? — запитала місіс Шовіл.

— Росіяни серед чо-чуенів? — Він весело засміявся.— Географічно вони живуть на землях, що належать білому цареві, але політично цілком від нього незалежні. Не думаю навіть, щоб вони коли про нього чули. Не забувайте, що внутрішня частина північно-східного Сибіру покрита полярною ніччю,— це terra інкогніта, куди рідко хто заходив, а не вертався звідти ніхто.

— Але ж ви?..

— Це щасливий виняток. Не знаю, чому вони змилювалися надо мною. Але так воно трапилось.

Спочатку зі мною поводитися дуже зле, жінки та діти били мене, одягали в погані, вошиві шкури, годували покидьками. Вони не мають бога в серці, ті дикуни. Як я залишився живий, сам не розумію. Пам'ятаю тільки, що спочатку я часто думав про самогубство. Врятувало мене тоді лишень те, що я дуже скоро став нечутливим, зробився ніби твариною — так вплинули на мене постійні страждання та зневага. Напівзамерзлий, вмираючи з голоду й терплячи нечувані муки, часто зомліваючи,— так мене немилосердно били,— я все терпів, наче справжня тварина.

Тепер усе це здається мені сном. А дечого я зовсім не можу пригадати. Мов уві сні мені ввижається, що мене прив'язували до санок і волокли з табору в табір, від племені до племені. Мене, мабуть, там показували, як у нас оце показують левів, слонів чи дикунів. Скільки так минуло часу, куди саме мене заводили — не знаю. Думаю, що промандрував я тоді кілька тисяч миль. Знаю тільки, що коли я прийшов до пам'яті, коли став знову людиною, то був за тисячу миль на схід від того місця, де мене захопили в полон.

Була весна. Мені здавалося, наче я прокинувся після довгого-довгого сну. Я був прив'язаний до санок оленячим ременем. Обома руками я тримався за нього, мов та мавпа, що водить катеринщик, бо ремінь понатирав мені шкіру і на тілі поробилися криваві рани.

Тоді я взявся на хитроці і прикинувся покірливим та догідливим. Цілу ніч я співав, витанцьовував, проробляв усякі витівки, аби догодити дикунам, не хотівши, щоб зі мною надалі поводитись так, як дотепер, коли я замалим не збожеволів. Треба вам знати, що «оленячі люди» вели торгівлю з помор'янами, а помор'яни — з білими, переважно з китоловами. Отож пізніш в однієї жінки я зна-

йшов колоду карт і почав дурити голови чо-чуенам різними примітивними штуками. Крім того, з урочистою міною я ще показав їм кілька салонних фокусів. Цей мій хист одразу оцінено, і, як наслідок, мене стали краще зодягати і годувати.

Коротко кажучи, я невдовзі зробився поважною персоною. Спершу за порадами звертались до мене старі та жіноцтво, а потім приходили й ватажки. Великою мірою стала мені в пригоді моя дешиця знань з медицини та хірургії. Без мене дикуни не могли тепер обійтись. Колишній раб — я домігся рівного із старшиною становища. Зрозумівши їхнє життя, я набув слави великого знавця як військових справ, так і мирних. Все їхнє багатство й добробут залежали від оленів. І весь час ми або самі чинили наскоки на сусідські оленячі стада, або боронили свої від ворожих наскоків. Я удосконалив їхні методи боротьби, навчив їх стратегії і тактики, показав їм різні військові хитрощі, так усе владнав, що жодне сусіднє плем'я не могло встояти проти них.

Одначе хоч я й мав такий великий вплив, до волі не наблизився ні на крихту. Смішно сказати, але я перестарався і став для них потрібним. Вони поводитися зі мною якнайкраще, але стерегли, як ока в лобі. Я міг вільно ходити й наказувати їм, що заманеться, але коли вони від'їжджали торгувати на узбережжя, мені не дозволялося їхати з ними. На це вже я не мав права.

Політичний лад був у них дуже несталий, і коли я надумався його вдосконалити, то замалим знову не вклепався. Як я організував спілку з двадцятьох чи й більше сусідніх племен, щоб покласти край безнастанним чварам, мене навіть поставлено було на чолі цього об'єднання. Одначе старий Пі-Юн, найбільший з ватагів, щось наче король, хоч і відмовився від претензій на своє верховенство, не захотів позбавитися привілеїв. Єдине, чим я міг його втихомирити, це одружившись з його дочкою Ільсвунгою. Він навіть вимагав цього. Я сказав, що згоден взагалі передати йому владу, та він слухати не хотів. Ну, і...

— І? — в захваті скрикнула місіс Шовіл.

— Ну, й я мусив одружитися з Ільсвунгою. По-чочуенському це означає «Дикий Олень». Бідна Ільсвунга! Вона була наче Свінбернова * Ізольда, а я був Трістан. Востаннє я бачив її в Іркутську в місії. Вона бавилася картами, і ніяк не погоджувалася викупатись у ванні.

— Боже мій, вже десята година! — гукнула раптом місіс Шовіл, помітивши, що чоловік її виразно поглядає на неї з другого кінця кімнати. — Так мені шкода, містере Сент-Вінсент, так мені шкода, що я не можу дослухати до кінця, як ви втікали й таке інше. Але ви повинні завітати до мене. Я вмираю з цікавості!

— А я вважала вас за новака, за «чечака», — лагідно сказала Фрона, коли Сент-Вінсент, одягаючись, зав'язував навушники та піднімав комір.

— Страх не люблю чванитись, — у тон їй відповів він. — Чванько ніколи не буває щирим і правдивим. Он гляньте на тих, що довгий час тут живуть, на «закваску», як вони себе згорда взивають. Через те тільки, що прожили тут кілька років, вони вважають, що доконче потрібно здичавіти, обрости шерстю та ще й хизуватися цим! Вони, може, й самі не помічають, що все це в них нещире. Одначе воно так. Намагаючись бути надміру оригінальними, вони й до себе стають нечесні, і до життя.

— На мою думку, ви трохи помиляєтесь, — сказала Фрона, захищаючи своїх улюбленців. — В основному я з вами погоджуюсь; я сама не люблю нещирості. Проте більшість наших старожитців, я цього певна, відзначалася б серед загалу в кожній країні, за всяких обставин. Це їхня особливість, та й годі. Цей нахил, я гадаю, й спонукує їх шукати нові, невідомі країни. Звичайні люди волять сидіти на місці.

— Цілком згоден з вами, міс Велс, — зразу поступився Сент-Вінсент. — Я не хотів дуже узагальнювати. Я мав на увазі лише тих, які нещирі, які позують. А взагалі вони й справді люди чесні, щирі й природні.

— То нам нічого й сперечатись. А чи не зайдете ви до нас, містере Вінсент, завтра ввечері? Ми готуємо виставу на різдво. Я певна, що ви нам багато де в чому допоможете та й самі побавитесь трохи. Вся наша молодь цікавиться виставою — урядовці, офіцери, гірничі інженери, вояжери, не кажучи вже про гарненьких жінок. І вам вони сподобаються, ось побачите.

— Я теж так думаю. — Він подав Фроні руку. — То, значить, завтра?

— Так, завтра ввечері. На добраніч.

«Мужня людина, — сказала Фрона сама до себе, вертаючись від дверей. — І чудовий представник білої раси!»

РОЗДІЛ XIII

Грегорі Сент-Вінсент незабаром зробився помітним доусонським громадянином. Представник Об'єднаної Спільки Преси, він, завдяки впливовій протекції, мав якнайширші повноваження, і до того ж привіз із собою блискучі рекомендації. Помалу всі дізналися, що він багато мандрував, бачив безліч країн, знайомився з життям і боротьбою людей чи не в усьому світі, але що він був такий негордовитий і скромний, то нікого це не заїдало, навіть чоловіків. Випадково зустрів він у Доусоні чимало своїх давніх знайомих. З Джекобом Велсом він здибався в Сент-Майклі восени 88 року, перед тим, як мав перейти кригою Берінгову протоку. Місяць по тому отець Барнум (він приїхав з Долішньої річки завідувати шпиталем) бачив його за кількасот миль на північ від Сент-Майкла. З поліційним капітаном Александером Сент-Вінсент познайомився в англійському посольстві у Пекіні. Бетлс, теж старожитець, зустрічався з ним у Форті Юконі дев'ять років тому.

Отож Доусон, хоч звичайно недолюбливав різних випадкових зайд, пригостив його дуже радо. Особливо сподобався він жіноцтву. Він умів дуже добре влаштовувати різні розваги та погулянки, і через деякий час без нього не відбувалась жодна така забава. Щодо аматорської вистави, то Сент-Вінсент не тільки допомагав її організовувати, але непомітно так склалося, що він став і за режисера в ній. Фрона, як казали її друзі, була «трохи схиблена» на Ібсені, тому вибрали «Ляльковий дім», де вона мала грати роль Нори. Корлісові, що відповідав за виставу і перший подав цю ідею, доручили роль Торвальда. Одначе він скоро збайдужів до всього цього і відмовився брати у виставі участь, пославшись на те, що має багато роботи. Торвальда за нього погодився зіграти Сент-Вінсент. Корліс був присутній на одній репетиції. Чи то він занадто втомився, проїхавши собаками сорок миль, чи тому, може, що Торвальдові доводилося кілька разів обіймати Нору та, жартуючи, тягти її за вухо — невідомо чому, тільки на репетиції він більш не з'являвся.

Щоправда, він був таки зайнятий, і звичайно, коли не їхав нікуди, вів довгі наради з Джекобом Велсом та полковником Трезвеєм. Розмови ці були, певно, дуже серйозні, сам-бо Велс вклав у копальні кілька мільйонів. Кор-

ліс був насамперед виконавець, отож, зрозумівши, що до великої теоретичної підготовки йому бракує практичного досвіду, він з великим запалом взявся до праці. Він іноді непомалу дивувався нерозсудливості тих людей, що доручили йому таку відповідальну посаду просто через протекцію, і якось навіть сказав про це Трезвеві. Трезвей, однак, і сам бачив Корлісові хиби, але полюбив його за ширість, милувався його енергією та кмітливістю.

Дел Бішоп, що доконче хотів грати на власну руч, пішов служити до Корліса, бо тут він мав якнайкращі для цього можливості. Фактично він був майже вільний, а притім і шанси його розбагатіти набагато зросли. Маючи чудове спорядження, добрих собак з санками, він повинен був, головне, об'їздити долини річок та пильно до всього придивлятися і прислухатись. Природжений шукач золота, Дел Бішоп, хоч і сумлінно виконував свої обов'язки, але не забував і про себе — скрізь нюшкував за покладами. Отак, їздючи скрізь, він понатоштував собі голову різноманітними даними: де яка земля, як пласти її лежать — щоб улітку, коли розмерзнеться і потечуть потоки, прослідкувати жилу по річці від верховин аж до низов'я.

З Корліса був дбайливий господар. Він давав добру платню, але й уважав, що має право вимагати, щоб наймані люди працювали, як і він сам. Ті, що наймалися до нього, або, при звичаївшись до важкої праці, так і залишалися, або кидали служити, базікаючи потім про нього невідь-що. Джекоб Велс одразу відзначив цю його рису і перед усіма розхвалював молодого інженера. Фрона слухала з задоволенням, бо вона любила те, що любив її батько, а головне, — хвалили ж не кого-будь, а Корліса. Але тепер він ніколи не мав часу, і вона його сливе не бачила, тоді як Сент-Вінсент дедалі більше був на очах. Фроні подобався Сент-Вінсентів здоровий оптимізм, а крім того, сам він цілком відповідав її ідеалові природної людини, її улюбленому расовому типові. Спершу вона не зовсім вірила тому, що він розказував, але тепер ці сумніви зникли. Все стверджувалось. Люди, що спочатку скептично ставилися до його незвичайних пригод, починали вірити, почувши його розповідь. Люди, знайомі з тими краями, де він бував, мусили визнавати, що він добре знає все, про що розповідає. Молодий Солі, представник Банукського газетного синдикату, та Голмс із Фервезера пам'ятали, як він повернувся з подорожі в 91 році та яку

тоді викликав сенсацію. А Сід Вінслоу, газетяр з тихоокеанського узбережжя, зустрівся з ним в «Клубі мандрівців» невдовзі після того, як Сент-Вінсент повернувся на американському сторожовому судні з Півночі. Далі сама Фрона помітила, що те, що він пережив у своїх мандрівках, не пройшло марно для нього, для його поглядів на життя. В ньому було багато простого й природного, і мав він ще й расові гордощі, як і сама Фрона. Коли Корліс був відсутній, вони часто бачились, їздили удвох собаками і чимраз більше пізнавали одне одного.

Все це було Корлісові не до вподоби, особливо коли він на часинку заходив до Фрони, а тут звичайно з'являвся й журналіст. Після випадку в «Опері» він, певна річ, не дуже був прихильний до Сент-Вінсента, та й інші, що знали про ту пригоду, скося на нього поглядали. Трезвей теж пробував кілька разів щось неохвальне закинути на його адресу, але прихильники Сент-Вінсентові почали так завзято захищати журналіста, що полковник вирішив за краще надалі тримати язика за зубами. Якось Корліс, почувши надмірні вихваляння Вінсентові з боку місіс Шовіл, дозволив собі недовірливо посміхнутися, та Фрона при цьому спалахнула й насупила брови, і він здержався.

Другого разу він повівся й зовсім нерозсудливо — нагадав про сутичку в «Опері». Захопившись, він замалим не сказав такого, що зовсім не пішло б на користь ані йому, ані Вінсентові. Фрона й тут своєю щирістю замкнула йому уста, і він не встиг нічого наговорити.

— Так, — сказала вона, — містер Сент-Вінсент мені про це розповідав. Він тоді, здається, вперше побачився з вами. Ви мужньо його боронили, ви й полковник Трезвей. Він від щирого серця вас хвалив, він був захоплений вами.

Корліс тільки зневажливо махнув рукою.

— Ні, ні! Судячи з його слів, ви чудово повелися! Мені приємно було це почути. Мабуть, воно дуже здорово — час від часу давати волю тому звірові, що в нас сидить. Особливо для нас, що давно вже відійшли від усього природного і хворобливо розманіжилися. Отак скинути з себе все штучне й умовне і шаліти на всі боки, коли внутрішній голос, суворий і безсторонній, промовляє: «Це друге моє «я». Дивись! Воно зараз не слухає мене, але я існую, і я таки керую людиною. Це друге «я» — це те прадавнє, могутнє, первісне, що є в людині. Воно буяє наосліп, мов

той звір, а я стою осторонь та придивляюся до всього, що твориться. І в моїй волі наказати йому перестати чи буюти далі». О, як чудово бути чоловіком!

Корліс не міг стримати глузливої посмішки, і Фрона одразу стала в обороні своїх міркувань.

— Скажіть мені, Вансе, що ви відчували? Хіба я не так малювала ваш тодішній стан? Хіба ви не придивлялися самі до себе в той час, як стали звіром?

Він згадав свої почуття в ту хвилину, коли вдарив чоловіка кулаком, і ствердив її слова.

— А гордоці? — не вгавала Фрона. — А сором?

— Було й те й друге, та більше гордоців, ніж сорому, — признався він. — Я в ту хвилину був, мені здається, в якомусь божевільному екстазі. Потім уже прийшов сором, і я цілу ніч перемучився.

— А що ж перемогло, зрештою?

— Мабуть, гордоці. Що сталося, те сталося, назад не вернеться. І я прокинувся вранці з таким почуттям, немов і справді вчинив щось таке лицарське. Мимохіть я надзвичайно пишався собою, іноді ловив себе на тому, що я в уяві знову беру участь у бійці. Потім знову з'явився сором, і я намагався повернути собі самоповагу. Нарешті остаточно перемогли гордоці. Адже бій був чесний, без підступу. Не я його розпочав. І встряв я з найкращих поривань. Кінець кінцем, я не жалкую за цим, і в разі потреби я вчинив би знов те саме.

— Це добре! — Очі у Фрони горіли. — А як поведився містер Сент-Вінсент?

— Він... Я гадаю, що так, як слід. Але я був дуже заклопотаний самим собою, щоб іще до інших придивлятися.

— Він, одначе, вас бачив.

— Можливо. Я, сказати по правді, був неуважний. Я звернув би на нього увагу, коли б знав, що це може вас зацікавити. Вибачайте. Знаєте, я новак у таких справах і через те більше до себе приглядався, аніж до сусідів.

Корліс пішов від Фрони дуже задоволений, що не сказав нічого зайвого. Не міг він теж не визнати, що Сент-Вінсент повівся перед Фроною дуже вміло, не випинаючи своєї участі в усій отій пригоді.

Два чоловіки і одна жінка! Всепотужна тріада чинників, що творять пафос і трагедії в людському житті! Так було

завжди, відколи наш далекий пращур, злізши з дерева, почав ходити по землі на двох, а не на чотирьох,— так сталося й у Доусоні. Було ще, правда, кілька другорядних чинників — між ними й Дел Бішоп, що, не люблячи в папірки завивати, встряг у справу і прискорив події.

Почалося все в тимчасовому таборі по дорозі до Міллерової річки. Корліс їхав туди закупити кілька небагатих на золото ділянок, що могли дати прибуток тільки за умови експлуатації їх у широкому масштабі.

— Я не буду ловити мух, коли нападуть на жилу! — газардувався Дел, кидаючи в кавник шматок льоду.— Щоб я з місця не встав!

— А що ловитимете, гав? — спитав Корліс, перевертаючи на сковороді кавалок бекону та посипаючи його борошном.

— К чортовій матері гав! В кишнях засяє золото, а в очах радість, і тільки б ви мене й бачили — аби-но тільки підходяща жила! Слухайте, що, якби вам оце подали чималий шматок баранини з зеленою цибулькою, смаженою картоплею і всяким таким гарніром? Та це перша страва, що я до неї як слід візьмусь! А там бувайте здоровенькі! Маленька прогуляночка на яких два тижні до Сіетла чи Фріско — куди там доведеться, і потім...

— І потім з порожніми кишнями знову до праці?

— Е ні, дзуськи! — вигукнув Дел Бішоп.— Я перше добре наб'ю калитку, будьте певні, а тоді вже південна Каліфорнія. Я вже давненько там накинув оком одну ферму, так тисяч на сорок. Не буду більше добувати мозолями того кусника хліба, годі! Я давно вже все вирахував. Наберу наймитів на ранчо, візьму управителя, щоб за всім доглядав, а сам, паном діло, житиму з прибутків. У стайні завжди в мене стоятиме наготові пара коней,— заманеться коли пошукати золота — сідлай коні й гайда. Там, на сході, в пустелі теж є чимало покладів.

— А дім? Хіба його у вас там не буде?

— Та якже! Буде й дім. Перед домом у мене ростиме пахучий горошок, а ззаду — город: квасоля, шпинат, редька, огірки, шпараги, ріпа, морква, капуста тощо. Заведу собі й жінку, щоб тримала за поли, коли занадто повабить мене золото. Слухайте, от ви фахівець з гірничої справи, а чи відомо вам, що таке винюшкувати золото? Ні? То знайте, що це гірше за горілку, за коні, за карти. Тільки жінка часом допоможе, та й то, коли навернеться завчасу.

Отже, коли відчуєте, що до вас приступає,— не гаючись, одружіться. Це — єдиний порятунок. Одначе, бува, що й він не допомагає. Мені от самому це хтозна ще коли треба було зробити. Чого доброго, тоді й з Дела Бішопа були б люди. Ех, скільки то я прогавив справ, скільки втратив через оте кляте золото! Слухайте, Корлісе! Вам треба одружитись, і чим скоріше. Кажу вам по правді. Послухайте моєї поради й покиньте бурлакувати.

Корліс засміявся.

— Я не жартую. Я від вас старший і знаю, що кажу. В Доусоні є пташина, і ви її не повинні випустити з рук. Ви створені одне для одного.

Ті часи, коли Корліс вважав втручання Дела Бішопа в його особисті справи нахабством, давно пройшли. Життя на Півночі, де не раз доводилося і господарям, і слугам спати разом під одним укривалом, скоро рівняло людей. Це Корліс зрозумів давно, і тому нічого не сказав на Делові слова.

— Чому б вам не спробувати? — наступав Дел. — Хіба вона вам не до вподоби? Я знаю, що до вподоби. Адже недаром, повертаючись від неї, ви немов на крилах летите. То не гайтеся, поки є надія. Була й у мене колись така собі Еммі, — що то за дівчина була! І ми одразу сподобались одне одному. Та я все гасав за золотим піском, все гасав, а з ділом зволікав. А тут і підлестився до неї якийсь чорномазій лісоруб, добрий-таки громило! Тоді я постановив собі переговорити з нею як слід. Раз один подамся за пісочком, один тільки раз, — та й до неї. Повертаюся я, а в неї вже інше прізвище.

Тож стережіться, Корлісе! Там крутиться отой писака, той паскудник, що я його мазнув коло «Опери». Він часу не гає, заходить з усіх боків, а ви, як і я, гасаете туди й сюди, а до дівчини щільно не беретесь. Згадаєте моє слово, Корлісе! От одного морозяного дня ви повернетесь до Доусона, а вони вже витимуть собі гніздечко. Далєбі! Тоді вам тільки й залишиться шукати золото.

Перспектива була така непривабна, що Корліс, насупившись, попросив Бішопа стулити писок.

— Кому? Мені? — В словах Бішовових було стільки докору, що Корліс мимохить засміявся.

— А що б же ви зробили на моєму місці? — спитався він.

— От я вам зараз скажу, що б я зробив. Коли тільки

повернетесь додому, йдїть зараз до неї. Домовтеся, коли саме маєте зустрічатись, і все це собі запишіть на папері. Кожну вільну хвилину будьте біля неї, так і відтрутите того пройдисвіта. Не занадто коло неї впадайте — вона не з таких,— але й не заносьтеся через міру. Треба спроквола, розумієте? А там, прибравши відповідну хвилину, коли вона буде в гарному настрої, посміхатиметься до вас, попросить її руки. Я, звичайно, не скажу вам, що воно покаже,— це ви самі побачите. Тільки не затягайте на довгий час! Краще одружитися зарані, аніж ніколи. А якщо отой писака стане сунути свого носа, дайте йому доброго стусана та не пожалійте рук. Він зразу пом'якшає. А то ще краще — відкличте його набік та побалакайте з ним до ладу. Скажіть йому, що ви жартувати не любите, що ви перший тут, коло дівчини, та що, коли він не одсахнеться, ви звернете йому в'язи.

Бішоп підвівся, потягнувся й пішов погодувати собак.

— Не забудьте скрутити йому в'язи, це головне! — гукнув він на відході.— А коли самі гидуватимете, то погукайте на мене. Я не буду проханий.

РОЗДІЛ ХІV

— О, солоня морська вода, міс Велс, море, здоровезні хвилі, великі судна, якими плавають і в погоду і в бурю,— все це мені добре знайоме. Але прісна вода, маленькі, мов шкаралупа з яйця, човники, що досить одного подиху вітру, і від них нічого не залишається,— ні, на цьому я зовсім не знаюся! — Барон Курбертен посміхнувся, немов жалюючи себе, і мовив далі: — Одначе це захопливо й чудово! Я дивився, й мене завидки брали. Колись dokonче й я навчуся.

— Це зовсім не важко,— сказав Сент-Вінсент.— Правда, міс Велс? Треба тільки, щоб душа й тіло перебували в постійній рівновазі — от і все.

— Як у ливоскока?

— Ви все свої,— засміялась Фрона.— Я певна, що ви вмієте керувати човном не гірше за нас.

— То й ви вмієте? Ви? Жінка? — Француз, хоч був космополіт, усе ніяк не міг звикнути до самостійності та вправності американського жіноцтва.— Звідки це, як?

— Ще коли я була зовсім маленька і жила в Даї серед

індіян. Навесні, коли річка розмерзнеться, ми почнемо вас учити, — містер Сент-Вінсент і я. Отож ви повернетесь у цивілізовані краї, набувши нових знань. Я певна, що це вам сподобається.

— О, звісно, мавши такого чарівного навчителя! — промовив він увічливо. — А як на вашу гадку, містере Сент-Вінсент, сподобається це мені? І — вам це до вподоби? Ви завжди ніби ховаєтесь у затінок, слова зайвого не скажете. Таке враження, що ви маєте у всьому величезний досвід, тільки не хочете поділитися з нами. — Барон швидко повернувся до Фрони. — Ми з ним давні приятелі. Хіба я вам не розповідав? Через те я й дозволяю собі жартувати з ним. Адже так, містере Вінсент?

Той кивнув головою.

— Я певна, що ви зустрічались десь на краю світу, — промовила Фрона.

— В Йокогамі, — відказав коротко Сент-Вінсент. — Тому буде одинадцять років, і саме тоді цвіли вишні. Тільки барон Курбертен несправедливий до мене, він з мене сміється. Я боюся, що як почну розповідати, то забагато говоритиму про себе.

— Ви мученик нещасний, — жартівливо сказала Фрона, — всі ми до вас чіпляємось, вимагаючи оповідань. Та що ж, коли ви так цікаво розповідаєте!

— То розкажіть нам про який-небудь випадок з човнами, — попросив барон. — Тільки про такий, щоб, як кажуть янкі, аж шапка догори полізла.

Вони присунулись ближче до великої грубки у вітальні місіс Шовіл, і Сент-Вінсент почав оповідати про величезний вир у Квадратовому яру, про страшний крутіж на порогах Білого Коня і про свого товариша, нікчемного боягуза, що покинув його в скруті й пішов берегом. Це трапилося дев'ять років тому, коли Юкон ще був недосліджений.

Минуло півгодини, і в кімнату влетіла місіс Шовіл, а за нею Корліс.

— Ах, ця гора! Я зовсім задихалась! — скрикнула вона, скидаючи рукавички, і зараз же жваво повела далі: — От не щастить мені! Ця вистава, певно, ніколи не відбудеться! Ніколи я не буду місіс Лінден. Хіба ж я можу, якщо Кругстад поїхав на Індіану, і ніхто не знає, коли повернеться. Кругстада (вона звернулася до Корліса) грає містер Мейбрик, ви його знаєте. Та ще в місіс Алек-

сандер невралгія, вона й з місця не може рушитись. Одне слово, репетиції сьогодні не буде.— Вона почала патетично декламувати із своєї ролі: «Так, у першу мить переляку. Але от минув день, і я помітила, що в цьому домі діється щось непевне. Гельмер повинен про все дізнатись. Пора покласти край цій проклятій таємниці. О Кругстаде, я вам потрібна, і ви мені потрібні...», а ви помандрували на річку Індіану й печете там коржі, і я, певно, ніколи більше вас не побачу.

Всі заплескали в долоні.

— Єдина нагорода мені за те, що я пішла з дому та примусила всіх вас чекати,— це що я привела з собою оцього дивака.— Вона підштовхнула Корліса вперед.— Ви не знайомі? Барон Курбертен, містер Корліс. Коли ви, бароне, знайдете багато золота, то моя порада — продайте його Корлісові. Він багатий, як Крез, але все ще купує, аби тільки діло певне. Продавайте й тоді, коли не знайдете нічого,— він професійний філантроп, майте на увазі.

Вона знову звернулася до всіх:

— Уявіть собі, цей дивний чоловік сказав мені, що допоможе зійти на гору, розважав мене розмовою всю дорогу, але на репетицію іти відмовився. А коли дізнався, що репетиції не буде, одразу ж перемінився, наче той флюгер, і погодився прийти, хоч і плаче, що треба йому бути на Міллеровій річці. Але, між нами кажучи, всім відомо, які темні діла...

— Темні діла! Гляньте-но сюди! — перехопила Фрона, показуючи на Корлісову кишеню, що з неї виглядав кінчик бурштинової люльки.— Люлька! Поздоровляю вас!

Вона подала йому руку, і він добродушно її стиснув.

— Це все Дел винен,— засміявся Корліс.— Коли будемо на страшному суді, то він муситиме признати цей свій гріх.

— У всякому разі, для вас це поступ,— сказала Фрона.— Вам ще бракує кілька промовистих словець на обихідку.

— Щодо цього, то не такий уже з мене й неук,— відказав він.— Бо ж як би я міг поганяти собак? Я вмію згадати й пекло, і предків, і кров, і піт, і, вибачайте, домовину. На собак, наприклад, надзвичайно добре впливає, коли згадати про фараонові кістки та про Юдину кров. Найкраще, одначе, слухають собаки таких слів, що їх, на жаль, не годиться жінкам чути. Одначе я вам обіцяю, хоч би там пекло й скажені води...

— Ой, ой! — вереснула місіс Шовіл, затуляючи вуха руками.

— Мадам, — урочисто промовив барон Курбертен, — ніде правди діти, це факт, що північні собаки згубили вже не одну чоловічу душу. Чи не так? Нехай скажуть чоловіки.

Корліс і Сент-Вінсент цілком серйозно погодились і почали навперейми оповідати різні дивні пригоди з собаками, від яких аж роздиралося серце мадам.

Сент-Вінсент та барон відстали, щоб піти на сніданок до місіс Шовіл, а Фрона з Корлісом разом почали спускатися з гори. Вони йшли мовчки, але, немов змовившись, повернули праворуч; вибираючи довший шлях, вони проминули багато стежок, пішохідних і санкових, що вели до міста. Була середина грудня, день стояв ясний і холодний. Бліде сонце, виглянувши над південним обрієм, не піднялося до зеніту і, мов засоромлене, покотилося донизу. Скісне його проміння, відбиваючись від дрібненьких частинок морозяного пилу, сповнювало повітря самоцвітами, що яскрили, мов полум'я, але холодні були, як сама далечинь.

Вони йшли серед цього чарівного, мінливого туману. Сніг поскрипував у них під ногами, вогке повітря, вихоплюючися з уст, полискувало променистим сяйвом. Обов мовчали, не хотілося порушувати такої пречудової тиші. Внизу під ними, під величним синім небосхилом, мов цяточка на безкрайній сніговій скатертині, темніло золоте місто, брудне й нікчемне — мізерний виклик людини безмежності.

Раптом вони почули, як хтось гукав, поганяючи запряг. Вони зупинились. Почувся собачий гавкіт, тупіт ніг, і на стежку перед ними виїхали санки, запряжені вовкодавками. На собаках осів іней, вони були мокрі і, висолопивши язика, важко дихали. Довгий і вузький, з нетесаних ялинових дощок збитий ящик, що лежав на санках, без слів пояснював причину подорожі. Два погоничі, жінка, що йшла, немов сліпа, та ще священник — ото й увесь жалобний похід. Собаки доплентались до кручі, і під вигуки, крики та ляскання батога тлінні рештки перенесли до вирубаной в кризі довічної домівки.

— Один із завойовників, — промовила Фрона.

Корліс побачив, що думки їхні зійшлися, і сказав:

— Так, це всі ті, що змагаються з холодом та голодом. Тепер я розумію, чому раса, що підбила під себе земну кулю, прибула з Півночі. Відважна, витривала, без кінця терпелива, з непохитною вірою,— що ж тут дивного?

Фрона глянула на нього, і мовчанка її була красномовніша за слова.

— «Ми рубали нашими мечами*,— продекламував Корліс,— і це для мене була така ж утіха, як і милувати свою жінку молоду. Я пройшов по світу з мечем кривавим, і вороння летіло за мною слідом. Ми билися завзято. Полум'я бурхало над житлами людськими. Ми спали серед крові тих, що стерегли ворота».

— Чи ви це відчуваєте, Вансе? — промовила Фрона, хапаючи його за руку.

— Починаю, здається, відчувати. Північ навчила мене, вчить і тепер. Давні слова набувають нового змісту. Але все ж таки я не знаю. Усе це здається мені страшеним егоїзмом, якимсь кошмарним сном.

— Таж ви не негр і не монгол, не від них походите.

— Так,— відповів він,— я син свого батька, а рід наш іде од вікінгів, що ніколи не спали в закуреній хаті, не вихилили рогу, сидючи біля грубки. Є якісь підстави на те, що кольоровим винесено смертний вирок і що тевтони розповсюджуються по землі, як ні одна раса в світі. В расовій спадковості щось, певно, криється, інакше я не відгукнувся б на цей заклик.

— Це велика раса, Вансе. Їй належить половина суходолу та всі моря. І цього всього вона домоглася лишень за шістдесят поколінь! Подумайте тільки — шістдесят поколінь! І тепер вона могутня, як ніколи. Вона буде і руйнує, судить і видає закони народам. Любов моя пристрасна, Вансе, та бог мені простить, бо вона чиста. Ми велика раса, і, коли нам судилося загинути, ми загинемо, як велетні. Пам'ятаєте?

«Тремтить ясен Ігдразілів, хоч ще й держиться. Стогне давнє дерево, і Йотунга Локі спущено з ланцюга. Тіні стогнуть на шляхах Гелу, а вогонь Сурту нищить дерево. Грюм віє зі сходу, вода прибуває, світовий змій скрутився в люті. Дракон б'є по воді, орел клекоче, ламаючи борти дзьобом, корабель Нагльфар потопає. Сурт блискавицями налітає з півдня, на його мечі сяє сонце Вальгали».

Корліс глянув на Фрону, і вона здалася йому завинutoю в хутра Валькірією в останньому бою богів та людей, і в жилах у нього шпаркіше побігла кров, розбурхуючи уяву.

— «Гори кам'яні збиваються до купи, хитаються велетні, люди ступають стежкою Гел. Небо розпалося, сонце потьмарилося, земля поринає в океані, ясні зорі падають з неба, полум'я вогняними язиками лиже велике дерево, стовп огнистий підпирає небо».

Фрона яскраво малювалася на тлі ясного крайобрію: брови та вії вкриті рясним інеєм, волосся й обличчя в ореолі самоцвітного пилу,— вона наче справжній символ своєї раси, подумав Корліс. Кров далеких предків заговорила в ньому, і він відчув себе одним з тих білявих, з бурштиновим волоссям, велетнів давніх часів.

І коли він на неї дивився, перед очима в нього постало славетне минуле, і ожили розколот і гамір забутих боїв. Буря лютує, тяжко гуркотять хвилі північного моря, а серед них гостроносі бойові човни, а на човнах — владарі моря, північани з потужними м'язами й широкими грудьми, люди, споріднені із стихіями, з мечем і вогнем, шарпачі й гнобителі південних країн. Бої двадцяти століть гримотіли у вухах йому, і жадоба первісного загорілася в ньому. Він у нестямі вхопив її за руку.

— Станьте, Фроно, мою нареченою, мою ясноокою подругою!

Вона здригнулася й непорозуміло глянула на нього. А тоді збагнула його слова і мимохіть відступила назад. Сонце, востаннє кинувши промінь на землю, заховалося. Сяйво згасло, одразу посутеніло. Десь далеко жалібно завивали собаки.

— Ні! — скрикнув Корліс, коли вона хотіла щось сказати. — Мовчіть! Не кажіть нічого! Я знаю, що ви скажете... що я скажу... Я збожеволів!.. Ходімо!

Тільки зійшовши з гори та через галявину діставшись до річки побіля тартака, заговорили вони знову. Близькість галасливого людського житла неначе вернула їм мову. Корліс ступав, понуро дивлячись собі під ноги, а Фрона — високо підвівши голову; вона роздивлялася на всі боки, і часом, немов ненароком, поглядала на Корліса. Дерев'яний хідник, що провадив до тартака, був слизьким, і, коли Корліс узяв Фрону за руку підтримати, погляди їхні зустрілись.

— Мені дуже прикро, — вона завагалась, а потім додала, наче виправдовуючись: — Це було так... Я зовсім не сподівалася...

— А то б ви не допустили до цього? — підказав він гірко.

— Мабуть, що так. Я не хотіла завдати вам болю.

— То ви таки сподівалися цього?

— Так, і боялася. Але я гадала... Я... Я, Вансе, не для того приїхала до Клондайку, щоб одружуватись. Ви мені сподобалися з самого початку і щодалі подобалися більше, особливо сьогодні... Але...

— Але ви ніколи не уявляли собі мене своїм чоловіком? Так ви хотіли сказати?

Він пильно подивився на неї, і коли в її погляді прочитав ту саму давню щирість, від думки, що доведеться втратити її навіки, аж знетямився.

— Ні, уявляла, — сказала вона раптом, — уявляла вас своїм чоловіком. Тільки щось воно не до ладу виходило. Чому — і сама не знаю. А бачила я в вас багато гарного, дуже багато...

Він хотів зупинити її, але вона вела далі:

— А багато дечого й чарувало. У мене було до вас дружнє почуття, справжнє, гарнє дружнє почуття, і воно все зростало. Я вбачала в вас товариша, вірного товариша, — не більше. Більшого я й не бажала, але, коли б воно прийшло, я радо привітала б його.

— Як вітають непроханого гостя?

— Чому ви, Вансе, не хочете мені допомогти, а ще утруднюєте й так важку для мене розмову? Вам вона, звичайно, неприємна, та невже ви думаєте, що мені справляє приємність? Я відчуваю ваш біль і знаю, що коли замість подруги не стану вам за коханку, то ви, друже мій, покинете мене. А мені дуже тяжко розлучатись із друзями.

— Отже, я двічі збанкрутував — як друг і як коханець. Але й того, й того не згурт важко знайти знову. Я й зарані знав, що нічого не вийде. Проте коли б я мовчав, то було б те саме. Час — це найкращі ліки. Нові знайомства, нові думки, обличчя... Чоловіки, з якими траплялись незвичайні пригоди...

Вона різко перебила його:

— Це ні до чого, Вансе! Що ви там не кажіть, а я сваритися з вами не буду. Я розумію ваш теперішній стан.

— Коли, по-вашому, я хочу посваритися, то краще

я вже одійду, — він зупинився і вона також. — Онде Дейв Гарней. Він вас проведе — тут уже недалеко.

— Це не гаразд і для мене, і для вас, — відказала вона рішуче. — Я не вважаю, що на цьому кінець. Ми, проте, зараз надто схвильовані, щоб як слід поговорити про це все. Ви зайдете до мене, коли ми обоє заспокоїмось. Я не хочу, щоб зі мною так поводитись. Не будьте дитиною, Корлісе! — Вона хутко глянула на короля Ельдорадо, що до них наближався. — Я вважаю, що нічого такого не зробила, щоб ви до мене так ставились. Я не хочу втрачати друга. Отже, приходьте неодмінно, і нехай все буде так, як і було.

Він хитнув головою.

— Гелло! — Дейв Гарней доторкнувся рукою до шапки, розгойдистою ходою підступаючи ближче. — Шкода, що ви мене не послухали. Собаки відучора підскочили в ціні на долар за фунт і ще подорожчають. Добрий вечір, міс Фроно. Добрий вечір, містере Корліс. Нам по дорозі?

— Міс Велс по дорозі з вами. — Корліс торкнувся шапки й повернувся на підборах.

— А ви ж куди? — запитав Дейв.

— Маю де з ким побачитись, — збрехав він.

— Не забудьте, — крикнула навздогін Фрона, — що ви повинні до мене прийти.

— На жаль, цими днями я дуже зайнятий. На все краще. Бувай, Дейве!

— Господи! — промовив Дейв, дивлячись йому вслід. — І все у нього якісь важливі справи! Не розумію тільки, чому він не скупує собак?

РОЗДІЛ XV

Корліс одначе пішов до неї того ж таки дня. Він зрозумів, що поводився, як хлопчисько. Втратити Фрону було для нього дуже тяжко, але думка про те, що, розпрощавшись, він справив наостанку на неї таке неприємне враження, була для нього ще тяжча. Крім того, йому було соромно. Адже міг він поставитись до цього далеко мужніше, бо ж із самого початку був переконаний, що нічого не вийде!

Отож він зайшов до Фрони, і вони пішли на прогулянку до Казарм. З її допомогою він намагався пом'якшити те прикре враження, що залишилося від ранкової розмови.

Він говорив розумно й спокійно, дівчина потакувала,— він уже хотів перепросити її, якби вона не запротестувала.

— Вашої провини тут немає,— казала Фрона.— Коли б я була на вашому місці, то й я, певно, зробила б так само. А розсердилася б, може, ще більше за вас. Ви дуже розсердилися, правда?

— Та коли б ви були на моєму місці, а я на вашому,— спробував пожартувати Корліс,— нічого було б і сердитись.

Вона усміхнулася, радіючи, що він трохи простіше почав ставитись до справи.

— На жаль, наша громадська мудрість не дозволяє такої заміни,— додав він, аби щось сказати.

— А так! — засміялася Фрона.— Ось тут я й виявила б своє езуїтство. Я можу стати над цією мудрістю.

— Тобто ви хочете сказати, що...?

— Ви знову скандалізовані! Ні, я не була б така необережна, щоб сказати все відверто, а пустилася б на хитрощі. Я досягла б тієї ж мети, тільки обережніше. Різниця, власне, була б неістотна.

— І ви справді б це змогли? — спитався він.

— Чом би й ні,— якби вимагали обставини. Я не з таких, що відступаються без бою від щастя в житті. Це трапляється тільки з людьми сентиментальними та ще в книжках. Мій батько завжди каже, що я з породи борців. За те, що мені велике й святе, я ладна стати до бою хоч би з самим небом!

— Ви дуже мене зрадували, Вансе,— сказала вона. прощаючися з ним коло Казарм.— Тепер все буде, як колись. І не думайте, що становище погіршало, навпаки, воно, може, далеко покращало.

Однаке Корліс, кілька разів ще одвідавши Фрону, забув дорогу до Велсового дому і взявся до праці, як ніколи. Він іноді навіть криводушив перед собою — поздоровляв себе з тим, що уник небезпеки, малював різні похмурі картини сімейного життя, в разі б він одружився з Фроною. Але це бувало зрідка. Звичайно, згадавши про дівчину, він відчував голод, аж наче фізичний, і тоді єдиним його порятунком була праця, і то коли багато її. Вдень, на стежках і річках, в таборах і на займанках, він ще міг стримувати свої переживання, але вночі, уві сні, вони таки долали його. Дел Бішоп, що жив разом з ним, завважив його неспокій, підслухав, що він говорить крізь сон.

Отож, склавши все до купи, шукач дійшов правильного висновку. Зрештою, не було тут нічого мудрого. Вже сам той факт, що Корліс більше не ходив до Фрони, з'ясовував усе. Але Дел Бішоп колупнув далі й дорозумівся, що в усьому винен Сент-Вінсент. Зустрічаючи кілька разів Фрону з журналістом, Дел обурювався всім своїм єством.

— Я ще йому покажу! — пробурчав він якось увечері в таборі біля Золотого Дна.

— Кому? — запитав Корліс.

— Та тому газетяреві, он кому!

— За що?

— Та так, взагалі. Чому ви тоді коло «Опери» не дозволили мені дати йому доброго кладу?

Корліс засміявся, пригадавши ту подію.

— А за віщо ви його вдарили, Деле?

— Та так, взагалі, — відказав той і замовк.

Але Дел Бішоп, раз забравши собі що в голову, не так легко відступався, і коли вони вертали додому, він зупинився на розтоці Ельдорадо й Бонанзи.

— Скажіть, Корлісе, — почав він, — ви знаєте, що таке передчуття?

Ванс кивнув головою.

— Отже, я саме маю передчуття. Я ніколи вас ні про що не просив, а от тепер прошу залишитись зі мною тут до завтра. Мені здається, я вже бачу свою фруктову ферму. Далєбі, я навіть відчуваю, як пахнуть свіжі помаранчі.

— Гаразд, — одказав Корліс. — Але, може, краще мені повернутись у Доусон, доки ви впораєтесь із своїм передчуттям?

— Та слухайте, — не здавався Дел, — я вам кажу, що це справжнє передчуття, і я хочу, щоб ви залишились, розумієте? Ви хлопака справний і за свій вік перечитали до гібелі книжок. А на всяких там лабораторіях то ви зуби з'їли. Тільки вам треба навчитись, як без окулярів прочитати те, що діється в землі. Так от я маю одну гадку...

Корліс, ніби на смерть перелякавшись, звів руки до неба, а Бішоп почав сердитись.

— Добре, добре! Смійтеся собі! А вся моя гадка побудована на вашій власній теорії про ерозію та про мінливі річища! Недурно ж я з мексіканцями два роки шукав золота. Звідкіля, на вашу думку, взялося золото в Ельдорадо з різними домішками, зовсім не промите водою? Ага,

тут ви без окулярів не обійдетеся. Книжки зробили вас короткозорим. Щоправда, я нічого певного поки що не можу сказати, але чималенько чую нюхом. Я ж не байдкувати прибув на Аляску! За одну хвилину я можу більше вам розповісти про ельдорадську руду, ніж ви вичитаєте з ваших книжок за цілий місяць. Ну, добре, не ображайтесь. Коли ви залишитеся зі мною до завтра, то напевно зможете купити собі ферму поруч з мою.

— Гаразд. Я вже залишуся, проглядатиму свої записки, а ви шукайте собі оте старе річище.

— Хіба я вам не казав, що дещо передчуваю? — докірливо спитав Дел.

— А хіба я не погодився зостатись? Чого ви ще хочете?

— Я хочу подарувати вам фруктову ферму. Мені тільки треба, щоб ви пройшли трохи зі мною та злегка понюшкували.

— Не треба мені тої вашої ферми. Я стомився, і в мене кепський настрій. Дайте мені спокій. Я й так, тільки на вас вважаючи, залишаюся тут. Можете марнувати час, скільки собі хочете, винюшкуйте, де завгодно, а я з намету не вийду. Зрозуміли?

— Хай мені грець, оце така мені дяка? От їй же бо, кину все й піду від вас, коли ви самі не проженете. Я ночей не спав, розробляв свій план, хотів узяти вас до спілки, а ви тільки й знаєте, що пхикати: Фрона й сяка, Фрона й така!..

— Годі, замовчте!

— Чортового батька! Не буду я мовчати! Коли б я так знався на золоті, як ви на залицянні!..

Корліс кинувся на нього, але Дел відскочив набік, виставив кулаки, махнув з правої, з лівої, і вискочив на втоптану стежку, де зручніше було боронитись.

— Зачекайте! — крикнув він до Корліса, що знову хотів кинутись до нього. — Хвилинку! Коли я вас подужаю, то підете зі мною на пагорб?

— Піду!

— А коли не подужаю, то можете мене вигнати! Це чесно. Починаймо!

Ванс не мав жодної охоти до бійки, і Дел це добре зрозумів. Як досвідчений перебієць Дел грався зі своїм супротивником. Він, не хапаючись, то нападав, то подавався назад, робив фальшиві випадки, аби збити його з пантелику. Вансові невдовзі видалося, що Дел рухається якось

незграбно, але за яку хвилю він відчув, що сам лежить у снігу і поволі приходить до пам'яті.

— Як ви це зробили? — занепокоєно, спитався він Дела, що, поклавши Вансову голову собі на коліна, розтирав йому скроні снігом.

— Нічого, нічого, — сміявся Дел, допомагаючи йому звестись на ноги. — З вас будуть люди. Коли-небудь я вас навчу. Багато ще треба вам повчитися такого, чого в книжках не прочитаєте. Але не тепер. Перше треба нам влаштуватись на ніч, а тоді ви йдете зі мною на пагорб.

— Хо-хо, — посміхнувся він, прилаштовуючи комина до юконської пічки. — Ви короткозорі й неповороткі. Не хотіли йти зі мною? Та я вас ще навчу, не бійтесь, навчу колись обов'язково!

— Беріть сокиру й ходім, — порядкував він, коли вони зіп'яли намета.

Вони рушили понад Ельдорадо й дісталися гирла Французького ручаю. Дорогою Дел заскочив у якусь хатину й позичив там кайло, лопату й ночовки. Ванс, хоч і не дуже добре почував себе після поєдинку, посміхався нишком, втішений пригодою. З перебільшеною покорою ішов він за своїм переможцем, а той аж усміхався від задоволення.

— З вас ще будуть люди. У вас і зараз дещо є! — Дел кинув долі свій струмент і почав уважно придивлятися до снігової поверхні. — Візьміть сокиру та підіть на пагорб нарубайте мені сушні.

Коли Корліс приніс останню в'язку дров, то побачив, що Бішоп у кількох місцях прочистив землю від снігу та моху, так що в цілому воно скидалося на грубо окреслений хрест.

— Треба копати в цих двох напрямках, — пояснив Дел. — Може, я знайду жилу тут, може, там, а може, й вище, але коли я хоч трохи знаюся на справі, то вона повинна бути саме тут. Можливо, що в самому річищі й більше золота, але там жила глибше під землею і роботи достолиха. Тут, у кожному разі, вона починається, і до неї лишень яких два чи три фути. Треба тільки натрапити на слід, а тоді вже знатимем, що робити.

Отак розмовляючи, він розкладав вогнища скрізь на чорних латках землі.

— Слухайте, Корлісе, я хочу, щоб ви знали, що це ще не шукання жили. Це що — так тільки, попередня

розвідка. А шукання жили,— він випростався, й голос його затремтів від зворушення,— це глибока наука й велике мистецтво. Тут і на волосину не можна схибити. Око повинно бути пильне, а рука тверда. Коли ви двічі на день мусите закопчувати ночовки, аж поки зовсім почорніють, і з повної лопати піску добуваєте малесеньку крихітку золота,— оце промивання! Скажу вам по правді, я радше відмовлюся їсти, аніж шукати золото!

— Але й від золота відмовитесь, аби побитись навкучачки.

Бішоп замислився. Він розмірковував собі, що на нього справляє більше враження — чи порядна бійка, чи шукання й промивання золота.

— Ні, не відмовлюся! — промовив він нарешті. — Волю добувати золото! Це дурман, Корлісе. Досить раз цього спробувати — і годі, кінець. Ніколи більше не відірветесь. Гляньте на мене! Кажуть от про нав'язливі марення. Ет, куди їм проти золота!

Підійшовши до одного вогнища, він розкидав його. Потім узяв кайло й загородив у землю. Щось забряжчало, ніби кайло вдарилося об твердий цемент.

— Розмерзлося на два дюйми, — сказав Дел, переминаючи пальцями мокру землю. Торішня трава вигоріла, але він намацав кілька корінців.

— От чортяка!

— Що трапилось? — спитав Корліс.

— Чортяка! — вдруге спокійно промовив він, кидаючи до ночовок вкриті грязюкою корінці.

Корліс підійшов до нього й уважно подивився в ночовки.

— Гляньте! — крикнув Дел, схопивши кілька непоказних грудочок і розтерши їх пальцями. На долоні заблищало щось жовте.

— От чортяка! — втретє промовив стиха Дел. — Ось тобі й перший гість! Жила починається під самою поверхнею коло коріння і далі заглиблюється.

Він став на рівні ноги, поводив головою сюди й туди, примружив очі. Ніздрі в нього роздimalся — він нюхав повітря. Корліс здивовано поглянув на нього.

— Ух! — промовив Дел, глибоко зітхнувши. — Чуєте, як пахне помаранчами?

Виправа на Французький пагорб сталася на початку різдвяних свят. Корліс та Дел не спішилися забивати кілки,— вони хотіли перше старанно дослідити ділянку. Про свою таємницю вони сказали тільки найближчим знайомим: Гарнеєві, Велсові, Трезвеєві, одному голландському «чечакові» з відмороженими ногами, декому з кінної поліції, давньому Деловому товаришеві, що він з ним працював на Чорних Горбах, прачці з Розтоку і, нарешті, Люсіль. Щодо неї, то це була Корлісова воля, і він сам визначив їй займанку; полковник мав тільки передати їй запрошення, щоб прийшла й розбагатіла.

За звичаєм цієї країни, той, хто таким побитом здобував собі ділянку, віддавав половину зиску відкривачам родовища. Та Корліс на це не пристав. Дел теж, хоч і не з етичних міркувань: з нього й так було досить.

— Я маю чим заплатити за фруктову ферму, навіть за вдвічі більшу, ніж я гадав,— пояснював він.— Коли матиму ще більше грошей, то куди мені їх дівати?

Після того, як вони знайшли жилу, Корліс хотів підшукати собі іншого робітника, але коли він привів до табору одного меткого каліфорнійця, Дел страшенно обурився.

— Нізащо в світі! — відказав він.

— Та ви ж тепер багаті,— сказав Ванс.— Навіщо вам служити?

— Багатий, хай йому чорт,— відказав Бішоп.— Але, згідно з умовою, ви не маєте права мене звільнити, і я працюватиму, поки сили вистачить. Розумієте?

В п'ятницю рано всі зацікавлені особи заявили до комісара реєструвати свої займанки. Новина вмить розійшлася по місту. Вже за п'ять хвилин кілька чоловіка виправилися в дорогу, а через півгодини вирушило все місто. Щоб не виникло непорозумінь, коли визначатимуть межі, Ванс та Дел, зареєструвавши свої ділянки, пішли туди й собі. Їхні права були стверджені державною владою, і тому вони не квапилися, пропускаючи повз себе шукачів золота, що мов плавом пливли. На півдорозі Дел оглянувся й побачив Сент-Вінсента. Журналіст ішов швидко, несучи за плечима різне приладдя. В цьому місці стежка круто повертала, і, крім них трьох, нікого на ній не було видно.

— Не балакайте зі мною, прикиньтесь, що ми не зна-

йомі, — пробурмотів Дел, закриваючи обличчя хутром, щоб його не впізнати. — Он яма з водою. Ляжте на живіт, ніби воду п'єте. А тоді йдіть до місця самі. Я маю тут один справунок, мушу його залагодити. Благаю вас, у пам'ять вашої матері, не озивайтесь ані до мене, ані до того поганця. І треба, щоб він вас не впізнав.

Корліс здивовано знизав плечима, але скорився, і, відійшовши набік, ліг на землю, й почав черпати воду бляшанкою з-під згущеного молока. Бішоп став на одно коліно і вдав, ніби зав'язує мокасин. Коли до нього дійшов Сент-Вінсент, він якраз зав'язав останнього вузла й кинувся вперед, як людина, що намагається надолужити час.

— Стривайте, друже! — гукнув до нього Сент-Вінсент.

Бішоп хутко оглянувся, але не сповільнив ходи. Сент-Вінсент побіг підтюпцем і, нарешті, наздогнав його.

— Оце дорога?..

— До Французького пагорба, — коротко відказав Дел. — Я туди йду. Бувайте здорові.

Він пішов скорою дорогою, а журналіст підбігав за ним, не хотівши, очевидно, відставати. Корліс, що все ще лежав осторонь стежки, підвів голову й побачив, як даленіли їхні дві постаті. Коли ж він помітив, що Дел звернув праворуч, до Адамової річки, він усе зрозумів і засміявся.

Того дня Дел повернувся до табору в Ельдорадо пізньої ночі, дуже стомлений, але радий.

— Я йому нічого не зробив! — крикнув він ще з порога. — Дайте мені чого-небудь попоїсти! — Він ухопив чайника й почав лити собі в горло гарячу воду. — Сало, масло, старі мокасини, недогарки свічок, будь-що!

І поки Корліс підсмажував для нього вуджену грудинку з бобами, він упав на ліжку і став розтирати собі ноги.

— Вас цікавить, що з ним? — мурмотів він, напихаючи повен рот. — Можете битися об заклад на свою ділянку, що до Французького пагорба він не дійшов. *«Чи туди це далеко, друже?»* — промовив він зненацька, чудово імітуючи поблажливий Сент-Вінсентів тон. — *«Чи туди це далеко?»* (Тон був уже зовсім не поблажливий). *«Чи далеко Французький пагорб?»* (Слабенько вже). *«Чи далеко, як ви гадаєте?»* (Ледь чутно, із слізьми в голосі). *«Ще далеко?»*...

Бішоп голосно зареготався й похлинувся чаєм. Він почав відкашлюватись і якийсь час не міг говорити.

— Де я його покинув? — мовив він, відсапавшись. — По

той бік, на схилі до Індіяни. Він зовсім знемігся, пристав, ледве дихав. Може, вистачило йому сили доплентатись до найближчого табору, не далі. Сам я вчистив п'ятдесят миль і хочу спати, як чорт. На добраніч! Рано мене не будить.

Як стояв, він кинувся на ліжку, вкутався укривалом і, засинаючи, все ще бурмотів:

— *«Чи туди ще далеко, друже? Чи далеко ще, я вас питаю?»*

Поведінка Люсіль прикро вражала Корліса.

— Я, правду кажучи, не розумію її, — сказав він до полковника Трезвея. — Я вважав, що ця ділянка дасть їй змогу облишити бар.

— З такого багна за один день не вирвешся, — відказав полковник.

— Так-то так, але, маючи такі перспективи, як вона, можна починати вилазити. З огляду на це, я запропонував їй у позику, без відсотків, кілька тисяч, та вона відмовилась. Сказала, що не потребує. Правда, вона дуже мені дякувала й просила заходити, коли тільки забажаю.

Трезвей посміхався, перебираючи ланцюжка від годинника.

— Та що ви хочете! І тут навіть, у цій пустелі, ми вимагаємо від життя не тільки їжі, теплого укривала та юконської пічки. А Люсіль так, як і ми, а може, ще й більше потребує товариства. Ну, кине вона бар, а далі що? Чи зможе вона пристати до нашого кола, познайомитись із капітановою дружиною, прийти з візитом до місис Шовіл, потоваришувати з Фроною? Ну, от ви, чи ви згодитесь пройти з нею серед дня по людній вулиці?

— А ви як? — спитав Ванс.

— Звичайно, навіть з радістю, — твердо відказав полковник.

— Я теж, тільки... — він запнувся й понуро задивився в огонь. — А ви помітили, що вони з Сент-Вінсентом нерозлучні? Товаришують, мов що разом украли, скрізь вони вкупі.

— Так, це мене дивує, — погодився Трезвей. — Сент-Вінсента я розумію. Він і сюди й туди. Не забудьте, що Люсіль має першорядну заявку на Французькому пагорбі. А щодо Фрони, то я можу визначити вам день, коли вона погодиться вийти за нього заміж, якщо тільки взагалі вона на це пристане.

— Коли ж це буде?

— Тоді, як Сент-Вінсент покине Люсіль.

Корліс задумався, а полковник казав далі:

— Одного я не розумію, що знайшла Люсіль у тому Сент-Вінсентові?

— Вона має не гірший смак за інших... інших жінок, — хапливо докинув Корліс. — Я переконаний, що...

— Ви гадаєте, що у Фрони може бути поганий смак?

Ванс мовчки повернувся й вийшов, а полковник похмуро посміхнувся.

Корлісові й на думку не спадало, що стільки людей посередньо чи безпосередньо взяли його долю до серця того різдвяного тижня. Особливо дбало двоє — один за нього, а другий за Фрону.

Піт Віпл, давній тутешній мешканець, що мав заявку під Французьким пагорбом, був одружений з напівтубількою, не вельми вродливою, як з лиця. Її мати індіанка тридцять років тому вийшла заміж за росіянина, що хутрами торгував у Кутліку на Великій Дельті. Якось у неділю рано Бішоп зайшов до Віпла в гості погомоніти часину, однак застав тільки його дружину. Вона говорила нібито по-англійському, хоч і страх як калікувато. Бішоп думав викурити люльку й піти додому, але вони розбалакалися, і Дел так зацікавився її оповіданнями, що забув навіть про дім. Він курив безперестанку і, коли вона примовкала, підганяв її. Він щось миркав собі під ніс, реготався, перебивав її своїми «чортяками», вигукуючи це слово з різними інтонаціями, відповідно до різних своїх почуттів.

Серед розмови жінка витягла зі старезної скрині, з самого дна, старовинну книжку в шкурятиній палітурці і поклала її на стіл перед собою. Хоч книжки вона й не розгортала, але весь час посилювалася на неї очима й руками, і щоразу, як вона це проробляла, очі Бішопові пожадливо спалахували. Нарешті, коли вона закінчила своє оповідання, і коли найважливіші подробиці Дел перепитав по кілька разів, він витяг свою торбину з золотом. Місіс Віпл поставила на стіл вагу, поклала важки, Дел відсипав золотого піску на сто доларів, попрощався з господинею і пішов під гору додому, міцно притискаючи до грудей свій набуток. Ступивши в намет, він підійшов до Корліса, що, сидячи на укривалі, латав мокасини.

— Тепер він у моїх руках,— тасмниче промовив Дел, погладив книжку й поклав її на ліжко.

Корліс запитливо подивився на нього й розгорнув ту книжку. Вона була російською мовою, сторінки зжовкли від часу, деякі й зовсім зітліли.

— А я й не знав, що ви вивчаєте російську мову, Деле,— засміявся він.— Бо я тут не можу вчитати ні рядка.

— На жаль, я теж. Та й жінка Віплова ледь знає якусь там темну балачку. Це я в неї дістав. Знаєте, її батько був росіянин і вголос читав їй цю книжку, і вона знає те, що вчитав їй батько, а я те, що вона мені розказала.

— Та про що ж ви усі троє знаєте?

— О, тож-бо то й є,— усміхнувся Бішоп.— Ви сидіть собі спокійно й чекайте. А там буде видно.

Мет Маккарті прийшов кригою в перші дні різдва, довідався про все щодо Фрони й Сент-Вінсента, і це йому страшенно не сподобалося. Дейв Гарней дав йому повну інформацію, доповнивши її тим, про що дізнався від Люсіль, з якою був у добрих стосунках. Може, до цього спричинилось те, що він спершу почув тільки недобре про журналіста, може, що інше, але Мет одразу перейшов до табору Вінсентових ворогів. Ніхто не міг би сказати, чому саме, але більшість чоловіків зизим оком поглядала на Сент-Вінсента. Можливо, тому, що його занадто вподобали жінки й при ньому не звертали жодної уваги на місцевих кавалерів. Тільки таке пояснення й можливе, бо взагалі у Сент-Вінсента взаємини з чоловіками були дуже добрі. Він не заносився, не вважав себе кращим за інших, ставився до всіх по-товариському.

Після розмови з Люсіль і Гарнеєм Маккарті ще не мав певної думки щодо Сент-Вінсента. На слова Люсіль не можна було покластись — вона, як він дізнався, була занадто близька до нього. Отож Маккарті вирішив не спустити Сент-Вінсента з ока, будучи цього вечора на гостині. Вірний друг, швидкий у чуттях і вчинках, Мет не зник дурно час марнувати. «Я сам візьмуся до цієї справи, як воно й личить представникові шляхетної династії Ельдорадо!» — заявив він і пішов зіграти у віст до Дейва Гарнея. І тихенько додав ще: «Коли сатана не хоче доглядати свого кодла, то я сам догляну!».

Одначе протягом вечора він кілька разів змінював свою думку. Виставляючи себе за простака, Мет відчував, що його збивають з пантелику. Сент-Вінсент тримався цілком природно, був веселий, товариський, сам сміявся і не сердився на жарти інших, не задирав носа. Мет за увесь вечір не помітив у нього жодної фальшивої ноти.

«Що за собача трясця! — думав він, розглядаючи свою руку, де було повно козирів.— Старий ти, мабуть, стаєш, Мете, і кров замерзає у тебе в жилах. Він гарний хлопець. Невже я повинен гудити його через те, що за ним упадає жінота, що ці тендітні істоти аж умлівають, побачивши його? Гарні очі й сміливість! Ось що найбільше їх приваблює в чоловіках. Вони тремтять і завмирають, слухаючи розповіді про війну, проте кому ж як не різникам та воякам вони віддають свої серця найохочіш? Чом би він не мав подобатись їм? Він зробив багато мужніх вчинків, от дівчата й ширять до нього зуби. Це ще не значить, що він з чортового кодла. Ні, старий ти шкарбан, Мете. Життя твоє скінчилося. Не вернеться твоє літечко, стара шкапо. Але постривай-но, постривай, Мете. Спробуй ще його руку, як вона на дотик!»

Небавом і трапилась така нагода, коли Сент-Вінсент і Фрона, що грали на одну руку, забрали всі тринадцять взятюк.

— Рамс! — крикнув Мет.— Вінсенте, друже, рамс! Дайте вашу руку, голубчику!

Потиск руки був дужий, рука не гаряча й не волога, але Мет все одно з сумнівом похитав головою.

— Нічого я так не дізнаюся,— бурмотів він, тасуючи карти.— Дурень з тебе великий, Мете! Дізнайся перш, як у Фрони серце, і коли справді вона в нього закохалася, ну, тоді берися до діла.

— О, Маккарті справжній бузувір! — казав під кінець вечірки Дейв Гарней, стаючи в поміч Сент-Вінсентові, що йому було трохи ніяково від простяцьких Метових жартів. Всі одягалися в хутра, натягували рукавиці.

— Він вам не казав, як ходив до собору в Штатах? Це було так,— він сам мені оповідав. Увійшов він у собор під час відправи. Застав священників і півчих у церковних уборах — в «парках», як він каже — і почав дивитися, як вони кадять по церкві. «І знаєте, Дейве,— каже він мені,—

напустили диму чорт його батька зна скільки, а комарів хоч би тобі один, хоч би поганенький».

— Це правда, все геть до слова,— ані змигнувши, підтвердив Мет.— А ви чули, як ми з Дейвом сп'яніли від згущеного молока?

— Який жах, боже мій! — скрикнула місіс Шовіл.— Розкажіть же, як воно було!

— Це трапилося на Сороковій Милі, коли був голод на свічки. Стояли люті морози. Дейв забіг до мене часину перебавити. Побачивши моє згущене молоко, він увесь аж загорівся. «А що, якби хильнути доброго віскі, що ото продає Моран?» — каже він, поглядаючи на ящик, де було молоко. Правду кажучи, коли він згадав про віскі, у мене аж слина покотилась. «Та що тут балакати,— відказую,— коли в торбині пусто». А він тоді: «Свічки коштують десять доларів дванадцятка, по доларові штука. Дайте шість бляшанок молока — буде пляшка доброго віскі». — «А як же ви це зробите?» — «Будьте певні,— відказує він,— давайте лишень бляшанки. Надворі мороз, аж крутиться, а в мене є кілька форм на свічки».

Це все чистісінька правда. Коли побачите Біла Морана, можете його поспитати. Що ж зробив Дейв Гарней? Забрав мої бляшанки з молоком, вилив молоко в свої форми, заморозив і виміняв у Морана на ті свічки пляшку віскі!

Коли сміх дещо затих, Дейв Гарней промовив:

— Все було так, як він каже, тільки він не доказав усього. Вгадайте, Мете, що я ще встругнув?

Мет крутнув головою.

— У мене тоді саме було скрутно з молоком, та й з цукром. Тож я три ваші бляшанки розвів водою й поробив свічки, а потім ще цілий місяць пив каву з молоком!

— Ну, щастя ваше, Дейве, що тут дами та що я ваш гість, а то б я з вами перевидався! Ходімо, проведіть гостей. Час додому.

— Куди, куди! От бабський прихвостень! — крикнув він, помітивши, що Сент-Вінсент треться коло Фроні.— Сьогодні її проведе додому хрещений батько.

Маккарті засміявся тихим сміхом і подав руку Фроні. Сент-Вінсент і собі засміявся й прилучився до місіс Мортімер та до барона Курбертена.

— Що це я чув про вас та про Вінсента? — одразу почав Мет, коли вони відокремились від гурту.

Він глянув на неї своїми гострими сірими очима, але вона спокійно витримала його погляд.

— Звідки мені знати, що ви могли чути? — відбила Фрона удар.

— Коли йдеться про чоловіка та про жінку, коли жінка вродлива, а він теж непоганий на вроду, коли вона дівчина, а він парубок, то про що може бути мова?

— А саме?

— Про найважливішу справу в житті людини.

— Та які ж там розмови? — Фрона сердилась і не хотіла йому допомогти ані словом.

— Про одруження, певна річ, — відрубав Мет. — Кажуть, що у вас на те заводиться.

— Заводиться чи вже завелось?

— Але хіба ж цьому неправда? — не вгомнявся він.

— Звісно, що ні. І ви досить пожили на світі, щоб це зрозуміти. Ми з містером Сент-Вінсентом добрі приятелі, от і все. Та хоч би було й так, як ви кажете, то що з того?

— Ну хай, — розважливо мовив Мет. — Подейкують і інше. Що цей Вінсент шиється з якоюсь там хвойдою... з Люсіль тобто.

— Ну, то й що?

Вона чекала, а Маккарті мовчки дивився на неї.

— Я знаю Люсіль, вона мені дуже подобається, — задержуватим тоном кинула Фрона, перебиваючи мовчанку. — Ви теж її знаєте. Хіба вам вона не подобається?

Мет хотів щось сказати, закашлявся й замовк. Нарешті бовкнув розпачливо:

— Перегнув би я вас через коліно, Фроно!

Вона засміялась.

— А зась! Я вже не дівчинка, що боса бігала по Даї.

— Та не дражніться зі мною, — одсварювався він.

— Я й не дражнюся. То як, чи подобається вам Люсіль?

— Ну, і що з того? — буркнув він сердито.

— Та нічого, я так собі спитала.

— То слухайте ж. Я скажу просто, як старий чоловік, що годиться вам бути батьком. Хай йому чорт, а не гаразд порядному юнакові залицятися до молоді дівчини, водночас...

— Спасибі. — Вона засміялася і зробила реверанс. Тоді додала докірливо: — Вже були й інші, що...

— Хто саме? — спитався він скwapно.

— Та нічого! То ви кажете...

— Я кажу, що сором для чоловіка товаришувати з вами, а водночас шитися коло такої жінки, як Люсіль.

— Та чому ж так?

— Вивалявшись в багнюці, йти до такої чистої істоти, як ви! А ви ще питаєте, чому?

— Зачекайте хвилинку, Мете. Коли б воно було й так...

— Не коли б, а так воно й є! — буркнув він. — Це факти.

Фрона прикусила губу.

— Ну, все одно. Нехай буде по-вашому. Але я теж маю факти. Коли ви останній раз бачили Люсіль?

— Чого це вас так цікавить? — запитав він непевним голосом.

— Та нічого. Я хочу знати факти.

— Будь ласка. Вчора ввечері, коли вам так кортить знати.

— Ви з нею танцювали?

— Трохи, вірджінський танець та ще кадрили одну-другу. Я тільки ці прості танці визнаю.

Фрона йшла, вдаючи, що розгнівалася. Обоє мовчали, тільки сніг рипів у них під мокасинами.

— То що ж таке? — неспокійно спитався він нарешті.

— Та нічого, — відказала вона. — Я оце якраз міркувала про те, хто брудніший — Сент-Вінсент, ви чи я. Ви ж обидва мої друзі.

Маккарті не знався на хитроплетиві думки, він відчував якусь логічну помилку у Фрониних міркуваннях, та не міг сказати, яку саме. Через те він спробував перевести мову в інший план.

— То ви гніваєтесь на старого Мета, — закинув він. — А цей Мет про вас тільки й дбає, ради вас клеїть із себе дурня.

— Та я й не думаю гніватись!

— Еге ж, кажіть.

— То от же вам! — Вона хутко поцілувала його. — Як я можу гніватись на вас, коли пам'ятаю Даю.

— Ох, Фроно, любонько, добре, що ви це кажете! Я готовий постелитися вам під ноги. Топчіть мене, ходіть по мені, та тільки не сердьтеся. Я б радо смерть за вас прийняв, пішов би на шибеницю, аби ви були щасливі. Я ладен убити людину, що вам заподіє лихо, що засмутить вас хоч крихітку. За вас я в пекло пішов би з усмішкою на устах і з радістю в серці!

Вони зупинилися коло Велсового дому, і Фроца вдячно потисла йому руку.

— Я не серджуся, Мете. Тільки батькові та ще вам я дозволяю так зі мною розмовляти. І хоч я люблю вас тепер більше, ніж раніше, але розгніваюся дуже, коли ви ще раз почнете про це розмову. Ви не маєте права. Це тільки мене стосується, і ви не повинні були...

— Застерігати вас перед небезпекою?

— А хоч би й так!

Він щось стиха пробурмотів.

— Що ви кажете?

— Я кажу, що ви можете затулити мені рота, та не зав'яжете рук!

— Але ж, Мете, дорогий, ви не повинні, чуєте? Не повинні!

Він буркнув щось — зовсім нечутно.

— І ви мені повинні пообіцяти, що не будете втручатись до мого особистого життя ні словом, ні ділом.

— Не обіцяю.

— Мусите!

— Ні... Але стає холодно, й ви повідморожуєте свої маленькі рожеві пальчики, що з них я виймав заскалки в Даї, пам'ятаєте? Ну, час уже додому, дитино, на добраніч!

Він довів її до порога й пішов собі. Дійшовши до повороту, він раптом спинився й утупився в свою тінь на снігу.

— Мете Маккарті, ти дурень несосвітений. Чи хто коли чув, щоб переконали кого з Велсів! Хіба ти не знаєш впертого поріддя їхнього, ти, невдахо!

І він рушив далі. Бубонів усе собі під ніс, а цікавий вовкодав, що біг за ним слідком, чуючи незрозумілі йому звуки, найжував шерсть та вищиряв ікла.

РОЗДІЛ XVII

— Стомилася?

Джекоб Велс поклав руки Фроні на плечі, в очах йому засвітилася та любов, що її не міг він висловити своїм неповоротким язиком. Ялинка і весела святкова метушня минули. Діти, яких були запросили на вечір, розійшлися,

раді від морозу. Вийшов останній гість, свят-вечір поступався місцем різдву.

Фрона у відповідь радісно поглянула на батька. Вони посідали в широкі вигідні крісла біля коминка, де догорали дрова.

— Що то буде в цей день через рік? — Він, здавалося, звернувся з цим запитанням до поліна у вогні, і це поліно, ніби віщучи щось недобре, спалахнуло й розсипалося дрібними іскрами.

— Дивна річ! — Він намагався не думати про майбутнє, одігнати від себе похмурі прочуття. — Ці от місяці, коли ми живемо разом, видаються мені якимсь безперервним дивом. Ти ж сама знаєш, відтоді, як ти підросла, ми з тобою бачилися дуже рідко, і деколи, як подумаю серйозно, мені не віриться навіть, що ти моя дочка, моя рідна дитина, плоть від плоті, кість від кості. Поки ти була маленька розкуйовджена дикунка з Даї, здорове й природне звірятко, мені неважко було уявити собі, що ти з Велсів. Але Фрона-жінка, така, як ти була сьогодні ввечері, як я тебе зараз бачу, яка ти весь цей час, відколи приїхала, — цього я собі не можу якось засвоїти, це мені затrudно, я... — Він зупинився і безпорадно розвів руками. Часом я мало не жалкую, що дав тобі освіту, що ти не зосталася при мені, не блукала разом зі мною, не перебувала моїх пригод, не ділила зі мною горя та радості. Тоді б я, сидячи при коминку, впізнав би в тобі свою дочку. А тепер — не впізнаю. З'явилося в тобі щось нове, щось таке, — не знаю, як і сказати... Якась витонченість, складність — це твої улюблені вирази, — щось таке, не зрозуміле мені.

— Ні!.. — Помахом руки він не дав їй відповісти. Вона підійшла ближче, стала навколішки і поклала голову йому на коліна, стиснувши його руку. — Ні, не те, зовсім не те. Я не можу знайти потрібних слів. Відчуваю, а сказати не можу. Але спробую ще раз. Всі твої вчинки, хоч як ти змінилася, показують, що ти з велсівської породи. Я знав, що ти можеш змінитись, і боявся, виряджаючи тебе, але я вірив у силу нашої крові і тому ризикнув. І все-таки я був непевний, поки ти була далеко від мене. Я чекав, молився без слів і починав губити надію. Та от настав день — великий день! — коли мені сказали, що човен твій близько, і я відчув обіч себе смерть, а з другого боку — вічне життя. Пан чи пропав? Пан чи пропав? Ці слова

стриміли мені в голові й доводили до божевілля. Чи збереглася в ній велсівська порода, чи перемогла кров? Чи погнався молодий паросток просто вгору, чи сильний він, здоровий, сповнений свіжим соком? Чи, може, зів'яв, похилився, засихає, побитий негодою іншого світу, такого не схожого на просте й природне життя Даї?

То був великий для мене день, але ж міг він скінчитися страшною трагедією! Ти знаєш, я ці роки прожив у самотині, один, як палець, змагався в життєвій боротьбі, а ти, єдина близька мені людина, була далеко. Тож якби спроба не вдалася... Але твій човен вигулькнув з-за скелі, і я не наважувався на нього глянути. Мене ніхто ніколи не взивав боягузом, але тут я сливе боявся. Ту хвилину, здається, легше було мені заглянути в вічі смерті! Це було безглуздя, божевілля... Як міг я знати, чи радіти мені, чи смутитися, коли твій човен манячив далекою цяточкою на річці? Я, однак, таки насмілювався, поглянув, і диво сталося, я це зрозумів! Ти кермувала човна, ти була справжня Велсова дочка. Це начебто така дрібничка, та для мене воно було надзвичайно важливо! Такого не сподіватись від звичайної жінки, для такого треба родитись дочкою Велса! І коли Бішоп звалився, а ти одразу стала порядкувати людьми, і поводитися так вміло, як до того з веслом, і коли сиваші підкорилися твоєму владному голосові, — тоді для мене настав великий день.

— Я намагалася завжди, я пам'ятала... — прошепотіла Фрона. Вона тихо підвелася, обвила батька за ший і припала головою йому до грудей. А він злегка обняв її одною рукою, а другою почав перебирати блискучі хвилі її волосся.

— Скажу ще раз, слід нашої породи не стерся, не загинув. Однак сталася й зміна. Так, зміна! Я придивлявся, досліджував, намагався її зрозуміти. Я сидів з тобою поруч за столом, я пишався тобою, але почував себе пригнобленим. Коли ти розмовляла про звичайні речі, я міг слідкувати за твоїми думками, але в питаннях складних я був безпорадний. От я тебе відчуваю і розумію, і раптом ти відходиш від мене, я гублю тебе з очей і гублюся сам. Тільки дурень не визнає власного нецтва; у мене вистачило розуму, щоб це збагнути. Мистецтво, поезія, музика — що я в цьому тямлю? А для тебе вони далеко важливіші, як ті прості, звичайні речі, що я їх можу зрозуміти. А я, сліпець, нерозважно гадав, що ми будемо такі ж

споріднені духом, як і тілом. Гірко мені було, але я це зрозумів і глянув правді просто в вічі. А проте тяжко бачити, як твоя власна дитина відходить від тебе, уникає й переростає тебе! Боже, як це приголомшує!

Я чув, як ти читала Браунінга. Ні, ні, не кажи! Я бачив, як мінилося в тебе обличчя, як позначалися на ньому твої відчуження й захоплення, а для мене ж то були однамітні й незрозумілі слова, від них бідна моя голова йшла обертом. А місіс Шовіл сиділа коло тебе в ідіотському екстазі, хоч розуміла не більше за мене. Я ладен був задушити її!

А вночі, мов той злодій, крадькома взявши твого Браунінга, я засів з ним у своїй кімнаті. Слова таки не мали жодного змісту. Я, наче дикун, бив себе кулаками по голові, аби хоч що-небудь зрозуміти. Життя моє пройшло по одній борозні, тісній і глибокій. Я з неї не виходив. Робив, що мусив робити, і робив як слід; але час минав, і я не міг уже звернути в інший бік. Мене, дужого і владного, що відважно ставав до бою з долею, що мав спроможність закупити тіло й душу тисячі художників та віршомазів,— мене подолали кілька мізерних друкованих сторінок!

Він мовчки погладив її по голові.

— Але вернімось до суті. Я пробував зробити можливим неможливе, уникнути неминучого. Я відіслав тебе, щоб ти набула того, чого мені бракувало, і гадав нерозважно, що ми й надалі будемо єдині. Ніби, склавши два і два, можна в сумі одержати знов-таки два! Зрештою, порода таки збереглась, але ти навчилася чужої мови. Коли ти нею заговорити, я стаю глухий. Найтяжче мені те, що ця мова, я визнаю, вища. Не знаю, нащо я про це кажу, нащо сам визнаю свою безсилість...

— Батьку мій, ти найбільша в світі людина! — Фрона підвела голову, засміялася і, заглянувши йому в вічі, відкинула з чола його густе сиве волосся.— Ти сильний, ти зробив більше за всіх тих художників та віршомазів. Ти так докладно знаєш закони мінливості! Хіба ж не на це саме нарікав би твій батько, коли б він зараз сидів з тобою поруч та бачив тебе й твою працю?

— Так, цьому правда. Я сказав, що все розумію. Не балакаймо більше про це... Так, я знемігся духом на хвилину... Мій батько був великий чоловік.

— Мій теж.

— Він цілий вік свій боровся, самотній у великій боротьбі...

— Мій теж.

— І загинув у боротьбі.

— Така доля чекає й на мого батька, й на всіх нас, Велсів.

Він жартівливо струснув її за плечі, до нього вернувся добрий настрій.

— Але я поклав собі зректися копалень, товариства, всього та взятись до вивчення Браунінга.

— Що ж, це знову буде боротьба. Ти не можеш, батьку, зректися своєї крові.

— Чому ти не хлопець? — вигукнув він раптом. — Чудовий був би з тебе хлопець! А тепер, як жінка, створена на втіху якомусь чоловікові, ти підеш від мене взавтра, позавтра, через рік, — не знати, коли настане той час... Тепер я зрозумів, до чого вели мене думки. Я, як і ти, розумію, що це неминуче, що це справедливо. Але хто він, дочко, хто?

— Не треба, — мовила вона пошепки. — Розкажи мені краще про велику й останню самотню боротьбу твого батька в Місті Скарбів, як він стояв один проти десяти. Розкажи мені!

— Ні, Фроно. Чи ти розумієш, що ми з тобою вперше за все життя розмовляємо поважно, як батько з дочкою, вперше! В тебе не було матері, нікому було дати тобі пораду. Не було й батька, бо я, вірячи в силу крові, одіслав тебе в далекі краї. Але настав час, і тобі dokonче потрібна материна порада, а ти... ти ніколи не знала матері.

Фрона враз притихла і чекала мовчки, міцно пригорнувшись до батька.

— Він, той молодик... Сент-Вінсент... Які між вами стосунки?

— Я... я не знаю. Що ти, власне, хочеш сказати?

— Пам'ятай одне, Фроно, що ти можеш вибирати, хто тобі припаде до вподоби, за тобою останнє слово. Я, однак, хотів би знати. Я, може, міг би тобі щось порадити. Більше нічого... Тільки порадити...

Фрона відчувала, що це була надзвичайно урочиста хвилина, але вона не могла знайти слів. Замість певної відповіді, в її мозку, як вихор, безладно крутилися уривки думок. Зрештою, чи зможе він її зрозуміти? Хіба ж не

має він підстав не визнати того, що для неї досить важливе? Фроні завжди подобалась його проста, правдива філософія, але чи зійдеться батьків набутий з життя світогляд з її світоглядом, вичитаним з книжок? Тоді вона подумки спробувала поглянути на себе збоку і відчула, що побоювання її принаймні недоречні.

— Між нами, тату, нічого немає, — сказала вона рішуче. — Містер Сент-Вінсент нічого мені такого не казав. Ми товаришуємо з ним, симпатизуємо одне одному, ми близькі приятелі. Це, здається, й усе.

— Ви подобаетесь одне одному, тобі він подобається. Але чи так, як подобається жінці чоловік, що з ним вона бажає чесно з'єднати своє життя? Чи зможеш ти, коли настане слухний час, мовити, як і Рут *: «Твій народ буде моїм народом, твій бог — моїм богом»?

— Не... знаю. Може, воно ще прийде. Я не можу, я не смію запитати себе про це чи говорити, думати навіть... зараз. Це почуття — велике! Ніхто не знає, як і чому воно приходить. Воно зненацька, мов блискавка ясна, осяє душу, освітить її сліпучим світлом правди, — ніщо від неї не заховається. Так принаймні я собі це уявляю.

Джекоб Велс помалу, задумливо хитав головою, як людина, що розуміє, в чому річ, але ще хоче все обміркувати й розважити.

— А чому ти, тату, запитав? Чому ти запитав про Сент-Вінсента? У мене є приятелі й серед інших чоловіків.

— До них я не відчуваю того, що до Сент-Вінсента. Поговорім одверто, Фроно, і забудьмо, що завдали прикрості одне одному. Моя думка не цінніша за чию-небудь іншу. Кожен може помилятися. І я не можу тобі з'ясувати, чому саме в мене склалося таке переконання. Це, мабуть, щось наче сліпуча блискавка, на яку ти чекаєш. Одно слово, не подобається мені Сент-Вінсент.

— Такої ж думки про нього чи не всі чоловіки, — мовила Фрона, відчуваючи непереможне бажання стати в обороні Сент-Вінсента.

— Це тільки зміцнює моє становище, — лагідно відказав батько. — Але я беру до уваги, що це чоловіча думка. А що він припав до вподоби жіноцтву, це, мабуть, тому, що жіночі погляди взагалі відрізняються від чоловічих так, як і жінки та чоловіки різняться між собою духовно й фізично. Це питання дуже складне, я не беруся його

пояснювати. Я просто йду за інстинктом і хочу бути справедливим.

— Ти не маєш чого конкретнішого? — спитала вона, щоб краще зрозуміти його думку. — Можеш ти мені докладніше сказати, що ти до нього почувашь?

— Ні, мабуть, не зможу. Безпосереднє враження навряд чи можна викласти словами. Але я спробую. Ми, Велси, ніколи не мали справи з боягузами. Де боягузтво, там нема певності. Це як будинок, поставлений на піску, чи як погана хвороба, що зростає помалу, непомітно, й ніхто не знає, коли вона дасться взнаки.

— Мені здається, що містера Сент-Вінсента ніяк не можна назвати боягузом. Я не можу собі цього уявити.

Велса вразило доччине стурбоване обличчя.

— Я не маю нічого конкретного проти Сент-Вінсента. У мене немає доказів, що він не той, кого вдає. Але я це відчуваю, хоч, як і кожна людина, можу помилятись. Крім того, я дещо чув про одну брудну колотнечу в «Опері». Зрозумій, Фроно, я не гуджу самої бійки, а чи того місця, — така вже чоловіча вдача, — але, кажуть, він там поведився не так, як належить чоловікові.

— Та ти ж, тату, кажеш, що така вже чоловіча вдача. Коли б вони, чоловіки, були іншими, може, краще жилося б на світі, та нічого не поробиш, треба брати їх такими, які вони є. Люсіль...

— Ні, ні, ти мене не зрозуміла. Я не її мав на увазі, а бійку. Він... він повівся, як боягуз.

— Але ж ти сам кажеш, що тільки чув про це. А він сам розповідав мені про той випадок. Він, певно, не наважився б розповідати, якби там виникло щось таке...

— Я ні в чому його не звинувачую, — поспішився сказати Велс. — Це тільки чутки, і упередження чоловіків до нього цілком пояснює ці чутки. Все це дурниці. Мені не треба було цього тобі й казати; я знав у свій час відважних людей, що на них раптом находив страх. Та годі про це. Я хотів тільки дати тобі пораду і, здається, помилився. Одне пам'ятай, Фроно, — додав він, повертаючи її обличчя до себе, — пам'ятай завжди, за всяких обставин, що ти моя дочка і що ти можеш влаштовувати своє життя сама, як тобі подобається. Життя твоє належить тобі, а не мені, і ти можеш влаштовувати його на свій смак, хоч би й змарнувати. Ти повинна жити самостійно, і мій вплив не повинен позбавити тебе цієї змоги. Якби ти кому дозволила

втручатися в твої особисті справи, ти не була б Велсовою дочкою. Ніхто з Велсів не дозволяв, щоб ним опікувались. Велси волять померти або піти світ за очі.

Коли б ти, наприклад, вважала, що тобі треба стати за співачку в кафешантані, що це твоє покликання, я, звичайно, засмутився б, але на другий день дав би тобі на це дозвіл. Не мало б сенсу тобі не дозволяти, та й не такий у нас, Велсів, звичай. Велси не раз одностайно боронили безнадійну, як на чийсь погляд, справу. Умовності не для таких, як ми. Вони потрібні для загалу, що без них він занепав би ще глибше. Недужі повинні коритися, бо інакше їх зітруть. Але дужі не коряться. Стадо — це ніщо, особистість — це все.

Саме індивід керує стадом і настановлює закони для нього. Я плюю на те, що скажуть люди. Якби хто з Велсів привів безбатченка — що з того? Така, значить, була воля одного з Велсів, і ти однаково zostалася б дочкою Велса! І перед лицем неба й пекла, самого господа бога, ми стояли б разом, бо ж ми однієї крові, Фроно, ти і я.

— Ти відважніший за мене, батьку, — промовила вона, цілючи його в чоло, і ця ніжна ласка була як дотик листочка, що опадає з дерева тихого осіннього дня.

Вогонь догорав. А батько тим часом почав розповідати дочці про відважного предка їхнього, мужнього Велса, що у великій боротьбі стояв один проти десяти і загинув зі зброєю в руках у Місті Скарбів.

РОЗДІЛ XVIII

«Ляльковий дім» мав великий успіх. Місіс Шовіл виявляла своє захоплення в таких непоміrkованих і недоречних виразах, що Джекоб Велс, стоячи поруч неї, втупився лютим поглядом на її повну шию, а пальці його несвідомо ворухнулися, немов здушуючи її горлянку. Дейв Гарней вихваляв на всі боки драму, хоч і висловив деяку непевність щодо Нориної філософії і божився всіма пуританськими богами, що немає в світі другого такого вухатого осла, як Торвальд. Міс Мортімер, яка не визнавала цієї літературної школи, сказала, що артисти своєю чудовою грою виправили хиби п'єси. Маккарті запевняв, що зовсім не винуватий голубки Нори, хоч у приватній розмові з комісаром копалень натякнув, що весела пісенька чи танок не зіпсували б вистави.

— Нора, зрозумійте, мала рацію, — переконував він Гарнея, йдучи поруч з ним позад Фрони та Сент-Вінсента. — Я б...

— Гума...

— К лихій матері з гумою! — розсердився Мет.

— Отож я кажу, — незворушно вів далі Гарней, — що гумове взуття значно подорожчає навесні. Три унції за пару! На цьому можна добре заробити. Коли його закупити тепер по унції за пару, то матимемо дві унції чистих на парі. Оборудка непогана, Мете!

— Та йдіть ви к бісу з своєю обгородкою! У мене тепер Нора на думці.

Вони попрощалися з Фроною та Сент-Вінсентом і пішли в напрямку до бару, сперечаючись під зоряним небом. Грегорі Сент-Вінсент голосно зітхнув.

— Нарешті!

— Що нарешті? — байдужим голосом спитала Фрона.

— Нарешті я маю можливість вам сказати, як ви чудово грали. Ви надзвичайно грали останню сцену, — так природно, що мені здалося, ніби я справді втрачаю вас навіки.

— Ото горе!

— Це було жахливо.

— Та невже?

— Запевняю вас. Я уявив собі, що це трапилося зі мною. Ви були не Нора, а Фрона, а я не Торвальд, а Грегорі. Коли ви виходили в пальті, в капелюшку, з дорожньою валізкою в руках, я подумав, що в мене не вистачить сили довести роль до кінця. А коли ви вийшли й за вами зачинилися двері, мене врятувала тільки завіса. Тільки завдяки їй я отямився, а то замалим не кинувся слідом за вами на очах у всієї публіки.

— Дивно, що на людину так впливає вивчена роль.

— А може, й навпаки? — зауважив Сент-Вінсент.

Фрона нічого не відповіла, і вони мовчки пішли далі. Вона все ще була в піднесеному настрої від вистави, сповнена й досі переживаннями Нори. Крім того, в словах Сент-Вінсента вона вбачала інший зміст і мимохіть відчувала страх, як і кожна жінка перед тим, коли їй мають оспівуватись.

Ніч стояла ясна й холодна, не занадто, правда, холодна, бо було не більше сорока градусів, — і земля купалася в м'якому промінні, що йшло не від зірок і не від місяця, а наче десь іздалеку, аж із того боку земної кулі. З пів-

денного сходу на північний захід проходила по небу блідо-зелена стяга, яка ото й кидала своє світло на землю.

Раптом, немов це спалахнув промінь прожектора, небо перетяла біла світляна смуга. На мить ніч заступив сіруватий день, а потім знов усе вкрила темрява, чорніша, ніж перше. Але на південному сході щось рухалось, тихо й безгучно. Блискучий зеленуватий серпанок шумував і кипів, підіймався й опадав, мов чогось шукаючи, простягав здоровезні свої руки до верхніх шарів ефіру. Ще раз наче велетенського розміру ракета проклала звивистий вогняний шлях по небу, від обрію до zenіту, а тоді, немов блискавка, шмигнула за обрій. Світло згасло, і темна ніч залягла знову. Та ось, стаючи все ширшим, глибшим, яскравішим, розходячись променистими потоками праворуч і ліворуч, сяйво знов запалило zenіт сліпучим вогнем і полинуло далі аж до обрію. Небо, нарешті, перекрила блискуча арка, і вже вона не згасала.

І з цим вогняним тріумфом мовчанка землі порушилась, і десять тисяч вовкодавів вилили в протяжистому одностайному витті увесь свій страх і журбу. Фрона здригнулася, і Сент-Вінсент обняв її рукою за стан. Жінка, прокинувшись у ній, відчула дотик чоловіка з легким тремтінням невиразної радості; вона не чинила опору. І тоді, як вовкодави жалібно завивали вниз, а вгору, над головою, мінилося північне сяйво, вона відчула, що він усе щільніше пригортає її до себе.

— Чи треба мені говорити? — прошепотів він.

Вона поклала голову йому на плече, стомлена й щаслива, і вони разом дивились, як палає небо, як темніють і гаснуть зірки. Підіймаючись та опадаючи в дикому якомусь хвилястому ритмі, вогняна річка залила небесне склепіння. Далі воно перетворилось на величезний нібиткацький верстат, що на ньому пишний пурпур та зелені, кольору морської води, переливи підткання спліталися з блискучою основою, аж нарешті, найтендітніший у світі серпанок, відсвічуючи всіма кольорами веселки, покрив зчудовану, зчаровану ніч прозорою запоною.

Зненацька чиясь чорна рука грубо розірвала прозорий серпанок, і арка розсипалась, почервонівши, наче із сорому. Зачорніли темні провалля, почали зростати й зливатися до купи. Роз'єднані, всіх барв, огнисті плями згасали, припадаючи до обрію. І знову темна ніч величезним,

бездонним шатром повисла над землею. Спалахували одна по одній зірки, і знов завили вовкодави.

— Я так мало можу дати тобі, кохана,— промовив чоловік з ледь помітним смутком у голосі,— тільки непевну долю цигана-бурлаки.

А жінка, притиснувши його руку до свого серця, відповіла словами великої своєї сестри-жінки:

— «Курінь та хліба шмат, аби лиш, Річарде, з тобою!»

РОЗДІЛ ХІХ

Гау-Га була проста індіанка, що її предки віддавна жили сирію рибою і розривали м'ясо зубами. Тому моральність її була така ж проста й примітивна, як і кров. Одначе, довго потершись поміж білими людьми, вона принамурилася до їхніх поглядів та звичаїв, хоч у душі не раз і бурчала зневажливо на них. Минуло десять років, як вона стала за куховарку в Джекоба Велса, і відтоді не переставала йому служити, виконуючи ті чи інші обов'язки. Але коли одного похмурого січневого ранку, почувши голосне стукання, вона відчинила двері й побачила людину, що стукала, то навіть її загартована незворушність не витримала.

Звичайна людина, чоловік чи жінка, не змогла б так скоро впізнати, хто прийшов. Але спостережливість Гау-Га, здатність пам'ятати найменші дрібниці, розвинулись у суворій школі, де на необачного чигає смерть, де життя вітає тільки чужого.

Гау-Га пильно оглянула жінку, що стояла проти неї, і насилу помітила блискучі її очі крізь густу вуаль. Парка з піднятим каптуром закривала волосся й цілу її постать. Гау-Га все стояла і придивлялася. Бачилося їй щось знайоме в цій закутаній постаті. Поглянувши пильніше на голову під каптуром, вона пізнала, чия це постава.

Тоді очі Гау-Га померхли й думки її побігли по нехитрих закрутинах мозку, воскрешаючи убогі враження її простого життя. Там не було неладу або якої плутанини в думках, ані суперечливих і складних емоцій, заплутаних теорій чи химерних абстракцій — нічого, крім простих фактів, сумлінно розподілених і старанно перевірених. Гау-Га вмить, не вагаючись, вибрала на своїх полицках враження з минулого, стосовні до цього випадку,

і темрява, що повивала незнайому, враз розвіялась. Гау-Га вже знала, хто така ця жінка, як вона живе, що робить, яка вона на вроду.

— Твоя краще геть звідсіля. Хутко-хутко! — заявила Гау-Га.

— Міс Велс. Мені треба з нею побачитись.

Незнайома говорила спокійним, рішучим тоном, в якому відчувалася сила волі. Це, одначе, не вплинуло на Гау-Га.

— Твоя краще геть, — вела вона своєї.

— Передайте оце, будь ласка, Фроні Велс та (вона коліном придержала двері) не зачиняйте дверей.

Гау-Га скривилася, одначе записку взяла — вона звикла за десять років коритися білій расі.

«Чи можу я з вами побачитись? Люсіль».

Так стояло в записці. Фрона запитально поглянула на індіанку.

— Вона суне ногою в двері, — пояснювала Гау-Га, — моя каже: йти хутко, хутко. А твоя що каже? Вона погань. Вона...

— Ні, — Фрона задумалася на хвилинку. — Приведи її сюди.

— А може...

— Іди!

Гау-Га, щось буркнувши, пішла, — вона не могла не скоритись. Та коли вона сходила східцями до сінешніх дверей, у голові в неї промайнула невизрадна думка, що от така випадкова прикмета — білий чи темний колір шкіри — поділяє людей на панів та слуг.

Одним поглядом охопила Люсіль і Фрону, що з привітною посмішкою простягала до неї руку, і вишуканий туалетний столпк, і просту, але добірну обстанову з тисячею дівчачих дрібниць. Вдихнувши в себе цю здорову атмосферу, вона з болем у серці згадала про свої дівочі роки і враз стала байдужою до того, що бачила навколо.

— Я рада, що ви прийшли, — промовила Фрона. — Мені дуже хотілося вас побачити... Та скиньте оцю важку парку. Яка ж вона гарна, яке чудове хутро! Як зроблена!

— Це з Сибіру, — відказала Люсіль. «Подарунок Сент-Вінсента», — хотіла вона додати, але, схаменувшись, сказала: — Там ще не навчилися робити абияк.

Природжена грація, з якою вона сіла в низеньку гойдалку, не сховалась від Фрониних очей, метких на красу. Мовчки, піднісши гордовито голову, слухала Люсіль

Фрону і весело стежила за її даремними зусиллями підтримувати розмову.

«Чого вона прийшла?» — думала Фрона, розмовляючи про хутра, про погоду та про інші байдужі речі.

— Коли ви мовчатимете, Люсіль, я почну нервуватися, — сказала вона нарешті в розпачі. — Щось трапилось?

Люсіль підійшла до туалетного столика і, взявши з-поміж різних дрібничок мініатюрний Фронин портрет, запитала:

— Це ви? Скільки вам тоді було років?

— Шістнадцять.

— Сильфіда *, але холодна, північна.

— У нас кров зігрівається пізно, — зауважила Фрона. — Але...

— Одначе вона від того не холодніша, ніж в інших, — засміялася Люсіль. — А тепер вам скільки років?

— Двадцять.

— Двадцять, — спроквола проказала Люсіль, — двадцять. — Вона вернула на своє місце. — Вам двадцять років, а мені двадцять чотири.

— Зовсім маленька різниця.

— Але наша кров зігрівається рано. — Люсіль кинула ці гіркі слова немов через безодню, якої не могли зарівняти чотири роки.

Фрона ледве притлумила неприємне почуття, що вікликали в ній ці слова. Люсіль знову підійшла до столика, поглянула на мініатюру й повернулася на своє місце.

— Якої ви думки про кохання? — несподівано запитала вона, і обличчя її освітілося усмішкою.

— Про кохання? — зніяковіла Фрона.

— Так, про кохання. Що ви про нього знаєте? Що про нього думаєте?

Фрона поривалася сказати цілу промову, окреслити кохання осяйними й барвистими словами, але стрималася і сказала тільки:

— Кохання — це самопожертва.

— Чудово. Самопожертва. А чи вона винагороджується?

— Звичайно. Певна річ, що винагороджується. Хіба в цьому може бути сумнів?

В очах у Люсіль заграв насмішкуватий вогник.

— Чому ви посміхаєтесь? — запитала Фрона.

— Гляньте на мене, Фроно! — Люсіль стала на рівні ноги, обличчя її пашіло. — Мені двадцять чотири роки. Я не опудало яке, я не дурна. Я маю серце. Кров у мене здорова, гаряча, червона. І я любила. Але не діставала ніколи нагороди, не пам'ятаю такого. Знаю тільки, що завжди я сама розплачувалася.

— Оце й була вам нагорода! — палко промовила Фрона. — Ваша жертва — то й була ваша нагорода. Коли ваше кохання було й помилкою, то все ж ви кохали, ви давали щастя, ви служили тому, кого кохали. Чого ж іще хотіти?

— Щеняче кохання! — посміхнулася Люсіль.

— О! Ви несправедливі.

— Я віддаю вам належне, — твердо відказала Люсіль. — Ви скажете мені, що ви це знаєте, що на ваших очах немає полуди, що, доторкнувшись устами до келиха, до його вінців, ви покуштували трунку, і він вам видався добрим на смак. Е, щеняче кохання! Я знаю, Фроно, ви справжня жінка, у вас шляхетне серце, на дрібниці ви не звертаєте уваги, але... — вона постукала тонким пальцем себе по лобі, — все те у вас тільки тут. Цей трунок п'янить гірше за вино, і ви забагато надихались його випарами. А ви спробуйте випити все, перекиньте келих догори дном, — отоді й кажіть, що трунок добрий. Ні, прости мене, боже! — жагуче скрикнула вона. — Буває і щире кохання! І ви повинні відчутти не підробку, а справжнє кохання, світле й радісне!

Фрона за своєю звичкою, такою ж як і в Люсіль, схопила її руки, і пальці їх сплелися в дружньому потиску.

— Я почуваю, що правда не на вашому боці, але не можу вам цього з'ясувати. Вірніше, я не наважуюсь. Вашим фактам я можу протиставити тільки свої думки. Я занадто мало пережила на світі, щоб з вами сперечатися, ви ж так багато чого зазнали в житті.

— «Хто жив не раз — не раз і вмерти мусить».

Люсіль вклала в ці слова весь свій біль, усю муку, і Фрона, обнявши молоду жінку, заридала в неї на грудях. Зморшки на чолі Люсіль розійшлися, і вона тихо й непомітно, як мати, поцілувала Фрону в голову. Але це тривало тільки хвилину, потім вона знову звела до купи брови, стисла губи й відтрутила від себе Фрону.

— Ви виходите заміж за Грегорі Сент-Вінсента?

Фрона була вражена. Від часу заручин минуло два тижні, але про це не знала жодна душа.

— Звідки вам відомо?

— Ви вже відповіли.— Люсіль вдивлялася в одверте й щире Фронине обличчя і почувала себе, як досвідчений фехтувальник перед кволим і безборонним новаком.— Звідки відомо? — Вона засміялася різким сміхом.— Коли чоловік зненацька покидає обійми жінки, коли в нього ще вогкі уста від останніх поцілунків, коли рот ще не встиг закритися після брехливої клятви!..

— І?..

— Коли він забуває шлях до цих обіймів...

— Он як! — Велсова кров закипіла, і, неначе під гарячим промінням, висохли Фронині очі й раптом заблищали.— Так ось чого ви прийшли! Я одразу могла б догадатись, якби звертала увагу на доусонські плітки.

— Ще не пізно,— промовила Люсіль з презирливою посмішкою.

— Я вас слухаю. В чому справа? Ви хочете мені розказати, що він зробив, чим був для вас? Запевняю вас, що все це зайве. Він чоловік, а ми з вами жінки.

— Ні,— збрехала Люсіль, приховуючи свій подив.— Я не думала, що його колишні вчинки матимуть на вас вплив. Ви стоїте вище за все це. Але... чи подумали ви про мене?

Фрона на хвилину затамувала віддих, а потім простягла руки, ніби намагаючись вирвати свого коханого з обіймів Люсіль.

— Викапаний батько! — скрикнула Люсіль.— О, ці Велси, Велси! Та він вас не вартий, Фроно Велс. От я і він — то інша річ. Нема в ньому нічого доброго, ані величі, ані душі. Він не вартий вашого кохання. Він взагалі не знає, що таке кохання. Дрібні пристрасті — оце й тільки, на що він здібний. Та вам цього не треба. Іншого ж він дати не може. А що ви можете йому дати? Саму себе? Нерозумне марнотратство. Але золото вашого батька...

— Годі! Я вас не хочу слухати. Це нечесно.— Фрона примусила її замовкнути, а тоді зухвало запитала:

— А що може йому дати інша жінка — Люсіль?

— Кілька божевільних хвилин,— хутко відказала та,— вибух жагучої радості, раювання, а потім пекельні муки, на які він заслуговує, як і я. Таким чином, зберігається рівновага, і все йде гаразд.

— Але ж... але...

— В ньому сидить біс,— казала далі Люсіль,— біс-спо-

кусник, що чарує мене, що від нього голова мені йде обертом. Та дай вам боже, Фроно, ніколи його не пізнати. У вас чисте серце, у вас не сидить біс. А я йому якраз до пари. Я кажу вам по правді, що він мене, а я його при-
ваблюємо тільки фізично. В наших стосунках немає нічого сталого. Так зберігається у нас рівновага. В цьому й краса!

Фрона відкинулась у кріслі і байдужим поглядом дивилася на Люсіль. Люсіль чекала, що вона скаже. Було дуже тихо.

— Ну? — спитала нарешті Люсіль якимсь чужим, несміливим голосом, встаючи з місця, щоб одягти свою парку.

— Нічого. Я чекаю на вас.

— Я вже скінчила.

— Тоді дозвольте сказати вам, що я вас не розумію, — холодно мовила Фрона. — Я не розумію, з якою метою ви прийшли. В словах ваших чути якусь фальш. В одному я переконана — з якоїсь невідомої мені причини ви сьогодні не Люсіль, а хтось інший. Не питайте мене, з чого саме це видно, я вже казала вам, що сама цього не знаю. А проте я переконана, що це так. Ви тепер не та Люсіль, що я зустріла по той бік річки, при найждженій саньми дорозі. То була справжня Люсіль, хоч я й мало вас знала. А жінка, що прийшла до мене сьогодні, — зовсім мені чужа. Я її не знаю. Були хвилини, що мені здавалося, ніби це справжня Люсіль, але тільки окремі хвилини. Ця жінка брехала мені, сама себе оббрівувала. А все, що вона казала про того чоловіка, — це, в найгіршому разі, тільки її думки. Можливо, проте, дуже навіть можливо, що вона й на нього звела наклеп. Що ви на це скажете?

— Що ви дуже розумна дівчина, Фроно. Що ви й самі не помічаєте, які правдиві часом ваші слова. І що іноді ви сліпі й наївні, як дитя.

— Я відчуваю, що могла б вас полюбити, але ви десь дуже глибоко заховали в собі все те, що мені в вас подобається...

Губи Люсіль затремтіли, вона хотіла щось сказати. Але, роздумавши, мовчки закуталася в парку й повернулася йти.

Фрона провела її до дверей, і Гау-Га, довго, дивуючись, думала про білих людей, що створюють закони й самі їх порушують.

Коли двері зачинилися за нею, Люсіль сплюнула на вулицю.

— Тьху, Сент-Вінсенте! Я опоганила язика твоїм ім'ям! — І вона ще раз плюнула.

— Заходьте!

Мет Маккарті потяг за клямку, відчинив двері й старанно зачинив їх за собою.

— А, це ви! — Сент-Вінсент зиркнув на Мет похмурим неуважним поглядом, але, схаменувшись, привітно простяг йому руку. — Доброго здоров'я, друже! Мої думки були за тисячу миль звідси, коли ви зайшли. Беріть стільця, сідайте. Он тютюн. Спробуйте та скажіть, який він на ваш смак.

«Нічого дивного, що він думками блукав десь за тисячу миль», — подумав собі Мет, згадавши, що дорогою сюди здибав у темряві жінку, дуже схожу на Люсіль. А вголос він сказав:

— Еге ж, мріяли собі присмерком, що ж тут дивного?

— Чому це ви так кажете? — запитав весело кореспондент.

— А тому, що, йдучи до вас, я зустрів Люсіль, а сліди від її мокасинів ведуть просто до вашої халупи. У неї ж язичок, як бритва, тільки займи! — посміхнувся Мет.

— Оце-то й горе! — щиро признався Сент-Вінсент. — Чоловік тільки оком скине на жінку, побавиться хвилину, а вона вже вимагає, щоб ця хвилина тривала вічно.

— Не легко спекатися давньої коханки, га?

— А мабуть, що так. Ви розумієте мене, Мете. Зразу видно, що ви життя не змарнували, пожили в свій час.

— В свій час? Та щоб ви знали, я й тепер ще не від того.

— Вірю, вірю. Досить поглянути на ваші очі. Гаряче серце й палкий погляд, Мете! — Він ударив гостя по плечі й приязно засміявся.

— Та до вас мені далеко, Вінсенте! Ви на цьому зуби з'їли. Жінки за вами так, як мухи, гинуть. Скільки ви з ними націлувалися, скількох з розуму позводили! Але чи було у вас, Вінсенте, справжнє коли?

— Що ви хочете сказати?

— Ну, от — справжнє почуття, справжнє... як би його сказати... От чи були ви коли батьком?

Сент-Вінсент схитнув головою.

— Я теж. А чи знаєте ви, що відчуває батько до дитини?

— Навряд. Гадаю, що ні.

— Ну, а я знаю. Це, скажу я вам, справжнє почуття. Якщо доводилось коли чоловікові виходити дитину, то це саме зі мною трапилось. Дівчинка була... Тепер вона вже велика, зовсім доросла дівчина. І я люблю її більше, як рідний батько, коли це взагалі можливо. Крім неї, я любив одну тільки жінку на світі, але, на жаль, вона була заміжня. Вірте мені, я ніколи нікому й слова про це не промовив, навіть їй самій. Та вона померла, земля їй пером!

Він схилив голову на груди, й перед очима йому ожила постать білявої саксонки, що, наче сонячний промінь, освітила дерев'яну комору на березі Даї. Підвівши очі, він раптом побачив, що Сент-Вінсент замислено втупився в землю і не слухає його.

— Досить дурниць, Вінсенте!

Той насилу відірвався від власних думок і помітив, що маленькі голубі очі Метові немов пронизують його наскрізь.

— Ви хоробрий, Вінсенте?

Якусь хвилику вони намагалися заглянути один одному в душу, і Мет міг запрягтися, що побачив ледь помітне мигтіння в очах Сент-Вінсента.

Він переможно гримнув кулаком по столу.

— Запрягнуся, що ні!

Журналіст присунув до себе коробку з тютюном і почав крутити цигарку. Він крутив старанно, тонкий рижовий папір шелестів у його руді, що ані разу не здригнулася, але кров гарячою хвилею розлилась від шпії по щоках, по вилицях, аж залляла все обличчя.

— Оце й добре. Хоч не доведеться бодай рук паскудити... Слухайте, Вінсенте. Ота дівчинка, що стала тепер дорослою, спить сьогодні в Доусоні. Нехай нам бог допоможе, але ми з вами ніколи вже не торкнемося головою до подушки з такими чистими й невинними думками, як вона. Вінсенте, майте це на увазі й забудьте стежку до неї!

Біс, що про нього казала Люсіль, заворушився,— злий, роздратований, нерозсудливий біс.

— Ви мені не подобаєтесь. Я маю на це свої підстави, і досить. Одне знайте: коли ви одважитесь на таке безглуздя, щоб одружитися з цією дівчиною, то не доживете до

кінця того триклятого дня, не побачите весільної постелі. Я можу вас на місці укласти оцими кулаками, коли буде потреба. Але маю надію в інакший спосіб ухоркати вас. Будьте певні. Я вам обіцяю.

— Сви́ня ірландська!

Біс вигулькнув зовсім несподівано, і Мет побачив перед очима в себе дуло кольта.

— Заряджений? — спитав Мет. — Охоче вірю. Ну, чого ж зволікаєте? Зводьте курок!

Палець журналістів ліг на курок, і почувся загрозливий тріск.

— Ну, тепер натисніть! Натискайте, кажу ж вам! Та хіба ви на це здатні, коли очі у вас так і бігають!

Сент-Вінсент намагався одвести голову вбік.

— Дивіться на мене, ви! — наказав Маккарті. — Не зводьте з мене очей, коли стрілятимете.

Сент-Вінсент повернув голову, і погляди їхні мимохіть стикнулися.

— Ну?

Сент-Вінсент стиснув зуби й натис на курок — так йому принаймні здалося, як це іноді буває у сні. Він цього жадав, воля передала наказ, але полохлива його душа завагалася й стримала рух м'язів.

— Що, спаралізований? Бідний палець! — Мет посміхнувся просто в обличчя змученому супротивникові. — То відведіть револьвера набік і спустіть курка... обережно... обережно... обережно...

Поки курок спускався, голос його м'якшав і стихав.

Револьвер випав з Сент-Вінсентових рук, і він, з ледве чутним стогоном, цілком знеможений, осів у стілець. Він хотів випростатись, але замість того впав головою на стіл і закрити обличчя тремтячими руками. Мет надів рукавиці, з жалем поглянув на нього і виїшов, тихо зачинивши за собою двері.

РОЗДІЛ XX

Де природа сувора, там суворі й люди. Ласкавість і зніженість властиві тільки тим краям, де гріє гаряче сонце та де родюча земля. Вільготне, дощове підсоння Британії викликає потяг до алкоголю, запахуючий Схід вабить до розкішних мріянь. Рóслявий білявий північанин, бруталь-

ний і дикий, реве, як лютий звір, і своїм здоровезним кулаком б'є ворога просто в обличчя. А спритний південець з улесною посмішкою та лінливими рухами, підкравшись, нападає ззаду, як ніхто не бачить, і чинить це граційно й лагідно. Мета в них одна, тільки шляхи до неї різні. Вирішальний чинник тут — клімат. І той, і той — грішні, як і всі народжені від жінки, але один грішить відкрито, на очах, так би мовити, у бога, а другий — ніби від бога можна сховатись — замасковує свої гріхи блискучими вигадками, криє їх, неначе якусь дивну, дорогу таємницю.

Ось так чинять люди, і вчинки їхні залежать від сонячного світла, від подувів вітру, від їхніх близьких, від насинини батькової, від молока материного. Кожна людина — це наслідок дії багатьох сил, могутніших за неї, і впливові цих сил вона завдячує свій вигляд. Одначе, мавши дужі від природи ноги, вона може втекти, але неодмінно тоді на неї вплинуть інші сили. Так може вона тікати знов і знов, зазнавати все нових впливів, аж поки наздожене її смерть. І остаточно її, людини, форма залежатиме від сукупності всіх тих сил, що впливали на неї протягом цілого життя. Якщо змінити дітей у колисці, то невільник буде з царською величністю носити пурпур, а царський нащадок — підлесливо жебрати милостиню та покірливо гнути спину під батою, як найнікчемніший з його підданців. Який-небудь зголоднілий Честерфілд *, допавшись до смачної страви, їстиме з такою ж пожадливістю, як і свиня в сусідньому хліві. А Епікур, якщо доля закине його в брудне ескімоське іглу, неодмінно почне вихваляти китове чи моржове сало, бо інакше його жде загибель.

Тим-то люди, добувшись молодості Півночі, холодної, суворої, повної небезпек, — струшували з себе південну млявість і не на жарт віддавалися боротьбі. Водночас вони струшували з себе багато дечого, що дала їм цивілізація: всі її недоладності, більшість її від'ємних сторін і, може, трохи й чеснот її. Можливо. Але зате вони зберегли великі традиції і бодай жили чесно, сміялися від щирого серця і сміливо дивились одне одному в вічі.

Через це жінці, вродженій на південь від п'ятдесят третьої паралелі і пещеній змалку, не годиться необачно мандрувати по північних країнах, — хіба що в неї велике серце. Хай вона ніжна, тендітна, емоційна, хай в очах її зберігся блиск і безпосередність, хай вуха її створені для солодких мелодій. Але коли вона має сталий, здоровий сві-

тогляд, до того ж досить широкий, щоб розуміти й прощати, з нею нічого лихого не трапиться і сама країна її визнає за свою. Якщо вона цього не має, то вона побачить і почує багато такого, що образить її, і вона дуже страждатиме, і втратить віру в людину, а це буде для неї найбільше нещастя. Таких жінок слід би оберігати, віддавши під опіку їхніх родичів-чоловіків, чим ближчих, тим краще. Що ж до Доусона, то слушно було б підшукати для них яку-небудь хатину на горбу над містом, а найкраще — на західному березі Юкону, і не випускати їх звідти без проводарів та оборонців. Схил же горба за хатиною можна рекомендувати їм, як найзручніше місце, щоб прогулятися та подихати свіжим повітрям, бо там їм слуху не ушкодять круті слова чоловіків, що борються за життя.

Ванс Корліс витер останню олив'яну тарілку й поставив її на полицю. Тоді закурив люльку, ліг на постелю й почав додивлятися до мохом позашпадльованих шпарин на стелі своєї хатини. Ця хатина стояла біля підніжжя Французького пагорба, над річкою Ельдорадо. Поряд проходила основна дорога, і єдине віконце хатини привітно підморгувало вночі припізнілим подорожанам.

Штурхнувши ногою двері, в хату вступив Дел Бішоп з в'язкою дров. Вуса й борода так у нього обмерзли, що він не міг і слова промовити. Це завше завдавало йому клопоту, і тому він, не довго думаючи, нахилився обличчям просто в гаряче повітря, що йшло від пічки. Іній враз розтанув, і краплини, падаючи на розпечену, аж білу пічку, стали шалено підстрибувати. Потім цілі крижинки почали відпадати від його бороди, з брязкотом падали на пічку й сердито шипіли, перетворюючись на пару.

— Отже, ми бачимо зараз перед собою явище, що ілюструє три стани матерії,— засміявся Ванс, промовляючи монотонним лекторським голосом.— Тверде тіло, рідина та пара. За хвилину ви побачите й газ.

— В-в-воно-то все добре,— промимрив нарешті Бішоп, насилу відірвавши від верхньої губи крижинку й кидаючи її на пічку.

— Скільки градусів, гадаєте, Деле? П'ятдесят?

— П'ятдесят? — з невимовним презирством перекривив Бішоп, витираючи обличчя.— Живе срібло вже кілька годин, як замерзло, а мороз усе ціпить та ціпить. П'ятдесят!

Я поб'юся об заклад на нові свої рукавиці проти ваших старих мокасинів, що тепер не менше сімдесяти.

— Ви такої думки?

— Хочете закластись?

Ванс, сміючися, кивнув головою.

— За Цельсієм чи Фаренгейтом? — запитав Бішоп з деякою непевністю.

— Знаєте, коли вам так забажалося моїх старих мокасинів, — сказав Ванс, нібито образившись за таку неймовірність, — то я можу вам їх віддати й так, без закладу.

Дел забурчав і розлігся на другому ліжку біля проти-лежної стіни.

— Дуже смішно, якраз. — Корліс не відповів, і Бішоп, вваживши своє слово за останнє, повернувся на бік і почав розглядати мох на стелі.

Цієї розваги вистачило на чверть години.

— Чи не зіграємо часом партію в крибедж, щоб ліпше спалося? — кинув Бішоп, звертаючись до другого ліжка.

— Згода! — Корліс встав, потягся й переставив газову лампу з полиці на стіл. — Як ви думаєте, вистачить? — запитав він, намагаючись розглянути крізь дешеве скло рівень гасу.

Бішоп поклав на стіл дошку до гри і глянув на лампу.

— Я, здається, забув її налити. Тепер уже не треба. Наллю завтра. На один робер вистачить.

Корліс узяв карти в руки й задумався, почавши тасувати.

— Нам, Деле, випадає далека дорога, — сказав він. — Вирушимо через місяць, приблизно в середині березня, я так гадаю. Річкою Стюарт до Макквещену, потім угору Макквещеном, спустимося по Мейо, пройдемо сухопуттям до Мейзі-Мей, звернемо на Гендерсонів потічок...

— Індіаню?

— Ні, — відказав Корліс, роздаючи карти. — Нижче, там, де Стюарт вливається в Юкон. А звідти повернемося до Доусона, поки крига не скресла.

У шукача золота заблищали очі.

— Таки далеченько, але прогуляночка добра. Щось новеньке?

— Я маю звістку від групи Паркера, з Мейо. Макферсон теж гав не ловить на Гендерсоновім потічку, — ви його не знаєте. Вони держать язик за зубами, і, звичайно, важко сказати, одначе...

Бішоп повагом кивнув головою, а Корліс тим часом перевернув побиту козирку. Делові ввиділося вже певних «двадцять чотири», коли в двері хтось важко постукав і почувлись чийсь голоси.

— Заходьте! — гукнув він. — І не зчиняйте такого галасу. Ось дивіться, — звернувся він до Корліса, відкриваючи карти, — п'ятнадцять — вісім, п'ятнадцять — шістнадцять та вісім... разом двадцять чотири. Я виграв!

Корліс хутко скочив з місця, а Бішоп підвів голову. В двері незграбно встромились три постаті — дві жіночі та одна чоловіча — і, засліплені світлом від лампи, стали коло порога.

— А бий мене сила божа! Корнел! — Бішоп потис чоловікові руку й потяг його на середину.

— Пам'ятаєте Корнела, Корлісе? Джека Корнела, тридцять сьома з половиною ділянка в Ельдорадо?

— Чому ж не пам'ятати! — щиро відказав інженер, стискаючи гостеві руку. — Препогана то була осіння ніч, коли ви дали нам притулок. Та зате який чудовий був олений біфштекс на сніданок!

Джек Корнел, зарослий і блідий, як мрець, ваговито кивнув головою й поставив на стіл велику пляшку. Потім, кивнувши ще раз, він оглянувся. Побачивши пічку, підійшов до неї, відчинив заслінку і, сплюнувши туди жовто-червоною слиною, вернувся до столу.

— Еге ж, ніч та в пам'ятку, — пробурчав він, а з його оброслих щік так і сипались крижинки. — Я страшенно радий, що знову вас побачив. Атож. — Він раптом схаменувся й додав трохи ніяково: — Цебто всі ми достобіса раді, що вас бачимо, правда, дівчатка? — Він покрутив туди-сюди головою й кивнув до своїх товаришок. — Серденько моє, Бланш, містер Корліс... Я... того, як його? Дуже мені приємно вас познайомити. Карибу Бланш, сер, Карибу Бланш.

— Дуже приємно. — Карибу Бланш по-дружньому подала руку й уважно глянула на Корліса. Вона була білява, гарненька, з досить приємним, хоч і трохи згрубілим обличчям, як звичайно в людей, що часто перебувають надворі.

Цілком задоволений з себе, як знавця світської звичайності, Джек Корнел відкашлявся й вивів наперед другу жінку.

— Містер Корліс, Діва, будьте знайомі! Гм! — І відпові-

даючи на запитання в Корлісових очах, пояснив:— Так, так, Діва. Просто Діва, та й годі.

Жінка посміхнулася, вклонилась, але руки не подала. «Джентльмен», — подумала вона про інженера, а з свого невеликого досвіду знала, що між джентльменів не прийнято тиснути руки.

Корліс крутнув рукою, потім уклонився і з цікавістю подивився на жінку. Вона була вродлива, чорнява, з добре розвиненим тілом і низьким чолом. Незважаючи на грубуватість її типу, Корліс мимохіть замилювався з тієї життєвої енергії, що сповнювала її вщерть, аж перехлюпувала через край. Кожен її рух, швидкий і невимушений, був наслідком надмірної сили життя й вирування гарячої крові.

— Що, смаковита, га? — спитав Джек Корнел, схвально оцінюючи господарів погляд.

— Та годі вам, Джеку! — гостро відказала Діва й презирливо скривила губи, спеціально задля Корліса.— Ви подбайте краще про бідну Бланш.

— Це факт, бо всі ми таки добре намерзлися,— сказав Джек.— А Бланш завалилася на кризі коло самої дороги й приморозила ноги.

Бланш посміхнулася, коли Корліс проводив її до табуретки біля пічки, але її суворі уста не виказали того болю, який вона відчувала. Він одвернувся, коли Діва почала скидати з неї мокре взуття, а Бішоп заходився шукати чисті шкарпетки та мокасини.

— Вона замочила ноги тільки по кісточки,— пояснював Корнел стиха.— Але в такий холод і цього досить.

Корліс, потакуючи, кивнув головою.

— Ми побачили, що у вас світиться, то й зайшли. Ми вас не потурбували?

— Та зовсім ні.

— І не заважаємо?

Корліс заспокоїв його, поклавши йому на плече руку і по-товариському змусивши сісти. Бланш відітхнула, розкошуючи. Мокрі панчохи вже парували над пічкою, а ноги її грілися в великих і теплих сиваських шкарпетках Бішопа. Ванс підсунув до гостей бляшанку з тютюном, але Корнел витяг з кишені пачку сигар і почав усіх ними чагувати.

— Надзвичайно важка дорога по цей бік після завороту,— на весь голос зауважив він, кидаючи красномовні по-

гляди на пляшку.— Там, де джерела, лід підтанув зісподу, і цього не видно, аж заки провалишся.— Він звернувся до жінки, що грілась коло пічки:— Як ви себе почуваєте, Бланш?

— О, чудово! — відповіла вона, ліниво потягаючись та переставляючи ноги.— Хоч, правда, мої ноги не такі гнучкі, як були перше.

Дозволившись поглядом у господаря, Корнел відкрив пляшку і майже по вінця наповнив чотири бляшаних кухлі та слоїк з-під варення.

— А що, якби грогу,— вмішалася Діва,— чи пуншу? У вас знайдеться цитриновий сік? — звернулася вона до Корліса.— Є? Чудово! — Діва блиснула чорними очима на Дела.— Гей, кухарю! Давайте-но миску та зогрійте води в казані. Та хутчіш! Джек ставить, та без мене не буде діла. Цукор є, містере Корліс? А мускатний горіх? Ну, хоч цинамон? Гаразд! Піде й цинамон. Та не спить, кухарю!

— Ну, хіба ж не калина? — прошепотів Корнел до Ванса, стежачи оспалими очима, як вона розмішувала киплячий пунш.

Та Діва всю свою увагу звернула на інженера.

— Не вважайте на нього, сер,— порадила вона,— він уже набрався. Всю дорогу цілувався з пляшкою.

— Але ж, люба моя...— запротестував Джек.

— Яка там люба! — розсердилась вона.— Ви мені зовсім не до вподоби!

— Чому?

— Тому...— вона обережно налляла пуншу в кухлі й задумалась.— Тому, що ви жуєте тютюн і заросли бородою. Мені до вподоби молоді хлопці з поголеним обличчям.

— І що там вона верзе! Не вірте їй! — сказав Корнел.— Вона навмисне так, аби мене подратувати.

— Ну, тепер уже глядіть свого пуншу,— скомандувала вона гостро.— Так воно буде краще.

— За кого ми питимем? — крикнула Бланш від пічки. Підняті вгору кухлі застигли в повітрі.

— За королеву! — швидко промовила Діва.— Хай живе!

— І за Біла! — докинув Дел Бішоп.

Кухлі нерішуче захиталися в повітрі.

— За якого Біла? — підозріливо спитала Діва.

— Маккінлі.

Вона приязно до нього усміхнулася:

— Спасибі, кухарю. Ви славний хлопець. Ну, товариство, рушаймо!

— За здоров'я королеви та Біла Маккінлі!

— До дна! — прогрімів Джек Корнел, і кухлі задзвеніли, вдарившись об стіл.

Ванс Корліс виявив, що йому стало весело й цікаво. «За теорією Фрони, — подумав він іронічно, — це зветься вивчати життя й розширювати світогляд». То була Фронина фраза, і він кілька разів у думці повторив її. Потім, згадавши про заручини Фрони з Сент-Вінсентом, раптом попросив Діву заспівати щось, і вона дуже тим зраділа. Проте вона соромилась і заспівала тільки тоді, коли Бішоп виконав кілька куплетів з «Летючої хмарини». Її слабенький голосок містив у собі тільки півтори октави, нижче цієї межі він якось чудернацько мінився, а в вищих тонах тремтів і уривався. Та попри це, вона проспівала «Візьміть собі золото ваше» так зворушливо, що в очах у Корнела, який уважно слухав її, виступили пекучі сльози і він у ту хвилину відчув якусь дивну тугу.

Діві всі голосно заплескали в долоні, а Дел Бішоп запропонував випити за здоров'я співачки і назвав її «чарівним дзвіночком», а Джек Корнел усе репетував: «До дна!»

Через дві години в двері постукала Фрона Велс. Стукіт був голосний і впертий, він подолав нарешті гамір у хаті і примусив Корліса підійти до дверей.

Вона радісно скрикнула, побачивши його:

— О, то це ви, Вансе! Я й не знала, що ви тут живете!

Він стиснув їй руку й заслонив од неї двері своїм тілом. За спиною в нього реготалася Діва, а Джек Корнел ревів на всю губу:

Хай звістка ця швидше летить —
Наш Прод із захбду спішить.
Лаштуйтеся добре гулять,
Тро-ля-ля, ля-ля-ля, ля-ля!

— Що таке? — спитав Ванс. — Що-небудь трапилось?

— Мені здається, ви могли б мене запросити до хати. — В її голосі чувся докір та нетерплячка. — Я завалилась на кризі і приморозила собі ноги.

— Та йди ти під три вітри! — задзвенів за Вансовою спиною голос Диви. Тоді долинув сміх Бланш та Бішона і

крикливий протест Корнела. Корлісові здалося, що вся кров ударила йому в обличчя. — Вам, Фроно, не можна сюди заходити. Хіба ви не чуєте?

— Але я мушу. Мені відмерзають ноги.

Він розпачливо відступив і зачинив за нею двері. Ввійшовши з темряви, вона на хвилинку зупинилась. А коли її очі звикли до світла, швидко розглянулася. В хатині було накурено, і від цього духу нудило свіжу людину, що прийшла знадвору. З величезної миски на столі стовпом виходила пара. Діва одбивалась від Корнела довгою ложкою на гірчицю. Викручуючись від нього, вона ще спромагалася щоразу старанно змащувати йому носа й щоки жовтим мастилом. Бланш, сидячи біля пічки, мовчки дивилась на це, а Дел Бішоп, з кухлем у руці, голосно вітав кожен вдалий рух Діви. Обличчя в усіх розпашілися.

Ванс безпорадно прихилився до одвірка. Все це здавалось йому якимсь неможливим безглуздям. У нього з'явилось химерне бажання зареготатись, але замість сміху він вибухнув довгим кашлем. Фрона, почувачи, як ноги у неї дедалі більше німіють, ступила наперед.

— Гелло, Деле! — крикнула вона до Бішопа.

На цей знайомий голос веселощі зникли Делові з обличчя, і він повільно, ніби знехотя, обернув голову. Фрона відкинула відлогу, й лице її, свіже, рум'яне з морозу, видалося на тлі темного хутра сонячним зайчиком, що засяяв у брудному хліві. Всі вони її знали. Хто ж не знав дочки Джекоба Велса! Діва перелякано скрикнула й випустила з рук ложку, а Корнел, мимохіть розмастивши долонею гірчицю по всьому обличчю, присів на стілець. Тільки Карibu Бланш не втратила рівноваги й тихо сміялася.

Бішоп примусив себе сказати: «Гелло!» та після того знову замовк.

Фрона, почекавши хвилинку, промовила:

— Добрий вечір вам усім!

— Сюди! — Ванс, опам'ятавшись, посадив її коло пічки проти Бланш. — Скидайте швидше мокасини та присувайтеся ближче до вогню. Я спробую щось таке вам знайти.

— Будь ласка, холодної води, — попросила вона. — Це найкращі ліки, коли щось приморозиш. Дел мені принесе.

— Ви не дуже, одначе, приморозили?

— Ні. — Вона похитала головою і всміхнулася до нього,

скидаючи мокасини, що геть покрижаніли.— Приморозила тільки зверху. В найгіршому разі — облізе шкіра.

Всі ніяково притихли. Чути було тільки, як Бішоп набирає з відра води в миску та Корліс порпається в своїх речах, вишукуючи найкращі й гарненькі мокасини та найтепліші шкарпетки.

Фрона, що енергійно терла собі ноги, зупинилася й підвела очі.

— Я, хоч сама приморозилась, не хочу, щоб замерзла й ваша веселість,— засміялася вона.— Будь ласка, гуляйте собі!

Джек Корнел випростався й кашлянув, Діва прибрала гордовиту поставу, а Бланш, підійшовши до Фрони, взяла в неї рушника.

— Я замочила ноги на тому ж місці, що й ви,— сказала вона і, ставши навколішки, почала з усієї сили терти Фронині ноги.

— Може, цим як-небудь обійдетесь? — Ванс кинув до ніг Фрони хатні мокасини й вовняні шкарпетки. Обидві жінки почали їх оглядати, перешіптуючись і стиха посміхаючись.

— Але як ви опинилися глухої ночі на цій дорозі самі? — запитав Ванс. Його дуже вражало, що Фрона так спокійно й сміливо поводитьсь в цій ситуації.

— Я так і знала, що ви почнете мене чистити,— відказала Фрона, допомагаючи Бланш розвішувати мокрі мокасини над вогнем.— Я була в місіс Стентон. Ми, бачите, я та міс Мортімер, тиждень уже гостюємо у Пентлі. Я думала вийти від місіс Стентон рано, але в неї дитина обілялася гасом, а чоловік її в Доусоні,— ну, то ми й поралися коло дитини, аж поки небезпека минула. Оце півгодини тому кінчили. Вона ніяк не хотіла пустити мене саму, та я переконала її, що страху нема ніякого. Я ж не сподівалася, що в такий мороз крига може провалитись.

— Як же ви рятували дитину? — спитав Дел, щоб підтримати розмову.

— Жувальним тютюном.— Коли сміх притих, вона казала далі: — Гірчиці не знайшлося, і я нічого кращого не могла придумати. А тютюном врятував колись мені життя Мет Маккарті ще в Даї. Я тоді захворіла на круп. Одначе ви співали, як я зайшла. То співайте й далі.

— Я більше не можу,— промовив Джек Корнел, зняковівши.

— Ну то ви, Деле, заспівайте «Летючу хмарину». Як, бувало, ото на річці.

— Він уже цієї співав,— сказала Діва.

— А ви? Я певна, що ви можете співати.

Фрона привітно всміхнулася до Діви, і та виконала якусь баладу далеко краще, ніж сама сподівалася. Ніяковість, що була настала, коли прийшла Фрона, скоро зникла, і знову почалися пісні, тости, веселощі. Фрона, для годиться, також пригубила слоїк із-під варення і проспівала «Анні Лорі» та «Бен Болта». Водночас вона крадькома подивлялася, як впливає пунш на Корнела та Діву. Це був новий для неї досвід, і вона була задоволена. Їй тільки шкода було Корліса, що неохоче виконував обов'язки господаря.

Шкодувати, проте, не дуже-то було й треба. «Будь-яка інша жінка...» — повторював він разів двадцять у думці, дивлячись на Фрону й уявляючи собі, що було б, якби постукала в двері та увійшла оце котрась із тих багатьох жінок, що колись чаювали в його матері. Ще вчора було б йому неприємно бачити цю Бланш, яка розтирає ноги Фроні, а сьогодні він радів, що Фрона дозволила їй це, і відчував велику симпатію до Бланш. В такому піднесеному настрої, може, почасти під впливом пуншу, він мовби знаходив на її згрубілому обличчі якісь нові незнані цноти.

Фрона взула висохлі мокасини й стояла, терпляче вислухуючи Джека Корнела, що, гикаючи, промовляв останній не зовсім зрозумілий тост.

— За... за... людину,— хрипко белькотів він,— що створила... створила...

— Цей благословенний край,— підказала Діва.

— Правда, люба моя... за людину... що створила цей благословенний край... за... за... Джекоба Велса!

— Та додайте,— крикнула Бланш,— і за дочку Джекоба Велса!

— Браво! Встаньте всі! До дна!

— О, вона молодець, хоч куди,— ознаймив Дел, розчервонілий від пуншу.

— Я хоч раз хотіла б потиснути вашу руку,— тихо промовила Бланш серед загального шуму.

Фрона скинула рукавицю, що була вже наділа, і вони міцно поручкалися.

— Не треба,— сказала Фрона Корлісові, побачивши, що

він надів шапку й зав'язує навушники.— Бланш каже, що до Пентлі всього півмилі звідси, і дорога йде прямо. Не треба мене проводити. Ні! — Фрона промовила це таким рішучим тоном, що він мовчки кинув шапку на ліжко.

— На добраніч усім! — гукнула вона, звернувшись з посмішкою до гурту.

Корліс провів її до дверей, і сам за нею вийшов. Вона підвела на нього очі. Відлога у Фрони була напіводкинута, й обличчя її звабливо сяяло під нічними зорями.

— Я... Фроно, я хотів би...

— Не турбуйтеся,— прошепотіла вона,— я не скажу нікому.

Він помітив, що в очах її заграва насмішкуватий вогник, але спробував ще казати:

— Я хотів би з'ясувати вам...

— Не треба. Я все зрозуміла. Не можу, одначе, похвалити вашого смаку.

— Фроно! — Мука, що відчувалася в його голосі, вразила її.

— От дивак! — засміялася Фрона.— Хіба я не знаю? Таж Бланш розказала мені, що вона замочила ноги!

Корліс похилив голову.

— Я справді, Фроно, ще не бачив такої послідовної жінки, як ви! Майте ж до того на увазі,— тут він випростався й твердим, владним голосом мовив далі,— що наша з вами справа не закінчилася.

Вона намагалась перепинити його, але він на те не зважав:

— Я знаю, я відчуваю, що все буде інакше. Кажучи вашими словами, ще не всі факти враховано. А щодо Сент-Вінсента... Ви ще будете моєю! Хіба що тільки не дуже скоро...

Він пожадливо простяг до неї руки, але вона попередила його рух, засміялась і, ухилившись від нього, легко побігла стежкою.

— Верніться, Фроно! Верніться! — кричав він їй услід.— Мені шкода!..

— Не треба,— почувалася відповідь.— Не шкодуйте, а то й я шкодуватиму. На добраніч!

Він почекав, поки вона зникла в темряві, і вернувся до хатини. Він забув про те, що діялося всередині, і, ввійшовши, в першу мить здивувався. Карибу Бланш тихо хлипала осторонь. Мокрі її очі блищали від сліз, і, коли він

подивився, по щоді в неї котилася сльозина. Бішопове лице набрало поважності. Діва впала головою на стіл серед перекинутих куклів та розлитого пуншу. Корнел колихався над нею, гикав та мимрив: «Все буде гаразд, моя люба, все буде гаразд».

Та Діва не вгавала.

— О боже! Як подумаю, чим я була колись і що з мене тепер зробилося... і не винна я в цьому! Не винна, кажу вам! — крикнула вона, раптом розлютувавшись. — Де я народилася, питаю я вас? Хто був мій батько? Гіркий п'яниця! А моя мати? Весь Уайтченел знав її! Хто витратив хоч гріш на мене, на моє виховання? Хто коло мене впадав, хто мене коли пожалів, хоч крихітку, одробиночку?

Корліс раптом відчув до всього цього огиду.

— Замовкніть! — наказав він.

Діва підвела голову. З розкуйовдженим волоссям вона скидалася на фірю.

— Хто вона? — глузливо запитала вона. — Ваша коханка?

Корліс люто повернувся до неї. Обличчя його зблідло, голос дрижав од гніву. Діва зіщулилась, інстинктивно захищаючи обличчя руками.

— Не бийте мене, сер! — заголосила Діва. — Не бийте!

Корліс схаменувся й опанував себе.

— Ну, — мовив спокійно, — вдягайтеся та йдіть собі. Всі! Геть звідси!

— Це не по-людському! — засичала Діва, побачивши, що їй фізично нічого не загрожує. Та Корліс, не звертаючи на це уваги, сам випровадив її до дверей.

— Виганяти дам! — вереснула Діва, спіткнувшись об поріг.

— Не ображайтесь! — мурмотів Корнел. — Не ображайтесь!

— На добраніч! Вибачайте, — сказав Корліс, ніяково посміхаючись до Бланш, що виходила з хати.

— Ви джигун! От ви хто! Джигун паршивий! — гукнула Діва з-за дверей.

Корліс безтямно глянув на Дела Бішопа та на безлад у кімнаті, підійшов до свого ліжка й упав на нього. Бішоп, спершись ліктями на стіл, морочився з люлькою, що тільки шипіла та шкварчала. Лампа зачаділа, заблїмала й погасла. Але Бішоп не сходив з місця, все ворожив коло люльки і без кінця чиркав сірники.

— Ви не спите, Деле? — нарешті озвався до нього Корліс.

Дел пробурчав щось невиразне.

— Я зробив, як поганець, вигнавши їх на мороз. Я сам себе соромлюся!

— Звісно,— відказав Дел.

Помовчали довгенько. Нарешті Дел вибив з люльки попіл і підвівся на ноги.

— Ви спите?

Відповіді не було. Він тихо підійшов до ліжка й укритв інженера укритвалом.

РОЗДІЛ XXI

— Так, але що ж це все має означати? — Корліс лінкуватю потягся і поклав ноги на стіл. Він був не дуже зацікавлений, але полковник Трезвей почав поважну розмову і не вгавав.

— Отож-бо! Давнє, але й завжди нове запитання, що ним звертається людина до всесвіту.— Полковник почав гортати свою записну книжечку.— Ось! — Він показав брудний клаптик паперу.— Це я виписав багато років тому. Слухайте: «Що за дивовижне явище ця нездорова людина, грудка злиплого пороху, що або метушливо перебирає ногами, або лежить, як колода, у важкому сні. Вона вбиває, їсть, росте, плодить таких, як сама. Немов травою, поросла волоссям, очі блищать у неї на обличчі. Опудало, що діти його лякаються. Бідолаха! Життя людське таке коротке, а стільки труднощів у людини на життєвому шляху! Часом розпирає їй груди від надмірних бажань та фантастичних мрій. Серед дикунів живучи, дика сама, вона мусить, так їй судилося, пожирати своїх ближніх. Вічне дитя, то напрочуд відважне, то добре та жалісливе! Вона ладна сидіти спокійно, сперечаючись про добро та зло, про божу силу, і раптом кидається в бій за якісь вишкарки або вмирає за ідею!» І для чого це все? — спитав полковник у запалі, кинувши папірця.— Для чого всі ці муки, зусилля, нащо вони людині, отій грудці злиплого пороху?

Корліс позіхнув у відповідь. Він здорожився за цілий день, тепер йому хотілося дуже спати.

— Ось я, наприклад, полковник Трезвей,— людина вже літня, хоч сила моя ще збереглася, посідаю певне стано-

вище, дещо поклав у банк,— чого ж мені ще треба, нащо перериватись? А тим часом я покійно веду це безрадісне життя, працюю до кривавого поту з таким запалом, наче який хлопчина. А для чого це все? Не можу ж я з'їсти, виспати чи викурити більше, ніж організм мій дозволяє. Та й у цій ямі, що люди називають Аляскою, не наспиш і не наїсися як слід, а про добрі цигарки шкода й мови!

— Але ця напруженість підтримує ваші сили,— зауважив Корліс.

— Фронина філософія,— посміхнувся полковник.

— І моя, і ваша.

— І тої грудки пороху...

— Що на неї впливають глибокі пристрасті, яких ви не берете до уваги: почуття обов'язку, раси, віри.

— А нагорода? — запитав Трезвей.

— Кожен ваш подих! Весняний метелик живе тільки одну годину.

— Не розумію цього.

— Кров і піт! Кров і піт! Пам'ятаєте, як ви твердили ці слова після сутички в «Опері»? І вони, ці слова, цілком слушні.

— Знову Фронина філософія!

— І наша з вами теж.

Полковник знизав плечима і, помовчавши трохи, признався:

— Як я не хотів стати песимістом,— нічого не виходить. Всі ми дістаємо свою нагороду, а я навіть більше за інших. Задля чого? — запитував я, і відповідь була така: коли ми не знаємо кінцевої мети, то повинні задовольнятися тією, що бачимо перед собою. Треба брати нагороду тепер, тут-таки й негайно!

— Це вже справжній гедонізм.

— І раціоналізм. Я поклав собі марно не витратити часу. Я маю змогу годувати та зодягати двадцять чоловік. Але ж спати та їсти я можу тільки за одного. Отже, чому б мені не потурбуватися за двох?

Корліс спустив ноги й сів.

— Тобто?

— Я думаю одружитися і здивувати громаду. Люди люблять сенсації. Це немов частка винагороди цій грудці пороху.

— Я можу подумати тільки на одну жінку...— сказав невпевненим голосом Корліс, простягаючи руку.

Полковник повільно стиснув її.

— Це вона.

— А Сент-Вінсент? — бовкнув Корліс, змінившись на лиці.

— Це вже ваш клопіт, а не мій.

— То це Люсіль?..

— А певно! Вона зіграла роль Дон-Кіхота і дуже непогано зіграла.

— Я... я нічого не розумію.— Корліс розгублено провів рукою по чолу.

Трезвей поглянув на нього з переможною посмішкою.

— Вам і не треба розуміти. Вся справа в тому, чи ви погодитесь бути в мене за боярина.

— Звичайно! Але як довго тупцювалися ви довкола! Це зовсім незвичайно у вас вийшло.

— У неї теж,— промовив полковник, гордовито підкручуючи вуса.

Начальник Північно-Західної кінної поліції за своїм становищем може, в разі потреби, реєструвати шлюби, так само як і бути суддею. Тому полковник Трезвей заявився до капітана Александера, і той, коли відвідувач вийшов, записав собі, що завтра вранці він буде зайнятий. Потім молодий відвідав Фрону. «Люсіль про це не просила,— поспішив він пояснити,— але в неї зовсім немає знайомих з місцевих дам, а він знає напевно, що Люсіль охоче запросила б саме її, якби тільки наспіла. Через те він бере все на свою відповідальність. І він певен, що Люсіль надзвичайно радітиме цьому сюрпризові».

Такі несподівані запросини ошелешили Фрону. Ще кілька день тому Люсіль просила її відступитися від Сент-Вінсента, а тепер уже полковник Трезвей! Вона й тоді зразу помітила якусь нещирість з боку Люсіль, а тепер то й поготів. Може, Люсіль дбає тільки за гроші? Ці думки блискавично перебігали у Фрониній голові, а полковник тим часом занепокоєно стежив за виразом її обличчя. Вона знала, що повинна щось відповісти, але мимохіть загаялася, захопившись відважним полковниковим вчинком. Серце підказувало їй, що треба погодитись, і вона погодилась.

Одначе коли другого дня вони четверо зійшлись у кабінеті капітана Александера, всі почували себе ні в сих ні в тих. Було якось понуро й наче холодно. Люсіль,

здавалося, от-от заплаче — не було й сліду її повсякчасної самовпевненості, — а Фрона, хоч як старалася, не могла збудити в собі колишньої симпатії до Люсіль: мовби незрима холодна стіна виросла поміж ними. Настроєм їхнім перейнявся й Корліс, він став теж стриманий, навіть щодо полковника.

Зате сам полковник Трезвей неначе скинув з плечей двадцять років, і різниця в літах між молодим та молодою, що непокоїла була Фрону, тепер немов перестала існувати. «Який він молодий на свої літа!» — подумала Фрона, і якась таємнича сила, майже страх, потягла її глянути на Корліса. Але коли жених помолодшав на двадцять літ, то й з Корліса був хлопець бравий. Після їхньої останньої зустрічі він віддав у жертву морозові свої рудуваті вуса, і його чисто виголене лице, на якому відбивалося здоров'я та сила, стало зовсім юнацьке, а притім безвуса верхня губа освідчувала тепер упертість та силу волі. Риси його обличчя трохи змінилися, зміцніли, а в очах, що раніше світилися лагідною рішучістю, тепер стояла твердість та суворість — наслідок повсякденної і незагайної боротьби з труднощами. Ці ознаки завзяття мають всі люди, що творять життя, яка б не була їхня праця — чи то мореплавець, собачий погонич, а чи провідник держави.

Коли нескладна церемонія закінчилася, Фрона поцілувала Люсіль. Одначе та зразу завважила, що поцілунок якийсь не той, і на очі їй накотилися сльози. Трезвей, помітивши ще спочатку цю напруженість, вибрав зручну хвилину, щоб перебалакати з Фроною, поки капітан Александер та Корліс вели розмову з місіс Трезвей.

— Що таке, Фроно? — спитав полковник навпростець. — Ви, сподіваюсь, прийшли сюди своєю охотою? Мені дуже шкода, не вас, звичайно, бо нещирість на це не заслуговує, а Люсіль. Ви чините не гаразд щодо неї.

— Тут взагалі ні в чому немає щирості, — тремтячим голосом відказала Фрона. — Я намагалась, як могла... я гадала, що зможу... але я... не вмю вдавати. Мені дуже прикро, але... але я розчарувалася. Ні, я не можу вам з'ясувати чому, вам особливо...

— Давайте розмовляти по щирості, Фроно. Тут замішався Сент-Вінсент?

Вона кивнула головою.

— Ви зараз побачите, що я дещо знаю в цій справі. По-перше, — він оглянувся й побачив, що Люсіль крадькома

неспокійно поглядає на нього, — по-перше, кілька днів тому Люсіль набалакала вам про Сент-Вінсента бозначого. По-друге, з її слів ви прийшли до висновку, що вона лукавить зі мною. Коротко кажучи, що вона йде за мене заміж заради становища та грошей. Адже так?

— А хіба цього не досить? О, я так розчарувалася, так розчарувалася, полковнику, в ній, у вас та й у собі!

— Не кажіть дурниць, Фроно! Я занадто вас люблю, щоб бачити вас у такому безглуздому становищі. Події відбувались дуже швидко, і ви не встигли за ними слідкувати. Тож слухайте. Досі це була таємниця, що Люсіль має свою пайку на Французькому пагорбі. Виявилось, що її пайка найбагатша. Коштує не менше як півмільйона. Заявка на її ім'я, і ніяких у неї зобов'язань. Невже ви думаєте, що вона не могла б реалізувати її, переїхати куди-інде і посісти там гідне становище в товаристві? Радше можна б сказати, що я беру її задля грошей, Фроно. Вона любить мене, і, скажу тільки вам, вона для мене надміру гарна. Я сподіваюсь у майбутньому виправитись. Та не про це тепер ідеться. Ви вважаєте, що вона закохалася в мене занадто швидко? Дозвольте ж довести до вашого відома, що ми вподобали одне одного ще з того часу, як я сюди прибув! Сент-Вінсент? Дурниця! Я це знав із самого початку. Вона взяла собі в голову, що треба доконче вас розраяти, бо він не варт і мізинця вашого. Я пробував її довести, що з Велсами трудна справа, що їх словами не переможеш, але вона аж потім визнала, що я мав рацію. Так-то воно. А тепер думайте собі, що хочете.

— А як ви дивитеся на Сент-Вінсента?

— Це тут ні до чого. Скажу вам, одначе, по щирості, що згоден з нею в цьому питанні. Та не в цьому річ. Що ви тепер думаєте про це?.. про неї?

Замість відповіді Фрона підійшла до гурту, що чекав на них. Люсіль все придивлялася до виразу її обличчя.

— Він вам сказав?..

— Сказав, що я вклепалася, — відповіла Фрона. — І я гадаю, що він має слухність. — Потім додала усміхаючись: — У всякому разі, я поки що вірю на його слово. Зараз я... я не можу всього до ладу обміркувати, але...

Цю мить капітан Александер нагадав собі якийсь весільний жарт і відвів полковника до грубки, щоб там йому розказати. Ванс і собі пішов за ними.

— Це вперше, — сказала Люсіль, — і має для мене дале-

ко більше значення, ніж... ніж для більшості інших жінок. Мені страшно. Я так боюся. Але я люблю його, справді!

А коли чоловіки, посміявшись з жарту, вернулись до них, Люсіль, схлипуючи, приказувала:

— Люба моя, люба Фроно!

Але тут, у цей найслухніший момент, до кімнати без стуку увійшов Джекоб Велс, у шапці й рукавицях.

— Непроханий гість! — сказав він замість привітання. — Все вже закінчилось? Так? — І він з головою заховав Люсіль у своєму ведмежому хутрі. — Полковнику, вашу руку. Перепрошую, що я так вдерся, але можете й ви перепросити, що мене не попередили. Ну, годі, кінчаймо. Здорові були, Корлісе! Добридень, капітане!

— Що я наробила! — бідкалася стиха Фрона і, зникнувши теж під полами батькового хутра, мало не до болю стисла йому руку.

— Мусив і я пристати до твоєї гри, — прошепотів він. Рука його міцно, справді вже до болю, стисла доччину руку.

— А тепер, полковнику, не знаю, які у вас заміри, та й знати не хочу. Відкладіть їх. У мене в господі мається бути невеличка вечірка, та ще й до того є єдина за Полярним колом скринька справжнього шампанського. Ви, звичайно, з нами, Корлісе, а також... — Його погляд, майже не зупинившись, проминув капітана Александера.

— З радістю, — надзвичайно швидко відказав той, хоч найвищому урядовцеві Північно-Західної території вистачило часу зважити можливі наслідки такого досить неофіційного вчинку. — Маєте карету?

Джекоб Велс, сміючись, показав ногу в мокасині.

— То піхотою? Ні в якому разі! — Капітан рвучко кинувся до дверей. — Санки будуть готові як стій! Троє санок з дзвіночками.

Таким чином, передбачення Трезвесві блискуче справдились. Мешканці Доусона тільки очима кліпали та роззявляли роти, коли впізнавали, хто це, як вітер, летів головною вулицею на трьох санках із дзвіночками, з трьома полісменами в червоних уніформах, що вимахували довгими батогами.

— Ми житимемо тихо, — казала Люсіль до Фрони. — Світ не кінчається в Клондайку, і на нас ще чекає краща доля.

Та Джекоб Велс був іншої думки.

— Нам треба це налагодити,— переконував він капітана Александера, і той заявив, що він не відступиться.

Перша вибухла обуренням місіс Шовіл, підбурюючи й інших жінок, і вже не припиняла своєї сейсмічної діяльності.

Люсіль же бувала тільки у Фрони. Але Джекоб Велс, що взагалі рідко коли ходив у гості, тепер частенько пересиджував у полковника Трезвея при коминку та й сливе завжди приводив кого-небудь з собою. «Що ви думаєте робити сьогодні ввечері? — питався він, випадково здибавши знайомого.— Нічого? То ходім зі мною». Часом він вимовляв ці слова з невинним виглядом, а часом очі його з-під кошлатих брів задерикуватоблищали,— однак рідко не вдавалося йому привести з собою того, на кого він замірився. Ці чоловіки мали жінок, і таким чином у таборі опозиції утворювався розбрат.

До того ж у полковника Трезвея в домі було ще дещо, крім легкого чаю та пустого базікання, і кореспонденти, інженери та просто мандрівці переїжджі старанно топтали стежку до нього, що її проторували найвпливовіші в Доусоні люди. Так поволі Трезвеєва господа почала набувати значення, і, маючи підтримку з торговельного, фінансового та офіційного боку, вона нарешті зробилася осередком громадського життя.

Єдиним неприємним наслідком цього всього було те, що життя місіс Шовіл та ще деяких представниць її статі понуднішало і що віра цих матрон у деякі перестарілі традиції та звичаї схитнулася. Бо ж треба мати на увазі, що капітан Александер, як вищий урядовець, мав велику вагу в країні, Джекоб Велс, із свого боку, був голова Компанії, а місцева громада давно вже була тієї гадки, що нехтувати волею Компанії не гаразд. Отож минуло небагато часу, і в ворожому таборі залишився невеличкий тільки гурток, чоловік із півдесятка, і на них просто рукою махнули.

РОЗДІЛ XXII

Навесні з Доусона почалося справжнє переселення. Одні — тому, що мали заявки, інші тому, що їх не мали, закупили всіх годящих собак і вирушили до Даї остан-

ньою кригою. Випадково з'ясувалося, що більшість собак належить Гарнеєві.

— Виїжджаєте? — запитав його Джекоб Велс одного дня, коли північне сонце вже починало й пригрівати.

— Мабуть, що ні. Я заробляю тут по три долари на парі мокасинів, що закупив свого часу, не кажучи вже про чоботи. Знаєте, Велсе, ви добре-таки підвели мене тоді з цукром, одначе я й вам загнув карлючку!

Джекоб Велс посміхнувся.

— Я теж не в тім'я битий,— провадив далі Гарней.— От скажіть-но, маєте ви гумові чоботи?

— Ні. Всі розпродано, ще до зими.

Дейв тихенько засміявся.

— А я те товариство, що їх закупило.

— Не може бути! Я видав особливого наказу, щоб його гуртом не продавали.

— Так воно й було. Що чоловік, то й пара, а що пара, то й чоловік. І всього пар двісті. Але всі ті покупці купували за мої гроші, тільки за мої,— інших там не було. Може, кажу, чарчину? Будь ласка. Ну, то я з дорогою душею. А сам торбу лишень підставляю. Хоч і дорожче, та нічого, мені воно не вадило. А ви питаєте, чи я виїжджаю. Ні, цього року ні. Новачків же он прибиває!

Страйк на Гендерсоні в середині квітня закрашувався на щось сенсаційне, і Сент-Вінсент поїхав на річку Стюарт. Трохи згодом Джекоб Велс, мавши на оці ущелину Галагер та ще мідяні копальні на Білій річці, теж прибув сюди разом з Фроною, бо ця подорож була не так ділова, як гулянкова. Тим часом Корліс та Бішоп, об'їхавши за який місяць Мейо та Макквещен, звернули на ліву притоку Гендерсону, де треба було оглянути декілька заявок.

В травні настала справжня весна, так що мандрувати кригою стало небезпечно, і шукачі золота на останніх підтанулих крижинах почали прибувати до купки островів, що лежали нижче гирла Стюарту. Там вони або самі нашвидкуруч отаборювались, або вдавалися до гостинності власників місцевих халуп.

Корліс із Бішопом пристали на острові Розпуття (його так звали, бо гурти нових шукачів золота тут звичайно дрібнилися і йшли далі в різні боки) у Томмі Макферсона, що вже давніше й не без вигод тут влаштувався. За пару днів сюди ж після ризикованої подорожі по Білій заяви-

лися й Велси і розіп'яли намет на горішній частині острова. Кілька виснажених «чечаків», перші ластівки сьогорічної лихоманки, стали табором уже перед самим льодоходом. Були тут ще якісь мимовільні острів'яни, що їх небезпечний лід примусив зійти на берег; тим часом вони заходилися будувати плоти та рядитися із власниками човнів. Між ними виділявся барон Курбертен.

— О! Це чудово, надзвичайно! Правда? — Так привітав він Фрону, зустрівшись з нею другого дня.

— А що саме? — спитала вона, подаючи йому руку.

— Ви, ви! — Він зняв шапку. — Просто неймовірно!

— Я певна... — почала вона.

— Ні, ні! — перебив француз, струснувши в запалі кучерями. — Ні, не ви! Оно! — Він показав на човна, за якого оце тільки Макферсон здер з нього втрос. — Каное! Правда, гарненьке!

— А-а, човен, — протягла Фрона дещо розчаровано.

— Та ні, ні! Вибачте! — Він сердито тупнув ногою. — Я не про човен і не про вас. Ага, ось я пригадав! Ваша обіцянка! Одного разу, пам'ятаєте, ми у мадам Шовіл розмовляли про човни та про моє неуцтво в цій справі. І ви мені пообіцяли...

— Що дам вам першу лекцію?

— Ну хіба ж це не надзвичайно? Чуєте? Дзюрчання! Десь там у глибині річки. Скоро вода розіб'є свої кайдани. Ось тут човен, і ось тут ми зустрілись. Перша лекція. Чудово! Чудово!

Нижче по річці за островом Розпуття лежав острів Рубо, і розділяла їх лише вузьенька протока. Ось сюди й прибув Сент-Вінсент, останній мандрівець, який ще наважився пройти кригою. Дорогу на льоду пройняло вже водою, і собакам доводилось іноді пливти. Він поселився в хатині у Джона Борга, мовчазного, похмурого чоловіка, що немов ховався від людей. Так уже мало статись, що з усіх хатин Сент-Вінсент вибрав саме цю і поселився там, поки скресне крига.

— Та нехай, — відказав господар на прохання притулку. — Киньте отам у кутку свої укривала. Бела забере драгтя з тапчана.

До самого вечора Борг мовчав, аж тоді озвався ще раз:

— Ви не маленькі, й самі собі зварите. Коли вона звільнить пічку, можете собі палити.

«Вона», цебто Бела, була молода гарненька індіанка, вродливішої за яку Сент-Вінсент ще ніколи не бачив. Шкіра у неї була не брудно-смаглява, як от звичайно в її одноплемінців, а чиста, світло-бронзова, і риси обличчя вона мала м'якші, більш витончені, ніж в інших жінок її раси.

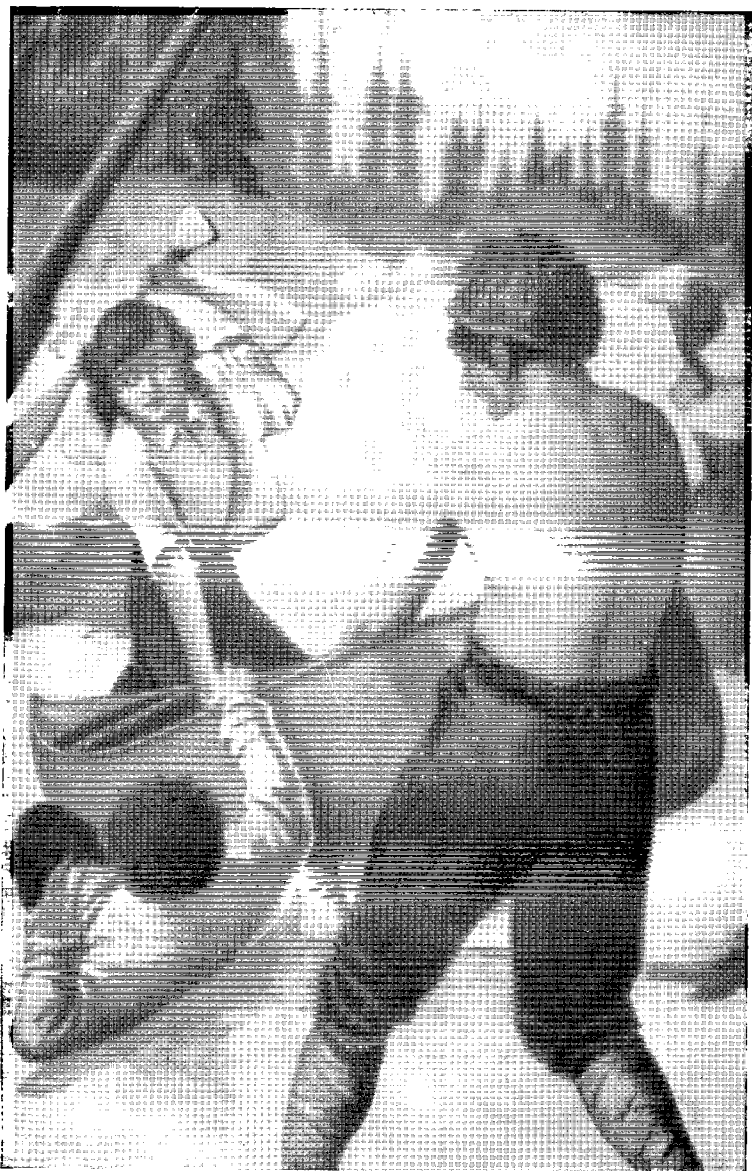
Після вечері Борг сів біля столу, підперши підборіддя й щелепи своїми потворними ручиськами. Він курих смердючий сиваський тютюн і дивився просто перед себе. Могло б видатися збоку, що він про щось задумався, коли б не його очі, похмурі, непорушні, без жодного виразу, як і все обличчя.

— Ви давно вже в цих краях? — спитав Сент-Вінсент, намагаючись завести розмову.

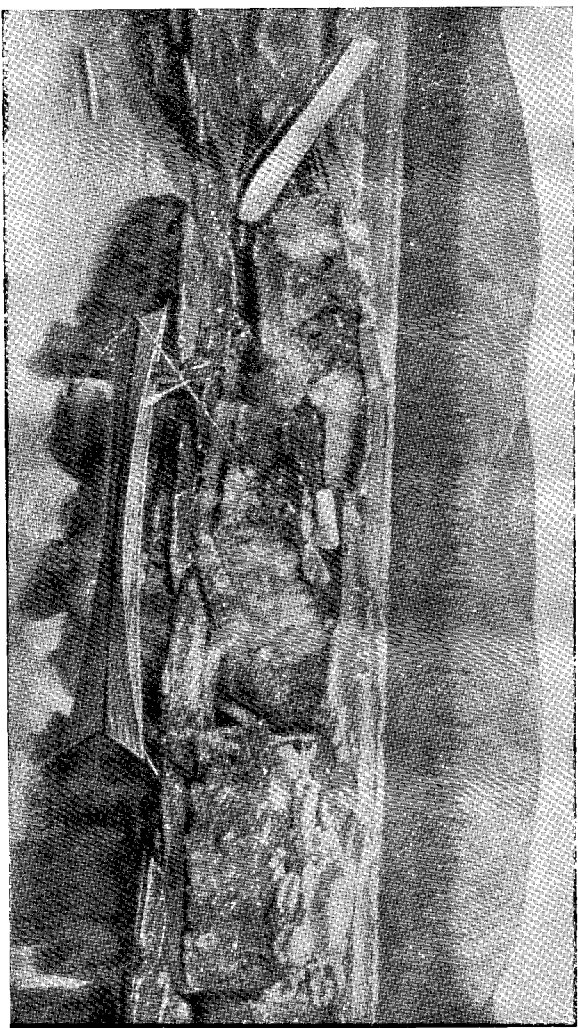
Борг повів на нього своїми чорними понурими очима, що мовби заглянули йому всередину, прошили його наскрізь і почали вдивлятися у віщось поза ним. Про Сент-Вінсента Борг наче зовсім забув. Він, либонь, згадав собі щось надзвичайно важливе та тяжке, чи не свої гріхи? — нервувався журналіст, скручуючи цигарку. Коли хмара жовтого диму розійшлася й Сент-Вінсент гадав уже братися за другу цигарку, Борг раптом озвався:

— П'ятнадцять років. — І знову замовк, похмурий і непорушний.

Сент-Вінсент, немов зачарований, після того з півгодини придивлявся до цієї загадкової постаті. Перш за все впадала в очі голова — велика, важка, непоправної форми, вгорі ширша. Трималася вона на грубій і м'язистій, як у бика, шиї. Природа не скупувала, по-первісному щедро відливаючи цю голову, і кожна окрема її частина свідчила про стихійну й непоміркувану первісну асиметричність. Густе й довге поплутане волосся місцями сивіло й тут же поруч, неначе на сміх, всупереч старості, звивалося в чорні без блиску кучері, надзвичайно густі, наче товсті покривлені пальці. Шорстка борода, що росла кущами, де рідко, а де густо, як щітка, поїнялася сивиною. Вона чудернацько розбуяла по всьому обличчю й спадала на груди, не закриваючи, одначе, запалих щік та скривленого рота. Губи були тонкі й якісь по-байдужому жорстокі. Але найбільшою його аномалією було чоло, що необхідно доповнювало неправильність інших рис — чудове чоло, широке й опукле, що велично зносилося вгору. Воно мало свідчити за великий розум та високу мудрість.

«Дочка світів», р. XXV. Худ. Ф. Вурліч.

Юрзи скрпсае. Фото 1890-х роки.

Бела, перемиваючи та складаючи на полицю посуд за плечима у Борга, раптом випустила важкого олив'яного кухля. В хаті було дуже тихо, й стук пролунав несподівано. В ту ж хвилину Борг, дико заревівши, скочив з місця, аж стільця перекинув. Очі в нього хижо світилися, обличчя корчилось. Бела несамовито вереснула, мов на смерть перелякана тварина, і припала йому до ніг. Сент-Вінсент відчув, як волосся заворушилося в нього на голові і мороз пішов поза шкірою, немов холодним вітром його обвіяло. А Борг поставив стілець на місце, сів так само, як і перше сидів, і, поклавши голову на руки, знову задумався.

Ніхто й слова не промовив. Бела далі, неначе нічого не сталося, перемивала посуд, і Сент-Вінсент, скручуючи тремтячими руками цигарку, питав сам себе, чи не привіділася часом йому вся ця сцена.

Джекоб Велс засміявся, коли Сент-Вінсент розповів про цей випадок.

— Це така в нього вдача,— промовив він.— Вчинки його такі ж своєрідні, як і зверхній вигляд. Борг не належить до товариських тварин. Він більше тут років прожив, аніж має знайомих. Правду кажучи, я думаю, що в нього на всій Алясці немає жодного приятеля, навіть з-поміж індіян, хоч він і багато серед них попотерся. Вони його прозвали Джонні Буркотун, хоч його радше б назвати Джонні Різун, бо він пальоний, мов іскра, і скорий на розправу. Такий гарячий. Одного разу в нього з агентом у Арктик-Сіті виникло якесь непорозуміння. Правда була на Борговому боці, помилявся агент. Але Борг одразу почав бойкотувати всю компанію і цілий рік їв саме тільки м'ясо. Згодом я випадково зустрівся з ним у Танані і на превелику силу вмовив його знов купувати в нас харчі.

— Дівчину він вивіз із верхів'я Білої,— розказував Сент-Вінсентові Біл Браун.— Велс думає собі, що він перший побував у тих місцях, але Борг його тут любісінько може закасувати. Він був там за кілька років раніше, ніж Велс. Так, дивакуватий він. Не хотів би я жити з ним укупі.

Проте химерний господар не заважив Сент-Вінсентові, бо журналіст більше часу перебував на острові Розпуття з Фроною та Курбертеном. Щоправда, одного разу, цілком випадково, він накликав на себе Боргові гнів. Два шведи, полюючи на білок по той бік острова Рубо, підійшли до

Борга прикурити та погомоніти проти сонця під хатиною. Сент-Вінсент та Борг розбалакалися з ними; причому останній переважно вдовольнявся задумливим умгукуванням. Позад них, коло хатніх дверей, Бела прала білизну. Велике саморобне корито, до половини налите змилинами, було заважке для Бели. Журналіст помітив, що вона даремно над ним силкується, і хутко підійшов допомогти жінці.

Вони разом узялися за корито й понесли його далі від хатини, туди, де був схил. Сент-Вінсент спіткнувся на снігу, що ослиз на сонці, і змилини розіллялися по землі. За ним послизнулася Бела, а тоді обоє разом. Бела пирснула й засміялася, Сент-Вінсент теж.

Весна співала в повітрі і в них у крові, і життя здавалося пречудовим. Тільки закрижаніле серце могло не сміятися того весняного дня. Бела знову послизнулася, хотіла задержатися, але не змогла й упала. Обоє весело засміялися, і журналіст узяв її за руки, допомагаючи встати. Борг заревів і в одну мить опинився між ними. Він розняв їхні руки й так штовхнув Сент-Вінсента, що той відлетів на кілька ступнів і замалим не впав. Тоді знову постала та сама сцена, що й у хатині. Бела, впавши на коліна, рачкувала в багнюці, а гнівний господар стояв над нею.

— Слухайте-но, ви! — промовив він до Сент-Вінсента хрипким, приглушеним голосом. — Ви спите в моїй халупі, варите собі тут. Цього досить. А баби моєї не руште!

Після того все втихомирилось, наче нічого й не було. Вінсент обходив Белу десятою дорогою, наче забув про неї зовсім. Тільки шведи, коли вернулися на той бік острова, сміючись, пригадували дрібничкову нібито сцену, що їй у майбутньому судилось відіграти важливу роль.

РОЗДІЛ XXIII

Прийшла чарівна весна, зіграла в ніжних обіймах землю і ніби замріялась, чекаючи на розквітле літо. Сніг розтанув у міжгір'ях та в долинах і тримався тільки на північних схилах, пошрамованих кригою. Льодовики ось-ось мали зрушити, і кожен ручай мав перетворитись на реучий потік. Сонце підхоплювалося все раніше й ховалося пізніше. О третій годині займався холодний світанок, а лагідний присмерк залягав о дев'ятій вечора. Скоро сонце обведе небо золотим кільцем, і опівночі буде видно,

як удень. Верба та осика давно вже вкрилися бруньками й почали надівати на себе нові зелені шати, на соснах проступала живиця.

Мати природа розбудилась і взялася до роботи. Цвіркуни цвіркали ночами в послулих хатинах; почувши сонце, повиповзали комарі із шпарок та розколин у скелях — великі, гомінливі й мирні створіння, що, народившись минулого літа й пролежавши замерзлі всю зиму, тепер прокинулись і загули, щоб невдовзі померти знову. З теплілої землі видобулося все, що плазує, лазить і літає, і кожне поспішало вирости, розмножитися й загинути. Знали вони добре, що мають мало часу — війне запашиим вітерцем на мить, а там знову суворий мороз, — тож і не барилися. Берегові щури чистили свої давні хідники в глинястому ґрунті по кручах понад річками, а на ялиною зарослих островах щебетали вільшанки. Десь над головою вперто стукав дятел, а в самій гущавині кричала куріпка, наче пишаючись красою своєю.

Один тільки Юкон не брав участі в цьому гарячковому поспіху. Він простягся на багато тисяч миль, холодний, мертвий і неусміхнений. Перелітні птахи, поспішаючи з півдня довгими ключами, спускалися часом на його крижану поверхню, та, не знайшовши вільної води, відважно летіли далі на північ. Похмурий, холодний лід лежав від берега до берега. Де-не-де пробивалася вода й розливалася по льоду, але на ніч брав мороз, і до ранку вода знову замерзала. Кажуть, що колись Юкон не розмерзався цілих три літа. Дивлячись тепер на нього, мимохіть вірилося, що то була правда.

Тож літо все чекало, щоб рушив Юкон, а він і далі мляво розпростерся і тільки потягався, аж суглоби тріщали. Часом утворювалися промиви, ще і ще; вода їх розмивала, і вони вже не замерзали. Тоді крижину відривало від берега, і вона рушала на який ярд. Але все-таки річка не квапилася скинути кайдани. Це була замарудлива робота, і людина, хоч і навчилася горувати над природою, як той пігмей над велетнем, хоч і добрала способу розбивати смерчі на морі та приборкувати водоспади, безсила стояла перед цими мільярдами тонн замерзлої води, що вперто не хотіла спливати вниз до Берінгового моря.

На острові Розпуття всі тільки чекали, коли скресне крига. Річки здавна були першими шляхами для людини, в цій же країні Юкон був ще й єдиним таким шляхом.

Хто мав плисти за водою — готували плоти, оковували залізом жердини, а хто проти води — ті просмолювали й лагодили човни та баржі, тесали й стругали, роблячи весла на запас. Джекоб Велс не мав чого робити й радів, що може відпочити, а Фрона раділа разом з ним. Зате барон Курбертен був сам не свій, що так довго доводиться чекати. Після тривалої зими розпалилася в нього кров, і під впливом весняного сонця прокинулись палкі мрії.

— О! О! Та вона ніколи не розмерзнеться, ніколи! — І він, стоячи на березі Юкону, дивився на міцний лід та лаяв його в пристойних, проте, виразах: — Це змова, бідненька ти моя «Біжу»¹, справжня змова.— І він ніжно гладив «Біжу» (так охрестив барон Курбертен свого новенького човна), наче це був кінь.

Фрона та Сент-Вінсент сміялися з нього, радили набратися терпеливості, але він усе кляв річку, аж нарешті Джекоб Велс перепинив його мову:

— Гляньте, Курбертене! Он туди, на південь від скелі! Бачите, там щось манячить? Воно рухається.

— Бачу. То собака.

— Для собаки надто повільно. Фроно, подай-но бінокля!

І Курбертен і Сент-Вінсент разом кинулися за біноклем, але тільки журналіст знав, де він лежить, тому він вийшов переможцем. Джекоб Велс узяв бінокля і почав дивитися на протилежний берег. Звідти до острова була добра миля, до того ж і сонце сліпило очі.

— То чоловік! — Велс подав бінокля французові, а сам дивився так.— З ним щось не гаразд.

— Він повзе! — вигукнув барон.— Лізе рачки! Дивіться! Бачите? — Його рука тремтіла, коли він передавав бінокля Фроні.

По той бік сліпучо-білого простору важко було розгледіти невеличку темну цятинку на такому ж темному тлі берега та кущів. Одначе Фрона досить виразно побачила людину і, напруживши зір, вже могла розрізнити навіть її рухи, особливо як людина доповзла до зламаної вітром сосни. Фрона не спускала пильного погляду. Чіпляючись руками й ногами, бідолаха з невимовним зусиллям двічі даремно намагався перелізти через грубий стовбур і тільки за третім разом ледве-ледве переліз на другий бік,

¹ Скарб, коштовність (франц.).

і лише для того, щоб без сил, без руху впасти обличчям просто в густий чагарник.

— Так, то чоловік! — Фрона віддала бінокля Сент-Вінсентові.

— Він насилу повзе. А зараз він упав по цей бік стовбура.

— Ворушиться? — запитав Джекоб Велс. І, коли Сент-Вінсент похитав головою, він приніс із намету рушницю і вистрілив у повітря шість разів поспіль.

— Ворушиться! — журналіст уважно дивився на невідомого. — Повзе до берега! Ага! Ні! Стривайте! Так! Він лежить на землі й махає шапкою, чи що, надівши її на палицю. — Джекоб Велс вистрілив ще шість разів. — Махає знову... А тепер пустив палицю й лежить нерухомо.

Всі троє запитливо поглянули на Джекоба Велса.

Той знизав плечима.

— Хто його знає? Може, білий, а може, індієнин. Охляв, мабуть, з голоду або поранений.

— Та, може ж, він помирає? — промовила Фрона з благанням, ніби її батько, зробивши стільки на своїм віку, може зробити й геть усе.

— Ми тут безпорадні.

— Це жах, це жах! — француз ламав руки. — У нас на очах, а ми нічим не можемо допомогти! Ні! — скрикнув він рішуче. — Цього не буде! Я перейду по льоду.

І він замалим не кинувся вперед, якби Джекоб Велс не стримав його за руку.

— Не хапайтеся, бароне! Не губіть притомності!

— Але...

— Ніякого «але». Чого треба тому бідоласі? Їжі? Ліків? Заждіть хвилинку, і я піду з вами.

— Я теж піду, — раптом зголосився і Сент-Вінсент, а у Фрони радісно заблищали очі.

Поки вона готувала в наметі пакунок з харчами, чоловіки дістали футів шістдесят-сімдесят легкої мотузки. Джекоб Велс та Сент-Вінсент об'язалися на кінцях мотузки, а француз посередині. Він сказав, що сам візьме пакунок, і прив'язав його на свої широкі плечі. Фрона дивилася на них з берега. Перші сто ярдів пройшли вони легко, але тільки-но проминули смугу міцнішої криги при березі, Фрона зразу помітила зміну. Попереду йшов батько, пробуючи лід палицею і весь час змінюючи напрям.

Сент-Вінсент ступав позаду і провалився перший; він, одначе, встиг перекинути палицю поперек ополонки і тому скупався тільки по груди. Незважаючи на сильну течію, товариші, різко шарпнувши за мотузку, витягли його на кригу. Фроні видно було, як вони всі почали про щось радитись. Барон у запалі вимахував руками й показував на берег. Нарешті Сент-Вінсент відв'язався і повернув назад.

— Брр! — Він весь тремтів, коли підійшов до Фрони. — Це неможлива річ!

— То чом же вони не повернулися? — запитала Фрона з деяким незадоволенням у голосі.

— Вони сказали, що хочуть ще раз спробувати. Ви ж знаєте, який Курбертен гарячий!

— А мій батько не менш упертий, — з посмішкою підхопила Фрона. — Може, вам передягтися? В наметі є одежа.

— Та ні! — Він ліг на землю коло Фрони. — На сонечку тепло.

Цілу годину стежили вони за Велсом та Курбертеном, що тепер стали темними цятками вдалині. Двоє чоловіків уже дісталися середини річки й водночас просунулися на цілу милю вгору за течією. Фрона пильно слідувала за ними у бінокль, але часом вони зникали з очей за великими брилами льоду.

— Це не по правді, — скаржився Сент-Вінсент. — Вони ж казали, що тільки раз ще спробують. А то б я не повернувся. Проте нічого в них не вийде. Це абсолютно неможливо.

— Так... Ні... Так! Вони вертаються! — промовила Фрона. — Але слухайте! Що це таке?

З середини річки почувся притлумлений гуркіт, неначе десь далеко прогримів грім. Фрона скочила з місця.

— Грегорі, та невже це лід рушає?

— Ні, ні, певно, що ні! Бачите, ось уже й стихло.

І справді, гуркіт, прокотившись понад річкою, завмер десь унизу.

— А от знову, знову!

Загуло вдруге, ще голосніше й страшніше. Вільшанки перестали щебетати, притихли білки. Прогуркотіло так, наче це поїзд проїздив естакадою. Втретє гул прокотився, цим разом ще триваліший.

— Ой, коли б вони швидше поверталися!

Дві далекі крапки перестали ворухитись,— вони чи не радились. Фрона хутко оглянула річку в бінокль. Хоч ізнов почувся гуркіт, поверхня річки була спокійна, крига лежала непорушно. Знову защебетали вільшанки, загомоніли білки задерикувато.

— Не бійтеся, Фроно! — Сент-Вінсент опікунчо обійняв Фрону. — Коли є небезпека, вони розуміють це не гірш за нас. Вони знають, як краще зробити.

— Я ще ніколи не бачила, як рушає лід на великій річці,— промовила Фрона й стала терпляче чекати.

Час від часу чувся гуркіт, але ніяких інших ознак, що крига скоро скресатиме, не було помітно, і Джекоб Велс та Курбертен обережно наближались до берега. Вони гетьдочиста промокли і тремтіли, як у пропасниці, коли виходили на берег.

— Нарешті! — Фрона схопила батька за руки. — Я вже думала, що ви ніколи не повернетесь!

— Добре! добре! Давай-но швидше обідати,— сміявся Джекоб Велс. — Нічого небезпечного.

— А що ж то таке?

— Стюарт розмерзся, і крига з нього йде по Юкону, попід цією кригою. Ми там добре чули, як б'ються об лід цілі брили.

— О, це жахливо, це жахливо! — скрикнув Курбертен. — І той сердега, ми не можемо його врятувати!

— Ні, ми можемо. По обіді спробуємо послати собак. Поспіши, Фроно.

Але й ця спроба не вдалася. Джекоб Велс вибрав передовиків, що були розумніші з усіх собак, і погнав їх на лід, прив'язавши на спину клунки з їжею. Та вони не розуміли, що він від них хотів. Щоразу, як вони повертали назад, їх одганяли від берега, кричали на них, кидали дрючками та грудками землі. Але це тільки запаморочувало собак, і вони, відбігши на безпечне місце, сідали, підіймали по черзі мокрі холодні лапи й жалісливо скиглили до берега.

— Коли б вони хоч раз це зробили, вони зрозуміли б, і в нас пішло б, як по писаному. А ти куди! Вперед! Гей! Міріям, рушай! Коли б хоч один перебрався на той бік!

Джекобові Велсу пощастило, нарешті, справити Міріям, передовика Фрониних собак, по своєму та бароновому сліду. Собака відважно побіг, хоч і провалювався, а часом

мусив і плисти. Але там, де кінчився слід, він безпорадно сів на кризі. А тоді кинувся назад, наддавши круга й вибравшись на глухий острівець вище по річці. Через годину він повернувся до табору, але вже без клунки. Далі ще інших два собаки, відійшовши далеченько, де їх не могли дістати, поїли один в одного клунки з їжею. Після цього вирішили облишити спробу і покликали собак назад.

Протягом дня гуркало дедалі все частіше та частіше, а під вечір гуркотило вже безперестанку. Але на ранок притихло. Річка прибула на вісім футів, у багатьох місцях крига геть зовсім поїнялася водою. Крига тріщала й ламалася, всюди з'явилися промиви.

— Крига, що йде низом, збивається до купи коло островів,— пояснював Джекоб Велс.— Тому й вода прибуває. Крім того, в гирлі Стюарту теж скупчилась крига й тепер іде назад. Коли там прорветься, то крига знову рушить униз попід Юконом і вдарить на ту нижню загату.

— А тоді? А тоді? — захватно вигукував барон.

— «Біжу» полине річкою.

Коли розвидніло, вони стали придивлятися до чоловіка по тім боці.

Він лежав там, де й передоднем, але, почувши постріли, злегка замахав рукою.

— Не можна нічого зробити, бароне, аж поки крига скресне. А тоді ми перехопимося на той бік на вашій «Біжу». Сент-Вінсенте, ви принесли б сюди свої вкривала та переночували б з нами. Нам доведеться гнати човна втрюх. Я думаю взяти ще й Макферсона.

— Не треба,— скwapно відказав журналіст.— На протоці лід міцний, як алмаз, і я схоплюся на світанку.

— А я ж як? Чому мене не берете? — спитався Курбертен.

Фрона засміялася.

— Не забувайте, що ви не мали ще жодної лекції.

— Та й завтра навряд чи буде на те час,— додав Джекоб Велс.— Човен швидкий. Тож, мабуть, поїдемо таки ми втрюх, Макферсон, Сент-Вінсент та я. Дуже мені шкода, бароне. Поживіть з нами хоч рік, і ви будете до всього здатні.

Але Курбертен ніяк не міг заспокоїтись і сердився ще з півгодини.

— Гей, вставайте! Сплюхи, прокидайтесь!

Почувши Делові вигуки, Фрона як стій вилізла із спального мішка, але не встигла ще накинути на себе спідницю та вступити на босу ногу в мокасини, як батько, що спав за запоною з укривал, відхилив полотнище в наметі й вийшов надвір.

Річку всю обдуло. Крізь прохолодну передсвітанкову імлу Фрона побачила, як з тихим шарудінням вдарялись крижини об високий берег, де-не-де покриваючи його. Далі від берега видимались величезні крижані брили, а ще далі, за яких сто ярдів, біле річкове поле зливалося з сірим, похмурим небом. В півсутіні було чути, як щось дзюркотіло, шаруділо і сплескувало.

— Чи скоро скресне? — запитала Фрона у Дела.

— Та ось-ось. Гляньте-но! — Він показав ногою на воду, що покрила кригу і добиралася до них.— Що десять хвилин вода прибуває на фут. Небезпека? — посміхнувся він.— Ніякої. Крига мусить пройти. Всі оті острови,— він махнув рукою кудись униз по річці,— не здержать натиску. Кригою їх може знести так, що й сліду не залишиться. Їй-бо. Але я мушу бігти до себе. У нас нижче, ніж у вас. Вода вже залила в хатині дюймів на п'ятнадцять долівку, і Макферсон з Корлісом складають речі на тапчани.

— Перекажіть Макферсонові, хай буде наготові, як ми покличемо! — крикнув Джекоб Велс Бішопові навздогін. Тоді додав, звертаючись до Фрони: — Тепер Сент-Вінсент має саме переходити протоку.

Барон, тремтячи з холоду, — він був боспій, — подивився на годинника.

— За десять третя,— промовив він, цокочучи зубами.

— Ви б хоч мокасини пішли взяли,— сказала Фрона.— Ще встигнете.

— І прогавлю таке величне видовисько? Слухайте!

Невідомо звідки почувся голосний тріск, а потім стихло. Крига скресла. Помалу, дуже помалу вона посунула за водою. Нічого особливого не трапилось, не чулося страшного гуркоту ані боротьби могутніх стихій,— просто зрушив собі з місця білий потік, поважна процесія тісно збитих крижин. Вони так стислися до купи, що між ними не проступало й краплі води. Вода була десь там, під сподом,

і її не було видно. В повітрі щось глухо шурхотіло, чи то поскрипувало, але так тихо, що ледве вухо могло розчути.

— Отакої! А де ж та величність? Це ошуканство! — Курбертен сердито погрожував річці кулаком, і Джекоб Велс насупив густі брови — чи не для того, щоб приховати посмішку в очах.

— Ха-ха! Ну й сміхи! Чхав я на неї! Хай вона западеться!

За цими словами барон скочив на крижину, що поволі пропливала повз нього. Він зробив це так несподівано, що Джекоб Велс не встиг навіть його втримати, коли одразу простяг руку.

Лід рухався щодалі швидше, гуркіт посилювався, грізнішав. Граціозно балансуючи руками, наче наїзник у цирку, француз поплив на крижині уздовж берега. Так пройшов він футів п'ятдесят, а його кінь ставав усе непевнішим, аж нарешті вершник спритно скочив на берег. Коли він повернувся, сміючись, Джекоб Велс зустрів його найдобірнішими словами з тих, що звичайно вживав тільки при чоловіках.

— А це за що? — спитав трохи ображений Курбертен.

— За що! — обурено перекривив його Джекоб Велс, показуючи на бурхливий потік.

Футів тридцять нижче від них величезна крижина, впершись одним боком у дно, намагалася перекинутись. Крижаний потік позад неї тріщав і вигинався наче зім'ятий папір. Тоді величезна крижина таки перекинулась, задерши вгору свій замулений спід. Але на неї натискали інші крижини, налазячи одна на одну, і, зрештою, це громаддя футів на п'ятдесят завширшки злетіло в повітря і з гуркотом звалилося на рухому поверхню річки, а уламки його посипались на глядачів. Рештки цього громаддя під натиском інших крижин розсипались на дрібні шматочки й зникли.

— О боже! — з благочестивим острахом промовив Курбертен.

Фрона схопилася одною рукою за його руку, а другою за батькову. Крига сунула в гарячковому поспіху. Десь унизу тяжка крижина вдарилася об берег, аж земля задвигтіла під ногами. Ще одна пливла ближче поверхні води, і ледь устигли люди відскочити, як вона, важко піднявшись, зухвало посунула далі, несучи добру тонну намулу на широ-

чезній спині. Третя крижина, досягнувши берега, наче велетенською рукою вивернула з корінням три легкодумні сосни і потягла за собою в річку.

Вже зовсім розвиднілось, і виразно можна було бачити гори білої криги, що вкривала Юкон від берега до берега. Натиск води був такий шалений, що потік мчав з неймовірною швидкістю. Здоровезні брили без угаву накочувалися на берег, і весь острів здригався й тремтів до самої своєї основи.

— О, яка розкіш, яка розкіш! — Фрона аж підстрибувала від батька до барона. — Ну, де ваше ошуканство, бароне?

— О! — похитав головою Курбертен. — Я помилився. Каюся. Але що за краса! Погляньте!

Він показав на низку острівців на самому закруті річки. Тут потік у цілу милю завширшки розливався кількома рукавами; для води воно було добре, але не так для криги. Здавалося, що острівці, занурюючись у холодний потік, самі підкидали крижини вгору. А ці крижини, наслідуючи одна на одну, вилітали з води, ковзали, скрипіли, підіймалися вище, ззаду тім часом налягали нові брили, аж між деревами утворювались цілі крижані пагорби й гори.

— Саме місце на крижану загату, — промовив Джекоб Велс. — Дай-но бінокля, Фроно. — Він дивився довго й пильно. — Так, льоду нагромаджується все більше. Досить тепер одній крижині затриматись на місці...

— Але ж вода спадає! — вигукнула Фрона.

Рівень води тепер був на шість футів нижче від найвищого місця на березі, і барон Курбертен виміряв цю відстань своєю палицею.

— А вчорашній чоловік усе на тому місці, тільки вже не ворухиться.

Було вже зовсім видно. На північному сході піднялося сонце. Всі по черзі дивилися в бінокль на протилежний берег річки.

— Гляньте! Це просто диво! — Курбертен показав позначку, що він зробив. Вода спала ще на фут. — От шкода! От шкода! Загати не буде!

Джекоб Велс поважно подивився на нього.

— Та невже буде? — запитав той з деякою надією.

Фрона запитливо глянула на батька.

— Загата на річці — це не завжди гарна річ, — промовив Велс з коротким сміхом. — Все залежить від того, чи далеко це станеться від тебе.

— Але ж вода! Дивіться! Вона спадає, просто на очах спадає.

— То що з того! — Джекоб Велс глянув у бік острівців на річці. Крижані гори все вищали й майже зійшлися до купи. — Ідіть до намету, Курбертене, та взуйте мокасини. Вони там, коло пічки. Та йдіть-бо. Ви нічого не пропустите. А ти, Фроно, розпали вогонь та звари кави.

Півгодиною пізніше вони побачили, що крига все ще пропливає річкою, хоч вода спала на двадцять футів.

— Ну, тепер почнеться чудасія! Гляньте-но сюди, неспокійна голово! Туди, на лівий рукав! Он, он! Починається!

Курбертен побачив, що лівий рукав остаточно загардувало. Потім звелася здоровезна біла гора й рушила від одного острівця до другого. Крига, що пливла позаду, стала йти помаліше й зупинилася при березі. Вода раптом почала прибувати. Вона прибувала з такою надзвичайною швидкістю, наче саме тільки небо могло її стримати. Крижини, немов пробудившись від сну, стикалися між собою й пливли до берега, а скаламучені хвилі попереду торували їм шлях.

— Боже мій! Це вже не смішки!

— Зате як велично, бароне! — дражнилась Фрона. — А ноги ви все ж таки замочили дарма.

Француз відступив з місця, куди вже сягла вода, і якраз вчасно, бо туди раптом сипонуло цілу зливу крижаних крушин. Через те що вода все прибувала, крижини утворили суцільну стіну, вищу за берег.

— Все це посуне вниз, тільки-но прорве загату. Дивіться, вода прибуває вже не так швидко. Мабуть, уже прорвало.

Фрона уважно дивилася на крижане загаття.

— Ні, стоїть на місці, — промовила вона.

— Але вода вже не преться вгору так прудко.

— Одначе й не перестає прибувати.

Курбертен задумався. Раптом обличчя йому проясніло.

— Ага! Зрозумів! Десь там, угорі, теж загата. Чудово! Чудово!

Фрона схопила запального француза за руку.

— А що буде, коли там, угорі, прорве загату, а тут ні?

Барон поглянув на неї, не зразу зрозумівши її слова. Нарешті зміркував, чим воно пахне. Обличчя його спалах-

нуло, він рвучко передихнув, випростався й відкинув назад голову.

— В такому разі,— він зробив широкий рух рукою,— і ви, і я, і намет, і човни, хатини, дерева, все, все, навіть моя «Біжу» піде чортові на сніданок!

Фрона схитнула головою.

— Дуже шкода!

— Шкода? Пардон! Чудово, надзвичайно!

— Ні, ні, бароне! Я не те хотіла сказати. Шкода, що ви не англосакс. Ми могли б пишатися вами.

— А ви, Фроно, хіба б не могли прославити Франції?

— От, ви знову тієї ж! Компліментами перекидаєтесь! — Дел Бішоп осміхнувся й налагодився зникнути так само несподівано, як і з'явився.— Ви тут не баріться! В хатині отам кілька хворих. Ідьте до них. Ви їм потрібні. Та не гайте часу! — крикнув він, зникаючи за деревами.

Вода ще прибувала, хоч і повільніш, і коли вони зійшли з високого місця, то довелося брести в воді по кісточки. Проходячи поміж деревами, вони натрапили на човен, що стояв тут ще з осені. Троє «чечаків», яким пощастило дістатись на острів ще кригою, повлазили в човен з наметом, санками й собаками. Та тепер за якийсь десяток кроків від човна ревів, шумів і вирував небезпечний крижаний потік.

— Вилазьте з човна! Геть звідси, дурні! — гукнув Джекоб Велс мимохідь.

Дел Бішоп, пробігаючи повз них, теж їм порадив «забратися відсіль під три чорти»,— але «чечако» не розчули їх. Один тільки підвів розгублене перелякане обличчя. Другий, до всього байдужий, лежав поперек човна, знесилений вкрай, а третій, що скидався обличчям на клерка, похитувався і все одноманітно скиглив: «О боже мій, боже мій!»

Барон зупинився, вхопив його за плечі й трусонув що-сили.

— А, сто чортів! — крикнув він.— На свої ноги покладіться, чоловіче, а не на бога! На ноги! Ну-бо, ну! Жвавіш! Ворушіться! Одійдіть од берега! В ліс, поміж дерева, куди-небудь!

Він спробував витягти його з човна, але той так люто пручався, що Курбертен мусив дати йому спокій.

— Набирається запас жаргону,— гордовито сказав барон до Фрони, поспішаючи з нею далі.— «Сто чортів!» Вислів саме до речі.

— Вам би помандрувати з Делом! — засміялася Фрона. — Він одразу збагатив би ваш лексикон.

— Невже?

— А певне!

— О, ці ваші слівця! Я ніколи їх не вивчу як слід. — І він розпачливо вхопився за голову руками.

Вони вийшли на розкорчовану місцину, де над самою річкою стояла хатина. На її плесковатій земляній покрівлі лежало двоє хворих, загорнених в укриття. Бішоц, Корліс та Джекоб Велс, хлюпаючи по воді, возилися в хатині, збираючи одягу та інші пожитки. Вода вкривала землю коло хати футів на два, але долівку, щоб було тепліше, заглибили нижче поверхні землі, і тут вода доходила до пояса.

— Тютюн щоб не замок! — сказав млявим голосом один із хворих, що лежали на покрівлі.

— До дідька тютюн! — заперечив другий. — Подбайте про муку. — І додав ще, помовчавши: — Та цукор.

— Це тому, що Біл не курить, міс, — пояснив перший. — Гляньте за тютюном, будьте вже ласкаві, — благав він.

— На, та заткни пельку! — Дел кинув йому бляшанку з тютюном, і той вхопився за неї, як за мішок золота.

— Може, мені чим допомогти? — спитала Фрона, дивлячись угору.

— Ні. В них цинга. Допоможе їм могила та ще хіба сира картопля. — Копач хвилину дивився на неї. — Чого ви тут стовбичите? Зійдіть на вище місце.

Аж тут загуло, зашуміло, затріщало — при березі завалилась крижана скеля. Брила вагою тонн на п'ятдесят перекинулася, забризкавши їх грязюкою та водою, і розсипалася коло самих дверей. Менша крижина вдарилась об причілок, де стирчали кінці колод, і хатина здригнулася. В ній були Курбертен та Джекоб Велс.

— Після вас, — почула Фрона баронів голос, а за ним уривчастий батьків сміх. Галантний француз вийшов останній, протискуючись між крижиною та колодами.

— Слухай, Біле! Коли та нижня загата не рушить, то нам амінь, — сказав чоловік з бляшанкою до свого товариша.

— Що й казати! — відповів той. — Я бачив таке нижче Нулато. На острові Біксбі. Крига там змела все так чисто — не згірше, як моя стара мати в кухні.

Чоловіки тим часом підійшли до Фрони.

— Так не годиться. Треба їх перенести до вашої хатини, Корлісе.

Сказавши це, Джекоб Велс спритно виліз на покрівлю й поглянув на крижані гори.

— Де Макферсон? — запитав він.

— Сидить у себе на розпорі й ані з місця, неначе скам'янів.

Джекоб Велс махнув рукою.

— Прорвало! Крига рушила!

— Хай собі живе здорова твоя стара, Біле, але цим разом не буде як у неї в кухні! — закричав власник тютюну.

— Еге ж, — незворушно відказав Біл.

Вся крига на поверхні річки немов зібралася до купи й ринула униз. Під цим страшним тиском крижана загата проломилася одразу в сотні місць. По всьому березі гуркотіло й тріщало — це з корінням вивалювало дерева.

Корліс та Бішоп узяли Біла й понесли до Макферсонової хатини, а Джекоб Велс та барон тільки почали знімати з даху його товариша, як тут велпчезна брпла налетіла просто на хатину. Фрона бачила це й гукнула стерегтися, але в ту ж мить сяк-так збита з бервеняк хатина перекинулася, наче іграшковий domeк. Вона бачила, як Курбертена та хворого скинуло з хатини, а батька її накрило водою разом з рештками хатини. Вона кинулася до нього, але він не міг піднятись. Вона силкувалась підвести його, бо весь він був під водою, та як не напружувалась, спромоглася тільки піднести над водою Велсову голову. Тоді вона випустила його й почала мацати у воді. Виявилось, що праву руку йому затисло між колодами. Фрона не могла зрушити їх з місця, тому, знайшовши тут-таки довгу бантину з даху, просунула її між колодами. То була незручна й ледве чи годяща підойма, — вона почала гнутися й тріщати, коли дівчина наважила на кінець усім тілом. Побачивши небезпеку, Фрона обережно налягла на бантину ближче до середини. Щось у воді подалось, зрушило з місця, й над водою вигулькнула Велсова голова, вся в намулі та грязюці.

Він кілька разів дихнув на повні груди й гукнув:

— Нічого, піде! — Тоді, хутко оглянувшись, додав: — А Дел Бішоп таки правду казав, Фроно.

— А що таке? — непорозуміло запитала вона.

— Він казав, що ти молодчага!

Велс поцілував її, і обоє, сміючись, витерли багнюку з губ.

З-за руїни виглянув Курбертен.

— Ніколи в житті не бачив такого чоловіка! — весело крикнув він. — Він божевільний, маніяк якийсь. Впавши, розбив собі черепа, й тютюн десь загубився. Та він тільки за тютюном і бідкається.

Виявилося врешті, що череп у бідолахи вцілів, тільки на голові була рана дюймів у п'ять завдовжки.

— Вам доведеться зачекати, поки надійдуть інші. Я не можу нести. — Джекоб Велс показав на праву руку, що висіла нерухомо.

— Вивихнув тільки, — пояснив він. — Кістки цілі.

Барон, прибравши незвичайної постави, тицьнув пальцем на Фронину ногу.

— Гляньте, вода зійшла, але залишилась цінна перлина!

Приношені Фронині мокасини розлізлися від води, і з одного, біліючи в намулі, виглядав маленький пальчик.

— То я й справді багата, бароне. У мене ж іще цілих дев'ять таких перлин.

— Хто з цим не погодиться, хто не погодиться! — палко скрикнув той.

— Який ви смішний, нерозсудливий і славний хлопець!

— Цілую ваші ручки! — Він галантно став на коліна серед болота.

Вона вирвала руку й обома руками в жарт сіпонула його за кучері.

— Що мені з ним зробити, тату?

Джекоб Велс знизав плечима, сміючись. Фрона підняла вгору Курбертенове обличчя й поцілувала його в губи. І Джекоб Велс зрозумів, що на долю французів припало найбільше радості.

Вода в річці спала до зимового рівня й понесла далі свою крижану здобич. Але скрізь понад берегом залишився крижаний мур на двадцять футів заввишки. Величезні крижини, немов рештки якогось північного страховища, були розкидані по острові серед повалених дерев та замулених квітів і трави. Сонце не марнувалося, воно пригрівало крижини, змивало з них грязюку та твань, аж поки вони заблискували в його промінні, наче гори самоцвітів з молоч-

но-блакитним одсвітом. Ці самоцвіти скупчені були недбаючою рукою, і блискучі вежі та веселкові мінарети раз по раз із гуркотом падали в річку. В одній заглибині, що оце виникла таким чином, стояла «Біжу», а коло неї зібралися мешканці острова Розпуття — вони рятували «чечаків» та хворих.

— Та годі вам! Досить буде й двох гребців! — Томмі Макферсон оглянувся, підшукуючи собі заступника. — З трьома в човні й повернутись ніде.

— Тут треба враз перекинутися або й зовсім не братися, — сказав Корліс. — Для цього потрібно троє, Томмі, і ви це самі добре знаєте.

— Кажу вам, досить двох.

— Я боюся, що справді доведеться їхати двом...

Обличчя в канадського шотландця прояснилося:

— Третій тільки заважатиме. Ви й удвох упораєтесь, їй-бо.

— Тільки коли ви будете той другий, — вів далі немилосердний Корліс.

— Ні. Тут і без мене є кому.

— Ні, немає. Курбертен у цьому не тямущий, Сент-Вінсент не зміг, мабуть, перейти через протоку, а містер Велс звихнув собі руку. Тільки ми з вами, Томмі, й лишилися.

— Не моє це діло, але Дел Бішоп якраз би тут пригодився. Він добре веслує. — Макферсон недолюбляв суворого копача і, знаючи його вдачу, скористався можливістю врятуватись чужим коштом.

Дел Бішоп став посеред невеликого гурту людей і, перше ніж заговорив, глянув кожному в вічі.

— Чи знайдеться тут хто, що назвав би мене боягузом? — спитав він навпростець і знову на кожного поглянув. — Або, може, хто скаже, що я коли вчинив щось ганебне? — Він ще раз оглянувся навколо себе. — Ну, добре. Я страх не люблю води, але не боявся її ніколи. Плавати я не вмю, а кидався в воду й не згадаю скільки разів. Я веслую так, що як махну веслом, то й упаду на спину. Щодо керування, то фахівці кажуть, ніби в компасі тридцять два румби, але коли я беруся за стерно, то виходить зо два рази стільки. Одне слово, на греблі я розуміюся, як сліпий на зорях. Піді мною перекидається кожний човен. Двічі навіть дно в човні я пробивав. Раз трапилося, що впав я у воду в Каньйоні, а витягли мене аж коло

Білого Коня. З одним тільки чоловіком я можу веслувати влад — з самим собою. Проте, панове, коли цього треба, я зараз сяду на «Біжу» й попливу хоч у саме пекло, якщо тільки човен у дорозі не перекинеться.

Барон кинувся обіймати Бішопа.

— Ви справжній молодець, таки правда!

Томмі зблід і поспішив озватися, порушуючи прикру мовчанку:

— Я-то не заперечую, що вмю веслувати, та й з вітром теж можу дати раду. Але, як ми зараз вирушимо, то крига ще десь прорветься, й ми загинемо. На мою думку, хапаться нічого. Зачекайте трохи, поки лід пройде.

— Це ні до чого, Томмі,— зауважив Джекоб Велс.— Не микуляйте.

— Але ж... Хіба не ясно, що...

— Годі! — промовив Корліс.— Ви попливете зі мною.

— Хто, я? Ніколи...

— Заткни пельку! — Дел Бішоп мав від природи шкіряні легені й луджену горлянку, так що шотландець тільки зігнувся й притих.

— Гляньте, гляньте! — контрастом до Делового ревіння пролунав дзвінкий голос Фрони.— Гляньте! Чиста вода, чиста вода! Стривайте, хвилинку, я з вами!

За три милі вгору по Юкону, там, де він круто звертав на схід, з'явилася смуга води. Якось не вірилося в це диво після довгої суворої зими. Але Макферсон, людина зовсім не поетичної вдачі, думав тільки про те, як би його виклепатися.

— Зачекайте трохи, зачекайте! — протестував він, коли Бішоп схопив його за комір.— Я люльку забув!

— То подождемо вдвох, Томмі,— глузував Дел.— Я дав би вам покурити своєї люльки, коли б ваша не виглядала у вас із кишені.

— Та я... той, тютюну не взяв.

— То призволяйтеся! — Дел тицьнув у тремтячу Макферсонову руку свого капшука.

— Скиньте куртку. Я вам допоможу. Та запам'ятайте, Томмі, коли не будете вестися по-людськи, то пізнаєте, почім ківш лиха. Так і запишіть собі.

Корліс, щоб зручніш було працювати, скинув з себе грубу фланелеву сорочку. Підійшла Фрона. Вона теж покидала все зайве. Була без жакета і без верхньої спідниці, а нижня, з темного сукна, була тільки трохи нижче колін.

— Отак і добре! — зауважив Дел.

Джекоб Велс збентежено глянув на дочку й підійшов до неї, коли вона прибирала собі весла по руці.

— Невже ти... — почав він.

Вона кивнула головою.

— Ви добра дівчина, — втрутився Макферсон. — Там у мене вдома жінка, не кажу вже про троє дрібних діток...

— Готово! — Корліс підняв човна за ніс та оглянувся до товаришів на березі.

Вода ринула бурхливим, каламутним потоком, як і завжди після скреслої криги. Курбертен придержував човна за корму, коли його спускали на воду з крутого берега, а Дел підганяв увильного Томмі. Плесковата крижина, що залишилася при березі, злегка похилившись у воду, правила їм за причалля.

— Сідайте спереду, Томмі!

Шотландець застогнав, та, почувши за собою грізне Делове сопіння, скорився. Фрона сіла на кормі, утримуючи рівновагу.

— Я вмю стернувати, — запевнила вона Корліса, якпй тільки тепер зміркував, що й вона з ними їде.

Він поглянув на Джекоба Велса, немов питаючи дозволу. Той потакнув головою.

— Швидше! Ворушіться! — нетерпляче прикрикував Дел. — Не гайте часу!

РОЗДІЛ XXV

«Біжу» була втіленням усього витонченого й тендітного в душі її будівника. Легка й крихка, наче шкаралуца з яйця, з боками на три восьмих дюйма завтовшки, вона ледве могла захистити від крижин хай і таких малих, як голова людини. Хоч річка вже й скресла, «Біжу» не пливла вільно, бо раз у раз натикалась на крижини, що їх одбило від забережнів. І тут Корлісові не довгого треба було часу, щоб звіритися на Фрону, коли він побачив, як вона вправно працює коло стерна.

Картина була велична: темна, аж чорна, річка котила хвилі між кришталевими мурами берегів; далі зеленів ліс, здіймаючи верховіття до літнього хмарного неба, а над усім пекло гаряче сонце, наче розжарена піч. Велична картина! Але думки Корлісові звернулися чомусь до матері, до її чаїв, до м'яких килимів, до штивних покоївок з Нової

Англії, до канарок, що щебечуть на широких вікнах, і він подумав, чи могла б мати зрозуміти ось це, що тепер у нього перед очима. І коли він подумав про дівчину, що сиділа за ним, і прислухався, як плюскотіло, занурюючись і підіймаючись, її весло, перед ним довгою низкою промайнули жінки — материні знайомі. «Бліді, невизначні привиди,— подумав він,— карикатура на тих, що колись заселяли землю і заселятимуть її й надалі».

«Біжу» обминула крижину, що крутилася в воді, проскочила вузьким хідничком поміж крижинами й впливляла на чисту воду, а позад човна з гуркотом зійшлися крижані мури. Томмі застогнав.

— Оце так! — схвально озвався Корліс.

— Навісна жінка! — почулося сердите бурмотіння спереду них.— Що було б трохи перегородити?

Фрона розібрала Макферсонові слова й голосно засміялася. Ванс оглянувся й задивився на неї, на її чарівну посмішку. Її шапчина, абияк надіта, зсунулась набік, і розпущені коси, поблискуючи проти сонця, вилися круг обличчя, як тоді, дорогою з Даї.

— Я б заспівала, якби не треба було берегти силу. Хоч би «Пісню про меч» чи «Спів про котвицю».

— Або «Першу пісню»,— докинув Корліс, помовчавши.— «Була в мене люба, чорноброва...» — почав він із притиском.

Вона занурила в воду весло з другого боку, щоб відштовхнутися від крижини, й нібито не чула.

— Я могла б так плисти без кінця.

— Я теж,— палко підхопив Корліс.

Але вона, не звертаючи уваги на його слова, мовила своє:

— Я, Вансе, дуже рада, що ми з вами потоваришували.

— Не моя вина, що ми тільки товариші.

— Ви про весла забули, добродію,— нагадала вона, і він мовчки схилився до роботи.

«Біжу» перепливала річку під кутом у сорок п'ять градусів до течії, щоб опинитись на другому боці саме супроти того місця, звідкіля вони відпливали, а там можна буде плисти проти води понад берегом, де течія не така прудка. Так мали вони проплисти з милою понад нерівним берегом, і далі вже тільки сотня ярдів клеїтливого потоку відділятиме їх від людини, що чекала на порятунок.

— Тепер можна притишити ходу,— запропонував Кор-

ліс, коли човен, підхоплений виром, віднесло під величезний мур надбережної криги.

— І оце середина травня! — Фрона подивилася на недбало навислі крижини. — Хіба вам це здається дійсністю, Вансе?

Той покрутив головою.

— Мені теж ні. Я знаю, що це я, Фрона, пливу з вами човном, веслюю щосили разом з двома чоловіками, що це тисяча вісімсот дев'яносто восьмий рік нашої ери, що місце дії — Аляска, річка Юкон. І що це вода, а це крига, і що руки мої стомилися, серце б'ється прискорено, і я мокра від поту, — і все-таки мені це здається сном. Ви тільки подумайте! Лише рік тому я була в Парижі! — Вона глибоко зітхнула й поглянула через річку на протилежний берег, де намет Джекоба Велса білів, як хустина, на тлі глибокої зелені лісу. — А тепер я навіть не можу повірити, що взагалі існує якийсь Париж.

— А я оце рік тому був у Лондоні, — задумливо промовив Корліс. — Але тепер я сам себе не пізнаю. Лондон? Де той Лондон? Це неймовірно! Хіба може бути стільки людей на світі? Оце навколо нас реальний світ, і ми знаємо, що тут живе дуже мало людей, бо інакше, як могло б уміститись так багато криги, моря, неба? Ось Томмі. Він, я знаю, з жалем згадує про якесь там Торонто. Він помиляється. Торонто існує тільки в його уяві, це лише спогади про колишнє життя. Він, звісно, про це й не догадується, і воно цілком природно, бо він не філософ і не звик...

— Цитьте! — злісно прошипів Томмі. — Ваше патякання до добра не доведе.

Життя на Півночі непевне, й пророкування збуваються тут назбит швидко. Повітря застережно гойднулося, і блискуча стіна над їхніми головами захиталась. Всі втрьох налягли з усієї сили на весла, й «Біжу» вихопилася з-під стіни. За ними страшенно загуркотіло, затріщало, і тисячі тонн криги гухнуло в річку. Вода сколихнулася, заходили й запінилися високі хвилі. «Біжу», не встигнувши вискочити на вал, зарилася носом і набрала вповень води.

— А що я вам казав, балакуни кляті!

— Замовчте та хутчій виливайте воду, — гостро обізвав його Корліс. — А то це будуть останні ваші слова!

Він поглянув на Фрону й кивнув до неї, вона до нього підморгнула, і зареготалися обоє, як діти, над небезпечною пригодою, що так щасливо скінчилася.

Обережно посуваючись повз кригу, що нависла над берегом, «Біжу» проминула останній крутіж. Перед ними грізною стіною просто з води виростав берег — громаддя голих скель, поточених і пошрамованих віками, громаддя, що ненавиділо річку, яка його підмивала, що ненавиділо дощі, які карбували зморшками його хмурну поверхню, що ненавиділо сонце, яке не хотіло вдягти його в зелені шати, прикрити його бридкість. Безнастанна боротьба точилася під неприступною кам'яною фортецею. Хвилі наступали одна по одній, заходили в кожную печерину, в кожную шпарину, заливаючи їх бурхливим, ревучим потоком.

— Ану! Ще на весла! Разом!

Це був останній Корлісів наказ, бо тут так гуло, що людський голос тонує у шумі, як стукіт крокетного молотка під час землетрусу. «Біжу» стрілою перелетіла через бистрий вир і глибоко занурилася в воду. *Вниз і вгору, вниз і вгору*. Весла працювали ритмічно. Хвилі вирували, підкидали, крутили човна на всі боки, і тендітне суденце здригалось всім тілом у нерівній боротьбі. Човен кидався то сюди, то туди, але Фрона стримувала його залізною рукою. На який ярд від них щирилася в скелі велика розколина. «Біжу» рвалася вперед, але супротивна течія, напіраючи, здержувала її на місці. Човен то відходив від розколини, то знову підступав до неї, а вона немов дражнилася з людьми.

Минуло п'ять хвилин, і кожна з них дорівнювала вічності, аж поки проминули розколину. Ще за десять хвилин вона вже була на сто футів позаду. *Вниз і вгору, вниз і вгору*. Гребці не бачили вже ні річки, ні неба, ні землі. Вся увага їхня скупчилась на тоненькій смужці піни поміж лиховісною скелею та ревучим потоком. У цій смужці містилося геть усе. То була наче якась межа, по один бік якої початок, а по другий кінець. І туди їх поривало.

Фрона все ще стримувала шкарлупину залізною рукою. Не поступаючись тим, що вибороли, одвойовуючи кожен дюйм, вони помалу сунули далі, *вниз і вгору*. Все було б добре, якби Томмі не опав страх. Під його веслом зненацька випірнув із пінявого потоку уламок крижини, що, зблиснувши своїми гострими краями, знову зник у глибині. Томмі в'явилось, що це він сам зникає під водою, що це він, у нестямі хапаючи руками повітря, з розкуйовдженим волоссям, ноги наперед, занурюється все глибше та глибше. Він наче задивився на цю прояву, широко розкривши

очі, і весло його завмерло в повітрі. Мить — і розколина в скелі глипнула їм просто в вічі, ще мить — і вони вже під скелею, коло самого виру.

Фрона лежала в човні горілиць, схлипуючи; Корліс простягся на дні, важко зводячи дух, а на носі сидів шотландець, захеканий і знесилений, схиливши голову до колін. «Біжу» тихо потерлася боком об крижану стіну й стала.

Високо підносилася над ними блискуча крижана скеля, виграючи всіма барвами веселки, наче якась казкова башта. Сонце, відбиваючись на її численних зламах, прикрасило її коштовними самоцвітами. По кришталевих стінах збігали сріблясті струмки, а прозрічаста глибина немовби розкривала таємниці життя і смерті, і людських поривань — блідо-мерехтливі образи, наче сновиддя, що обіцяли там, на холодному дні, вічну тишу і вічний спочинок.

Найвища башта, граційна й велика, погойдувалася над ними на височині двадцяти футів так тихенько, як ланпшениці під подихом легенького вітру. Корліс дивився на неї байдужим оком. Йому бажалось одного — просто лежати тут, край таємничості, лежати й дихати на повні груди, ото й тільки. Дервіш, що крутиться на одній нозі, аж поки все перед його очима зіллється до купи, — він може вловити суть всесвіту й пізнати невидиме божество. Так і людина, що їй доводиться працювати веслом, працювати важко й довго, скільки снаги стає, — може на хвилину скинутися свого тіла, й стати понад простором і часом. Отак і з Корлісом.

Але потім серце його почало битися повільніше, повітря втрачало вже смак нектару. Він відчув дійсність і загрозу небезпеку.

— Ми повинні, одначе, утрястися звідси, — сказав він хрипким, як з перепою, голосом. Він сам злякався свого голосу, але все ж тремтячою рукою захопив весло й відштовхнувся від крижини.

— Так, треба видобуватись, хоч би там як, — промовила Фрона ледь чутно. Голос її доходив немов здалека.

Томмі підвів голову й оглянувся:

— Я гадаю, що це ні до чого.

— Беріться до весел!

— Спробувати ще раз?

— Беріться до весел! — повторив Корліс.

— Аж поки серце з грудей не вискочить, Томмі, — додала Фрона.

Вони ще раз розпочали боротьбу з течією, просуваючись вузькою биндою води. Весь світ зник у них з-перед очей, крім цієї смужки піни, цих бурхливих хвиль та вищиреної розколини. Нарешті вони вибралися з вузини і побачили попереду широкий поворот на річці,— тільки скеля немилосердно стояла в них на дорозі, а довкола неї клекотіли сердиті хвилі. Човен злетів на хвилю, хитнувся, та дужою противною течією його знесло назад. *Вниз і вгору, вниз і вгору*,— здавалося, що ніколи не буде кінця зусиллям і мукам. Навіть смужка піни вже розтанула, і змагання стало безцільним. Душі їхні злилися в одному ритмі з працею, вони автоматично підіймали й опускали весла, наче перетворившись на величезні вагадла. Ціла вічність позаду, ціла вічність попереду, а вони, на межі цих двох вічностей, безперервно похитувались, розмірено веслуючи. Вони вже не були людьми, а тільки суцільним ритмом. Так пливли вони, аж поки веслами стали черкати скелясте дно, але це їм було без завваги, і пронесло їх щасливо далі, через штихуватий лід. Не відчували вони, ані як б'ється хвиля об човен, ані як бризки охолоджують їм обличчя...

Раптом «Біжу» крутнуло, і їхні весла, спалахнувши на сонці, затримали човна під прямим кутом до течії. Коли до них повернулось відчуття часу і дійсності, і острів Розпуття знов замаячив перед ними, наче берег нового світу,— помахи весел стали ширші й рівніші: вони гнали човна вже спокійніш, аби віддихатися й відійти на силах.

— Третя спроба була б марна,— глухо й хрипко прошепотів Корліс.

— Авжеж, мабуть, серце вже не витримало б,— відказала Фрона.

Що ближчав берег, то частіше в голові Томмі пробігали думки про життя, привітне вогнище коло намету, спокійний відпочинок ополудні в холодку, а найбільше про щасливе місто Торонто, з будинками, що на твердому ґрунті, з людними вулицями. Щоразу, як він схиляв голову, занурюючи весла в воду, ця картина все яскравіше поставала перед його очима, а вулиці більшали, ставали виразнішими, неначе він дивився на них у телескоп, наводячи фокус. І щоразу, як весло занурювалось, а сам він відкидався назад, острів підступав усе ближче. Нарешті Томмі наліг востаннє. Вулиці були вже природної величини. А як він

випростався — побачив невіддалік од себе берег, на якому стояли Джекоб Велс та ще двоє чоловіків.

— А що я казав? — крикнув Макферсон переможним голосом.

Та Фрона раптом скерувала човен рівнобіжно з берегом, і Томмі знов опинився лицем до течії. Затримавши весло на півдорозі, він кинув його на дно човна.

— Візьміть весло! — гостро й невблаганно наказав Корліс.

— І не збираюсь! — Томмі обурено поглянув на свого мучителя й заскреготів зубами з люті та безсилля.

Човен плив за водою, і Фрона тільки дбала про напрямок. Корліс на колінах підліз до Макферсона.

— Я не хочу примушувати вас силою, Томмі, — сказав він тихим, напруженим голосом. — Беріть весло. Ну, по-доброму!

— Ні!

— То я вас уб'ю, — промовив Корліс так само стиха, виймаючи з піхов мисливського ножа.

— А як я не послухаю? — вперто стояв на своєму шотландець, відхиляючись, проте, вбік. Корліс злегка натиснув ножем. Лезо приторкнулось до Макферсонової спини проти серця, пройшло крізь сорочку й загородилося в шкіру. Воно не спинялося й не прискорювало руху, а помалу просовувалося далі.

Томмі здригнувся й шарпонувся вбік.

— Слухайте, заберіть ножа! — скрикнув він. — Я веслуватиму!

Фрона страшенно зблідла, але очі її були суворі, і вона схвально кивнула головою.

— Ми спробуємо зайти з того боку, перепливемо річку вище, — гукнула вона до батька. — Що? Не чую? Томмі? У нього з серцем не зовсім гаразд. Це пусте! — Вона махнула веслом, вітаючи батька. — Ми повернемося за хвилину, тату, за одну хвилину!

На Стюарті зовсім не було вже криги, і вони, пропливши нею з чверть милі, досягли її гирла та повернули на Юкон. Одначе як вони допливли просто місця, де був той чоловік, перед ними постала нова перепона. За милю вгору по річці розпачливо хапався за річкове дно розмитий острівець. Від нього тяглася довга піскувата мілина через усю річку аж до непрохідних скель на березі. До

того ж тут громадилися блискучою кришталевою стіною сотні тисяч тонн криги.

— Доведеться перетягатися через міліну,— промовив Корліс, коли Фрона завернула човна від берега.

«Біжу» скоро перепливла вузький рукав і ввійшла в малесеньку затоку, де крижаний мур був не такий прямовисний. Вони причалили до широкої плескатої крижини, що без якоїсь видимої підпори підіймалася над водою на добрих тридцять футів. Хто її зна, як глибоко другим кінцем сягала вона під воду. Усі троє видерлися на вершину крижини, тягнучи човна за собою, і оглянулися на блискуче поле. Крижини були накидані купами в хаотичному безладді. Вони мостилися одна на одній,— кожна була за підніжжя другій, і всі разом вилискували й переливалися на сонці, наче величезні самоцвіти.

— Гарненьке місце для прогулянки,— посміхнувся Томмі.— Особливо, коли щохвилі нова загата може утворитись. — Він рішуче присів.— Ні, дуже дякую. З мене досить!

Фрона з Корлісом бралися все далі, тягнучи човна за собою.

— Перси батогами гнали рабів у бій,— зауважила дівчина, оглянувшись.— Я перше цього не могла зрозуміти. Може, повернутись по нього?

Корліс, стусонувши Томмі під бік ногою, примусив його встати. Човен був легкий, але досить великий і тому на крутих схилах та поворотах з ним було морочисто. Сонце пекло немилосердно, сліпило очі. Вони обливалися потом і захекувалися.

— Знаєте що, Вансе?

— Що? — Корліс рукою витер чоло й струсив піт з руки.

— Треба було більше запастися за сніданком.

Ванс щось співчутливо пробуркотів.

Вони вже дійшли до середини мілпни, звідки видно було річку і протилежний берег, а на ньому того бідолашу, що розпачливо махав до них. Нижче за водою був зелений острів Розпуття. Вони скинули оком на широке коліно Юкону. Річка лінкуватого ніжилася під сонячним промінням, і важко було повірити, що кожної хвилини вона може повстати бурхливою смертельною повінню. Просто перед ними, похило спускаючись донизу, лід утворював малесеньку ущелину, на яку падала широка тінь.

— Та йдіть-бо, Томмі! — просила Фрона. — Ми пройшли тільки півдороги, і під нами ще вода.

— Ви тільки про воду думаєте, — огризнувся Томмі, — а людину ведете на видиму смерть.

— Певне, у вас на душі якийсь великий гріх, — мовила Фрона, докірливо хитаючи головою. — Чого ви так боїтеся смерті? — Вона зітхнула й знову взялася за свій кінець човна. — Проте що тут дивного? Ви не вмієте вмирати...

— Я зовсім не хочу вмирати, — люто перехопив Томмі.

— Але для всіх настане час, коли доведеться вмирати. Нічого тут не вдієш. І, може, цей час тепер і для нас настав.

Томмі обережно переступив блискучий виступ і раптом простягся на весь зріст.

— Все це дуже добре, — осміхнувся він, — але чи не краще мені самому в цім розібратись? Чого це я маю чужої пісні співати?

— Бо ви не вмієте своєї. Такі, як ви, завжди підкорялися дужим людям. Вони наказували вам, де та як загинути і батогами гнали вас на смерть.

— Ладно ви балакаєте, — одмагався Томмі, — ладно, що й казати. Все у вас виходить до прикладу.

— Добре ви йому врзали! — засміявся Корліс, коли Томмі, скочивши вниз, зник з очей. — Ото убоїще! Він ладен і на страшному суді змагатися.

— Де ви навчилися веслувати? — спитала вона.

— Гімнастика... в коледжі, — відказав він коротко. — Але погляньте, як гарно!

З талої криги назбиралося в ущелині озерце. Фрона лягла ниць і припала гарячими устами до холодної води. І коли вона так лежала, видно було підшви її мокасинів чи, вірніше, голі п'яти, бо мокасини й панчохи порвалися в шматки. Білі ноги були зранені довгою ходнею по кризі, місцями проступала кров, а з одного пальця вона бігла цівкою.

— Які манюсінькі, гарнюсінькі, тендітні, — глузував Томмі. — Хто б подумав, що вони можуть сильного чоловіка завести до чорта в зуби.

— До речі, ваш буркіт і справді вас туди скоро заведе, — роздратовано промовив Корліс.

— Швидкість — сорок миль на годину, — відрубав Томмі, відходячи втішений.

— Зачекайте-но. На вас дві сорочки. Дайте мені одну.

Шотландець зацікавлено подивився. Зрозумівши на-

решті, чого від нього вимагають, він крутнув головою й пішов далі.

Фрона встала.

— Що там таке?

— Нічого, сидіть.

— Та що таке?

Корліс поклав їй руку на плечі й змусив сісти.

— Ноги ваші. Їх так не можна залишити. Вони геть зранені. Гляньте.— Він повів рукою по підшві й показав їй скривавлену долоню.— Чому ви мені не сказали?

— Вони не дуже боліли.

— Дайте мені одну спідницю,— попросив він.

— У мене...— вона запнулася.— У мене їх тільки одна.

Він оглянувся кругом себе. Томмі зник серед криги.

— Треба йти далі,— сказала Фрона, намагаючись піднятися.

Він знову заступив їй дорогу.

— І не ступите, поки я не поперецьязую вам рани. Заплющьте очі.

Вона послухала, а коли відкрила їх, побачила, що він, голий до пояса, поперецьязує їй ноги своєю сорочкою, порваною на стяжки.

— Ви йшли позаду, і я не помітив...

— Не виправдуйтеся, будь ласка,— перехопила вона.— Я й сама могла вам сказати.

— Я не виправдуюсь. Навпаки, я вам дорікаю. Ну, тепер другу. Підніміть трохи.

Її близькість приводила його до божевілля, і він устами доторкнувся до маленького пальчика, до того самого, що через нього Фрона поцілувала була Курбертена.

Фрона не відсахнулася, але обличчя її спалахнуло, і вона затремтіла,— так як лише раз у житті тремтіла.

— Ви зловживаєте своїм добрим вчинком,— кинула вона докір.

— Ну то я одержу вдвічі більше.

— Не робіть цього,— попросила вона.

— А то чому? На морі є такий звичай, що, коли корабель тоне, то випивають на ньому все вино. Становище моє тепер таке, що я маю право...

— Але...

— Але що, міс Недотика?

— Ви ж знаєте, що я не заслуговую на таке прізвисько. Коли б не одна особа, то тепер...

Він зав'язав останнього вузла й пустив її ногу.

— А щоб йому чорт, отому Сент-Вінсентові! Ходімо!

— На вашому місці я теж би так учинила,— засміялася вона, беручись за свій кінець човна.— Як ви, одначе, змінилися, Вансе. Ви не той чоловік, що я бачила, коли йшла від Даї. Ви, між іншим, не вміли тоді лаятись.

— Я став не той, дякувати богові та вам. Але мені здається, що я за вас чесніший. Я свої погляди переводжу в життя.

— Це несправедливо, ви самі добре знаєте. Ви занадто багато хочете взяти з цих обставин...

— Тільки маленького пальчика!

— А може, й справді ви мене любите, як старший брат? Ну тоді можете, коли вже вам так хочеться...

— Мовчіть! — різко перебив він,— бо я зроблю дурницю!

— Перецілуєте всі мої пальці? — додала Фрона.

Він бовкнув щось невиразне, і розмова урвалася. Підіймаючись угору, вони обоє захекалися й весь час мовчали, аж поки рушили вниз останнім схилом до чистої води, де на них чекав Макферсон.

— Дел ненавидить Сент-Вінсента,— рішуче промовила Фрона.— А за що?

— Здається, що так.— Корліс допитливо поглянув на Фрону.— І куди тільки не йде, скрізь він із собою носить якусь стару російську книжку. Сам її прочитати не може, але вважає чомусь, що вона стане для Сент-Вінсента Немезідою. І знаєте, Фроно, він такий у цьому переконаний, що й я починаю йому вірити. Не знаю, чи я до вас прийду, чи ви до мене, але...

Випустивши човна, вона голосно засміялася. Він образився, і гаряча барва залила йому обличчя.

— Якщо я... — почав він.

— Пусте! — сміялася вона.— Не кажіть дурниць. А головне, не прибирайте такої поважної міни. Це зараз вам не до лиця. Волосся у вас розпатлане, за поясом ножака, самі голі по пояс — достеменний морський пірат, що стає до бою. Будьте грізні, люті, насуплюйте брови, лайтеся,— що хочете, але не будьте тільки таким поважним. Шкода, що не маю з собою фотоапарата! На старості літ я могла б тоді хвалитись: «Гляньте, друзі мої милі! Це Корліс, відомий дослідник Півночі. Такий вигляд він мав, коли закінчив свою славетну подорож по нетрях Аляски!»

Він докірливо показав на неї пальцем і промовив суворим голосом:

— А де ваша спідниця?

Фрона мимохіть поглянула на свої ноги. Рештки спідниці, лахміття якесь, ще теліпалися на ній, і вона заспокоїлася, хоч і почервоніла.

— Як вам не соромно!

— А ви, будь ласка, не прибирайте такої поважної міни! — засміявся він. — Правду кажучи, це тепер вам зовсім не до лиця. Коли б я мав фотоапарата...

— Та годі вже! Ходім далі, — промовила вона. — Там Томмі чекає. Маю надію, що шкура на спині у вас геть облупиться від сонця, — втішено сказала вона, коли вони з останньої крижини спустили човна на воду.

Хвилини за десять вони бралися по крижинах на згористий берег, де лежав безщасний мандрівник. Побіля нього стриміла палиця з ганчіркою. Лежав невідомий так тихо, що вони злякалися, чи не прибули запізно. Раптом він поворухнувся злегка головою й застогнав. Груба одежина на ньому порвалася в гноття, з подраних мокасинів виглядали зчорнілі, поранені ноги. Він так охляв, що скидався на голий кістяк без м'яса, — здавалося, що кістки от-от прорвуть натягнену на них шкіру. Коли Корліс взяв його за руку, шукаючи пульсу, він розплющив очі й утупився склпстим поглядом. Фрона здригнулася.

— Страшно глянути! — пробурмотів Макферсон, докторкнувшись до висохлої руки.

— Йдіть, Фроно, до човна, — промовив Корліс. — Ми з Томмі будемо його нести.

Та вона стисла уста й собі теж взялася за недужого. Хоч їм і легше стало нести, а все ж його досить потрусили, поки донесли до човна. Від руху того він навіть трохи опритомнів і, розплющивши очі, прохрипів:

— Джекоб Велс... листи... з Півдня...

Він простяг безсилу руку до пазухи. Під сорочкою на голому тілі у нього висіла шкіряна торбина з листами.

На носі й на кормі було досить місця, та Корліс, що сидів посередині, мусив ще підтримувати коліними хворого, водночас і веслюючи. «Біжу» легко одійшла від берега. Вони пливли тепер за водою, і не треба було докласти багато сили.

Фрона помітила, що руки, плечі й спина Корлісові почервоніли, як жар.

— На моє вийшло! — раділа вона, погладивши злегка його руку. — Доведеться вас помастити кольдкремом, коли повернемося.

— Гладьте, гладьте, — заохочував він, — мені дуже приємно.

Вона бризнула холодною водою на його гарячу спину, і він аж здригнувся. Томмі оглянувся на них.

— Ми сьогодні вчинили добре діло, — простодушно промовив він. — Допомогти тому, хто гине, — спасенна річ.

— А хто боявся? — засміялася Фрона.

— Що ж, — замислився він, — мені, звісно, було страшнувато, проте...

Він раптом замовк, немов скам'янів; з невимовним жахом подивився він кудись через Фронину голову. А тоді спроквола, урочисто, як годиться звертатись до бога, пробурмотів:

— Господи милосердний!

Корліс та Фрона озирнулися. Величезна крижана стіна сунула за водою. Не вмістившись у залучні річки, вона вдарилася об берег і підкпнула вгору цілу купу брил.

— Господи, господи милосердний! Попалися в пастку, як щури. — Томмі безсило опустил весло на воду.

— Веслуйте! — прошипів йому Корліс у вухо, і човен полинув вперед.

Фрона хотіла перетяти річку майже під прямим кутом і прямувала на острів Розпуття. Та коли піскувата мілина, через яку вони недавно перетягли човна, заколихалася під натиском крижаної маси в кілька мільйонів тонн, Корліс збентежено поглянув на Фрону. Дівчина всміхнулася й кивнула головою, припиняючи човна.

— Не встигнемо проскочити, — тихо промовила вона, озираючись назад, на крижану гору, що була тепер від них за яких двісті футів. — Єдине, що можемо, це плисти поперед криги, поволі звертаючи до нашого берега.

Вона ревно пильнувала за кожним дюймою, намагаючись стернувати трохи праворуч, але в той же час, щоб відстань між човном та кригою за ними не зменшувалася.

— Я більше не можу так гонити, — застогнав Томмі. А що Корліс та Фрона понуро мовчали, він знову наліг на весла.

Попереду інших пливла велика плескувата крижина, в п'ять чи шість футів завгрушки, площею в два акри. Вона пливла так швидко, потужно розриваючи хвилі, що

пообіч неї створилися заглибини в воді, як у вузькій протоці при дужій течії. Помітивши цю крижину, Томмі втратив би пам'ять, якби Корліс не здогадався, замахуючи веслом, підштовхнути його ручкою в спину.

— Вона не наздожене, — вимовила Фрона, важко дишаючи. — Чи вистачить тільки часу причалити до берега?

— Як тільки побачите зручніше місце, зараз і повертайте, — порадив Корліс. — А тоді вистрибуйте на землю й біжіть чимдуж.

— Доведеться п'ястися на крутий берег. Добре, що в мене коротка спідниця.

Крига, вдарившись об лівий берег, повернула до правого. Передня крижина сунула просто на острів Розпуття.

— Коли ви оглянетесь, я розіб'ю вам голову! — погрозився Корліс.

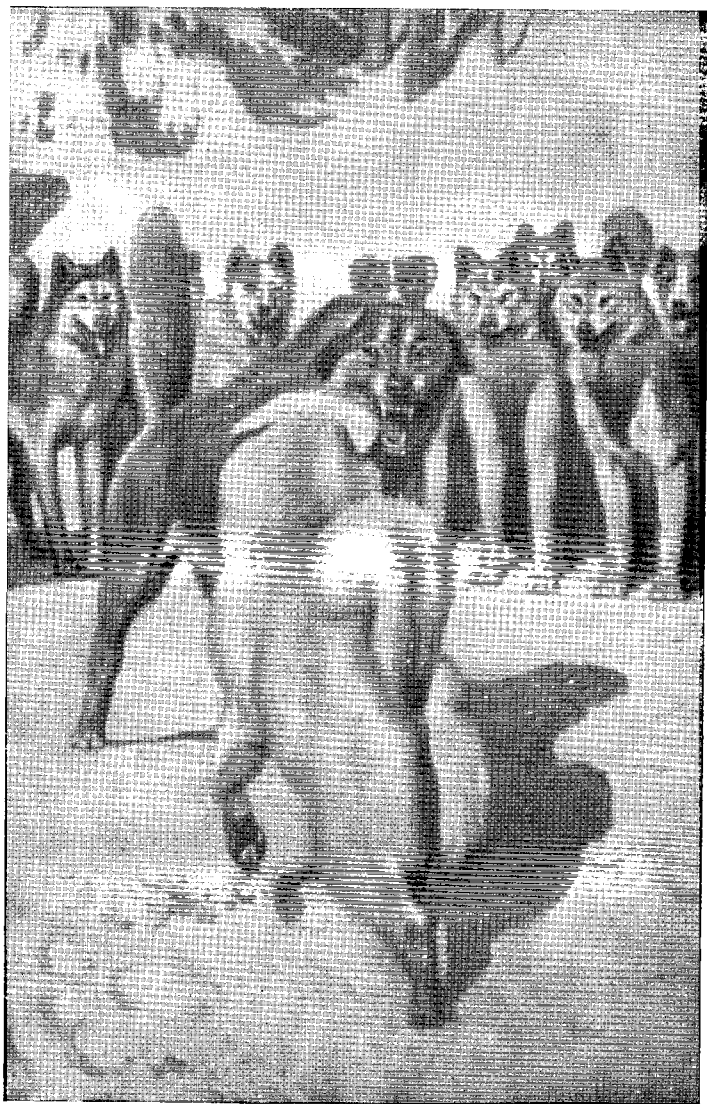
— Ой! — простогнав Томмі.

Та сам Корліс оглянувся, а також і Фрона. Величезна крижина з страшенною силою наскочила на острів, аж земля задвигтіла. М'який берег був знесений на цілих п'ятдесят футів. Кілька сосон, що росли при березі, перелякано колихнулися й упали, а над ними вирости неспокійні крижані гори. Дел Бішоп з'явився на березі, і понад цим гуркотом ледь почувся його голос: «Наддай! Наддай!» Тоді лід коло берега ворухнувся, і він відскочив назад.

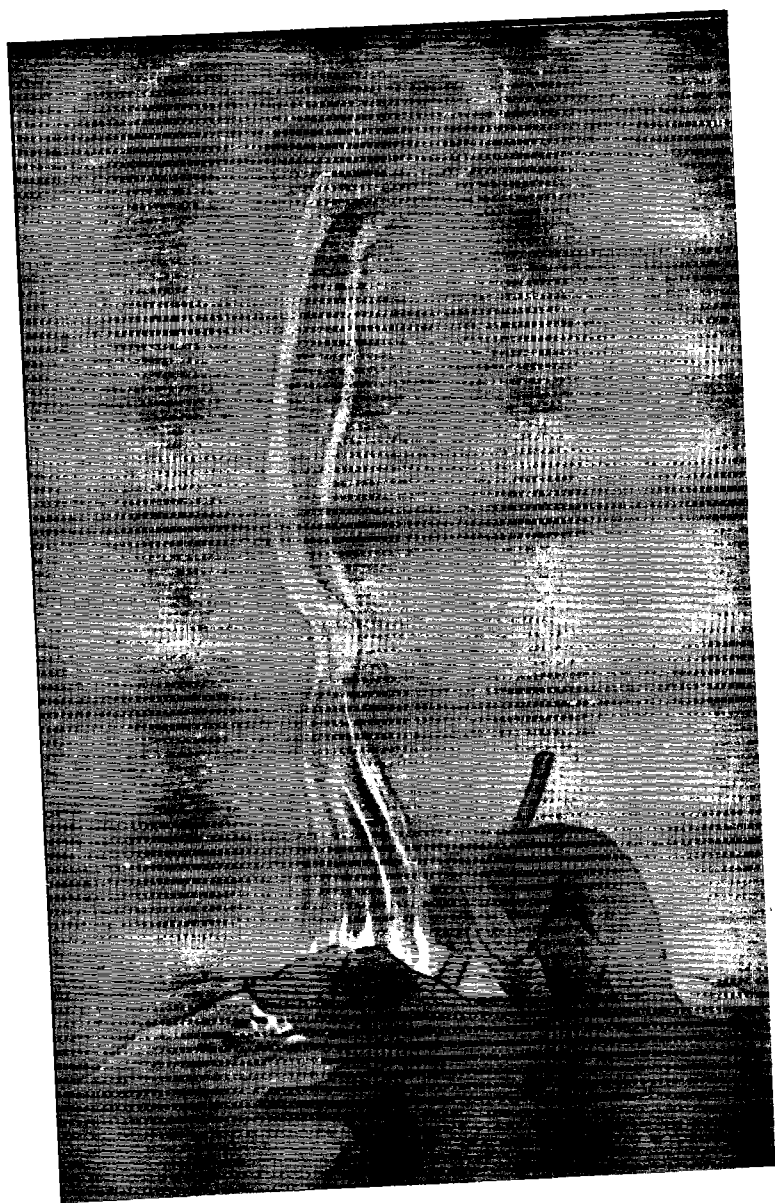
— В найближчу розколину! — хрипко крикнув Корліс.

Фрона поворушила губами, але нічого не сказала, не було сили, тільки кивнула головою. Вони вихором летіли понад іскристо-веселковою стіною, вишукуючи місце, де б можна було причалити. Але намарно об'їхали весь острів — вони лишень чули, як позад них, наскакуючи на землю, гуркоче і тріщить лід.

Проносячись повз вхід до протоки між островами Розпуття та Рубо, вони побачили розколину серед надбережної криги. «Біжу» влетіла туди, з розгону вихопилась до половини з води і стала, стукнувшись об крижину. Всі троє вистригнули з човна. Фрона та Корліс почали тягти його на берег, а Томмі, перший скочивши на землю, дбав тільки за власний порятунок. Він би й врятувався, коли б, видираючись на берег, не послизнувся та не впав. Він підвівся, але знову послизнувся й упав. Корліс, тягнучи човна за ніс, переступив через нього. Томмі хутко вхопився за планшир*. Корліс і Фрона й так насилу волокли човна, тож тепер зовсім пристали. Корліс озирнувся й крикнув

«Поклик предків», III. Худ. Ф. Гудвін.

«Поклик предків», IV. Худ. Ч. Бул.

до Томмі, щоб він пустив. Та той жалібно, наче потопельник, глянув на нього і ще дужче вчепився за човна. Позад них гримотіла крига, вони відчули, як смерть війнула на них. Корліс і Фрона розпачливо силкувалися тягти човна й Томмі заразом, та сили не вистачило, і вони обоє попадали на коліна. Раптом хворий, що лежав у човні, підвів голову й засміявся божевільним сміхом. «Щоб йому чорт!» — згукнув він і засміявся знову.

Острів Рубо похитнувся від першого удару, і лід заходив ходором у них під ногами. Фрона вхопила весло, вдарила Томмі по пальцях, і вони розчепились. Корліс миттю витяг човна на берег, а Фрона допомагала йому, підпирючи ззаду. Веселкова стіна згорнулася, як сувій паперу, і Томмі зник серед її звивин, як бджола в пелюстках пишної орхідеї.

Фрона і Корліс попадали на землю ледве живі. Раптом побачили вони над собою велетенську крижину. Здушена іншими, вона хиталась просто над їхніми головами. Фрона спробувала підвестись на ноги, але не змогла й упала навколішки, тож мусив Корліс відтягти її разом з човном убік. Вони знову попадали, але вже під деревами. Сонце світило на них крізь соснові гілки, щebetали вільшанки, цвірчали весело коники.

РОЗДІЛ XXVI

Фрона не зразу опам'яталася. Їй здавалося, що вона ще не прокинулась після довгого сну. Лежала, як упала, поклавши голову Корлісові на коліна, а він розкинувся горілиць. Сонце світило йому просто в обличчя. Вона підповзла до Корліса. Він дихав спокійно; очі були заплющені. Відчувши на собі її погляд, він розплющив очі й усміхнувся. Вона знову впала на землю, а він повернувся до неї боком. Погляди їхні зустрілися.

— Вансе!

— Що?

Вона простягла руку, він стис її. Повіки в них затремтіли і опустилися. Десять далеко-далеко шуміла річка, але для них це було наче відгомін якогось забутого світу. Вони відчували солодку притому. Золоте сонячне проміння пробивалося до них крізь живий зелений намет, і все, що жило на цій зігрітій сонцем землі, неначе співало.

Розкішним був цей супокій. Вони задрімали ще хвилини на п'ятнадцять, потім прокинулись.

Фрона підвелася й сіла.

— А я таки... злякалась, — промовила вона.

— Це не ви!

— Я боялася, що злякаюсь, — пояснила вона, поправляючи волосся.

— Нехай буде розпущене. Сьогоднішній день вартий цього.

Фрона слухняно труснула головою, і довкола обличчя засяяв вінок золотих кучерів.

— А Томмі загинув, — промовив Корліс, пригадуючи помалу, як вони мчали з кригою наввипередки.

— Правда, — відказала вона. — Я його вдарила по пальцях. Який то був жах! Але, може, хоч у човні в нас людина краща за нього. Треба, до речі, зараз нам подбати про хворого. О, гляньте! — Крізь віти дерев за яких двадцять футів од них видніла чимала хатина. — Нікого немає. Мабуть, стоїть пустою, а може, хазяї пішли куди в гості. Ви залишайтеся з хворим, Вансе, а я піду подивлюсь. У мене вигляд трохи подібніший.

Вона обійшла хатину, досить велику, як на ту місцевість, і з того боку, що до річки, знайшла двері. Вони були відчинені. Фрона зупинилася постукати, і тут їй впала в вічі незвичайна картина. Насамперед вона побачила гурт чоловіків, що, як видно, заклопотані були чимось важливим. Почувши стукіт, вони інстинктивно розступилися, і до кінця кімнати поміж людей, що стояли попліч, утворився прохід. Там, на довгих лавках, у два ряди сиділи чоловіки з серйозними, суворими обличчями, а посередині, під стіною, містився стіл. Коло нього, видимо, купчилася загальна увага.

Після ясного сонячного світла кімната здалась Фроні темною і похмурою, однак вона розгледіла за столом бородатого американця, що вдарив по столу важким дерев'яним молотком. З протилежного боку сидів Сент-Вінсент. Вона встигла помітити його змучене стражденне обличчя, перш ніж до столу присадкувато підійшов якийсь чоловік, скандінавець з вигляду.

Той, що з молотком, підніс угору праву руку й сказав проречисто:

— Ви повинні заприсягтися, що все те, що ви скажете

перед судом...— Він раптом замовк й зиркнув на сканді-навця.— Скин'йте шапку! — зарепетував він.

Чоловік скинув шапку, а інші захихотіли.

Той, що з молотком, почав знову:

— Ви повинні урочисто заприсягтися, що говоритимете перед судом саму тільки правду, і хай вам бог у цьому допоможе.

Скандінавець кивнув головою й опустив руку.

— Одну хвилинку, панове! — Фрона повільно підходила до столу, а прохід за нею змикався.

Сент-Вінсент скочив з місця, простягаючи до неї руки.

— Фроно! — крикнув він.— Фроно, я не винен!

Ці несподівані слова її приголомшили; на хвилину аж в очах у неї потьмарилося — вона бачила перед собою тільки бліді обличчя та блискучі очі. «Не винен у чому? — подумала вона, глянувши на Сент-Вінсента, що так і стояв з простягненими руками. Фрона неясно відчула, що сталося щось неприємне.— Не винен у чому?» Він міг би виявити більше стриманості, міг би почекати обвинувачення. Адже ж їй зовсім не відомо, в чому його обвинувачують.

— Знайома підсудного,— авторитетним тоном мовив чоловік з молотком.— Подайте там хто стільця!

— Одну хвилинку...— Вона підійшла до столу й сперлася на нього рукою.— Я нічого не розумію. Це щось таке несподіване...— Вона ненароком глянула на свої ноги, пообв'язувані брудними ганчірками, і згадала, що на ній коротка, рвана спідничина, лікоть вилазить з рукава, волосся розтріпане, а на щоках та на шиї позасихала липка грязюка. Вона повела рукою по обличчі, і шматок багнюки впав на землю.

— Гаразд,— промовив лагідно голова суду.— Сідайте. Ми в такому ж становищі, як і ви. Ми теж нічого не розуміємо. Але, повірте мені, ми сюди й зійшлися, щоб встановити правду. Сідайте.

Фрона піднесла руку.

— Одну хвилинку...

— Сідайте! — гаркнув голова.— Не перебивайте засідання!

Серед натовпу повстав гомін, нарікання. Голова стукнув молотком по столу, закликаючи до порядку. Та Фрона все стояла.

Коли затихло, вона звернулася до чоловіка з молотком:

— Пане голово! Це, коли не помиляюся, збори шукачів золота? (Той кивнув головою). В такому разі я, маючи рівний з іншими голос у справах нашої громади, прошу слова. Ви конче повинні мене вислухати!

— Ви порушуєте порядок, міс... міс...

— Велс,— сказало разом кілька голосів.

— Міс Велс,— закінчив голова дещо прихильніше.— На жаль, мушу вам зауважити, що ви порушуєте порядок. Прощу сідати.

— Не сяду! — відказала Фрона.— Я маю щось невідкладне сказати й тому прошу слова. А ні, то я апелюватиму до зборів.

Вона поглянула на натовп. «Дайте їй слово! Нехай каже!» — почулися голоси.

Голова поступився й жестом дав їй дозвіл.

— Пане голово, шановна громадо! Я не знаю, яку справу ви маєте розглянути, але знаю, що моя справа важливіша. Під цією хатиною лежить людина, вона, очевидно, конає з голоду. Ми перевезли її через річку. Ми вас не турбували б, але не можемо тепер повернутись на наш острів. Тій людині треба допомогти негайно.

— Двоє з тих, що ближче до дверей, підіть-но до нього,— наказав голова.— Ви, док Голідей, теж підіть з ними. Допоможіть йому, чим можна.

— Просіть перерви! — прошепотів Сент-Вінсент.

Фрона кивнула головою.

— Крім того, пане голово, прошу зробити перерву, поки влаштується з хворим.

— Не треба перерви! Провадьте далі! — почулися вигуки.

— Ну, Грегорі,— усміхнулася вона, сідаючи поруч нього.— То в чому справа?

Він міцно стиснув їй руку.

— Не вірте їм, Фроно... Вони хочуть,— щось йому здушило горло,— моєї страти.

— Як це? Заспокойтеся, розкажіть мені докладно.

— Цієї ночі...— почав він похапцем і зараз же змовк, прислухаючись до скандинавця, що перед тим давав присягу. Скандинавець розповідав, старанно підбираючи слова.

— Я враз прокинувся,— казав він,— підійшов до дверей і почув ще один постріл.

Його мову перебив смаглявий чоловік у приношеній одежині.

— Що ви тоді подумали?

— Га? — перепитав свідок. Він зніяковіло почервонів.

— Коли ви підійшли до дверей, то що спало вам на думку?

— Ага! — свідок полегшено зітхнув, обличчя йому проясніло, голос зробився певніший. — Я був без мокасинів і подумав, що страшенно холодно. — Вираз задоволення зник з його обличчя, і він щиро здивувався, почувши сміх серед присутніх. Він казав, проте, далі: — Я почув ще постріл і вибіг на дорогу...

В цю хвилину Корліс пропхався крізь натовп до Фрони, і вона вже не чула свідка.

— Що трапилося? — спитав інженер. — Щось важливе? Чи не міг би я стати в пригоді?

— Авжеж, авжеж! — Вона вдячно потисла йому руку. — Дістаньтесь як-небудь на той бік та попросіть батька прибути сюди. Скажіть йому, що з Сент-Вінсентом сталося лихо, що його обвинувачують... В чому вас обвинувачують, Грегорі?

— В душогубстві.

— В душогубстві? — здивувався Корліс.

— Так, так. Скажіть, що його обвинувачують у душогубстві, що я тут і що батько мені доконче потрібен. Та ще скажіть, щоб привіз мені яку одежину. І, Вансе, — вона потисла йому руку й швидко поглянула на нього, — не дуже... наражайтеся на небезпеку, але, коли можна, то виконайте моє прохання.

— Я все влаштую. — Він, упевнено струснувши головою, почав пробиватись до дверей.

— Хто вас обороняє? — спитала Фрона Сент-Вінсента. Він знизав плечима.

— Ніхто. Вони хотіли призначити якогось колишнього адвоката з Штатів, Біла Брауна, та я відмовився. Він тепер серед обвинувачів. Це Лінчів суд. Вони заздалегідь змовилися заповідати мені смерть.

— Я хотіла б дізнатися про все від вас.

— Але ж, Фроно, я не винен... Я...

— Тихо! — Вона поклала руку йому на плече, щоб він замовк, і всю увагу звернула на свідкові слова.

— То цей газетяр, як в'юн, вився, але ми з П'єром увіпхнули його в хатину. Він як став, то й не ворухнувся, тільки плакав...

— Хто плакав? — перепитав обвинувач.

— Він, оцей самий.— Скандінавець показав на Сент-Вінсента.— Я запалив світло. Каганець був перекинутий, але я в кишені мав свічку. Дуже добрий звичай носити свічку з собою,— поважно додав він.— А Борг, він лежав мертвий, а скво сказала, що все це зробив він, і зразу ж таки теж померла.

— Та хто саме зробив?

— Та він же, він! — Свідок знову тицьнув пальцем на Сент-Вінсента.

— Вона так сказала? — тихо спитала Фрона.

— Сказала,— так само тихо відповів Сент-Вінсент.— Це правда. Тільки я не можу зрозуміти, чому вона це казала. Була, мабуть, не при пам'яті.

Смаглявий чоловік у приношеній одежині почав допитуватися свідка про подробиці. Фрона уважно слухала. Допит, одначе, нічого нового не дав.

— Ви теж маєте право давати свідкові запитання,— звернувся голова до Сент-Вінсента.— Хочете його про що-небудь спитати?

Журналіст крутнув головою.

— Спробуйте! — наполягала Фрона.

— Яка з цього користь? — сказав він безнадійно.— Мене засуджено заздалегідь.

— Одну хвилинку, будь ласка! — гучний Фронин голос зупинив свідка, що хотів одійти.— Ви самі не знаєте, хто вчинив убивство?

Скандінавець непорозуміло витріщився на неї, неначе чекав, поки усвідомить собі її запитання.

— Ви не бачили, хто зробив це? — спитала вона знову.

— Авжеж. То він.— Скандінавець ще раз тицьнув пальцем у той самий бік.— Скво сказала, що він убив.

Всі навкруги посміхнулися.

— Але ви самі цього не бачили?

— Я чув постріли.

— Але не бачили, хто стріляв?

— Ага! Ні, не бачив, та вона казала...

— Досить. Дякую,— лагідно промовила Фрона, і свідок одійшов.

Обвинувач заглянув у свої папірці.

— П'єр Ла-Флітч! — викликав він.

Стрункий засмаглий чоловік підійшов до столу. Був він гарний на вроду, чорнявий, з промовистими жвавими очима. Погляд його, блукаючи, на хвильку зупинився на

Фроні з неприхованим замилюванням. Вона усміхнулася й злегка кивнула головою, бо він їй сподобався з першого погляду і видався навіть давно знайомим. Він теж усміхнувся, і з-під виголеної верхньої губи блиснули чудові білі зуби.

На запитання, з якими звичайно звертаються до свідків, він розповів, що має батькове ім'я і що батько його з роду франко-канадських мисливців. Мати, — він здвигнув плечима й блиснув зубами, — метиска. Народився він десь у Безплідній Землі під час полювання, а де саме, докладно не знає. Так, усі вважають його за старожитця. Він прибув сюди ще за часів Джека Макквещена, через Скелясті гори з Великого Невільничого озера.

Коли йому сказано розповісти, що він знає про цю справу, він на хвилину замислився — наче зважуючи, з чого почати.

— Навесні добре на ніч одчиняти двері, — почав він дзвінким голосом, як у флейту заграє. У мові Ла-Флітча помітний був акцент, що нагадував про його походження. — Так і я спав цієї ночі. Сплю я, як кіт. Листок спаде з дерева, вітерець подихне — все я чую; вуха мої не сплять ніколи. При першому пострілі, — він клацнув пальцями, — я кинувся до дверей.

— То був не перший постріл, — нагнувся Сент-Вінсент до Фрони.

Вона хитнула головою, не зводячи очей з Ла-Флітча, що чемно змовк на хвилину.

— Почулося ще два постріли, — вів він далі, — раз по раз: бах, бах! Це в Борговій хатині, сказав я сам до себе і побіг туди. Я думав, що то Борг убиває Белу, а це не гаразд. Бела дуже вродлива, — пояснив він з чарівною усмішкою. — Мені вона дуже подобалась. Отож я побіг. А тут Джон преться з своєї хатини, сопе, як товста корова. «Що там таке?» — питає він, а я кажу: «Не знаю». Тут щось як вискочить на нас із темряви, отак, звалило Джона з ніг і мене звалило. Ми вхопилися за нього. Чоловік. Роздягнений. Виривається, кричить: «Ай, ай, ай!» — отак! А ми не пускаємо. Він поволі змовкає. Тоді ми повставали та й кажемо йому: «Ходім назад».

— Хто ж то був?

Ла-Флітч трохи повернувся й поглянув на Сент-Вінсента.

— Кажіть далі.

— Чоловік не хотів вертатись, та ми з Джоном приму-
сили його, і він вернувся.

— Він що-небудь сказав?

— Я питав у нього, що трапилось, а він тільки плакав
та хлипав, отак: ги-ги, ги-ги, ги-ги!

— Ви не помітили по ньому нічого такого?

Ла-Флітч, не розуміючи, підвів брови.

— Нічого особливого, незвичайного?

— А, правда! Руки в нього були закривавлені.

Не звертаючи уваги на приглушений гомін, що знявся
серед натовпу, він казав далі, а виразні живі рухи нада-
вали драматизму його словам.

— Джон засвітив світло. Бела стогнала, як тюлень,
коли влучити його кулею під плавник, а Борг лежав
у кутку. Він уже не дихав. Тут Бела розплющила очі,
я глянув на неї й зрозумів, що вона впізнала мене, Ла-
Флітча. «Хто це зробив, Бело?» — запитав я. Вона безсило
повернула голову, а тоді тихо прошепотіла: «Він помер?»
Я зрозумів, що вона питає про Борга, і сказав: «Помер».
Тоді вона підвела голову, сперлась на лікоть, а очі хутко-
хутко забігали по хаті. Коли вона помітила Сент-Вінсента,
то вже й не зводила з нього очей. Потім показала паль-
цем, отак. — Ла-Флітч обернувся й тремтячим пальцем
тицьнув на Сент-Вінсента. — І вона сказала: «Він, він,
він». А я ще спитав: «Бело, хто це зробив?» А вона відка-
зала: «Він, він, він, Сент-Вінча, він зробив». І тоді, —
Ла-Флітч безсило звів голову на груди, але знову підвів
її й закінчив, блиснувши білими зубами: — вона померла.

Смагливий чоловік, Біл Браун, почав, як на справж-
ньому суді, задавати свідкові запитання. Відповіді Ла-
Флітча тільки стверджували попередні його слова. З'ясува-
лося, між іншим, що під час убивства Борга мала точити-
ся завзята боротьба. Важкий стіл був поламаний, од стіль-
ців та ліжка лишилися дрібні тріски, пічка перекинулась.

— Я такого ніколи не бачив, такої руїни, — закінчив
Ла-Флітч своє оповідання. — Ніколи.

Браун, уклонившись, здав свідка Фроні. Дівчина вдячно
всміхнулася — вона вважала за доцільне бути ввічливою
з обвинувачем. Найголовніше їй треба було виграти час,
поки приїде батько та поки вона побалакає сам на сам
з Сент-Вінсентом і про все докладно дізнається. Тому
вона без кінця питала й перепитувала Ла-Флітча. Вияс-
нила вона, однак, лише два важливі факти.

— Ви казали, що чули перший постріл, містере Ла-Флітч. Але стіни в дерев'яних хатинах досить грубі. Якби ваші двері були зачинені, то чи могли б ви почути той постріл?

Він похитав головою, однак з чорних очей його було видно, що він розуміє, до чого вона веде.

— Якби двері в Борговій хатині були зачинені, то чи ви почули б у себе постріл?

Він знову похитав головою.

— Отже, містере Ла-Флітч, коли ви кажете про перший постріл, то не про перший взагалі, а про перший з тих, що ви почули?

Він кивнув головою, і хоч Фрона одержала таку відповідь, якої хотіла, вона сама не знала, що їй може дати цей факт.

Тоді вона почала зручно доходити до другого, також важливого факту, відчуваючи при тім, що Ла-Флітч чудово розуміє її заміри.

— Ви кажете, містере Ла-Флітч, що тоді було дуже темно?

— Еге ж, дуже темно.

— Темно, кажете. Як же ви могли впізнати Джона?

— Джон, коли біжить, то страшенно тупає ногами. Я й пізнав його по тупотінню.

— А якби він не тупотів, ви б його тоді впізнали?

— Ні.

— Тоді,— Фрона вже бачила свою перемогу,— тоді з'ясуйте мені, містере Ла-Флітч, як ви могли знати, що в містера Сент-Вінсента на руках кров?

Він посміхнувся, показуючи білі як сніг зуби і на хвилинку замислився.

— Як я знав? Я почув теплу кров на його руках, нюхом почув. О! Десь далеко дим з мисливського табору, нора, де заховався трусик, лосячий слід — хіба я нюхом цього всього не почую?

Він закинув назад голову і з напруженим обличчям та заплющеними очима роздував ніздрі, показуючи, як ото все єство його скупчується в одному відчутті, в нюхові. Потім очі його розплющилися, і він у задумі поглянув на Фрону.

— Я почув запах крові на його руках. теплої, гарячої крові...

— А він може почути, він, далебі, такий! — крикнув хтось із натовпу.

Це так переконало Фрону, що вона мимохіть поглянула на Сент-Вінсентові руки й помітила якісь руді плями на фланелевій сорочці, на манжетах.

Коли Ла-Флітч відійшов од столу, Браун підступив до Фрони й подав їй руку.

— Треба ж мені познайомитися з оборонцем,— мовив він добродушливо, заглядаючи в свої папірці перед допитом другого свідка.

— А чи не вважаєте ви, що це несправедливо щодо мене? — жваво спитала вона.— Я ж не мала часу підготуватися до оборони. Я нічого не знаю в цій справі, тільки від свідків дещо й довідалася. Як ви гадаєте, містере Браун,— голос її чарував, переконував,— адже краще було б справу відкласти на завтра?

— Гм,— він задумливо подивився на годинника.— Це думка непогана. Тепер уже п'ята година, всім пора додому вечерю готувати.

Фрона мовчки подякувала йому, як це вміють часом робити жінки, і в обличчі її та очах Браун побачив куди більшу винагороду, аніж якби вона що сказала.

Він повернув на своє місце й звернувся до присутніх:

— Внаслідок наради між представниками обвинувачування та оборони, беручи до уваги пізній час та неможливість прихатцем розглянути справу, я... гм... пропоную відкласти суд на завтра, на восьму ранку.

— Перерву ухвалено! — оголосив голова і, відійшовши від столу, почав затоплювати пічку, оскільки він жив тут разом з іншими товаришами і куховарив для всіх.

РОЗДІЛ ХХVII

Фрона обернулася до Сент-Вінсента, коли всі повиходили з хатини. Він спазматично, немов потопаючи, вхопився за її руку.

— Вірте мені, Фроно! Обіцяйте, що віритимете мені! Фрона спалахнула.

— Ви збуджені,— промовила вона,— а то б ви так не казали. Але я вас не виную,— додала вона ласкавіше,— я розумію, що такий випадок може рознервувати людину.

— Я сам це бачу,— відказав він розпачливо.— Я так поводжуся, немов розум стратив, а інакше не можу — нерви в мене занадто напружені. Досить уже й того

страху, коли я побачив, як загинув Борг. А тут ще кажуть, що я його вбив, і віддали мене на суд юрби! Вибачте мені, Фроно, але я сам не свій. Я, звичайно, переконаний, що ви мені повірите.

— Розкажіть мені все, Грегорі.

— По-перше, ота жінка, Бела, збрехала. Вона мусила бути не сповна розуму, коли могла перед смертю таке сказати; і це після того, як я, наражаючись на небезпеку, боронив її та Борга. Цим тільки можна пояснити...

— Почніть з початку,— перебила вона.— Адже я нічого не знаю.

Він сів вигідніше на стільчику і, крутячи цигарку, став розповідати про те, що трапилось минулої ночі.

— Так десь о першій годині я прокинувся — хтось засвічував каганця. Я думав, що це Борг, ще й здивувався, чого то він лазить, хотів знову заснути, але щось таке, якесь передчуття, примусило мене розплющити очі. В хатині було двоє чужих людей. Обоє в масках, у шапках з навушниками, і тільки очі світилися крізь прорізи,— тим-то я не міг їх пізнати.

Я одразу зрозумів, що нам загрожує небезпека. Хвильку я лежав непорушно, розмірковуючи, що робити. Борг позичив у мене револьвера, тож зброї при мені не було. Рушниця моя висіла коло дверей. Я вирішив кинутись до неї. Та не встиг я поворухнутись, як один з тих людей повернувся в мій бік і пальнув з револьвера. Це був перший постріл — його Ла-Флітч не чув. Потім уже, як почалася боротьба, двері розчинилися, і він зміг почути наступних три постріли.

Я був так близько від злочинця і так зненацька скочив з ліжка, що він схибив. За мить ми зчепилися і попадали обидва на землю. Борг, звісно, прокинувся; тоді другий злочинець напав на нього та на Белу. Це він і вбив Борга, бо той перший весь час боровся зі мною. Ви чули, що казали свідки. З того, як все в хаті було понівечене, ви можете собі уявити, що то була за боротьба. Ми качалися по землі, били, душили один одного, чіплялися за все, що там було, поламали стіл, стільці, полиці,— все потрощили.

Який то був, Фроно, жах! Борг витрачав останні сили, Бела, сама стогнучи від ран, заступалася за нього, а я не міг їм допомогти. Нарешті, і то досить скоро, я почав посідати свого супротивника. Я перекинув його горілиць,

коліньми притис йому руки до землі і поволі душив за горло. Але тут другий, замордувавши Борга, кинувся на мене. Що я міг зробити? Їх двоє, я один! Вони загнали мене в кут, а самі повтікали.

Я тоді вже, правду кажучи, себе не тямив, бо, ледве відсапнувши, порвався за ними навздогін, не маючи ніякої зброї. Тут я й натрапив на Ла-Флітча та Джона... Далі ви знаєте. Тільки,— Сент-Вінсент, дивуючись, морщив брови,— тільки... я не можу зрозуміти, чому Бела склала на мене вину!

Він з благанням поглянув на Фрону, а вона, хоч і потисла йому співчутливо руку, мовчала, зважуючи те, що сказав він, і те, що сказали свідки. Потім помалу хитнула головою.

— Погана справа. Треба ж їх переконати...

— Присягаюся, Фроно, що я не винен. Я не святий, це так, але мої руки не в крові.

— Не забувайте, Грегорі,— лагідно сказала вона,— що не я вас судитиму. Судитимуть вас, на жаль, шукачі золота, і весь клопіт у тому, щоб їх переконати, що ви не винні. Два головні пункти обвинувачення проти вас — те, що сказала Бела перед смертю, та кров на рукаві.

— Вся хатина була залита кров'ю!— сердито вигукнув Сент-Вінсент, скочивши з місця.— Кажу вам, кров була скрізь. Як я міг не вимазатись, коли смертним боем бився за життя?! Невже ви не вірите на моє слово?..

— Заспокойтеся, Грегорі, сядьте. Ви справді як не свій. Коли б вирок залежав від мене, то, будьте певні, вас би виправдали. Але ці люди... Ви знаєте, що таке натовп, якими законами він керується. Як їх переконати, щоб вони вас пустили? Адже ж свідків у вас немає! А слова жінки при сконанні далеко більше важать, ніж присяга здорового чоловіка. Хіба ви зможете довести, з якої причини та жінка захотіла померти з неправдою на устах? Чи були в неї які підстави, щоб вас зненавидіти? Може, ви чим скривдили її або її чоловіка?

Грегорі крутнув головою.

— Ми цього, безумовно, собі не можемо з'ясувати. А шукачам золота й взагалі пояснення не потрібні. Для них і так справа цілком ясна. Нам треба їм довести, що вони помиляються. Можемо ми це зробити?

Сент-Вінсент безсило впав на стілець і голову понурив.

— Тоді я й справді пропав.

— Ні, становище не таке безнадійне. Вас не повісять. Звіртеся на мене.

— Та що ж мені робити? — питався він з розпачем.— Вони захопили владу, що захочуть, те й зроблять.

— По-перше, річка вже скресла. Це найголовніше. Губернатор та окружний суддя от-от можуть прийти, а з ними загін поліції. Вони, безумовно, тут зупиняться. Крім того, ми й самі можемо дещо зарадити. Річка розмерзлася, і, в найгіршому разі, ми зможемо втекти. Їм і на думку не спаде, що ми на це відважимося.

— Ні, ні! Немоżliво! Що ми вдіємо проти натовпу!

— Але з нами мій батько та барон Курбертен. Чотири рішучих чоловіка, усі разом можуть світ перевернути, любий Грегорі! Вірте мені, все буде гаразд.

Вона поцілувала його й погладила по голові, та знепокоєне Сент-Вінсентове обличчя не повеселішало.

Джекоб Велс ще завидна переїхав через протоку, і з ним прибули Дел, барон та Корліс. Поки Фрона переодягалася в маленькій хатині, охоче їй наданій господарями, Джекоб Велс пішов провідати хворого поштаря. Листи були остільки важливі, що Джекоб Велс перечитав їх раз і ще раз, і обличчя його спохмурніло. Але коли вернувся до Фрони, він був спокійний, як завжди. Сент-Вінсентові, що сидів під арештом у сусідній хатині, дозволили побачитись із прибульцями.

— Досить кепська справа,— сказав Джекоб Велс на відході.— Але будьте спокійні, Сент-Вінсенте. Як там вона не обернеться, поки я тут, вас не повісять. Я певен, що не ви вбили Борга. Здайтесь на мене.

— Довгий сьогодні день,— сказав Корліс, проводячи Фрону до її хатини.

— А завтра буде ще довший,— відмовила стомлено Фрона.— Мені так хочеться спати!

— Ви одважне дівча, я вами пишаюся.— Була десята година. Корліс поглянув крізь тьмянний присмерк на крижані привиддя, що безнастанно пропливали річкою.— І в цій справі я вам допомагатиму, в усьому.

— В усьому? — перепитала вона, здригнувшись в голосі.

— Коли б я був героєм мелодрами, я б сказав: «Аж до скону». Та я звичайний собі чоловік, і тому кажу ще раз — в усьому.

— Які ви добрі до мене, Вансе. Я ніколи не зможу вам відплатити...

— Годі, годі! Я нічим тут не торгую. Любов — це служіння. Так, здається?

Вона довго дивилася на нього. На обличчі її відбився лагідний подив, але разом з тим вона відчула якусь ніяковість. Де взялося це почуття, вона сама не знала. Сьогоднішні події і все, що трапилось, відколи вони познайомились, — усе це промайнуло перед її очима.

— Ви вірите в щирі дружбу? — спитала Фрона на-решті. — Я сподіваюсь, що така дружба завжди буде між нами. Світла, чиста приязнь добрих товаришів. — Кажучи це, Фрона відчувала, що її слова не зовсім відповідають її почуттям та бажанням. І коли він, не згоджуючись, крутнув головою, вона відчула в собі якесь легке, радісне й незбагненше тремтіння.

— Добрі товариші? — запитав він. — Ви ж знаєте, що я вас кохаю!

— Знаю, — одказала вона стиха.

— Ви, мабуть, кепсько розумієтесь на чоловічій вдачі. Повірте мені, що ми не такі, як ви думаєте. Добрі товариші! Прийти до вас погрітися з морозу? Гаразд! Але прийти, як там уже гріється інший? Ні. Коли ми приятелі, то я повинен радіти з вашого щастя. Але уявіть собі хоч на хвилину, як міг би я бачити вас з дитиною від другого на руках, з дитиною, що могла б бути моєю, а тепер дивиться на мене його очима, усміхається до мене його усмішкою? Чи ж думаєте ви, що я радітиму з вашої радості? Ні, ні. Кохання не може жити поруч з дружбою.

Фрона поклала руку йому на плече.

— Ви вважаєте, що я помиляюсь? — запитав він, вражений чудним виразом на її обличчі.

Вона тихенько плакала.

— Ви змучені, стомилися. На добраніч! Лягайте спати!

— Ні, ні, не йдіть, зачекайте хвилинку. Ні, ні. Я казна-що кажу, я справді стомилася. Але слухайте, Вансе. Завтра нам доведеться зробити дуже багато. Ми повинні скласти певний план. Зайдіть до нас. Там радяться батько з Курбертенем, і коли трапиться так, як ми того боїмося, то нам чотирьом доведеться здійснити велику справу.

— Досить фантастично, — зауважив Джекоб Велс, коли Фрона коротко виклала свій проект і розподілила між ними обов'язки. — Може, одначе, вдатися, бо нікому таке й на думку не спаде.

— Державний переворот! — вигукнув барон. — Чудово!

В мене душа горить від самої тільки думки! Руки вгору! — вересну я страшним голосом... А що, як вони не погіднімають рук? — запитав він раптом у Джекоба Велса.

— Тоді стріляйте. Якщо зброя у вас в руці, не давайтесь залякати себе, бароне. Інакше не буде добра, — так кажуть досвідчені люди.

— А ви, Корлісе, вартуватимете коло «Біжу», — мовила Фрона. — Батько думає, що завтра на річці буде мало криги, якщо тільки вона ніде не зіб'ється. Ви повинні бути наготові з човном при березі, проти хатини. Ви, звісно, не знатимете, що там робиться, але, побачивши, що Сент-Вінсент тікає, миттю сядете з ним у човен і просто до Доусона! Тож тепер і попрощаймося, бо завтра рано, певно, буде ніколи.

— Держіться лівої протоки аж до повороту, — порадив Джекоб Велс. — Тоді звернете праворуч і попливете за водою. А тепер спати! До Доусона сімдесят миль, і ви повинні прибути туди за одним махом.

РОЗДІЛ XXVIII

Джекоба Велса шукачі золота вислухали з великою пошаною. Він почав їх переконувати, що це незаконні збори. Ті часи, — казав він, — коли в країні не було жодних законів і коли такі збори вважалися за річ нормальну, давно минули. Тепер тут встановлено певні закони, і закони справедливі. Уряд королеви довів, що він своїми засобами може підтримувати цілковитий порядок у країні, отож перебирати на себе його функції — це значить вертатися до колишньої темряви. Такі вчинки слід уважати за злочин, не інакше. Далі він коротко й стримано сказав, що, коли справа набуде серйозного характеру, він вживе найрішучіших заходів, щоб притягти кожного з них до відповідальності. Наприкінці він запропонував зборам передати арештованого до окружного суду. Цю пропозицію одностайно відкинуто.

— От бачите, — сказав Сент-Вінсент до Фрони. — Нема надії.

— Є. Послухайте! — І Фрона похапцем розповіла йому, що вони вирішили зробити.

— Це божевільна спроба! — відказав він, вислухавши. Він був занадто пригнічений, щоб поділяти Фронин запал.

— Відмовитись від цієї спроби — значить піти на шибе-

ницю, — не стерпіла Фрона. — Хіба ви не думаєте боротись до кінця?

— Чому ні, — глухо відповів Сент-Вінсент.

Першими свідками були два шведи. Вони розповіли про випадок з коритом, про те, як Борг тоді розлютився. Сам по собі випадок був незначний, та коли його розглядати в зв'язку з наступними подіями, він набував одразу великого значення. Уява легко могла домалювати низку подій, що мали призвести до трагічного кінця. Головну роль тут відіграло не те, що говорилося, а те, що не договорювалося. Всі вони, вроджені від жінки, і найубогіші на розум з них, досить знали життя, щоб збагнути, що цей звичайний незначний випадок має тільки одне пояснення. Поки промовляли свідки, не один з присутніх хитав головою в задумі, не один шепотів сусідові на вухо про свої домисли.

Шість свідків один по одному швидко пройшли перед судом. Всі вони пильно обшукали те місце, де трапилась подія, обшукали весь острів, і всі в один голос твердили, що ніде не завважено слідів тих двох злочинців, про яких казав Сент-Вінсент.

Фрона дуже здивувалася, побачивши, що й Дел Бішоп виступив за свідка. Вона знала, що той не любить Сент-Вінсента, але не могла собі уявити, що він може знати в цій справі.

Коли Бішоп склав присягу, сказав про свій вік та національність, Біл Браун спитав, яка в нього професія.

— Шукач золота; працюю одинаком, — відказав задержувато Дел, оглянувши присутніх похмурим поглядом.

Річ у тому, що майже всі шукачі золота працюють звичайно гуртами, бо не вірять, щоб одинцем можна було чого роздобутися.

— Одинак! — пхикнув якийсь чоловік патріархального вигляду, в червоній сорочці. Свої перші ночовки з піском він промив у Каліфорнії ще на початку п'ятдесятих років.

— Еге ж, — ствердив Дел Бішоп.

— Скажи-но, юначе, — мовив той самий патріарх, — ти хочеш нас запевнити, що завше працював сам-один?

— Еге ж.

— Не повірю! — Старий зневажливо знизав плечима. Бішоп закашлявся і раптом підніс голову.

— Пане голово, я маю щось сказати. Я не хочу зневажати суду, а кажу тільки, без зайвого, що, коли скінчиться засідання, наб'ю пику кожному, хто дозволить собі сміятися з мене. Зрозуміли?

— Ви порушуєте порядок! — завважив голова, стукнувши по столу молотком.

— Я їй вам дам по пиці! — крикнув Дел, підступаючи ближче.— Гарно ви глядите порядку! Чи я працюю один, чи ні, це до справи зовсім не тичеться. Ви не маєте права давати дозвіл на такі йолопські запитання. Я вам покажу, мурмило таке!

— Це ще побачимо! — Голова почервонів, ударив молотком об стіл і скочив з місця.

Дел підступив ще ближче, але тут Біл Браун кинувся їх розбороняти.

— До порядку, панове, до порядку,— благав він.— Тепер не час для таких неподобних вибриків. Згадайте, що між нами жінки.

Супротивники, щось бурмочучи, розійшлися, і Біл Браун розпочав допит.

— Містере Бішоп, нам відомо, що ви добре знайомі з підсудним. Ми просимо вас сказати перед судом, що ви знаєте про його вдачу.

Посмішка розійшлася по всьому Бішоповому обличчю.

— По-перше, він страшенно пальоний...

— Зачекайте! Я цього не попусти! — Сент-Вінсент схопився, тремтячи з гніву.— Я не дозволю так гратися з моїм життям! Ви допускаєте, щоб якийсь божевільний, що я його тільки раз у житті бачив, свідчив про мою вдачу!..

Дел обернувся до нього.

— То ви, значить, мене не знаєте, Грегорі Сент-Вінсенте?

— Ні,— холодно відказав Сент-Вінсент.— Я вас, товаришу, не знаю.

— Який я вам товариш! — люто скрикнув Дел.

Та Вінсент, не звертаючи на нього уваги, промовив до натовпу:

— Я бачив цього чоловіка раз колись давно і оце ще випадково зустрівся в Доусоні.

— Ви зараз мене згадаєте. Помовчте-но хвилину,— на-смішкувато сказав Дел.— Я прибув сюди з ним разом у вісімдесят четвертому році.

Сент-Вінсент, раптом зацікавившись, став до нього придивлятися.

— А так, містере Грегорі Сент-Вінсент. Ви начебто починаєте дещо пригадувати! Тоді я мав вуса, а звали мене Браун, Джо Браун.

Він злісно посміхнувся, а журналіст, здавалося, зовсім перестав цікавитись його словами.

— Це правда, Грегорі? — спитала тихо Фрона.

— Щось наче пригадую, — тихо бурмотів він. — Не знаю... Ні. Нісенітниця якась! Той чоловік помер.

— Ви кажете, у вісімдесят четвертому році, містере Бішоп? — перепитав Біл Браун.

— Так, у вісімдесят четвертому. Він писав тоді для газет і мав мандрувати довкола світу через Аляску й Сибір. А я в Сітці втік тоді з китобійного судна — через що й назвався Брауном — і найнявся до нього за сорок монет у місяць та ще харчі й таке інше. Та ось він зі мною посварився...

Серед присутніх почувся тихий сміх, що дедалі дужчав, — посміхнулися навіть Фрона й сам Дел. Один тільки Вінсент не сміявся.

— Крім того, він посварився зі старим Енді в Даї, з Джорджем, ватагом чілкутів, з агентом у Пеллі та ще багато де з ким. Через нього в нас безнастанно траплялися непорозуміння, за жінок особливо. Він скрізь до них підсипається...

— Пане голово, я протестую! — промовила Фрона, підвівшись. Обличчя в неї було зовсім спокійне і вся вона стримана. — Зовсім зайве заводити річ про любовні пригоди містера Сент-Вінсента. В цьому зовсім нема потреби. Та й хто з вас безгрішний у цьому, щоб правильно тут розібратись? Отже, я вимагаю, щоб обвинувачення обмежувалося тільки тим, що стосується справи.

Біл Браун, самовдоволено посміхаючись, підвівся з місця.

— Пане голово, ми охоче пристаємо на думку оборонця. Але все, про що тут говорилося, стосується якраз справи й має велике значення. Ми й надалі керуватимемось цією вимогою. Містер Бішоп — наш головний свідок, і його свідчення має для нас дуже велику вагу. Треба взяти до уваги, що прямих доказів на Сент-Вінсента ми не маємо. Ніхто з нас не бачив, хто саме вбив Джона Борга. У наших руках тільки побічні докази. Тому нам необхідно з'ясувати мотиви злочину, а задля цього ми повинні знати

вдачу підсудного. І ми маємо намір це зробити. Ми маємо намір показати, як цей бабій і розпусник дійшов до такого страшного злочину, що аж заважив своєю головою. Ми маємо намір показати, що в його словах нема й крихітки правди, що він брехун, яких мало, що його товариші не повинні вірити жодному слову з того, що він тут, перед судом, казатиме. Ми маємо намір усе це з'ясувати, звести докупи, доплітаючи ниточку до ниточки, аж поки сплетемо мотуз, досить довгий і досить міцний, щоб на ньому він завис ще сьогодні до ночі. Зважаючи на все це, я прошу, пане голово, дати свідкові можливість продовжити.

Голова розв'язав питання не на Фронину користь. Апеляція її до зборів теж була відхилена.

Біл Браун кивнув на Дела, щоб провадив далі.

— Як я вже казав, у нас із ним завше траплялися непорозуміння. Мені, наприклад, дуже не щастить на воді, проте все життя доводиться мати з нею діло, — так уже мені, мабуть, на роду написано. І що більше я коло неї ходжу, то менше тямлю, як до неї приступитися. Це відоме було й Сент-Вінсентові. Сам він добре вмів обходитися з веслом, одначе змусив мене одного переплисти Квадратовий яр, а сам пішов берегом. І ось наслідки: човен перекинувся, пропала половина причандалля та весь тютюн, а він ще й склав на мене всю вину. Невдовзі після того він на Ле-Баржі завів якусь рахубу із стіками, і ми обидва ледве тоді не загинули.

— А як саме це трапилось? — запитав Біл Браун.

— Та все через одну гарненьку індіанку, що занадто прихильно поглянула на нього. Коли ми перебули оту біду, я прочитав йому лекцію про жінок взагалі, і про індіанок зокрема, і він пообіцяв надалі шануватись. А потім знову завівся з племенем Малого Лосося. Тільки хитро — я й не знав нічого. Аж потім здогадався. Він щось почав плутати, буцімто посварився з їхнім чаклуном. Ну, а як із чаклуном, то, звісно, також за жінку. Я почав йому вичитувати, як батько синові, а він неначе осканьків. Довелося вивести його на берег та трохи провітрити. Тоді він чогось засумував; повеселішав, аж коли ми добулися до верхів'я Оленячої річки — там сиваші ловили лососів. Він, як виявилось, був увесь час на мене сердитий, ладен був зі світу мене звести.

Що й казати, до жінок він меткий. Тільки свисне, вони

так і лащатся до нього, як пудики. Має такий хист,— ніде правди діти. Отже, там, серед сивашів, була одна напрочуд гарна, тільки презлюща індіанка. Кращої з-поміж них я не бачив, хіба тільки Бела. Ну, він, мабуть, з нею і знюхався, бо дуже довго щось валандався в таборі. Знаючи, який він ласий до жінок...

— Годі, містере Бішоп,— перепинив його голова. Він весь час придивлявся до Фрони, але на її непорушному, немов кам'яному обличчі, не міг нічого помітити. Тоді він глянув на її руку, що весь час нервово то стулялася, то розтулялася і виказувала те, що крило обличчя.— Годі, містере Бішоп, буде з нас тих індіанок.

— Будь ласка, дозвольте йому закінчити,— лагідно промовила Фрона.— Він, певне, має сказати щось важливе.

— Отож ви знаєте, про що я казатиму? — сердито звернувся Дел до голови.— Не знаєте? Ну, то й заткніть пельку. Я ще головного не сказав.

Біл Браун налаштувався вже знов розбороняти, але голова стримався, і Бішоп повів далі.

— Я б давно вже закінчив про індіанок, зальоти й таке інше, якби мене не перебивали. Як я вже казав, він гострив на мене зуби, хотів мене здихатись. От я й не зоглядівся, як він мене тарахнув прикладом по голові, а сам за свою індіанку, на човен та й ходу! Ви самі знаєте, що тоді було вісімдесят четвертого року на Юконі. Отож я залишився один, як палець, без їжі, без нічого, за тисячу миль від людського житла. На превелику силу я тоді вибрався звідти, а як, то багато розказувати. Йому теж пощастило. Ви всі, мабуть, чули про пригоди в Сибіру? Так от...— Він багатозначно помовчав.— Я дещо про це знаю.

Він засунув руку в простору кишеню свого макіно й витяг звідти заяложену книжку в шкурятній оправі, старовинну, як видно.

— Я нагібав її в дружини старого Піта Віпла, того, що з Ельдорадо. Тут пишеться про її двоюрідного діда чи прадіда, не знаю добре. Коли хто з вас уміє читати поросійському, то ми зараз почуємо про те, як-то він мандрував по Сибіру. А як ніхто не вміє...

— Курбертен! Він може прочитати! — крикнув хтось з натовпу.

Всі розступилися, пропускаючи француза. Він трохи опинаяся, та його силоміць виштовхнули наперед.

— Ви знаєте російську? — спитався Дел.

— Знаю, тільки дуже погано, — відмовлявся Курбертен. — Знав колись, а тепер забув.

— Шкварте! Ми критикувати не будемо!

— Та я...

— Читайте, — наказав голова.

Дел всунув йому в руки книжку, розгорнену на першій зжовклій сторінці.

— Я чортзна-скільки ждав, щоб нагодився такий, як оце ви, — радісно казав він до барона. — Тепер од мене не викрутитесь. Смаліть!

Курбертен почав, затинаючись:

— *«Щоденник отця Яконського, що містить короткий опис його життя в бенедиктинському монастирі в Обідорську та докладно трактує про його надзвичайні пригоди в Сибіру, серед людей Оленячого племені».*

Барон одвів очі від книжки, чекаючи дальшої вказівки.

— А коли її надруковано? — спитав Дел.

— 1807 року в Варшаві.

Бішоп гордовито поглянув на всіх.

— Ви чуєте? Запамятайте! 1807 рік! Щоб не забули!

Барон почав читати вступ:

— *«Все це сталося через Тамерлана»*, — він мимохить перекладав ці слова знайомим йому зворотом.

Фрона зблідла вже з перших слів і не могла заспокоїтись за весь час читання. Раз вона потайки глянула на батька й зраділа, що той одвернувся в другий бік, — вона не могла б у ту хвилину знести його погляду. На Вінсента Фрона не дивилась, хоч і відчувала, що той за нею стежить; він міг бачити тільки її бліде, без виразу обличчя.

— *«Коли Тамерлан з вогнем і мечем пройшов по Східній Азії, залишаючи за собою криваві річки, освітлюючи шлях пожежами, — повільно читав Курбертен, — тоді гинули держави, міста лежали руїнами, а племена розпорошувалися по світу, як... як зоряний пил. Силу люду було розкинуто по землі. Рятуючись від переможців... ні, ні — від жорстокостей переможців, утікачі засягнули глибоко в Сибір, прямуючи на північ та на схід, і тому вздовж полярного узбережжя осіла ціла низка монгольських племен...»*

— Перегорніть кілька сторінок, — порадив Біл Браун. — Читайте уривки. Не будемо ж ми сидіти так до світу.

— *«При березі там живуть ескімоси, люди життєрадісні й сумирні. Вони називають себе укіліон, тобто поморяни. Я купив у них собак та харчів. Вони залежні від чо-чуенів,*

що живуть у глибині країни і називаються оленячими людьми. Чо-чуени — дике й войовниче плем'я. Коли я одійшов од берега, вони наскочили на мене, відібрали все моє добро, а мене зробили невільником...» — Барон перегорнув кілька сторінок. — «Я домігся, що вони дозволили мені сидіти між своїх старшин, та від того я не став вільніший. Вони занадто шанували мою мудрість, щоб розлучитися зі мною... Старий Пі-Юн був великий ватаг, і ухвалено було, що я повинен одружитися з його дочкою Ільсвунгою. Ільсвунга була брудним створінням. Вона ніколи не вмивалася, та ще й вдачу мала погану... Я одружився з нею, але тільки звався її чоловіком. Вона поскаржилася батькові, старому Пі-Юнові, і той страшенно розлютався. Між племенами почалися чвари. Та, зрештою, я набув ще більшої могутності, ніж перше, все хитроцями та спритністю. І Ільсвунга перестала скаржитись, бо я навчив її розкладати пасьянс та ще багато дечого іншого».

— Досить? — запитав Курбертен.

— Так. Годі, — відказав Біл Браун. — Одну хвилиночку! Скажіть, будь ласка, ще раз дату видання.

— 1807 рік, Варшава.

— Зачекайте, бароне, — промовив Дел Бішоп. — Тепер, коли ви стоїте перед судом, як свідок, я ще дещо запитаю у вас. — Він обернувся до зборів. — Панове, ви всі дещо чули про пригоди підсудного в Сибіру. Ви, мабуть, звернули увагу на дивну схожість його пригод з тими, про які писав щось близько ста літ тому отець Яконський. Я гадаю, тепер у вас немає сумніву, що все те він запозичив у Яконського. Але я хочу довести, що тут не тільки запозичення. Підсудний заїхав мене рупницею на Оленячій річці у вісімдесят восьмому році. Восени вісімдесят восьмого року він був у Сент-Майклі, по дорозі до Сибіру. В вісімдесят дев'ятому та дев'яностому він буцімто штука-рив у Сибіру. В дев'яносто першому він вигулькнув у Фріско вже лицарем-переможцем. А тепер побачимо, чи не стане нам француз у пригоді.

— Ви були в Японії? — спитав Дел у Курбертена.

Курбертен, що весь час стежив за датами, хутко підрахував і щиро здивувався. Він поглядом просив у Фрони допомоги, та вона мовчала.

— Був, — одказав він нарешті.

— Ви бачилися там з підсудним?

— Так.

— В якому році?

Всі посунулися наперед, щоб почути відповідь.

— В 1889 році,— спроквола промовив барон.

— Як же це могло статися? — лагідно спитав Дел.—
Адже підсудний був тоді в Сибіру!

Курбертен тільки знизав плечима — не моє, мовляв,
діло — і відійшов від столу.

Непередбачено суд ухвалив перерву на кілька хвилин,
і всі присутні почали збуджено перешіптуватися, похи-
туючи головами.

— Все це брехня! — Сент-Вінсент нахилився до самого
вуха Фрони, а вона наче й не чула.— Несприятливий збіг
обставин, але я можу все з'ясувати.

Фронине обличчя немов скам'яніло. Голова дав слово
Сент-Вінсентові. Фрона обернулася до батька. Очі дівчини
зайшли сльозами, коли той приторкнувся її руки.

— Може, хочеш обличити всю цю справу? — спитав
Велс нерішуче.

Фрона мовчки похитала головою.

Почав говорити Сент-Вінсент. Це була та сама історія,
що їй він розповідав, тільки детальніше розказана. Ніщо
в ній не суперечило свідченням Ла-Флітча та Джона.

Випадок з коритом справді був, але ж тут з його боку
була звичайна тільки гречність. Джон Борг розлюту-
вався не знати чого. Белу вбито з його револьвера; але
цього револьвера Борг позичив у нього за кілька день пе-
ред тим і не повернув. Щодо Белиних слів, то тут він
нічого сказати не може. Він ніяк не зрозуміє, чому вопа
зважилась вмирати з неправдою на устах. Він ніколи ні
в чому перед нею не завинив, ні на макове зерно. Отже,
тут про помсту нема чого балакати. Свідчення Бішопове?
Не варто про нього й згадувати, брехня цілковита, зручно
підмальована правдою. Цей чоловік їздив справді з ним
на Аляску у 88 році, але все, що нібито там з ним ста-
лося, — неправда, лукавий підступ. З бароном, нарешті,
трапилася тільки маленька помилка в датах — ото й усе.

Коли Біл Браун почав допитувати Сент-Вінсента, ви-
явилась цікава подробиця. Підсудний казав, що між ним
та таємничими вбивцями точилася запекла боротьба. «Як-
що це справді так,— сказав Браун,— то чим можете пояс-
нити, що на вас немає ніяких ушкоджень? Тіло Боргове
страшенно побите, подряпане, а як же ви так вискочили?»

Сент-Вінсент не міг цього пояснити; казав тільки, що

болить йому й ломить усе тіло. Та справа зовсім не в тому. Факт, що він не вбивав Борга та Белу, це вже він твердо знає.

Фрона вдалася до зборів з чулою промовою. Життя людське, мовила вона, то святощі. Вона звернула увагу на непевність та хисткість побічних доказів, на право винуваченого, коли виникають сумніви щодо справи. Потім, перейшовши до свідчень, вона відкинула все зайве, непотрібне, намагаючись додержуватись тільки фактів. По-перше, доводила вона, чим можна мотивувати вбивство? Таких мотивів не знайдено! А коли так, то базуватись на непевних доказах свідчило б про занадто низький рівень розумових здібностей присутніх. Але вона добре переконана в їхній порядності та розважності й певна, що такі дрібнички не матимуть впливу на вирок.

Тепер про окремі пункти обвинувачення. Зовсім не доведено, що Сент-Вінсент знався з Белою. Не доведено й того, що він коли-небудь цього домагався, бо коли дивитися безсторонньо, то випадок з корнтом — єдиний доказ, що на нього посилаються свідки, — просто тільки смішний і доводить, як звичайну ввічливість джентльмена може хибно зрозуміти несамовитий, дикий чоловік. Тут вона цілком покладається на присутніх, на здоровий їх розум. Дурнів тут немає.

Пробувано довести, що в підсудного погана вдача. Щодо Борга — цього не треба й доводити. Всім відомо, як часом приступало до нього — тоді йому не було впину. Про його запальність і приказку тут склали. Через неї одсахнулися від нього товариші, через неї він мав багато ворогів. Отже, дуже можливо, що ті незнайомі люди в масках якраз і були його вороги. Чого між ними постала ворожнеча, цього вона не скаже. Нехай судді самі подумують, чи не могло знайтися по всій Алясці двоє людей, яким Джон Борг так насолив, що вони наважилися на вбивство.

Свідки казали, що ніде не знайдено сліду тих людей. Та вони не згадали про те, що так само не було Сент-Вінсентових, Ла-Флітчевих та Джонових слідів. Не варт про це навіть згадувати. Всі й так розуміють, що ніде не збереглося сліду від того, що Сент-Вінсент вибіг з хатини на дорогу і повернувся з Ла-Флітчем та тим другим. Кожен знає, що від м'яких мокасинів на втертій стежці сліду не буде. Якби навіть річка не розмерзлася, то й тоді не можна було б знайти місця, де вбивці її переходили.

Ла-Флітч, почувши ці слова, притакнув головою. Фрона провадила далі:

— Обвинувачення ґрунтується на тому, що в Сент-Вінсента були закривавлені руки. Коли б тоді хто глянув на ноги містера Ла-Флітча, то й на них побачив би кров. Це, одначе, не доводить, що він ту кров пролив.

Містер Браун звернув увагу на той факт, що в підсудного не залишилося на тілі жодних слідів боротьби. Фрона дуже йому за це вдячна. Коли оглядали Боргове тіло, то виявилось, що воно страшенно збите, понівечене. Але ж Борґ був значно вищий, дужчий, важчий за Сент-Вінсента. Коли справді вбив його Сент-Вінсент, то він, не інакше, мусив би довго з ним боротися, поки так понівечив. Чому ж на ньому й знаку немає? Цей момент треба взяти під увагу.

Тепер ще одне. Чого було Сент-Вінсентові бігти вниз стежкою? Не могло статися, щоб він, забивши людину, побіг, не вдягаючись і не приготувавшись до втечі, просто до інших хатин. Зате легко припустити, що він кинувся навздогін за тими душогубами. Змучений, схвильований, він біг наосліп стежкою.

Всі висновки її були надзвичайно логічні й послідовні. Коли вона закінчила, почувлися гучні оплески. Фрона, проте, була незадоволена, навіть ображена. Вона відчувала, що оплески даруються їй скорше як жінці, а не як оборонці Сент-Вінсента.

Біл Браун, якому з темними справами не первина була, вмів наслухатися до настрою юрби, і то не без користі, а в разі чого вдавався і до казуїстики. При тім ще ставала йому в пригоді власна дотепність. Він хутко звів нанівець таємничих замаскованих людей, назвавши їх «міфічними істотами». Вони не могли б утекти з острова за дві-три години перед тим, як мала скресати крига. Нікого з тутешніх мешканців підсудний не обвинувачує — всі вони, крім нього самого, можуть довести своє алібі.

Можливо, що Сент-Вінсент був тоді схвильований, коли біг дорогою просто на Ла-Флітча та Джона, хоч, здається, й міг він звикнути до всього, мандруючи по Сибіру. Та не в тому річ. Напевно можна сказати, що він тоді справді був сам не свій, в істеричному майже стані, а за таких обставин убивця біжить без пам'яті світ за очі. Такі випадки траплялися не раз. Часто злочинець мимохіть сам себе виказує.

Торкнувшись взаємин між Боргом, Белою та Сент-Вінсентом, Браун спритно скористався загальним упередженням своїх слухачів. Він не дотримувався тут фактів: оперував більше сентиментальними фразами загального змісту. Визнавав він, що на самих лише побічних доказах не можна ґрунтувати обвинувачення. Та ніхто від суду цього й не вимагає. Вони лише спричиняються до того, що зникає сумнів щодо злочинця. І він певен, що, переглянувши та згрупувавши ці докази, вони дійдуть мети.

— І нарешті,— сказав Браун,— ви не можете не взяти до уваги останні Бєліні слова. Ми нічого докладно не знали. Ми блукали в темряві навпомацки, хапалися за дрібниці, за найменші вказівки, щоб з'ясувати собі всю картину. Але, панове,— тут Браун примовк, пильно приглядаючись до слухачів,— Бєла знала всю правду. Це вже не побічні докази! Важко, уривчасто дихаючи, кров'ю підпливаючи, з пригаслим поглядом, вона правду сказала. Одходячи у вічну темряву, відчуваючи, що смерть простягає до неї холодну руку, вона через силу підвелась, показала тремтячим пальцем на підсудного й вимовила: «Він, він, він! Сент-Вінча це зробив!»

Браун ще грізно показував пальцем на Сент-Вінсента, коли той, хитаючись, вставав з місця. Обличчя в нього було якесь сіре, він ніби одразу постарівся. «Боягуз! Боягуз!» — голосно шепотіли навкруги, так, щоб він міг чути. Він кілька разів провів язиком по пересохлих губах, намагаючись вимовити хоч слово.

— Я вже сказав,— прохрипів він нарешті,— що я не винен. Богом свідчуся, не винен! — Він не міг відірвати очей від Джона Шведа й замовк, розгубивши думки.— Не винен я... не винен... Я... не винен...

Здавалося, що він, побачивши Джонове обличчя, про щось тяжко замислився. Фрона взяла його за руку й посадила обережно на місце.

— Таємне голосування! — гукнув хтось з натовпу.

Та Біл Браун враз схопився з місця.

— Ні! Кажу вам — ні! Відкрите голосування! Ми мужчини й не побоїмось одверто висловити свої думки!

Збори співчутливо загули, й почалося відкрите голосування. Називали прізвища, й усі, один по одному, казали коротко: «Винен».

Барон Курбертен підійшов до Фрони й почав тихо з нею про щось балакати. Вона кивнула головою і посміхнулася.

Барон протиснувся назад і став біля дверей. Коли до нього дійшла черга, він промовив: «Не винен». Так само сказали Фрона та Джекоб Велс. П'єр Ла-Флітч хвилинку повагався, пильно подивився на Фрону та на Сент-Вінсента, тоді вимовив, як у флейту заграє: «Винен».

Коли голова підвівся, Джекоб Велс, ніби так собі, став по той бік столу, спершись на пічку. Курбертен, уважно до всього придивляючись, перекинув догори дном діжку, що стояла під стіною, і виліз на неї.

Голова відкашлявся і стукнув молотком по столу.

— Панове! — почав він. — Підсудного...

— Руки вгору! — владно скомандував Джекоб Велс.

— Руки вгору, панове! — верескнув і собі Курбертен.

Обидва, той спереду, а той ззаду, націлилися з револьверів у натовп. Всі попіднімали руки. Голова тримав у піднесеній руці молоток. Ніхто не ворухився. Кожен, як був, так і прикипів до місця — хто де стояв чи сидів. Перебігали тільки очима то на одного, то на другого, незмінно повертаючись до Джекоба Велса.

Сент-Вінсент сидів, як громом прибитий. Фрона тицяла йому в руки револьвера, та тремтячі його пальці не слухались.

— Ходімо, Грегори! — благала вона. — Швидше! Корліс жде з човном! Ходімо!

Він отямився трохи й насилу спромігся взяти револьвера в руки. Фрона почала штовхати його й сіпати, як сонного, аж, нарешті, звела на ноги. Він був мертвотно-блідий, блукав очима, як сновида, а тіло йому наче спаралізувало. Підтримуючи його, Фрона відступилася назад, щоб він міг пройти. Він ступив кілька кроків, коліна в нього підгинались. Було тихо-тихо. Чулося тільки, як дихало багато грудей. Хтось тихо кашлянув і прочистив горло. Цей звук порушив тишу, і всі докірливо поглянули на винуватця. Той, знітившись, ніяково переступив з ноги на ногу. Знову все стихло, тільки важко дихали люди.

Сент-Вінсент ще раз ступнув, рука його розціпилася, револьвер із стуком упав долі. Він і не пробував узяти його знову. Фрона хутко нагнулася, та П'єр Ла-Флітч наступив на револьвера ногою. Вона поглянула на П'єра. Той стояв, піднявши руки, байдуже дивлячись на Джекоба Велса. Фрона спробувала відсунути ногу, але вона стояла твердо, сильно напруживши м'язи, — видно, П'єр тільки

вдавав байдужого. Сент-Вінсент, нічого не тямлячи, безпорадно дивився в землю.

Ця затримка звернула на себе увагу Джекоба Велса. Поки він оглядався, що то за перечепа, голова скористався моментом. Не згинаючи руки, він швидко махнув, і важкий молоток, промайнувши в повітрі, влучив Джекоба Велса пониже вуха. Револьвер випав у нього з рук, сам по собі вистрілюючи. Джон Швед закричав і схопився за стегно.

Тоді ж і барон мусив здатися. Дел Бішоп, стоячи з піднятими руками, неначе й не він, вибив ногою з-під нього діжку. Падаючи, Курбертен вистрілює, але куля пробила стелю, нікого не зачепивши. Ла-Флітч міцно вхопив руками Фрону. Сент-Вінсент, отямившись раптом, кинувся до дверей, та метис зручно його підчепив, і той простягся на землі.

Голова грюкнув кулаком по столу й докінчив вирок, що не дали йому тоді оголосити.

— Панове! Підсудного визнано винним!

РОЗДІЛ XXIX

Фрона одразу кинулася до батька, та він уже й так приходив до пам'яті. Курбертена вивели вперед. Обличчя у нього було подряпане, рука звихнена, але язик його ще не скорився. Щоб уникнути зайвих суперечок та не гаяти часу, Біл Браун попросив слова.

— Пане голово! Засуджуючи вчинок Джекоба Велса, Фрони Велс та барона Курбертена, котрі, намагаючись врятувати підсудного, хотіли самоправно скасувати судовий вирок, ми, за даних обставин, не можемо їм не співчувати. Не варт багато про це казати. Всі ви це розумієте, і, будучи на їхньому місці, ви вчинили б так само. Через те пропоную, щоб довго тут не тягались, роззбрóїти всіх трьох і пустити на волю.

Пропозицію було ухвалено. Обох чоловіків обшукали, а з Фрони взяли тільки слово, що в неї немає зброї при собі. Потім збори обрали комітет, що мав здійснити вирок, і почали розходитись.

— Дуже мені шкода, але я не міг інакше повестися,— не то перепрошуючи, не то зачіпаючи, сказав голова до Велса.

Велс посміхнувся.

— Ви скористалися з нагоди. Я вас і не звинувачую. Шкода тільки, що я не влучив у вас.

В хатині почувлися схвильовані голоси: «Та не крутись!», «Наступи йому на пальці, Тіме!», «Розціпи пальці!», «Ото вчепився!», «Ой! Ай!», «Рота розтуляйте!» Фрона побачила, як кілька чоловіків вовтузилися з Сент-Вінсентом, і підбігла туди. Він качався по землі, дряпався, кусався, одбивався, як божевільний. Тім Дуган, кремезний кельт, насів на нього. Сент-Вінсент вчепився зубами кельтові в плече.

— Бий його, Тіме, затопи!

— Ото йолопи! Хіба ж я так можу? Розціпте йому зуби! Чуєте?

— Зачекайте хвилину! — Чоловіки розступилися від Сент-Вінсента з Тімом, пропускаючи Фрону ближче.

Фрона стала біля нього на коліна.

— Годі, Сент-Вінсенте, пустіть.

Він глянув на Фрону. В погляді його не було нічого людського. Дихав він уривчасто, з горла вихоплювався якийсь дивний клекіт.

— Це я, Грегорі.— Фрона заспокійливо погладила йому чоло.— Ви не впізнали мене? Це я, Фрона. Пустіть його.

Тіло Сент-Вінсента немов зів'яло, обличчя стало спокійніше, щелепи розтулилися й випустили Тімову руку.

— Послухайте, Грегорі! Хоч вам доведеться померти...

— Та я не можу, не можу! — застогнав Сент-Вінсент.— Ви ж казали, щоб на вас звіритись, що все буде гаразд!

Вона подумала про те, що він мав можливість врятуватись, але промовчала.

— О Фроно, Фроно! — Сент-Вінсент ридав, припадаючи їй до ніг.

— Будьте хоч мужні. Це все, що вам залишилось.

— Ходімо! — наказав Тім Дуган.— Вибачайте, що турбуємо вас, міс, але ми повинні його звідсіля вивести. Тягніть, хлопці! Блекі, Джонсоне, беріть за ноги!

Тіло Сент-Вінсентове, коли він це почув, напружилося, очі знову стали безтямні, а пальці судомно стисли Фронину руку. Вона з благанням в очах поглянула на шукачів. Ті зупинилися ні в сих ні в тих.

— Залишіть мене з ним на хвилинку,— попросила Фрона,— на одну хвилинку!

— Не варт він того,— осміхнувся Дуган, відійшовши з товаришами.— Лише гляньте на нього!

— Чорти батька зна що! — погодився Блекі, скося поглядаючи на Фрону, яка шепотіла щось Сент-Вінсентові на вухо, ніжно гладячи йому волосся. Невідомо, що вона йому казала, але він підвівся й рушив за нею. Ступав він, як мертвий, а вийшовши надвір, втопив здивовані якісь очі в каламутні хвилі Юкону.

На березі, коло сосни, зібрався натовп. Хлопчина, що йому доручено було перекинути мотуза через гілляку, скінчивши свою роботу, швидко зліз на землю. Він поглянув на свої долоні й дмухнув на них. Навкруг засміялися. Два вовкодави, наїживши шерсть, вишкіряли зуби. Люди цькували їх одного на одного. Собаки зчепилися й покоїлись по землі. Їх одштовхували ногами, щоб звільнити місце Сент-Вінсентові.

Корліс підійшов до Фрони.

— Що трапилось? — спитав. — Не повелось?

Фрона хотіла щось сказати, та не могла; головою тільки кивнула.

— Сюди, Грегорі! — вона доторкнулася йому до плеча й підвела його до ящика, над яким теліпався мотузок.

Йдучи з ними поруч, Корліс у задумі подивився на натовп, помацавши рукою кишеню.

— Можу я вам допомогти? — спитався він, нетерпляче кусаючи нижню губу. — Все, що накажете, буде виконано. Я зумію його відбити.

Фрона поглянула йому в вічі, і серце її радісно закололось. Вона певна була в його рішучості, але вважала, що на разі це вже несправедливо. Сент-Вінсентові дано було нагоду, він її змарнував. Навіщо знову за нього ризикувати?

— Ні, Вансе. Запізно тепер. Нічого вже не зробіть.

— Все ж дозвольте мені спробувати, — наполягав він.

— Ні. Нічого з нашого плану не вийшло; не з нашої то вини, і... і... — Очі її були повні сліз. — Будь ласка, не просіть мене про це.

— То дозвольте мені забрати вас звідси. Вам тут не можна бути.

— Я повинна, — відказала Фрона й обернулась до Сент-Вінсента, що був наче вві сні.

Блекі лаштував зашморга, щоб закинути його Сент-Вінсентові на шию.

— Поцілуйте мене, Грегорі, — промовила Фрона, поклавши руку йому на плече.

Він здригнувся від цього дотику, побачив сотні очей, пожадливо звернених до нього, побачив грубого зашморга в катових руках. Він простяг руки, немов боронячись від цього страхіття, і голосно закричав:

— Ні, ні! Я про все розповім. Ви тоді мені повірите!

Біл Браун та голова відтрутили Блекі; натовп приступив ближче. Почувся якийсь крик, протести. «Не займайте! — верещав хлопчина. — Я не піду. Я лазив на дерево, зав'язував мотузка. Я маю право дивитись!» — «Ти ще малий, — зауважив хтось. — Це не для тебе видовище». — «То що? Я вже не дитина! Я... я до цього звик. Та й на сосну я лазив... Погляньте на мої руки!» — «Та чого там! Нехай лишається!» — заступилися інші. «Не чіпляйся до нього, Керлі! Не тебе ж вішають!» Почувся сміх, і всі втихомирились.

— Тихо! — крикнув голова. — Ну, ви, починайте, чи що, тільки не просторікуйте багато.

— Ми так нічого не чуємо! — почувся з натовпу. — Хай на ящика стане!

Сент-Вінсентові допомогли вилізти на ящика, і він, хапаючись, почав говорити.

— Я не вбивав, але бачив, як убивали. Не вдвох — один чоловік; він Борга вбив, а Бела йому допомагала.

Вибухнув загальний регіт.

— Не спішіться так, — перепинив його Біл Браун. — З'ясуйте нам, будь ласка, як Бела могла допомагати саму себе вбити? Почніть спочатку.

— Тієї ночі Борг, перш як лягти спати, настановив своє звичайне гасло від злодіїв.

— Гасло від злодіїв?

— Це я так назвав його. Він примощовував сковороду до засувки так, щоб не можна було відчинити дверей, не перекинувши її. Це він робив щоночі, немов знав, що таке з ним станеться. Серед ночі я прокинувся, — мені здалося, що хтось ходить по хатині. Гасничка ледь-ледь блимала, Бела стояла коло дверей. Борг хропів — я це виразно чув. Бела обережно знімала сковороду. Потім двері прочинились, і в хату тихо ввійшов якийсь індієнин. Маски на ньому не було. Я й зараз би його пізнав, якби побачив, бо на обличчі в нього була близна через весь лоб аж до ока.

— Ви, звичайно, схопилися, зняли тривогу?

— Ні,— одказав Сент-Вінсент, визивно струснувши головою, наче одразу хотів покінчити з найгіршим.— Я лежав і вичікував.

— Що ви тоді подумали?

— Що Бела змовилася з індіанином і що вони хочуть убити Борга. Це мені зразу набігло на думку.

— І ви нічого не зробили?

— Нічого.— Він притишив голос і поглянув на Фрону, що стояла, прихилившись до ящика. Вона наче зовсім не була вражена.— Бела підійшла до мене, але я заплющив очі, почав рівно дихати. Вона присвітила на мене гасничкою, але я так причаївся, що обманув її. Щось раптом голосно захрипіло, закричало. То прокинувся Борг і наробив гвалту. Я виглянув з-під укривала. Індіанин з ножем нападав на Борга, а той боронився, намагаючись ухопити його за руки. Вони зчепились, а Бела підкралася ззаду й почала душити свого чоловіка. Вона коліном уперлася в його спину, загнула йому голову назад, і вони вдвох завалили його на землю.

— А ви що робили?

— Я спостерігав.

— Був у вас при собі револьвер?

— Був.

— Той самий, що ви казали, ніби позичили його Боргові?

— Так. Але я спостерігав.

— Джон Борг кликав вас на допомогу?

— Кликав.

— Ви можете повторити його слова?

— Він кричав: «Вінсенте! Вінсенте! О боже! Вінсенте! Поможіть!» — Сент-Вінсент здригнувся й додав:— Це був жах!

— Я думаю,— муркнув Браун.— А ви?

— Я спостерігав,— вів своєї Сент-Вінсент.

Натовп вороже загув.

— Борг, проте, вирвався у них з рук і схопився на ноги. Махнувши навідліг, він одкинув Белу зі спини, а сам повернувся до індіанина. Вони почали боротись. Індіанин випустив ножа. Мені аж моторошно стало, так сильно він бив індіанина. Я думав, що він заб'є його на смерть. Ось тоді вони й поламали все в хаті. Вони качалися по землі, билися, ревли, як звірі. Я дивувався, як Борг не потрощив індіанинові ребер своїми страшними кулаками. Тут Бела

взяла з долівки ножа й кілька разів ударила ним чоловіка. Індіанин так за Борга вчепився, що руками той не міг нічого їй зробити; одбивався тільки ногами. Він, мабуть, перебив Белі гомілку, бо вона голосно скрикнула, впала й не могла більше підвестись. Потім вони обидва звалилися просто на пічку, Борг підім'яв під себе індіанина.

— Він вас ще гукав?

— Благав, щоб я підійшов до нього.

— А ви що?

— Я спостерігав. Він якось одіпхнув від себе індіанина й, хитаючись, підійшов до мене. Він був геть у крові й зовсім спав із сили. «Дайте мені рушницю,— сказав він,— швидше!» Він навпомацки шукав рушниці. Потім, опам'ятавшись, простяг руку до стіни, через мою голову, зняв із стіни револьвера і витяг його з кобури. Індіанин знову підскочив до нього з ножем. Та Борг уже й не оборонявся. Він попростував до Белі, а індіанин, вчепившись за нього ззаду, весь час рубав його ножем. Це ніби дратувало Борга, і він одіпхнув індіанина від себе. Потім Борг став навколішки і повернув Белу обличчям до світла. Але його обличчя було геть залите кров'ю; він нічого не бачив. Тоді він обтер кров з очей. Він дивився на Белу, немов хотів переконатись, що це вона. Потім приклав револьвер їй до грудей і вистрілив.

Побачивши це, індіанин оскаженів. Він кинувся на Борга з ножем, вибив йому з рук револьвера. Тоді-то вони скинули полицію й гасничку. Далі вони боролися в темряві. Ще почувлися постріли, я вже не знаю, хто стріляв. Я зліз із постелі, і тут вони наскочили на мене. Я впав на Белу. От коли я замастив руки кров'ю. Коли я вибіг з хатини, то ще чув постріли. Тут я побачив Ла-Флітча... та... Джона... Решту ви знаєте. Я сказав вам щирю правду, присягаюся.

Сент-Вінсент поглянув на Фрону. Вона стояла, спершись на ящик, обличчя її було незворушне. Він кинув оком до натовпу і побачив недовіру на обличчях. Багато хто сміявся.

— Чому ви одразу про це не сказали?

— Тому... тому... що треба було Боргові допомогти...

Люди знову засміялися, а Біл Браун одвернувся...

— Ви чули, панове, оцю нісенітницю. Це знову казка, ще фантастичніша за першу. На початку судового процесу

ми доводили, що підсудний казав неправду. Ваш вирок підтвердив, що ми не помилялися. Але що він сам підтвердить наші слова, та ще так яскраво, — цього ми не чекали. Ви теж, я гадаю, бачите, що він це зробив якнайкраще. Що ви з цього приводу думаєте? Він накопичує одну брехню на другу, бреше безперестанку. Невже ви повірите цій останній, дивовижній брехні? Панове, я прошу вас тільки про одне — підтвердіть ваш вирок!

Коли й знайдуться з-поміж вас такі, що цього разу піддадуть сумнівові його брехливість, то, я певен, — їх буде меншість. Крім того, коли навіть припустити, що цим разом він сказав правду, значить, він, ївши Боргів хліб, спавши на його постелі, міг байдуже дивитись, як чинилося душоубство. Той бідолаха благав допомоги, а Сент-Вінсент лежав собі та спокійно дивився на страшний злочин. Коли в нього не зворушилося серце, не прокинулася мужність, тоді, мушу вам сказати, він однаково заслуговує на шибеницю. Помилки не буде! Тож як ви постановите?

— Смерть! На шибеницю! Повісити! — почувлися вигуки.

Та раптом усі почали дивитись на річку, навіть Блекі забув на хвилину про свій офіційний обов'язок. Річкою плив великий пліт, на обох його кінцях стояло по чоловікові — вони наvertsали плота довгими жердинами. Проминувши острів Розпуття, вони причалили до Рубо. Один з тих, що стояли на плоту, закинув мотуза. Він обкрутився навколо дерева, саме того, під яким стояв Сент-Вінсент. Купи оленячого м'яса, порізаного четвертинами, виглядали з-під соснових гілок. Два чоловіки, що на плоту, згорда поглядали на натовп. Пишалися, мабуть, своїм вантажем.

— Ми хочемо дістатися з цим до Доусона, — пояснив один з них. — От тільки сонце з чорта пече.

— Ні, — сказав його товариш, відповідаючи на запитання, — ми тут не продаватимемо. Там нижче за фунт дають півтора долара; ми туди поспішаємо. Та ось ми по дорозі знайшли щось наче людину, то хочемо залишити її у вас. — Він показав на купу укритвал, під якими ледве можна було розрізнити обриси людського тіла. — Ми знайшли його на березі Стюарту, миль за тридцять звідси.

— Його лікувати треба, — додав перший, — а в нас м'ясо псується. Нам ніколи з ним морочитись,

— Злиднєві нема що казати. Хіба те, що він в'ючак.

— Мабуть, його ведмідь пом'яшкорив — дуже-бо поні-вечений. Певно, щось ушкодив усередині. Куди його діти?

Стоячи поруч з Сент-Вінсентом, Фрона бачила, як хворого знесли на берег. З-під укривала звисилася бронзова рука, виглянуло бронзове обличчя. Носії стали, чекаючи, поки скажуть, куди його далі нести. Фрона раптом відчула, що Сент-Вінсент гарячково стискає їй руку.

— Дивіться, дивіться! — Сент-Вінсент нагнувся вперед і несамовито тицяв на пораненого: — Гляньте! Та близна!

Індіанин розплющив очі; впізнаючи Сент-Вінсента, він боляче скривив обличчя.

— Це він, це він! — тремтячи від зворушення, Сент-Вінсент звернувся до натовпу. — Будьте всі за свідків! Це той, що вбив Джона Борга!

Цей раз ніхто не сміявся. У словах Сент-Вінсента, в його рухах чулася жаска правда. Біл Браун та голова пробували завести розмову з індіанином, але марно. По-кликали шукача з Британської Колумбії. Той забалакав до індіанина чінукською говіркою; одначе й вона не справила на нього ніякого враження. Тоді звернулися до Ла-Флітча. Красень метис схилився до індіанина й заговорив з ним якоюсь горловою мовою — так вимовляти звуки міг тільки той, у кого в жилах індіанська кров. Звуки були дуже схожі між собою, одначе присутні догадувалися, що він забалакує до індіанина різними говірками. Індіанин усе мовчав. Ла-Флітч теж замовк, розчарований. Раптом, щось собі пригадавши, промовив він ще кілька слів. В індіанина очі заблищали. Він у відповідь теж видав кілька горлових згуків.

— Це говірка стіків, з верхів'я Білої річки, — пояснив Ла-Флітч.

Зморщивши лоба, занікуючись іноді, підшукуючи напівзабуті слова, він почав розпитувати індіанина. Для присутніх розмова їх скидалася швидше на пантоміму — якісь невиразні горлові звуки і жваві рухи, розгубленість і подив на обличчях і, нарешті, порозуміння. Часом очі індіанина запалювались гнівом, а в погляді Ла-Флітчевому світилося співчуття. З поглядів і жестів їхніх знати було, що кілька разів мова заходила про Сент-Вінсента, а раз вони засміялися зловісним, невеселим сміхом.

— Так? Гаразд, — промовив Ла-Флітч, коли голова індіанина безсило впала на подушку. — Цей чоловік каже

правду. Він прибув з Білої. Цієї мови він не розуміє. Він дуже здивувався, що тут так багато білих людей. Він ніколи не думав, що на світі так багато білих людей. Він скоро помре. Зветься він Гов.

Давно, три роки тому, той чоловік, Джон Борг, прибув у його країну. Він ходив на полювання, приносив до табору багато м'яса, і його полюбили на Білій річці. У Гова була жінка — Піск-Ку. Джон Борг мав уже від'їжджати. Він прийшов до Гова і сказав йому: «Віддай мені свою жінку. Продай! Я дам тобі за неї багато речей». Але Гов сказав на це: «Ні». Піск-Ку добра жінка. Жодна з жінок їхнього племені не пошиє таких мокасинів, як вона. Вона найкраще вичиняє оленячу шкуру. Вона робить шкуру м'якенькою. Гов любить Піск-Ку. Тоді Джон Борг сказав, що його це не обходить, що він хоче Піск-Ку. Тут зчинилася між ними страшenna бійка, і Піск-Ку пішла з Джоном Боргом. Вона не хотіла йти, але пішла, Борг назвав її Белою, дарував їй багато гарних речей, але вона весь час любила Гова. Ла-Флітч показав на шрам, що прорізував чоло індіанинові, доходячи до ока.— Це зробив Джон Борг.

Гов довго хворів, замалим не вмер. Потім видужав, та щось у нього з головою зробилося. Він нікого не пізнавав — ні батька, ні матері, був як мала дитина. Потім якось у нього щось ніби тріснуло в голові, і він зразу прийшов до пам'яті. Він пізнав батька, матір, згадав Піск-Ку, про все згадав. Батько сказав йому, що Джон Борг поплив за водою. Гов теж подався за водою. Навесні дуже важко — лід крихкий. Він дуже боявся — тут стільки білих людей — і, коли прибув сюди, то мандрував уночі. Ніхто його не бачив, а він бачив усіх. Вночі він бачить, як кішка. Якимсь побитом натрапив просто на Боргову хатину. Він сам не знав, як воно трапилось, знав тільки твердо, що йде на велике діло.

Сент-Вінсент стиснув Фронину руку, але вона вирвала її й відступила від нього.

— Гов побачив Піск-Ку, як вона годувала собак, і вони мали розмову. Вночі він прийшов, а вона відчинила йому двері. Що далі сталося — вам відомо. Сент-Вінсент нічого не зробив. Борг убив Белу. Гов убив Борга. Борг убив Гова, — Гов скоро помре. У Борга тяжка рука. У Гова болить всередині — все перебите. Але тепер йому однаково — Піск-Ку померла.

Після того він перейшов кригою на берег. Я йому казав, що всі наші кажуть, ніби цього не могло бути. В такий час ніхто не може перейти кригою. Він сміється. Каже, що перейшов, а раз перейшов, значить, перейти можна. Йому було дуже важко, але він перейшов. Все в нього всередині болить. Він уже не може ходити, тільки повзає. Довго він ліз до річки Стюарт. А далі не міг уже й повзти. Ліг, думав помирати. Два білі чоловіки знайшли його й привезли сюди. Йому однаково. Він помре...

Ла-Флітч раптом замовк, і всі мовчали теж. Тоді він додав:

— На мою думку, Гов гарна в біса людина.

Фрона підійшла до Джекоба Велса.

— Одведи мене додому, тату, — промовила. — Я так стомилася.

РОЗДІЛ ХХХ

Другого ранку Джекоб Велс, незважаючи на свої численні мільйони, нарубав денну пайку дров, потім закурив сигару й пішов по острову шукати Курбертена. Фрона тим часом приготувала сніданок, порозвішувала одягу провітрити, нагодувала собак. Тоді дістала з клунка стареньку книжку — Вордсворта * — і на березі річки вигідно примостилась на двох вирваних з корінням соснах. Але вона тільки розгорнула книжку, а не читала її. Погляд її раз у раз повертався до Юкону, до виру під скелею, до завороту річки подалі, до мілини, що вганялася в річку. Як вони мчали поміж страшними крижинами, як врятувалися, — все це ще стояло в неї перед очима, хоч дечого вона зовсім не могла собі пригадати. Боротьба з течією біля розколини тяглася — здавалось їй — без кінця, а як вони дісталися від Розпуття до Рубо, цього ніяк не пригадувала, хоч розум і казав їй, що це було.

Фроні закортіло раптом згадати собі все, що робив Корліс за останні три дні. Другу ж чоловічу постать — вона не хотіла навіть називати його на ім'я, а не те, що згадувати. З ним було пов'язане щось страшне, і вона знала, що їй доведеться той жах пережити, й хотіла відтягти ту хвилину. Вона була вкрай змучена, фізично й морально, — і не хотілося їй нічого робити, ні про що думати. Вона воліла думати навіть про Томмі з гадючим язиком та заячим серцем, аніж про того... Фрона дала собі слово, що

не забуде про вдову та дітей у Торонто, коли Північ почне сплачувати дивіденди Велсам.

Тріснула суха гілка під чієюсь ногою. Фрона підвела голову й зустрілася поглядом з Сент-Вінсентом.

— Ви не поздоровили мене з щасливим порятунком, — сказав він весело. — Але вчора ввечері ви, певно, почували себе занадто перевтомленою. Я це по собі знаю. А ви ще, крім того, перебули ту страшну мандрівку в човні.

Він крадькома придивлявся до неї, щоб угадати її настрій та як вона ставиться до нього.

— Ви, Фроно, героїня! — палко промовив він. — Ви врятували не тільки того поштаря, а й мене, домігшись перерви під час судової розправи. Коли б того дня допитали ще хоч одного свідка, мене, поки нагодився Гов, давно б уже повісили. Славний хлонець отой Гов. Шкода тільки, що доведеться йому вмерти.

— Я дуже рада, що змогла вам допомогти, — відповіла Фрона, не знаючи, що казати.

— І мене, звичайно, варт поздоровити...

— Поздоровляти вас з цією справою навряд чи варто, — перебила Фрона, заглянувши йому просто в вічі. — Я рада, що так скінчилося. Та невже мені треба ще поздоровляти?

— А-а! — протяг він голосом. — Бачу, до чого воно йде. — Він добродушливо посміхнувся й хотів сісти поруч з нею, але вона не посунулася, тож він так і стояв далі. — Це все можна пояснити. Коли ви про жінок...

Фрона весь час нервово стискала руки, та, почувши ці слова, засміялася.

— Про жінок? Це просто смішно, Грегорі!

— Але по тому, як ви боронили мене на суді, — почав він докірливо, — можна було подумати...

— Та нічого ви не розумієте! — промовила Фрона безнадійно. — Нічого не розумієте. Гляньте на мене, Грегорі! Може, тоді зрозумієте. Мені не хочеться на вас дивитись. Ваші поцілунки мене ображають. Згадуючи про них, я червонію, мені здається, що губи в мене нечисті й тепер. Чому? Ви думаєте — через жінок, що про них говорилося на суді? Як погано ви мене знаєте! Сказати вам, чому?

Від берега долинали до них чоловічі голоси, хлюпання води. Фрона швидко поглянула туди й побачила, що Дел Бішоп пливе човном проти води, а Корліс іде в березі, тягнучи човна за мотузку.

— Сказати вам чому, І'регорі Сент-Вінсент? — ще раз запитала вона. — Чому своїми поцілунками ви принижуйте мене? Тому, що ви порушили закон гостинності. Тому, що ви їли хліб тієї людини, а потім дивилися, як вона гине в нерівній боротьбі, й пальцем не ворухнули. Я воліла б, щоб ви загинули, боронячи його. Тоді про вас була б хоч добра пам'ять. Та навіть хай би ви самі його вбили! Це хоча б свідчило про те, що в жилах ваших тече червона кров!

— І це ви звете коханням? — вигукнув він насмішкувато. Біс починав у ньому прокидатись. — Гарне кохання! Нічого казати! Боже мій, чого тільки нам, чоловікам, не доводиться навчатись!

— А я гадала, що ви вже всьому цьому навчилися, що вас навчили інші жінки!

— Що ж ви тепер думаєте робити? — спитав Сент-Вінсент, не звертаючи уваги на її слова. — Я собою гратися не дозволю. Так вам це не минеться, знайте. Ви зробили кілька занадто вільних вчинків. Про вас на весь світ піде слава, коли про те дізнаються люди. Я не сліпий, не глухий! Може, на ваш погляд, ті вчинки й безневинні. По-вашому...

Вона дивилась на нього, посміхаючись. Скільки було зневаги, жалоців, презирства в тій посмішці, що він остаточно втратив рівновагу.

— По-вашому, мене ославлено, з мене можна глузувати, жаліти мене! Обіцяю вам, що я й вас за собою потягну. Мої поцілунки вас принижують? Так? А що ви відчували тоді, в Щасливому таборі, по дорозі від Даї?

Неначе на відповідь йому, підійшов Корліс, розмахуючи мотузкою.

Фрона привітно махнула до нього рукою.

— Вансе, — промовила вона, — поштар привіз батькові важливі звістки, настільки важливі, що він мусить виїхати на той бік. Вони з Курбертенем виїдуть по обіді на «Біжу». Чи не одвезете ви й мене до Доусона? Я хочу вирушити зараз, сьогодні ще.

— Це через нього... — вона, засоромившись, показала на Сент-Вінсента. — Через нього я надумалася... про вас.

ПОКЛИК ПРiДКiВ

Повiсть

І. ДО ПЕРВІСНОГО ЖИТТЯ

До мандрів незбитая туга
Живе понад звички набуті,
І, з сплячки віків пробудившись,
Звір дикий скидає всі пута.

Бек не читав газет, отож і не знав, що для нього настала тривожна пора; та й не для нього тільки, а для кожного кудлача з міцними м'язами і довгою, теплою шерстю, що жив у цій стороні, від П'юджет-Саунду аж до Сан-Дієго. А все тому, що блукачі серед полярного присмерку натрапили на жовтий метал, пароплави й транспортні компанії розголосили про нього, і тисячі люду кинулись на північ. І всім їм треба було собак — дужих, мускулястих, придатних до важкої роботи, кудлачів з густою шерстю, що може захистити їх від холоду.

Бек жив у великому будинку, в наповній сонцем долині Санта-Клара. «Садиба судді Міллера» — звали це місце люди. Будинок стояв осторонь дороги, заховавшись за великими деревами, і крізь зелену гущавину видно було тільки широкий прохолодний кружганок. До будинку вела алея для екіпажів, усипана нарінком. Вона пробігала через зелені галяви попід широкими наметами височених тополь, що поспліталися вгорі своїм гіллям. Позад будинку все, здавалось, мало ще більші розміри, аніж перед ним. Там були великі стайні, де поралися з десятків конюхів та їх помічників, тяглися ряди котеджів для служби, що їх чисто пообплітав в'юнкий виноград, та сила-силенна всякого іншого надвірного будівля, що стояло, неначе вишикуване на бойовий лад; а далі — високі виноградні лози, зелені пасовища, овочеві сади, ділянки з ягідними кущами. Була тут і артезіанська криниця з помпами і поруч великий цементовий басейн. Щоранку, а в спеку то й удень, сини суддеві приходили сюди скупатись.

Бек панував у цьому великому маєтку. Тут він народився й тут перебув усі чотири роки свого життя. Жили тут, звісно, ще собаки. Маєток був занадто великий, щоб

обійтись без них, але вони на рахубу не йшли. Вони приходили і зникали, залізали в буди, ховались по затишних місцинках десь у домі, як от Тутс, японський мопсик, та Ізабелла, мексіканської породи, гола, без ніякої шерсті — дивні собаки, що тільки вряди-годи виходили за поріг будинку й ступали на землю. Коли вони з'являлися у вікнах, то фокстер'ери, що їх бігало не менш, як два десятки коло будинку, починали люто брехати й страшенно скавучати, але хатні песики були під захистом цілого легіону покоївок із помелами та дряпачами.

Сам Бек не був ні хатнім собакою, ні надвірним. Він мав необмежену волю. Він плавав у басейні, ходив на полювання з синами судді, проводив його доньок Моллі та Алісу, коли вони йшли гуляти смерком або рано-вранці; зимовими вечорами лежав коло ніг судді в бібліотеці перед коминком, що яскраво палав; возив на спині його внуків, качав по траві й боронив їх серед усяких диких пригод, не відступаючи й на крок, коли вони добивалися аж до фонтана, а то ще й далі, де були заони для худоби або де росли ягідні кущі. Він велично виступав серед фокстер'єрів і зовсім ігнорував існування Тутса та Ізабелли. Бо він був королем у цілім царстві тих істот, що плазували, літали й ходили в маєтку судді Міллера, включаючи сюди так само й людей.

Батько його, Елмо, величезний сенбернар, був нерозлучним товаришем судді, і Бек подавав надії шти вслід за своїм батьком. Він був не такий великий і важив тільки 140 фунтів, бо мати його, Шеп, була шотландський кундель. Одначе і 140 фунтів, коли до них долучити почуття власної гідності, що є наслідком доброго життя й загальної пошани, надавали йому право велично поводитись. Усі чотири роки, починаючи ще відтоді, як він був цуценям, жив Бек життям ситого аристократа; отже, не диво, що він був гордий і навіть кришечку егоцентричний, як то часом буває з вельможним панством, що живе відрубно у своїх маєтках. На щастя, він уник небезпеки стати виниженим собакою. Полювання та інші втіхи на свіжому повітрі не дали йому стати гладким і розвинули його м'язи. А вода, що купання в ній Бек так любив, ще й підсилила йому здоров'я.

Отакій був Бек наприкінці 1897 року, коли виявлене на Клондайку золото звабило людей з усіх кінців світу на далеку крижану Північ. Бек не читав газет і нічогосінько про

те не знав, як не знав і того, що не годилося йому водитися з Мануелем, одним з садівникових помічників. Мануел мав прикру ваду: він дуже полюбляв грати в китайську лотерею, і до того ще вірив у певну систему виграшів, а це неминуче наближало його загибель. Щоб грати за системою, потрібні гроші, а йому купенької платі не вистачало навіть на потреби його жінки та численних нащадків.

Того нещасливого вечора, коли Мануел учинив зрадицтво, суддя був на зібранні «Товариства виноробів», а сини його заходились організувати атлетичний клуб, отож ніхто не бачив, як Бек і Мануел пройшли садом прогуляться, як думав Бек. І тільки один чоловік бачив, як вони вийшли на невеличкий полустанок Коледж-парк, де потяг зупиняється на вимогу. Чоловік поговорив з Мануелем, і розмова завершилася дзвоном грошей, що переходили з рук у руки.

— Вам треба добре зав'язати свій крам, перш ніж віддати покупцеві,— зауважив похмуро незнайомиць. На ці слова Мануел узяв мотузку й обв'язав ним двічі Бекову шию під нашійником.

— Коли прикрутите, то можете його добряче здушити,— сказав він, а незнайомиць щось буркнув ствердне.

Бек спокійно й з гідністю поставився до мотузки. Правда, це було щось не зовсім звичайне, але він звик звірятися на людей, що їх знав, і певен був, що людський розум переважав його, собачий. Та коли кінці мотузки опинилися в руках у незнайомця, він грізно загарчав. Він тільки натяком виявив своє невдоволення, у гордості своїй гадаючи, що сам натяк його має бути наказом. І дуже був здивований, що, відповідаючи на його гарчання, мотуз тісно зашморгнувся на шії, і йому перехопило дух. Одрозу розлютившись, він кинувся на чоловіка, але той не підпустив його до себе, схопив за горло й зручним рухом перекинув на спину. З висолопленим язиком, важко дихаючи, Бек шалено опинався, а мотуз ще немилосердніше зашморгував йому шию. Ніколи в житті з ним ніхто так не поведився, і зроду він не був такий розлючений. Він знемігся на силі, очі йому неначе поскліли, і він уже не відчував, як надійшов поїзд і як обидва чоловіки уволокли його в багажний вагон.

Опам'ятавшись, він насамперед відчув, що йому болить язик, що він їде і що його штовхає з боку в бік. Паровоз хрипко й пронизливо засвистів на роз'їзді, і Бек зрозумів,

де він. Частенько йому траплялось подорожувати з суддею, і багажним вагоном їхав він не вперше. Бек розплющив очі. У них палав нездоланий гнів поневоленого короля. Чоловік кинувся йому до горла, але не встиг: цього разу собака був проворніший. Його щелепи зціпились на руці, що простяглась йому до горла, й не випустили її, аж доки його знову не придушили до нестями.

— У нього напади хвороби,— сказав, ховаючи покусану руку, чоловік до багажного кондуктора, що прибіг на галас.— Оце везу до Фріско. Там є якийсь першорядний собачий лікар, так він береться його вилікувати.

Сидячи в халупині, прибудованій до портової таверни в Сан-Франціско, чоловік розбалакував про свою нічну подорож, як міг красномовніше.

— Раптом я взяв за нього п'ятдесят,— похмуро казав він.— Але вдруге не зробив би цього й за тисячу готівкою!

Хустка, що в неї завинув він руку, геть уся просякла кров'ю, а права штанина була роздерта від коліна до низу.

— А скільки взяв отой кеп? — спитав господар таверни.

— Сотню. Аніяк не годився на менше.

— Отже, сто п'ятдесят,— полічив господар.— Пес вартий цього, щоб я не дїждав!

Чоловік, що привіз Бека, розв'язав заюшену хустку й подивився на свою покусану руку.

— Тільки б ще я не сказився від цих покусів!..

— Е, це вже ні,— тобі на роду написано сконати на шибениці,— зареготав господар.— Ану-бо допоможи мені дати раду з твоїм багажем,— додав він.

Бек був приголомшений, напівзадушений, відчував нестерпний біль у горлі й на язиці, проте намагався чинити опір своїм мучителям. Та його знову жбурнули на землю, знову причавили, потім розпиляли й зняли важкого мусанжового нашійника і відв'язали мотуза, але самого його уволокли в кошика, подібного до клітки.

Тут пролежав Бек решту нудної ночі, розпалюючи свою лють і страждаючи від образи. Він ніяк не міг зрозуміти, що це робиться. Чого вони хочуть від нього, оці незнайомі люди? Нащо вони його замкнули й тримають у цій тісній клітці? Він не розумів, але його гнітило невиразне передчуття якоїсь біди. Уночі кілька разів відчинялися скрипучі двері, і він схоплювався на рівні ноги, сподіваючись побачити суддю або хоч когось із хлопців. Натомість він бачив обдуге лице господаря таверни, що дивилося на

нього в притьмареному світлі лойової свічки, і радісний гавкіт, що от-от мав вихопитись йому з горла, переходив у сердите гарчання.

Але господар не займав його. Аж ось уранці прийшло четверо чоловіка по клітку. Вони були розкуштрані, обдерті, і від них годі було сподіватись доброго. «Це нові кати!» — подумав Бек і несамовито став кидатись на стіни своєї клітки, силкуючись дістати до них. Вони тільки сміялись і тикали йому ціпка, а він гриз його зубами, аж доки зрозумів, що їм саме цього й хотілось. Тоді він похмуρο розлігся на дні своєї клітки-кошика. Вони підняли її й поставили на воза.

Від тої пори Бек став переходити з рук до рук: з транспортної контори його повезли далі на другому возі, потім разом із цілою купою всяких скриньок та пакунків він опинився на поромі; звідти його перекинули на велику залізничну станцію і нарешті посадовили в товарний вагон.

Два дні й дві ночі пронизливо верещав паровоз і тягнув за собою в самому хвості цього вагона. Два дні й дві ночі Бек не їв і не пив нічого. Лютим гарчанням зустрічав він поїздову обслугу, а вони за це стали його дратувати. Коли він увесь тремтів і запінений кидався на стіни своєї клітки, — вони сміялись і все дровичилися: гарчали, гавкали до нього, як найпаскудніші пси, нявкали, розмахували руками, кукурікали. Усе це було дуже нерозумно, він знав, та від цього тільки ще більше страждала його гідність і чимраз дужче розпалювався гнів. Що голодний, то ще нічого, але він шалено знемагав од спраги. При його збудливості й чутливості погане поводження призвело до справжньої пропасниці, яку підсилювало ще запалення посмаглого горла й напухлого язика.

Єдиною втіхою Бекові було те, що на шиї йому вже не було мотуза. Він давав їм велику перевагу, і вони підло використовували її. Але тепер мотуза немає, і він їм дасться взнаки! Удруге вони вже не зав'яжуть йому шиї! Це він твердо поклав собі. Два дні й дві ночі він нічого не їв і не пив, і за цей час мордувань стільки люті в ньому набралось, що від неї мусив загинути кожен, хто перший поткнувся б до нього. Очі йому налялялися кров'ю, і весь він був, немов який пекельний виплодок. Така була велика зміна, що сам суддя навряд чи впізнав би його тепер. Поїздові провідники полегшено зітхнули, коли в Сіетлі зсадили його з поїзда.

Четверо носіїв обережно зняли його клітку з воза і вносили в невеличкий з високим парканом двір. До них вийшов присадкуватий чоловік у червоному светрі, що збирався згортками йому на шиї, і розписався в їхній книжці. «Новий мучитель!» — подумав Бек і скажено кинувся на ґрати своєї клітки. Чоловік похмуро всміхнувся й приніс сокиру й дрючка.

— Що ви хочете робити? Невже випустити його? — спитав візник.

— Авжеж, — відповів чоловік, для спроби ударивши сокирою по клітці.

Люди, які принесли клітку, сипнули врозтіч, і, щоб було безпечніше, видерлись на паркан і примостилися на самім верху — побачити, що то буде далі.

Бек кидався на розколоне дерево, гриз його зубами, трусив і рвав. Де тільки зверху падала сокира, туди він кидався зсередини. Він несамовито гарчав і вив, увесь палаючи одним бажанням визволитись, а чоловік у червоному светрі спокійно працював далі, щоб випустити його.

— Готово, сатано червоноокий! — сказав він, коли прорубана дірка була така велика, що Бек міг через неї пролізти. Кинувши сокиру, чоловік зараз же схопив у праву руку дрючка.

Бек справді скидався на червоноокого сатану, коли, увесь іскурчившись, замірився на стрибок. Шерсть йому наїжилась, на губах виступила піна, і в налитих кров'ю очах заблищало божевілля. Він кинувся на чоловіка всіма ста сорока фунтами своєї люті й шалу, що набралися в ньому за два дні й дві ночі. Але на півдорозі, коли його щелепи вже мали вчепитись у чоловіка, раптовий удар спинив рух тіла, і зуби клацнули з болю. Він перекинувся і впав на землю спиною й боком. Його зроду ніхто не бив дрючком, і одразу він не міг збагнути, що з ним робиться. З гарчанням, що було почасти гавкотом, а більше виттям, він миттю схопився й знову зробив стрибок. Його повітав новий удар, і він, знову розбитий, упав на землю. Цього разу він уже знав, що то був дрючок, але, розпалившись, забув про всяку обережність. Разів із дванадцять кидався він на чоловіка і стільки ж разів дрючок лупив його й відбивав назад.

Після одного дуже сильного удару Бек ледве звівся на ноги й так очманів, що вже не міг знову кинутись на чоловіка. Він ледве переступав ногами, кров ляглася йому

з носа, і з рота, і з вух, а його чудове хутро було забризкане й замащене кривавою слиною. Чоловік підійшов ближче і розважисто вдарив його з страшенною силою по носі. Увесь біль, що Бек перетерпів досі, нічого не вартий був проти того, що він відчув цю мить. З горла йому вихопився чисто лев'ячий рик, і він знову кинувся на чоловіка. Але той перекинув дрючка в ліву руку, правою спокійно схопив пса за нижню щелепу і з усієї сили рвонув униз, а тоді вгору. Бек обвів повне коло в повітрі, потім ще півкола і впав грудьми й головою на землю.

Бек звівся на ноги й ще раз стрибнув, востаннє. Чоловік так боляче його вдарив — видно, цей удар він приберігав на самий кінець, — що Бек, скорчившись, упав непритомний на землю.

— Не дурень! Уміє приборкати хоч якого пса! — вигукнув у захваті один з тих, що сиділи на паркані.

— Як на мене, то вже ліпше каси щодня грабувати, а неділями то й двічі, — відповів візник і, вилізши на воза, торкнув своїх коней.

Притомність вернулась до Бека, а сили — ні. Він усе лежав там, де й упав, і стежив за чоловіком у червоному светрі.

— «Озивається, коли покликати Бек», — голосно казав сам до себе чоловік, цитуючи листа від власника таверни, де той писав про клітку та про собаку в ній. — Ну, Беку, голубе мій, — провадив він далі ласкаво, — сьогодні між нами трапилось маленьке непорозуміння, але що було — то минуло, і ні до чого його згадувати. Пес мусить знати своє місце, а я знаю своє. Треба бути добрим псом, і все буде гаразд, а не захочеш — усі кишки вимотаю... Зрозуміло?

Кажучи це, він погладив собаку по тій голові, що сам тільки-но так немилосердно бив, і Бек не протестував, лише мимоволі трохи наїжився від доторку. Коли чоловік приніс води, він жадібно випив її, потім з його ж таки рук наївся сирого м'яса, ковтаючи хутко один кавалок за одним.

Його побито, він це знав, але не злаmano. Раз назавше він зрозумів, що не може боротися з чоловіком, котрий має в руках дрючка. Він дістав добру науку й зятимив її на все життя. Дрючок був йому відкриттям. Він познайомив його із світом, де панував первісний закон, і Бек хутко до того закону принатурився. Життя показало йому всі свої неблаганні, темні сторони, і він відчував, як у ньому прокидається вся захована хитрість його вдачі.

Минали дні по днях. З'являлись нові собаки, хто в клітках, хто на мотузках, одні покірливі, інші — казились і гарчали, як він і сам колись, але всі, геть усі,— він це бачив,— корилися чоловікові в червоному светрі. Дивлячись на те, як їх мордували, він усе глибше усвідомлював, що чоловік із дрючком — законодавець, господар, що йому всі мусять підлягати, хоч і не конче бути прихильними до нього. Бек сам ніколи не лашився, хоч не раз бачив, як побиті собаки плазували перед господарем, вихляли хвостами й лизали йому руки. Але він бачив і такого собаку, що не хотів ані примиритись, ані скоритись. І його, зрештою, забито, коли він змагався з господарем.

Приходили час від часу й люди, незнайомі. Вони звичайно розмовляли з господарем і ласкаво, і роздратовано, і всяково, а потому дзвеніли гроші, і ті люди вели з собою або одного собаку, або й більше. Бек не знав, куди вони йшли, бо вони ніколи не повертались назад. Майбутнє жахало Бека, і він був щасливий, що його ніхто не вибирав.

Проте кінець кінцем і до нього дійшов ряд, в особі маленького худорлявого чоловічка, що говорив каліченою англійською мовою і вживав чудних і диких висловів, яких Бек зовсім не розумів.

— Чорт 'абирай! — крикнув маленький чоловік, коли в око йому впав Бек. — Оце справжній пес! Скільки?

— Три сотні — мало не задурно! — відповів чоловік в червоному светрі. — А вам чого торгуватися? Гроші скарбові, адже ж так, Перро!

Перро посміхнувся. Знаючи, що собаки страшенно пішли в гроші через великий на них попит, він розумів, що три сотні — це не вельми й багато за такого чудового пса. Канадський уряд не програє, а його пошта повинна швидко перевозитись. Перро добре знався на собаках і, глянувши на Бека, враз побачив, що таких, як він, — один на тисячу. «Один на десять тисяч!» — подумки поправив він.

Бек бачив, як гроші перейшли з рук до рук, і не здивувався й трохи, коли маленький худорлявий чоловік повів із собою його та ще Керлі, добродушного ньюфаундленда. Ніколи вже більше не бачив він чоловіка в червоному светрі, а коли разом із Керлі стояв на палубі «Нарвала» і Сіетл поволі зникав у далечині, то це востаннє він бачив і теплий південь.

Перро завів обох собак униз і віддав чорнолицьому ве-

летневі, що звався Франсуа. Перро — канадський француз, був дуже смаглявий; Франсуа, теж канадський француз, — був удвічі темніший, бо мав у жилах домішку індіянської крові. Обоє вони були зовсім нові для Бека люди (тепер йому судилося побачити таких чимало), і хоч особливої симпатії до них він не відчував, проте не міг не ставитись з повагою. Він незабаром побачив, що вони люди добрі, спокійні, справедливі і занадто добре знають собак, щоб їх можна було обдурити.

У приміщенні між палубами, крім Бека та Керлі, було ще двоє собак. Одного, величезного, білого, як сніг, вивіз із Шпіцбергену капітан китобійного судна, і потім він мандрував разом з геологічною експедицією до Безплідної Землі. Він був добродушний, але дуже лукавий. Весело й лагідно заглядаючи в очі, він при тім вигадував якусь штуку, як це було, наприклад, коли він украв у Бека його порцію, першого ж разу, як їм дали їсти на пароплаві. Бек кинувся, щоб його покарати, але в повітрі просвистів батіг Франсуа й настиг злодія раніше, ніж він. Бекові залишилось тільки вернути собі свою кістку. Франсуа вчинив по правді, Бек це побачив, і пошана його до метиса ще зроста.

Другий собака не пробував ані ластитися до кого, ані запізнатися з ким; зате він і не намагався красти їжу в новаків. Він був суворої похмурої вдачі. Він дав наздогад Керлі, щоб його не чіпали, і що, коли його займатимуть, то буде біда. Дейв — так звали собаку — як не їв, то спав, а як не спав, то позіхав і зовсім нічим не цікавився. Навіть коли вони проходили через затоку Королеви Шарлотти і пароплав хитався, підносячись і падаючи на хвилях, як несамовитий, — то Бек і Керлі мало не показалися з жаху, а Дейв тільки невдоволено підвів голову, кинув на них байдужий погляд, позіхнув і знову заснув.

День і ніч пароплав ішов уперед, здригаючись від безнастанного руху гвинта. Дні були всі подібні один до одного, але щодалі все холоднішало. Нарешті одного ранку гвинт затих, і на «Нарвалі» все заворушилось і захвилювалось. Бек відчув це, як відчули й інші собаки, і знав, що незабаром має зайти якась зміна. Франсуа прив'язав їх на мотуза й вивіз на палубу. Ступаючи, ноги Бекові проваливалися в якусь білу пухку кашу, наче в болото. Він запирхав і відскочив назад. Така сама біла каша падала й у повітрі. Він обтрусився, але вона знову сипалася на

нього. Він з цікавістю обнюхав її, а тоді лизнув язиком. Опекло, як вогнем, і зникло. Це зовсім збентежило Бека. Він ще раз спробував — наслідок той самий. Люди, що стояли навколо, голосно зареготали. Йому стало соромно, хоч він і не знав добре, чого саме. Бек уперше в своїм житті побачив сніг.

II. ЗАКОН ДРЮЧКА Й ЗУБІВ

Перший день на березі в Даї був для Бека чистим кошмаром. Кожна година приносила щось нове й жахливе. Його раптом вихоплено з самого осередку цивілізації й кинуте в первісний світ. Перед ним було не те колишнє життя, напоєне сонцем і лінощами, коли тільки й роботи, що тинятися з нудьги. Тут — не було ні хвилини спокою, ні хвилини спочинку, на кожному кроці — змагання, і в повсякчасній небезпеці тіло, а то й саме життя. Безперестанку треба матися на бачності, бо ці собаки й люди зовсім не такі, як у місті. Вони дикі, геть усі дикі, і визнають один тільки закон — закон дрючка й зубів.

Йому досі ніколи не доводилось бачити такої гризанини, які тут траплялись між цими вовчурами, а не собаками. Перший його досвід дався йому втямки на все життя. Правда, бився цим разом не він, бо тоді б він віддихав і ні до чого був би йому той досвід. Жертвою став Керлі. Їх, собак, поставлено біля рубленої комори. Керлі своїм звичаєм став підсипатись до одного собаки, що був завбільшки як дорослий вовк, але й наполовину не такий здоровий, як Керлі. І ось — без ніякого попередження, швидкий, мов блискавка, стрибок, металевий клац зубами, такий самий швидкий стрибок назад — і морду в Керлі розпанахано від самих очей аж до щелепів.

То був такий вовчий спосіб — наскочити й відступити. Але на цьому справа не кінчилася. Надбігло тридцяттеро чи, може, й сорок собак і оточили тих двох співзмагачів мовчазним вижидальним колом. Бек не розумів ні цієї мовчанки, ані того, чому вони нетерпляче облизувались. Керлі кинувся на свого супротивника, який знову наскочив і відскочив. Другий наскок Керлі він зустрів грудьми й збив його з ніг. Керлі не встиг підвестись. Собаки, що стояли навколо й дивилися, тільки цього й чекали. З виттям та з гарчанням вони накинулись на Керлі, і він, заскигливши в агонії, зник під купою наїжених тіл.

Усе скоїлось так хутко й несподівано, що Бек не міг опам'ятатись. Він бачив, як висолопив Шпіц червоного язика, — це так він сміявся, і як Франсуа, розмахуючи сокирою, кинувся межі собачу купу. Троє чоловік, озброївшись дрючками, помагали йому розганяти собак. На це не треба було багато часу. За дві хвилини після того, як Керлі впав, всіх до решти нападників було відігнано. Але Керлі лежав мертвий і нерухомий на заллятому кров'ю й витолоченому снігу, мало не на шматки роздертий, а метис стояв над ним і страшенно лаявся. Ця сцена добре вбилася Бекові втямки, і не раз бентежила його вві сні. Такий уже тут звичай. Упав — і край! Гра нечесна. Ну, що ж, гаразд. Він попильнує, щоб ніколи не впасти! Шпіц знову висолопив язика, сміючись, і відтоді Бек зненавидів його лютою невмирущою ненавистю.

Ще не прочухався Бек після трагічної загибелі Керлі, як його чекала вже нова прикра несподіванка. Франсуа вдяг йому ремені, з'єднані застіжками. Це була зброя така, яку вдома конюхи вдягали коням. І як працювали коні, так мусив працювати й він тепер, — повезти Франсуа санками в ліс, що був за долиною, і доставити звідти дров. Хоч він і відчував болючу образу за те, що мусив стати запряжною твариною, проте мав розум, щоб не забунтувати. Він приборкав гордощі й намагався, як міг, працювати, дарма що робота була незвична. Франсуа суворо й невблаганно вимагав послуху і, за допомогою батога, таки мав його. Дейв був досвідчений корінний і щоразу, коли Бек щось робив не так, кусав його ззаду. Шпіц, провідник, був також досвідчений. Він не завжди міг дістати Бека і тільки з докором гарчав або налягав усією своєю вагою на посторонки, щоб примусити його йти як слід. Бек навчався легко, і під орудою своїх двох товаришів та Франсуа швидко поступував. Ще не повернувшись до табору, він уже добре знав, що треба спинитись на покрик «го!» і бігти вперед на покрик «маш!», що на поворотах треба сповільнювати ходу, а коли навантажені санки їдуть з гори — не ставати на дорозі корінному.

— Усі троє добірні пси, — казав Франсуа, звертаючись до Перро. — А цей Бек везе, як чортяка. Я його скоро всього навчу.

Під вечір Перро, що поспішав вирушити з поштою в дорогу, привів ще двох собак, Біллі й Джо, як він їх називав. Вони були рідні брати, справжні кудлачі обоє, але непо-

дібні один до одного, як день до ночі. Єдина вада Біллі була його надмірна добродушність; Джо, навпаки, був похмурий, некомпанійський, дивився сердито і майже завжди гарчав. Бек приязно зустрів їх, Дейв не помічав, а Шпіц зіткнувся спочатку з одним, а потім з другим. Біллі покрутив хвостом, силкуючись утихомирити його, але, побачивши, що з цього нічого не виходить, кинувся бігти і, коли гострі Шпіцові зуби вгородились йому в бік, заскавчав, і тут ще тихомирливо. Але з Джо не так стояла справа. Хоч як Шпіц крутився перед ним, він, проте, весь час так ставав, що був повернений грудьми до нього. Він найжачив шерсть, прищулив вуха; губи йому сіпались, очі палали, він гарчав і клацав зубами, як тільки міг швидко, і весь здавався чистим втіленням воєнного жаху. Він мав такий страшний вигляд, що Шпіц мусив облишити намір дати йому прочухана, і, щоб винагородити себе за цю поразку, він знов напався на безневинного Біллі й прогнав його геть аж на край табору.

Увечері Перро роздобув ще одного собаку, старого, довгого, сухого, з мордою, понівеченою в багатьох боях шрамами. В єдиному оці його світилася така мужність, що мимоволі він викликав до себе повагу. Собаку звали Солекс, тобто сердитий. Солекс, як і Дейв, нічого не просив, нічого не давав і нічого не сподівався. Коли він повільно й розважливо підійшов до собак, навіть Шпіц не зачепив його. У нього була одна особливість, що з нею Бекові, на лихо собі, довелося випадково зазнайомитись. Він не міг терпіти, щоб до нього хтось підходив з того боку, де він мав сліпе око. Бек ненароком завинив саме цим і тоді тільки зрозумів свою провину, коли Солекс враз кинувся на нього й прокусив йому плече аж до самої кістки на цілих три цілі. Відтоді Бек уникав підходити до Солекса з сліпого боку, і до кінця їхнього спільного життя між ними не виникало непорозумінь. Солексове єдине помітне бажання було, як і в Дейва, щоб йому дали спокій. Але згодом Бек дізнався, що вони обоє мали й інші бажання і навіть далеко палкіші.

Цієї ж ночі перед Беком постало важке питання, як його влаштуватися спати. У наметі всередині горіла свічка, і вогонь привітно світився в тумані білої рівнини. Бек весело вбіг у намет, вважаючи, що це річ цілком природна, але Перро й Франсуа, обоє налаяли його й стали кидати всяким начинням, аж доки він, отямившись з по-

диву, втік, засоромлений, знову на холод. Дув шкільний вітер, продимав його наскрізь і, немов з якоюсь особливою люттю, хапав за покусане плече. Бек ліг був на сніг і спробував заснути, але мороз його зігнав. Увесь тремтячи, він звівся на ноги і, пригнічений та нещасний, ставникати між наметами. Скрізь було однаково холодно. Де-не-де люті собаки кидались на нього, але він наїжувався й сердито гарчав (цього він недовго вчився), і вони відступали.

Раптом йому спало на думку вернутись назад і подивитись, як його товариші влаштувалися на ніч. На превелике його диво — вони зникли. Він перейшов по цілому великому таборі, шукаючи за ними, а тоді знову повернувся, і ніде їх не знайшов. Невже вони в наметі? Ні, цього не могло бути, бо його ж вигнали звідти. Тоді де ж вони? Попустивши хвоста, тремтячи всім тілом і почувачи себе зовсім безпорадним, він блукав без ніякої мети коло намету. Коли це в одному місці сніг подався під його передніми ногами, і він завалився. Там щось завовтузилося. Він відскочив, наїжився й загарчав, злякавшись того невідомого під снігом. Але його заспокоїло тихе приязне скавучання з-під снігу. Бек підійшов і став досліджувати, що воно таке. Струмінь теплого повітря торкнувся його носа. Під снігом, згорнувшись у клубок, лежав Біллі. Він тихенько й привітно скавучав і, щоб показати свою приязнь, вигинався й витягався і насмівся навіть лизнути Бека в морду своїм гарячим і мокрим язиком, запобігаючи ласки.

Ще наука. Так он вони як вкладаються спати! Бек тепер упевнено вибрав собі місце й заходився метушливо й запопадливо вигрібати собі яму. За одну хвилину від його тіла в ямі потеплішало, і він заснув. День був довгий і важкий, тож спав Бек міцно й вигідно, хоч подеколи спросоння гарчав, брехав і крутився.

Його розбудив галас у вранішньому таборі. Розплющивши очі, Бек одразу ніяк не міг збагнути, де він і що з ним. Уночі йшов сніг, і його зовсім засипало. З усіх боків здіймалися білі стіни. Його охопив шалений страх, страх дикого звіра перед пасткою. Тут у ньому вперше виявилися забуті спогади з життя його предків, бо Бек був цивілізований собака, занадто навіть цивілізований, і з власного досвіду не знав, що то є пастка, через те й не мав би її боятись. Усі його м'язи напружились, шерсть

на загривку й на плечах настовбурчилась, і з сердитим гарчанням він одним скоком шарпнувся нагору. Сніг посипався з нього цілою хмарою, і яскраве денне світло засліпило йому очі. Ледве ставши на ноги, він побачив перед собою білий табір, зрозумів, де він тепер, і разом згадав усе, що з ним трапилось, починаючи від того вечора, коли він пішов з Мануелем на прохідку і геть аж до вчорашньої ночі, коли він вигрібав собі в снігу яму.

Голосний крик Франсуа привітав його.

— Що, не казав я вам? — гукнув погонич собак до Перро. — Оцей Бек усього навчиться, і без загайки.

Перро поважно кивнув головою. Він був кур'єр канадського уряду, возив важливі депеші, і тому потребував найкращих собак. Отож він вельми був радий, що роздобув Бека.

За годину він додав до свого запрягу трьох нових собак. Тепер у нього стало їх дев'ятеро. Не минуло ще й чверть години, як вони всі вже були запряжені і мчали до Дайського каньйону. Бекові було приємно, і хоч робота то нелегка, проте він не відчував, що вона йому не до душі. Гарячковість усього запрягу передавалася і йому і дивувала його. Але ще більше його дивувала зміна з Дейвом та Солексом. Тепер це були не ті собаки! Після того, як їх запрягли, вони зовсім інакші зробилися. Від їх млявості та байдужості не стало й знаку. Вони були жваві, діяльні, намагалися все зробити гаразд і просто скаженіли, коли через якусь плутанину чи затримку загаювалася робота. Тягти посторонки, здавалось, було змістом усього їхнього життя, єдиним, для чого вони жили і що давало їм радість.

Дейв був корінним, перед ним тягнув Бек, перед Беком Солекс, а там спереду, витягшись в одну лінію, бігли інші кудлачі. За передовика був Шпіц.

Бека навмисне запрягли між Дейвом та Солексом, щоб він у них учився. Він був тямкий учень, а вони — талановиті вчителі, які ще підсилювали науку при потребі своїми гострими зубами. Але Дейв був чесний і розумний собака, і без причини ніколи не займав Бека, хоч і не проминав нагоди куснути його, коли він на те заслуговував. А як при тім ще Франсуа підохочував його батогами іззаду, то Бек зрозумів, що корисніше йому поправитись, ніж пробувати мститись. Якось під час короткої зупинки він заплутався в посторонках, і зразу не можна було рушити. Дейв і Солекс наскочили на нього й дали йому

доброго часу. Звісно, від цього ще більше все поплуталось, зате Бек потому дбайливіше ставився до посторонків. Наприкінці дня він уже добре вправлявся зі своєю роботою, і його товариші майже перестали кусати його, а Франсуа вже менше шмагав батоном. Увечері Перро навіть ушанував його тим, що, піднявши йому кожную лапу, уважно їх обдивився.

Це був важкий день. Вони зробили чималий перехід. Вгору каньйоном через Овечий табір, повз Вагу пройшовши, вони перетяли межу лісів, перебралися через льодовики та снігові замети завглибшки футів зо сто і перекинулися через Чілcutський вододіл, що стоїть між солоною та прісною водою, як грізний вартовий сумної пустельної Півночі. Вони промчали через пасмо озер у кратерах загаслих вулканів і пізно ввечері дісталися до величезного табору на початку озера Бенет, де тисячі шукачів золота будували собі човни, припасуючи їх про весняний кригоплав. Бек вигріб яму в снігу й заснув сном до краю вимученої тварини. Ще був зовсім темний холодний ранок, коли його розбуркали й знову запрягли в санки разом з іншими собаками.

Цього дня вони проїхали сорок миль, бо шлях був утертий. Але другого дня, і ще чимало потім днів, їм доводилось самим пробивати дорогу. То була нелегка робота, і вони дуже поволі посувалися вперед. Майже весь час Перро йшов попереду санок і втоптував шлях плетеними лижвами, щоб собакам було легше бігти, а Франсуа керував запрягом за допомогою довгої жердини. Іноді він зміняв Перро, але не часто, бо Перро дуже поспішав. Та й він же пишався, що добре знається на кризі, а від цього чимало залежало. Осіння крига була ще вельми тонка, і на бистрині її й зовсім не було.

День по дневі йшли вони без кінця, а Бек усе тягнув посторонки. Отаборювались, коли вже зовсім ночило, і з першим просвітком здіймалися на ноги й знову йшли вперед, лишаючи позад себе нові милі. Наставала ніч — і знову отаборювались, собаки їли свою порцію риби, загрибалися в сніг і засинали. Бек став страшенно ненажерливий. Півтора фунти сушеної риби, його щоденна пайка, провалювались ніби в якусь безодню. Йому завжди їх було мало, і завжди його мучив голод. А інші собаки, легші на вагу й уже призвичаєні до такого життя, одержували по одному фунту і якимось були задоволені й здорові.

Бек давно вже перестав бути таким перебірливим, як колись, за свого минулого життя. Мавши звичку їсти не поспішаючи, він часто бачив, як його товариші, упоравшись із своїми пайками, крали в нього. Оборонитися йому не щастило — поки він одганяв двох чи трьох крадіїв, недоїдена пайка щезала в пащеці в котрогось іншого. Єдина рада була, так само хапаючись, як вони, ковтати свою рибу. Відчуваючи безнастанний голод, Бек і собі вже був не від того, щоб загарбати чужий шматок. Він спостерігав і вчився. Побачивши, що Пайк — один з нових собак, який умів прикидуватись і красти, — спритно поцупив кавалок грудинки за спиною Перро, що на мить відвернувся, — Бек другого дня зробив те саме, тільки замість одного кавалка вкрав мало не всю грудинку. Звісно, знявся переполох, але на нього не мали жодної підозри — замість Бека покарали Дейва, що був страшенно незграбний і завжди попадався.

Ця перша крадіжка свідчила за те, що Бек матиме сили винести суворе життя непривітної Півночі. Вона свідчила за його здатність швидко пристосовуватись до нових обставин життя. А обставини були такі, що без цієї здатності конче призвели б його до лютої смерті. Але це показувало також і те, що в ньому поволі зникає моральне чуття, — непотрібна перепона в жорстокій боротьбі за існування. На Півдні, де панував закон любові й товаришування, добре можна шанувати й чужу власність і чужі почуття. А на Півночі, де панував закон дрючка й зубів, — хто зважав на чесність, той був дурень і, як бачив Бек, ніколи не мав успіху в житті.

Звісно, до такого висновку Бек прийшов не через міркування. Він інстинктом зрозумів його, як інстинктом пристосовувався і до нових умов життя. Раніше він ні за яких обставин не ухилявся від боротьби. Але дрючок чоловіка в червоному светрі познайомив його з основним і первісним законом. Раніше, будиши цивілізованим собакою і керуючись моральними приписами, він ладен був умерти, боронивши якогось там батога, чи що, судді Міллера. А тепер він так здичавів, що був здатний, забувши за всякі моральні приписи, чимдуж тікати, аби тільки врятувати свою шкуру. Він крав не через те, що любив красти, а через те, що цього потребував його шлунок. Крав не відверто, але, боячись дрючка та зубів, —

хитро, потайки. Одне слово, він робив усе те, що легше було зробити, аніж не зробити.

Його розвиток (або здичавіння) відбувався швидко. М'язи йому стали тверді, як залізо, а чутливість до болю геть зовсім притупіла. Він гартувався як внутрішньо, так і зовнішньо. Він міг їсти все, що завгодно, хоч би й яке бридке та нетривне. А шлунок його з їжі видобував усі тривні частки аж до решти, кров розносила їх по тілі й перетворювала в здорові та найміцніші тканини. Зір та нюх стали далеко гостріші, а слух зробився таким тонким, що навіть уві сні він чув найтихіші звуки і знав, чи вони загрожують, а чи ні. Він навчився вигризати лід, що намерзав йому на лапах між пальцями, і коли хотів пити, а вода бралася грубим шаром льоду, умів розбити його своїми передніми лапами. Найприкметніша була Бекова здатність передчувати вітер і наперед до нього прилагоджуватись. Часом у повітрі ані шелесне, а він гребе собі яму на ніч десь під деревом, чи біля берега, і коли здійметься вітер, то конче виявиться, що він собі спить спокійно в своїй ямі, в захистку з завітрянного боку.

І не стільки навчився він цього із свого досвіду, скільки підказував йому інстинкт, що давно був заглух у ньому, а тепер несподівано віджив. Ніби десь ізникла спадщина ближчих свійських поколінь і ожили в ньому неясні голоси з перших часів існування його породи, коли дикі собаки зграями блукали по первісних лісах, шукаючи собі здобичі, а загнавши її, вбивали. Йому неважко було вивчитись вовчих звичаїв у бійці, бо так гризлися його забуті пращури. Вони жили в ньому своїм давнім старим життям, і він знав усі їхні випробувані хитрощі й викрути, що передавалися в спадковості породи. Вони ожили в ньому без ніякого напруження, так, ніби завжди були з ним. Отже, коли тихими, холодними ночами він підіймав морду до зір і вив довго, по-вовчому, — це було виття його померлих пращурів, що давно вже розпалися на порох. У голосі йому бриніли ті самі ноти, що й у них, коли вони виливали свою тугу, свій жах перед тишею, мороком і холодом.

Так, наче на доказ того, яка непевна річ життя, стародавня пісня забриніла в Бекові й стала його власною піснею. І все тому, що на Півночі люди натрапили на жовтий метал і тому, що Мануел був тільки помічник садівника і платні його не вистачало на потреби дружини та купів дітлахів, відбитків його самого.

III. СИЛА ПЕРВІСНОГО ЗВІРА

Первісний звір мав велику силу в Бекові, і за важкими обставинами життя в дорозі сила та над ним усе більшала. Але це робилося непомітно. Хитрість, що недавно в ньому народилася, стримувала його. Бек не почував себе спокійно, бо повсякчас мав пристосовуватись до нових обставин; тим-то він і не задирався, і не бився, а, де тільки міг,— уникав усяких бійок. Він став дуже обережливим і не дозволяв собі нічого необачного. І хоч як вони з Шпіцом ненавиділи одне одного, проте Бек не виявляв нетерпіння і не заводився гризтись.

Знов же Шпіц, можливо, чуючи в ньому небезпечного супротивника, не обминав нагоди вищирити на нього зуби. Часами, навіть проти здорового розуму, він намагався роздрочити Бека й викликати на бій, що завершився б тільки смертю одного з них. І це, безперечно, сталося б ще на самому початку дороги, якби не завадив зовсім несподіваний випадок. Якось надвечір подорожани зупинились у холодній, непривітній місцині, на березі озера Ле-Барж. Хурделіга, шмальний вітер, що різав наче розжареним ножом, і темрява змусили їх тут-таки шукати місця для ночівлі. Гірше годі було розташуватись. Зараз же їм за спиною здіймалась прямовисна скеля, так що Перро й Франсуа мусили запалити багаття й порозкладати свої спальні хутра просто на льоду озера. Намети вони покинули в Даї, щоб легше було їхати. Багаття, складене з де-не-де набраного хмизу, горіло недовго; лід під ним підтанув, і воно загасло. Вечеряти довелося поночі.

Бек вигріб собі яму під самою скелею, що захищала його від вітру. Там було тепло й затишно, і він неохоче виліз ізвідти, коли Франсуа став паювати рибу, попереду розігрівши її на вогні. Упоравши свою пайку, Бек вернувся назад і побачив, що його кубло вже не порожнє. Він почув загрозливе гарчання й упізнав голос Шпіца. Досі Бек уникав усяких сутичок із своїм ворогом, але це вже було занадто велике нахабство. Первісний звір у ньому прокинувся й заревів. Він кинувся на Шпіца з шалом, несподіваним для них обох. Найбільше був здивований Шпіц. Із свого знайомства з Беком він мав таке враження, що це боязкий, тихий пес, а показний вигляд у нього тільки через те, що він дуже великий і важкий.

Франсуа також здивувався, коли вони, зітнувшись клубком, викотились із потоптаної ями. Але він одразу зрозумів, у чому справа.

— Так його! — гукнув він до Бека. — Дай йому доброго чосу, цьому гидкому злодіяці!

Шпіц розпалився до боротьби. З диким скаженим брехом крутився він туди й сюди, шукаючи нагоди накинутись на свого ворога. Бек дакож оскаженив. Але він був так само обережний і кружляв туди й сюди, вичікуючи й собі нагоди. Ось тут і трапилось те несподіване, що відсунуло їхню боротьбу за першенство на майбутнє, коли вони покинуть позад себе багато миль тяжкої і втомної дороги.

Лайка Перро, удари дрючком по кістках і пронизливі крики болю — це було початком чисто диявольського шабашу. Увесь табір ожив, повсюди зникали кудлаті тіні. Десять до сотні голодних собак з індіанського селища пронюхали табір і непомітно підкрались, коли саме починалась гризня між Шпіцом та Беком. Перро і Франсуа кинулись на нападників з дрючками, але ті вискаляли зуби й не думали відступати. Вони були голодні й очамріли від духу їстівного. Побачивши, як один собака закопався головою в скриньку з харчами, Перро важко загилив дрючком по сухих ребрах. Скринька перекинулася. За мить десятків зо два голодних розсатанилих псів уже гризлися за хліб та грудинку, навіть не помічаючи ударів дрючка, що сипались на них. Виючи й скиглячи, вони гризлися далі, аж поки з'їли геть усе до кришки.

Тим часом запряжні собаки ошелешено повилізли із своїх ям, і чужі зараз же наскочили й на них. Бек зроду таких собак не бачив. Кістки так у них стирчали, що шкура, здається, ось-ось лусне. Вони були живі кістяки, загорнені в брудні покуйовджені шкури з запіненими мордами і з очима, як жар. Оскаженивши від голоду, вони були жахливі й нездоланні. Їх не могла спинити ніяка сила. Після першого наскоку на запряжених собак вони їх відкинули до скелі. На Бека налетіло троє, і в млин ока його морда й плече були покусані й пошматовані. Галас стояв жахливий. Біллі, як і завжди, страшенно скавучав. Дейв та Солекс, поранені, заюшені кров'ю, одважно билися поруч. Джо, мов той демон, шматував усе навкруги. Він учепився зубами в передню лапу одного з чужих і перекусив йому кістку. Хитрун Пайк напавсь на покалічену тварину й зразу перегриз їй горлянку. Бек зітнувся із

своїм супротивником і прокусив йому яремну жилу. З неї линула кров і забризкала його чисто всього. Відчуваючи смак ще теплої крові в себе на язичі, він зовсім опаленів. Але коли він кинувся на другого ворога, чийсь зуби вгородились йому в горло. Це Шпіц по-зрадницькому напав на нього збоку.

Перро та Франсуа, звільнивши частину табору, підбігли на допомогу своїм кудлачам. Дика хвиля зголоднілих псів відлинула перед ними. Бек скинув із себе ворога. Але це була одна тільки коротка мить. Люди мусили вернутись рятувати харчі, а зголоднілі собаки знову напали. Біллі з одчайдушною відвагою проскочив крізь усю гущу й погнав льодом уперед по озеру. За ним услід помчали Пайк і Даб, далі й решта кудлачів. Бек повернувся, щоб і собі туди бігти, на лід, коли це краєчком ока помітив, що на нього мчить Шпіц, з певним наміром перекинути його. Збитий з ніг, він би зразу опинився під цілою купою голодних собак і неминуче б загинув. Бек напружив свої сили, відкинув Шпіца й побіг услід за товаришами вперед.

Пізніше всі дев'ятеро собак зібралися до купи й заховались у лісі. За ними ніхто вже не гнався, але вони були в кепському стані. Не було й жодного, не покусаного в чотирьох чи п'ятьох місцях, а деякі були поранені дуже серйозно. У Даба покалічено задню лапу, в Доллі — останній кудлач, що його роздобули в Даї, — прокушене горло; Джо втратив одне око, добродушний Біллі мав розпанахане вухо і жалібно скавучав цілу ніч. На світанку, кульгаючи, вони доволоклись назад до табору. Злодійські пси вже повтікали, але Перро й Франсуа були невеселі. Половини харчів не стало. Собаки погризли ремені, що ними зв'язували санки, і навіть брезент. Ніщо не врятувалось від їхніх зубів. Зникла пара мокасинів Перро з лосячої шкіри, повигризувано цілі кавалки ремінних посторонків, з'їдено навіть цілих два фути ременю з батога Франсуа. Погонич перестав похнюплено роздивлятися свого батога і перевів погляд на поранені собаки.

— Ну, голуб'ята мої, — сказав він ласкаво, — а що коли ви всі в нас перекажитесь?.. Чорт, стільки покусів!.. Невже ви справді можете показитись? Що ти скажеш на це, Перро?

Кур'єр непевно похитав головою. До Доусона було ще чотириста миль. Бракувало тільки, щоб серед його собак справді почався сказ! Минуло зо дві години напруженої

роботи разом із прокльонами та лайкою, аж поки нарешті збрую полагоджено і поранені собаки рушили в дорогу, з великими труднощами посуваючись уперед. Це була найважча частина дороги, що їм довелося переходити, і найважча взагалі ділянка аж до самого Доусона.

Річка Тридцята Миля була вільна від криги. Вода в ній була дуже бурхлива і не боялась морозів, а лід тримався тільки попід берегом, де течія не така прудка, та в невеличких затоках. Треба було шість день виснажливої важкої праці, щоб пройти тих тридцять жахливих миль. Вони були справді жахливі, бо кожний крок загрожував смертю і людям, і собакам. Разів із дванадцять Перро, що йшов попереду й намацував дорогу, завалювався під кригу, і вирятовувала його тільки довга жердина в руках. Він ніс її так, що, коли провалювався, то жердина лягала поперек ополонки, і він міг за неї триматись. Стояли гостро-холодні дні, термометр показував п'ятдесят під нулем, і щоразу, як Перро завалювався в воду, мусили зараз же розкласти вогонь і сушитись, щоб не застудитися на смерть.

Але нічого не могло його ні злякати, ані спинити. Через те його й настановлено урядовим кур'єром. Він не боявся ніякої небезпеки; від світанку до темної ночі, підставляючи хоч під який мороз своє маленьке сухорляве лице, він переривався і йшов уперед крижаною смугою, що тяглася вповдовж непривітних берегів. Лід угинався й тріщав під ногами і такий був непевний, що вони не насмільювались і на хвилину спинитись. Одного разу санки завалились, потягнувши за собою Дейва і Бека. Собаки вже мало не захлинулися і напівзамерзли, коли їх витягли з води. Щоб урятувати купальників, як завжди, розклали вогонь. Шерсть їм узялася кригою, і, доки та крига не відтанула, їх увесь час ганяли навколо вогню і так близько, що часом навіть шерсть займалася.

Інший раз провалився Шпіц і потяг за собою весь запряг аж до Бека. Напруживши всі сили, Бек упирався, хоч передні лапи йому сковзалися на льоду, що вгинався й тріщав. Дейв, запряжений за ним, так само напинався скільки мога, щоб утриматись, а за санками був Франсуа, і він тяг назад усіх собак з такою силою, що аж сухожилля йому тріщали.

Трапилося ще й таке. Ішли, як і весь час, тонким льодом. Враз лід проломився і спереду і ззаду санок. Єдиним порятунком була скеля. Перро перший якимсь чудом

видерся на неї, а Франсуа молився про таке чудо для себе й для собак. Усі батоги, ремені, зброя — усе було позв'язувано в один мотуз, і за його допомогою витягли на скелю насамперед собак, одного по одному, а тоді поклажу й санки. Франсуа виліз останній. Знайшовши зручне місце для спуску, за допомогою цього ж самого мотуза спустилися вниз. Ніч настигла їх знову на річці, а за цілий цей день вони пройшли не більше, як чверть милі.

Починаючи з Хуталінква, лід був грубий, але Бек уже геть знесилився, та й інші собаки почували себе мало чим краще. Проте Перро, щоб надолужити згаяний час, гнав їх, як і раніше, зрання допізна все вперед. Першого дня вони пройшли тридцять п'ять миль до Великого Лосося; другого дня пройшли ще стільки ж і дісталися до Малого Лосося; третього дня покрили сорок миль і були вже на підході до порогів П'яти Пальців.

У Бека ноги не були такі дужі й міцні, як у тих собак, що з ним бігли. Після багатьох поколінь свійських предків, починаючи з найдавнішого дикого пращура, що його присвоїла печерна або річкова людина, Бекові дісталися в спадок кволіші ноги. Удень він, шкутильгаючи, якомсь волікся наперед, а ввечері, коли розташовувалися на ніч, мов неживий падав на сніг. Хоч як мучив його голод, він не мав сили піти по свою пайку риби, і Франсуа приносив її Бекові сам, і щоразу після вечері з півгодини розтирав йому ноги. Франсуа пожертвував навіть верхньою стяжкою своїх мокасинів і зробив Бекові мокасини на всі чотири лапи. Це було собаці велике полегшення. Одного ранку, коли Франсуа забув його взути, то навіть на зморшкуватому обличчі Перро промайнуло щось подібне до усмішки, коли він побачив, як Бек, лежачи на спині, благально махав у повітрі лапами й не хотів рушити з місця без мокасинів. Згодом його ноги піддужчали й призвичаїлись до дороги, і подерті мокасини можна було викинути.

У Пеллі, коли раз на світанку стали запрягати собак, раптом сказала Доллі. Це всіх здивувало, бо досі вона не виявляла ніяких таких ознак. Вона заквилила довго, жалібно, по-вовчому, і від того виття холонуло в душі; а в собак аж навіть шерсть наїжилась. Потім вона кинулась на Бека. Він зроду не бачив скажених собак і через те не знав, що їх треба лякатись. Але він інстинктом відчув, що перед ним щось жахливе, і порвався втікати. Він мчав просто вперед, а за ним услід Доллі, вкрита піною, насилу

дихаючи. Вона не могла догнати його, такий великий був жах, що підганяв його, а він не міг утекти від неї, бо такий самий великий був її сказ. Промчавши через лісову середину острова на другий його кінець, він перемахнув через протоку, завалену кригою, на другий острів, потім на третій, повернув знову до головного річища і в розпачі побіг кригою. Не озираючись, він чув сердите гарчання й відчував за собою близенько Доллі. За чверть милі далі з'явився Франсуа й гукнув його. Бек повернувся до нього. Він біг, задихаючись і покладаючи всі свої надії на те, що Франсуа його врятує. Погонич собак тримав напоготові сокиру, і, коли Бек промчав повз нього, — сокира з силою вгородилась у голову скаженої Доллі.

Хитаючись, геть зовсім знесилений, Бек дошкандибав до санок, ледве дух зводячи й хапаючи повітря широко роззявленою пащекою. Для Шпіца приспіла добра нагода. Він скочив на безборонного ворога і, вчепившись в нього зубами, до самої кістки розшматував йому м'ясо. Але тут просвистів батіг Франсуа, і Бек задоволено побачив, що Шпіца поцаровано таким чосом, який ще не перепав жодному собаці запрягу.

— Чистий сатана цей Шпіц! — зауважив Перро. — Коли він конче загриве Бека.

— А в Бекові сидить цілих два сатани, — відповів Франсуа. — Я весь час за ним стежу і добре вже його знаю. Ось побачиш, одного дня він ошаліє й геть ізжвакує цього Шпіца, а потім виплюне на сніг. Не я буду, коли цього не трапиться. Я вже знаю.

Відтоді між Шпіцом та Беком зайшла відверта ворожнеча. Як передовик, що провадив увесь запряг. Шпіц відчував, що його визнане панування наражається на небезпеку від цього дивного пса, прибульця з Півдня. Він знав чимало собак звідти, але жоден не витримував ані такої їзди, ані спочивку в таборах. Вони були занадто винижені. Важка праця, мороз і голод убивали їх. А Бек був не такий. Він витерплював усе і нічим не поступався перед кудлачами — ні силою, ні дикістю, ані хитрістю. До того ще він був владолюбний. І тим небезпечніший для Шпіца, що дрючок чоловіка в червоному светрі вибив із нього сліпу необачність та гарячковість. Бек був надзвичайно хитрий і вмів вичікувати з чисто первісним терпінням.

Рішучої сутички за панування не можна було уникнути. Бек хотів її, хотів через те, що така була його вдача, і че-

рез те, що його міцно охопили ті незрозумілі й дивні гордощі, які примушують собак працювати до останнього подиху і спокійно й радісно вмирати в збруї, які розбивають їм серце, коли з них здимають посторонки. Такі гордощі були в Дейва, коли його ставили як корінного, і в Солекса, що тягнув посторонки з усіх сил. На світанку, коли лагодилися в дорогу, вони проймали всіх собак, перетворювали понурих, дражливих звірів у завзятих, працюючих і амбітних тварин. Ці гордощі підганяли їх цілий день аж до самого вечора. Тільки вночі, отаборившись, потомлені, вони не відчували вже їх і знову ставали неспокійні й невдоволені. Саме ці гордощі примушували Шпіца гризти собак, що збивалися з дороги, плуталися у посторонках чи ховалися, коли треба було їх запрягати вранці. І через ці гордощі боявся він і Бека, що міг заступити його місце передовика. А Бек якраз цього й прагнув.

Бек відверто тепер домагався панувати. Він навмисне ставав між передовиком та ледацюгами, коли Шпіц кидався на них. Одної ночі йшов великий сніг, і вранці Пайк, що завжди вилягався, не прийшов до санок. На ту яму, де він спав, насипало на цілий фут снігу, і він почувався цілком убезпечено, дарма що Франсуа і шукав, і гукав його. Шпіц розлютувався й бігав по всьому табору, винюючи та розгрібаючи кожне підозріле місце, і так сердито гарчав, що Пайк аж тремтів у своєму захистку.

Коли нарешті його знайдено й витягнуто на світ, Шпіц підбіг покарати винуватця, але Бек так само розлютовано став йому поперек дороги. Це трапилося зовсім несподівано й так хитро, що Шпіц відсахнувся і не втримався на ногах. Пайк, що весь час тремтів з переляку, побачивши цей відвертий бунт, розхрабрував і кинувся на поваленого передовика. Забувши вже про чесну гру, Бек і собі кинувся на Шпіца. Але тут Франсуа, що всміхався, дивлячись на цю сцену, з усієї сили вперіщив Бека батогом в обороні справедливості. Коли це не допомогло, він пустив у роботу пужално. Напівприглушений ударом, Бек скотився із своєї жертви, та удари й далі сипалися на нього, а Шпіц тим часом дав доброго прочухана провинному Пайкові.

В наступні дні, коли вони йшли до Доусона, Бек щоразу ставав між винуватцями та Шпіцом, але діяв тепер хитріш, дивився, коли поблизу нема Франсуа. Це потайне підбурювання призводило до того, що собаки чимда-

лі частіше стали не слухатись. Лишень Дейв і Солекс поводилися пристойно, а решта — то все гірше й гірше. Робота не йшла вже так злагоджено, як раніше. Бійки й гризня не припинялися, і призвідником повсякчасних звад був завше Бек. Через нього Франсуа не мав просвітлої години, усе побоюючись, що ось-ось Бек та Шпіц заведуться і хтось когось загризе до смерті. Не раз уночі вилізав він із свого спального хутра, чуючи вовтузню й скавучання, і думаючи, що це вже вони завелися.

Але приводу все не траплялось, і коли одного похмурого дня вони дісталися до Доусона, питання про першенство так і лишалося нерозв'язане. У місті було багато людей та сила собак, і Бек побачив, що всі собаки працюють. Здавалось тут уже настановлено такий лад, що вони мусять працювати. Цілий день їх довгі запряги снували туди й сюди головною вулицею, і навіть уночі не стихали їхні дзвіночки. Вони тягали дрова, дерево для будівлі, різний вантаж для копалень,— одне слово, справляли всю ту роботу, що в долині Санта-Клара звичайно складали на коней. Часом Бек натрапляв на собак з Півдня, але здебільшого собаки були диких порід, подібні до вовків, кудлачі. Поночі, і саме о дев'ятій, о дванадцятій і о третій годині, вони заводили свої пісні, дикої і таємничої; Бек і собі приставав залюбки до неї.

Коли палало над головою яскравими холодними вогнями північне сяйво, чи то зорі тихо мерехтіли в морозяному повітрі і земля лежала захована й скам'яніла під сніговим покривалом,— ця пісня летіла в тишу, немов виклик, кинутий життям. У ній була скарга, чулися зойки, і ридання, і вся туга й мука буття. То була давня пісня, така сама давня, як і собачий рід, одна з перших пісень за тих, ще дитячих, часів світу, коли всі пісні були тужливі. Сумом незчисленних поколінь було пройнято цю скаргу, що так дивно бентежила Бека. Він голосив і ридав від муки життя, стародавньої муки його диких предків, від таємничого жаху перед морозом і холодом, які в них теж викликали таємничий жах. І те, що його проймала ця мука, показувало, як геть увесь він через цілі віки, проведені коло людського вогнища, повертався до первісного життя, до самих початків того жаху й виття.

По семи днях перебування в Доусоні вони, спустившись біля Казарм з прикрого берега на юконську кригу, вже мчали назад до Даї та Солоні Води. У Перро тепер була

пошта, ще негайніша, ніж та, що він сюди привіз; до того ж у ньому заговорила професійна гордість, і він вирішив цей рік побити рекорд швидкості. Обставини сприяли цьому. За сім день спочинку собаки піджили й дуже гарно почувалися. Стежка тепер була втерта, бо після них уже проїхало багато подорожан. І ще — поліція влаштувала в двох-трьох місцях комори з харчами для собак та людей, а це полегшувало дорогу, бо можна було мчати впорожні.

Першого ж дня дісталися до селища Шістдесята Миля, подолавши п'ятдесят миль. Другого дня надвечір були на підході до Пеллі. Але така швидка їзда не минулася без клопоту й хвилювання для Франсуа. Бунтарство Бекове призводило до неладу в роботі. Тепер уже собаки не тягли санок водносталя, як перше. Підбурювані Беком, вони зовсім від рук відбилися. Шпіц не був уже передовиком, якого бояться. Страх перед ним щез, і авторитет його занепавав. Дійшло до того, що одного вечора Пайк навіть украв у Шпіца піврибини і тут-таки з'їв під обороною Бека. Другого разу Даб і Джо накинулись на Шпіца, коли він намірявся їх заслужено покарати. Навіть добродушний Біллі став уже не такий добродушний і скавучав зовсім не так запобігливо, як колись. Бек — той зараз наїжувався, тільки-но підходив Шпіц, люто гарчав і поводився наче розбишака, нахабно чіпляючись до передовика.

Занепад дисципліни відбився й на взаєминах між іншими собаками. Вони бились і гризлились частіше, ніж досі, аж до того, що часом табір ставав чистим пеклом. Тільки Дейв та Солекс залишались такі самі, хоч і їх дратували вічні звади. Франсуа незрозуміло лаявся, тупотів ногами в безсилу гніві і рвав на собі волосся. Тепер його батіг шмагав безперестану, але користі від цього небагато було. Варто було йому тільки одвернутись, як у ту ж мить починалось усе знову. Він боровив Шпіца своїм батогом, а Бек боровив увесь запряг. Франсуа знав, хто призвідник усіх звад, і Бек знав, що він знає, але був занадто хитрий, щоб попастися на гарячому. Він сумлінно працював і тягнув посторонки, бо праця була йому втіхою, а ще більшою втіхою його було потайки призводити товаришів до гризні та заплутувати сліди по тому.

Одного разу на стоянці в гирлі річки Такіна, Даб по вечері заповав був полярного кроля та й упустив його. Вмить увесь запряг знявся на ноги. За сто ярдів далі сто-

яв табір Північно-Західної поліції. Там було п'ятдесят собак, усі кудlachі, і всі вони й собі пристали до гонитви. Кріль пробіг льодом за водою, потім раптом звернув у бічний ручай і помчав далі. Він біг легко поверх снігу, а собаки, будиши важчі, раз по раз завалювались. Бек вів перед у всій зграї з шістдесяти собак, обминав одну по одній залучини, але перехопити здобичі не міг. Він стелився по землі й жадливо скавучав. З кожним стрибком його розкішне тіло мелькало в тьмяному світлі місяця. І так само підстрибом летів попереду, наче блідий крижаний привид, бідолашний кріль.

У Бекові прокинувся давній інстинкт, той самий, що в певні періоди гонить людей з метушливих міст у ліси та поля вбивати собі поживу олов'яними кульками, прокинулася жадоба крові й радість убивати, тільки що в нього все це було безмірно природніше. Він гнався на чолі зграї, гнався за здобиччю, за живим м'ясом, щоб розшматувати його зубами й умочити в теплу кров жертви свою морду аж по самі очі.

Буває екстаз, що засвідчує найвищу життєву точку, понад яку вже не можна підвестись. І такий парадокс буття, що екстаз приходить тоді, коли живеш найповнішим життям, водночас геть забуваючи цю його повноту. Такий екстаз, таке забуття приходить до художника й заносить його на вогненних крилах; і приходить до вояка, охопленого безумом війни на полі бою. У такому екстазі був тепер і Бек, коли вів перед у цілій собачій зграї, а з горла йому вихоплювався дикий вовчий клич. Він напружував усі сили, щоб догнати живу поживу, яка мчала поперед нього в місячному світлі. У Бекові заговорила глибінь його вдачі і те, що було глибше за нього самого, що заходило в самі надри часу. Його піднесла хвиля життя, її високий приплив; кожен суглоб, кожна жилка, кожен м'яз — усе палало вогнем, і буйна радість невтримно виявляла себе в рухові, коли він летів під зорями по мертвій застиглій землі.

Шпіц, холодний і розважливий навіть у хвилини найбільшого збудження, відстав від зграї і побіг через косу, там де в ручаю була залучина. Бек цього не помітив і, оббігши заворот, побачив, як на привид кроля, що гнав уперед, кинувся з навислого берега другий, більший привид. То був Шпіц. Кролеві рятунку не було. Коли гострі білі зуби вгородились йому в спину, в повітрі пролунав голос-

ний, майже людський лемент. Відповідаючи на цей розпачливий зойк життя в обіймах смерті, прелунало переможне виття зграї, що бігла вслід за Беком.

Але сам Бек мовчав. Не спиняючись, налетів він на Шпіца і з такою силою вдарився об нього, що не встиг угризтися йому в горло. Обидва покотилися в пухкий сніг. В одну мить Шпіц опинився знову на ногах, наче він і не перекидався, і, рвонувши Бека за плече, відскочив назад. Його зуби двічі клацнули, як сталеві кліщі капкана, він одбіг, щоб краще стрибнути, і з тонких, покритвлених губ вихопилось гарчання.

Бек одразу зрозумів, що настав момент і що на котрогось із них чигає смерть. Коли вони з гарчанням, прищуливши вуха, кружляли один коло одного, чекаючи нагоди напасти, вся сцена раптом стала йому якоюсь напрочуд знайомою. Він, здавалося, все згадав,— і білий ліс, і білу землю, і місячне світло, і навіть свій войовничий запал. Над білістю й мовчанкою нависло зловісне безгоміння. Ніде ані шелесне, у повітрі ніякого руху, навіть жодна гілочка не ворухнеться. Видно було тільки, як дихання собак поволі здійсвалось і затримувалось у морозяному повітрі.

Вони скоро впоралися з кролем, ці собаки, або, вірніше, напівприсвоєні вовки, і тепер підійшли й поставали навколо, мов чогось сподіваючись. Стояли мовчки, тихо, тільки очі їм палали та дихання білою хмарою помалу спливало вгору. Для Бека в цій сцені з далеких часів не було нічого нового чи несподіваного. Усе було так, як воно й мусило бути звичайно.

Шпіц був досвідчений перебієць. Від Шпіцбергену через усю Арктику і Канаду і Безплідну Землю не було жодного собаки, що перед ним би він поступився. І яка б лють не брала його, вона ніколи не засліплювала йому очі. У шаленому змаганні шматувати й нищити все він не забував ніколи, що й ворог його прагне того самого. Він не наскакував сам, поки не знав напевне, що витримає наскок свого ворога, і ніколи не нападав, поки не був певен, що сам дасть опір нападові.

Бек даремне намагався вчепитися зубами в шию цьому здоровому білому псові — замість м'якого тіла, його ікла трапляли на ікла Шпіцові. Ікла цокали об ікла, губи в обох були пошматовані й у крові, а Бекові й разу не пощастило напасти на ворога знебачки. Він розпалився і ви-

хором налітав на Шпіца, силкуючись ухопити його за сніжно-біле горло, там, де життя б'ється під самою шкурою, і щоразу Шпіц кусав його й відскакував назад. Тоді Бек змінив тактику. Кидаючись на Шпіца, тепер він одвертав голову вбік, і скільки сили бив плечем у плече Шпіцові, намагаючись його перекинути, але натомість Шпіц устигав куснути його в плече і сам легко відскакував убік.

Шпіц не був ще поранений, а Бек увесь уже заллявся кров'ю й ледве дух зводив. Боротьба чимдалі ставала запекліша. Мовчазна собача зграя застигла на місці, готова роздерти переможеного. Коли Бек засапався, почав наскокувати Шпіц і то з такою силою, що Бек ледь на ногах тримався. Одного разу Шпіц його навіть перекинув, і зграя вся стрепенулась, але Бек ту ж мить звівся на ноги, і собаки знову закам'яніли, чекаючи.

На своє щастя, Бек мав одну здатність, що веде до величі,— він мав уяву. Він бився, керуючись інстинктом, але міг водночас і міркувати. Він кинувся на Шпіца, ніби знову для того, щоб ударити його плечем, але в останню мить зовсім несподівано припав до самого снігу, і його зуби стислись на лівій передній лапі ворога. Захрустіла кістка, і білий пес був уже на трьох ногах. Тричі Бек пробував був перекинути його, а тоді знову вжив свого хитрого способу і так само перегриз йому праву передню лапу. Шпіц став тепер зовсім безпорадний, але, незважаючи на біль, розпачливо силкувався втриматись. Він бачив мовчазне коло, ці блискучі, як жар, очі, висунуті язики, бачив сріблясті застигли хмарки від їх дихання в повітрі. І це коло вужчало круг нього зовсім так, як бувало це не раз раніше, оточуючи переможеного. Він добре це пам'ятав. Тільки що цього разу переможений був він сам.

Рятунку не було звідки чекати. Бек не мав жалю. Жаль був можливий тільки в м'якшому кліматі. Бек готував останній удар. Коло щільніше зімкнулось. Він чув на собі гаряче дихання собак і бачив, що позад Шпіца й з усіх боків вони поприсідали, готові стрибнути, і з ока не спускають його. На мить припинилося. Жоден звір не ворухнувся, всі немов скам'яніли. Шпіц наїжився й увесь тремтів: хитаючись на своїх двох здорових лапах, він приглушено гарчав, ніби кидаючи загрозливий виклик неминучій смерті. Тоді Бек кинувся на нього й одразу знову відскочив. Цей раз вони востаннє зітнулися плечем у плече. Чорне

коло зовсім звузилось, обернулось в одну цятку на снігу, осяяному місячним світлом, і Шпіц щез. Бек стояв осторонь і дивився. Дикий первісний звір переміг і зазнав насолоди вбивства.

IV. ХТО СТАВ ПАНУВАТИ

— Що, не казав я? Хіба ж не сидять у цьому Бекові цілих два сатани? — казав Франсуа другого ранку, коли виявилось, що Шпіц зник, а Бек увесь пошматований. Він підкликав пса до вогню і показав на його рани.

— Так, але й Шпіц гризся, як той чортяка, — зауважив Перро, розглядаючи Бекове покусане тіло.

— А Бек — як цілих два чортяки, — відповів Франсуа. — Але тепер у нас хоч буде лад. Нема Шпіца — і гризні кінець.

Поки Перро згортав табір і вантажив санки, Франсуа взявся запрягати собак. Бек з певністю попростував туди, де звичайно запрягали Шпіца. Не помічаючи цього, Франсуа поставив на це почесне місце Солекса, на його думку, найвідповіднішу кандидатуру. Бек люто напався на Солекса, прогнав його і сам став натомість.

— Ну-ну! — скрикнув Франсуа, із сміхом ударивши руки об поли. — Гляньте-но тільки на цього пса!.. Загриз Шпіца і вже заміряється на його місце.

— Геть відси! — гукнув він, але Бек і не ворухнувся. Франсуа схопив його за карк і, не звертаючи уваги на грізне гарчання, відволік убік і вдруге поставив Солекса. Старому собаці це було зовсім не до душі — він виразно виявляв, що боїться Бека. Франсуа ж затявся на своєму, але скоро він одвернувся, як Бек знову прогнав Солекса, і той не дуже й противився цьому.

Франсуа розгнівався.

— Ось я навчу, як мене слухатись! — крикнув він, схопивши важкого дрючка.

Бек добре пам'ятав чоловіка в червоному светрі і, не поспішаючи, відступив. Він уже не кинувся на Солекса, коли того знову поставлено спереду, і став блукати на чималій відстані від дрючка. Але він сердито гарчав і стежив за ним, щоб встигнути ухилитись, коли Франсуа захоче жбурнути дрючком. Він уже добре пізнав, що воно таке.

Погонич запрягав собак далі й гукнув Бека, щоб поставити його як звичайно поперед Дейва. Бек відступив на два-три кроки. Франсуа рушив до нього, але він ще відступив. Франсуа кинув дрючка, думаючи, що Бек його боїться. Але Бек зовсім не дрючка боявся, — він відкрито бунтував. Він хотів стати передовиком — це його право, він його заробив і на менше він не годився.

На допомогу Франсуа прийшов Перро. Вони вдвох ганяли собаку з годину, жбурляли в нього дрючками, від яких він ухилявся, обсипали прокльонами і його самого, і його батьків, і всіх його нащадків, аж до найдалшого коліна, кляли кожну волосину йому на шкурі й кожну краплю крові в його жилах. На лайку Бек відповів гарчанням і весь час тримався на відстані. Він не втікав далеко, тільки відступав і кружляв по табору, добре даючи наздогад, що як його волю вчинять, то він підійде й усе буде гаразд.

Врешті Франсуа сів і почухав потилицю. Перро глянув на годинника й вилаявся. Час ішов, уже цілу годину вони мусили б бути в дорозі. Франсуа знову почухав потилицю, похитав головою і, усміхнувшись, трохи розгублено глянув на кур'єра. Той низнув тільки плечима — вони були подолані. Франсуа підійшов до Солекса й гукнув Бека. Той засміявся, як уміють сміятись собаки, але не рушив з місця. Франсуа відв'язав Солекса й поставив його на Бекове місце. Собаки всі вже були запряжені й стояли, вишикувавшись в одну лінію, готові рушити. Для Бека залишалося єдине вільне місце, місце передовика. Франсуа ще раз гукнув його, Бек знову засміявся, але все не підходив.

— Покинь-но дрючка, — пораяв Перро.

Франсуа послухався, і Бек, переможно всміхаючись, підбіг і став попереду запрягу. На ньому пристебнули посторонки, санки зрушили з місця, люди побігли поруч, і всі разом вилетіли на річку.

Хоч як високо цінував Бека Франсуа, кажучи, що в ньому два сатани, проте не минуло й одного дня, як він побачив, що не знав ще справжньої йому ціни. Бек одразу взявся до своїх обов'язків передовика. Там, де малося бути кмітливим, швидко здогадатись і швидко діяти, він, виявилось, вище стояв навіть за Шпіца, рівні якому Франсуа досі ще не бачив. А особливо Бек мав хист давати лад і примушувати товаришів слухатись. Дейв і Солекс байдуже поставились до зміни передовика, це їм і за вухом не

свербіло. Їхнє діло було працювати й з усієї сили тягти посторонки. Поки їм не заважали, ніщо інше їх не цікавило. Навіть добродушний Біллі міг би їх вести, аби тільки вмів давати лад. Проте решта собак відбилися від рук за останніх днів Шпіца і дуже здивувались, коли Бек став добре їх чухрати.

Пайк, що біг зараз за Беком, не мав звичаю налягати на свій хомут більше, ніж цього конче треба було, тож за свої лінощі діставав раз по раз прочуханки і вже наприкінці першого ж дня тягнув посторонки так старанно, як ніколи в житті. А коли ввечері отаборились, добре перепало й по-пурому Джо, що його ніколи не важився займати навіть Шпіц. Бек насів на нього всією своєю вагою й чухрав, аж доки Джо не заскиглив, щоб його помилували.

Одразу весь запряг став зовсім невпізнаний. Ожила колишня однотайність, і собаки, як і раніше, водне тягли посторонки. Біля Ковзьких порогів взяли ще двох собак, місцевих кудлачів — Тіка й Куну. І Бек так хутко їх виш-колив, що Франсуа тільки рота роззявив від подиву.

— Зроду не бачив такого собаки, як цей Бек! — крикнув він до Перро. — Таки зроду! Тисячу доларів вартий він, їй-бо. Еге ж? Що ти скажеш, Перро?

Перро притакнув головою. Вони вже покрили рекорд швидкості і щодень мчали все швидше. Шлях був утертий, станівкий, снігу більше не падало й не дуже було холодно. Температура як стала на п'ятдесят градусів під нулем, так і трималася. Перро і Франсуа або їхали санками, або бігли поруч по черзі. Собаки неслися вперед, і спинявся запряг тільки зрідка.

Річка Тридцята Миля тепер взялася вже грубшою кригою, і вони за один день проїхали стільки миль, скільки, сюди їдучи, за десять днів. За один перегін вони промчали шістдесят миль від озера Ле-Барж до порогів Білого Коня. Через озера Марш, Тегіш та Бенет сімдесят миль собаки летіли так швидко, що той, кому випадало бігти за санками, мусив аж прив'язуватись іззаду до мотузки. Нарешті в останній вечір другого тижня вони перетяли Сніговий перевал і спустилися до морського берега, туди, де внизу мерехтіли вогні Скагвея і стояли на причалі судна.

Це був рекордний перебіг. Їхавши півмісяця, вони пересічно покривали по сорок миль у день. Цілих три дні Франсуа й Перро прогулювалися головною вулицею Скагвея, гордо випнувши груди, і їх безперестану запрошува-

но випити, а запряг їхній був предметом мало не побожної уваги цілої юрби погоничів та знавців собак.

Потім кілька грабіжників із заходу Штатів спробували поскубти трохи місто, їх продріявили на сито, і увага громади перекинулася до інших ідолів. А далі наспів новий наказ. Франсуа підкликав Бека, обняв його й заплакав. Це востаннє Бек бачив Франсуа й Перро. Як і інші люди, вони навіки щезли з його життя.

Бек із усім запрягом перейшов до рук одному шотландцеві-метису, і в товаристві десятка інших запрягів вони рушили важкою дорогою назад у Доусон. Цього разу вже не впорожні їхали і не до рекордів було. Теперішня праця була нелегка, день у день мусили тягти за собою важкий вантаж — пошту з усього світу тим людям, що шукали золота під непривітним небом бігуна.

Бекові не до душі була ця робота, але він сумлінно до неї ставився, так само, як і Дейв та Солекс, вважаючи, що це справа честі, і пильнував, щоб його товариші, подобається їм чи ні, а виконували свою пайку роботи. Життя йшло одноманітно, мов накручена машина. Один день був такий самісінький, як і інший. Щоранку о певній порі кухарі розкладали багаття, варили страву, і всі снідали. Тоді згортувано намети, запрягувано собак. Рушали рано, щось за годину до того, як розступалася темрява перед світанком. Увечері знову отаборювались. Хто напинав намети, хто рубав дрова чи соснове гілля для постілі, а хто носив воду або лід на вечерю і годував собак. Для собак це була найприкметніша подія дня, хоч, звісно, приємно було й потім, попоївши риби, побігати з іншими собаками. А їх тут було понад сотню. Між ними траплялися й запеклі забіяки, але дві-три сутички з найдикішими з них показали Бекову перевагу, і згодом, коли він тільки наїжувався й вискалював зуби, йому звичайно звертали з дороги.

Сам він чи не найбільше любив лежати коло вогню. Підібгавши під себе задні лапи й витягнувши передні, він з підведеною головою сонно дивився на полум'я. Часами він пригадував великий будинок судді Міллера в сонячній долині Санта-Клара, цементовий басейн, японського мопсика Тутса та голу, без шерсті Ізабеллу. Але частіше згадував він про чоловіка в червоному светрі, про смерть Керлі, про свою боротьбу із Шліцом та про смачні речі, які він їв колись або хотів би попоїсти. Він не нудьгував за батьківщиною. Країна Сонця далеко була в тумані, і згадки про

неї не хвилювали його. У ньому куди дужче говорила спадковість, і багато дечого такого, чого він ніколи раніше не бачив, здавалось напрочуд знайомим йому. Інстинкти,— не що інше, як відгомін звичок предків, які спали були в надрах його істоти,— віджили й роз'ятрились.

Не раз, як він лежав коло багаття й сонно мружив на нього очі, йому здавалось, що він бачить інше багаття, що він лежить коло того іншого багаття й бачить чоловіка зовсім не подібного до цього от кухаря-метиса. У того другого чоловіка коротші ноги й довші руки, м'язи не такі гладкі, а вузлуваті, як ті мотузки, волосся довге, куструвате, чоло низьке й ніби стесане назад. Той чоловік видавав чудні звуки і наче боявся темряви, бо, пильно вдивляючись у неї, він міцно стискав у руці важку ломаку з прив'язаним на кінці каменем. Він був мало не зовсім голий, тільки на спині подерта й пропалена шкура, але тіло вкрите все волоссям, а на грудях, на плечах, на стегнах та на руках зверху воно як густа шерсть. Він стояв не рівно: тулуб нахилився вперед, а ноги зігнуто в колінах. Рухи його пружні й гнучкі трохи чи не по-котячому, і весь він якийсь насторожений, мовби на нього по всяк пору чигають видимі й невидимі небезпеки.

Інколи цей косматий чоловік сидів навкарачки біля вогнища і, сховавши голову між коліна, спав. Лікті йому тоді спиралися на коліна, а руки стиснуті були на голові, ніби захищаючи її від дощу. А за вогнищем у темряві світилося щось, ніби жарини, і все парами, все по два. Бек знав, що то хижі звірі. Він чув навіть, як тріщали куці, коли вони продиралися крізь них, чув, як вони шурхотіли вночі. І коли він так куняв на березі Юкону, ліниво мруживши очі на вогонь, від цих звуків та картин іншого світу наїжувалася шерсть йому на шиї й на спині, і він починав тихенько скавуліти або стиха гарчати, аж доки кухар не кричав: «Агов, Беку! Прокинься!» Далекий світ одразу зникав, перед очима поставала дійсність. Бек зводився на ноги, позіхав і потягався, наче й справді після міцного сну.

Тяжка дорога потомила собак. Діставшись до Доусона, вони добряче схудли й мали жалюгідний вигляд. Щоб трохи виходитися, їм потрібен був спочинок хоч на тиждень, коли не на цілих десять днів. Але натомість за два дні вони вже спускалися з прикрого берега Юкону біля Казарм, везучи листи у великий світ. Собаки були знесилені, пого-

ничі похмурі. І до того ще падав щодня сніг. Дорога стала копна, санки насилу сунулись, собакам важко було їх тягти. Однак люди робили все можливе, щоб полегшити їм роботу.

Увечері, отаборившись, насамперед бралися до собак. Вони їли раніше за погоничів і жоден погонич не залазив у своє спальне хутро, не обдивившись перше ніг своїм собакам. Проте вони таки знесилювалися з кожною дниною. Від початку зими собаки пройшли тисячу вісімсот миль, волікши за собою навантажені санки всю цю втомну дорогу; а тисяча вісімсот миль дадуться взнаки навіть найвитривалішим.

Бек тримався, як завжди, підганяючи товаришів і пильнуючи дисципліни, але й він утомився. Біллі цілу ніч скавучав і голосив спросоння. Джо став ще похмурніший, ніж звичайно, а Солекс вже не підпускав до себе нікого, ні з того боку, де був темний, ані з другого.

Найбільше ж виробився Дейв. Йому щось відходило. Він ставав чимраз дразливіший і понуріший. Увечері, коли таборилися, він одразу вигрібав собі яму й залазив у неї — погонич туди й їсти йому приносив. Тільки-но його розпрягали, як він лягав і не вставав на ноги аж до самого ранку, коли знову його запрягалося. Дорогою бувало часами, що він вищав з болю, коли санки шарпали раптом, спинившись, або коли треба було добре напнутись, щоб зрушити їх. Погонич запрягу оглядав його, але нічого не знайшов. Зацікавилися і інші погоничі. Про Дейва розмовляли і вечеряючи біля вогню, і курячи останню перед сном люльку. Одного разу влаштували цілу консультацію. Дейва витягли з його ями, привели до вогню, чавили й мацали так, що він скрикував з болю, але нічого не знайшли. Кістки виявилися цілі, — щось у нього всередині було не гаразд.

Наколи добулися Касіярської мілини, Дейв так знесилів, що скілька разів падав у збруї. Шотландець зупинив санки, випряг Дейва, а на його місце постановив Солекса. Він хотів, щоб Дейв трохи спочив, бігши за санками, але той, хоч який слабкий, не погоджувався, щоб з нього знімали збрую. Він гарчав, коли його розпрягали, й жалібно завив, побачивши Солекса на тому місці, що стільки часу належало йому. Його професійні гордощі страждали і, хоч смертельно хворий, він не міг спокійно дивитись, що інший справляє його роботу.

Коли санки рушили знову, він побіг поруч, завалюючись у м'який, глибокий сніг. Кидаючись і кусаючи Солекса, він увесь час намагався зіпхнути його в сніг на другий бік, а собі втиснутись на своє місце, і безперестану жалібно скавулів. Шотландець пробував був прогнати його бато-гом, але він не звертав уваги на шмальні удари, а пого-ничеві не ставало духу вдарити його дужче. Дейв не хотів бігти за санками, втертою дорогою, а все плентався збоку, де було копно. Під кінець, виснажений, він упав, і жаліб-ним виттям проводив усю валку, що промчала повз нього.

Потім, зібравши рештки сил, він звівся на ноги і, зато-чуючись, побіг дорогою за ними. На зупинці він доволікся до Солекса й став поруч із ним. Погонич, що закурював люльку в товариша на задніх санках, вернувся й торкнув собак. Ті рушили з місця без найменшого напруження і раптом, здивовано обернувши назад голови, спинились. Погонич також здивувався: санки стояли на місці. Він гукнув своїх товаришів, щоб поглянули на це диво. Ви-явилось, що Дейв перегриз обидва посторонки Солекса і сам стояв перед санками на своєму місці. Він благав очима не проганяти його. Люди не знали, що з ним робити. Заго-ворили про те, що собака може часом навіть умерти від розриву серця, коли його забрати з роботи, хоч та робота й убиває його. Пригадали випадки з знайомими собаками, старими чи покаліченими, що не витримували, коли їх ви-прягали, й помирали. Отож, мовляв, однаково Дейв недов-го протягне, то нехай уже вмирає у збруї, спокійно, не надриваючи собі серця, коли йому так хочеться. Його знов запрягли, і він гордо потяг санки, хоча кілька разів ска-вучав з болю. Часом він падав і волікся на посторонках, а одного разу навіть санки наїхали на нього, і він став куль-гати на задню лапу.

Одначе, як там не є, а він дотягнув до вечора. Отаборив-шись, його покладали біля вогню. Під ранок він зовсім зане-пав на силі. Коли стали запрягати собак, він страшним напруженням звівся на ноги, захитався й упав, проте став повзти до них. Витягнувши передні лапи, він підстрибом під-тягав тіло і таким чином пересувався на декілька дюймів уперед. Але незабаром і на це не стало сил. Востаннє його бачили товариші, як він лежав на снігу, відсапуючись, і тужливо дивився за санками. Його жалібне виття неслося за ними, аж доки вони заховалися за смугою лісу над бере-гом річки.

Тут спинились. Шотландець відійшов від санок і поволі рушив назад, туди, де був табір. Розмови стихли, і голосно пролунав револьверний постріл. Хутко йдучи, шотландець незабаром повернувся. Лягнули батоги, весело задзвеніли дзвіночки, і санки рушили далі. Але Бек знав, як знали й інші собаки, що трапилось позаду, там, за смугою лісу над берегом.

V. ВАЖКИЙ ШЛЯХ

Через тридцять днів після того, як Бек та його товариші вивезли пошту з Доусона, дістались вони до Скагвея. Собаки підбилися й були геть знесилені. Бек замість колишніх ста сорока фунтів важив сто п'ятнадцять. Інші, хоч і легші за нього, втратили ще більше ваги. Пайк, що частенько вдавав, ніби йому болить нога, тепер і справді кульгав. Також і Солекс накульгував, а Дабові було вихнuto плече.

Найбільше всі надвередилл ноги. Легкої та пружної ходи й знаку не лишилось. Вони ступали важко, здригаючись усім тілом, і від цього ще більше стомлювались. Собаки не похворіли, вони тільки до смерті потомились. Це не була втома від короткого надмірного напруження, що після нього можна поновити сили за яких кілька годин. Ні, ця смертельна втома була наслідком повільного, довгого виснажування, безперервного напруження цілими місяцями. У собак виробилися всі сили, геть усі до решти. Кожен м'яз, кожна клітинка — усе було до смерті знесилене. Та й не диво: менше, як за п'ять місяців, вони пробігли дві тисячі п'ятсот миль, а з них останніх тисячу вісімсот покрили, мавши тільки п'ять день спочинку. До Скагвея вони дісталися, вже насилу ноги переставляючи. Вони ледве тягли посторонки, а на схилах дбали тільки за те, щоб не трапити під санки.

— Ну, вперед! Ще трошки, бідолахи ви кривоногі! — намагався підбадьорити їх погонич, коли вони, хитаючись, спускалися головною вулицею Скагвея. — От уже й край!.. Тепер перепочинемо!.. Та й довго ж будемо спочивати!

Погоничі могли сподіватися на тривалу зупинку: вони самі покрили тисячу двісті миль, маючи лише два дні перепочинку, і цілком заробили скільки днів спокою. Але в Клондайк ринула така сила людей з усіх кінців світу, і таку силу жінок, коханок та родичів покинули вони вдома,

що пошти набралася ціла гора. А ще ж були й урядові папери. Тим-то свіжі собаки з Гудзонової затоки заступили потомлених і нездатних більше до праці, а цих, хоч як вони мало коштували, вирішено продати.

Минуло три дні, і аж тільки тоді Бек та його товариші зрозуміли, як вони потемніли і як виснажились. Четвертого ранку прийшло двоє чоловіків, із Штатів прибульці, і за безцінь купили їх разом із зброєю. Чоловіки ці кликали один одного Гел і Чарлз. Чарлз був середнього віку, білявий, із слабкими сльозавими очима, з вусами, бадьористо закрученими вгору, і обвислою губою. Гел був юнак віком літ дев'ятнадцяти-двадцяти, мав він великого кольта й мисливського ножа, засунутого за пояс, що весь наче наїжився від набоїв,— цей пояс насамперед брав на себе очі і виразно показував, що Гел був ще зовсім жовторотий та молодий. Обое вони анітрохи не пасували до цього краю, і чого вони прийшли на Північ — навіки полишиться тайною, що її ніхто не розв'яже.

Бек чув, як вони торгувались, бачив, як гроші перейшли до рук урядового агента, і зрозумів, що шотландець та недавні погоничі-поштарі вийшли з його життя вслід за Перро і Франсуа, і іншими, що щезли раніше. У новому таборі, куди привели Бека та його товаришів, вони побачили бруд і недбальство. Намет напнуто абияк, посуд лежить немитий, скрізь безлад. З чоловіками ще жінка, вони звали її Мерседес. Вона була Чарлзові дружина, а Гелові сестра — словом, тепленька родинна компанія.

Бек недовірливо дивився, як вони згортали намета й вантажили санки. Вони старалися, як могли, але не мали звички ані вміння. Виявилось, що згорнений намет утворює більший, ніж би мав бути; посуд так і запаковано немитий. Мерседес метушилась, заважала чоловікам і безперестану молюла язиком — або навчала їх, або бурчала на них. Коли вони поклали мішка з одежею спереду, то, на її думку, треба було його покласти назад. Коли поклали назад і зверху ще навантажили два клунки, виявилось, що їй потрібні речі, які є тільки в цьому мішку. Мусили все розв'язувати знову.

Із сусіднього намету вийшло троє чоловік і, дивлячись, як вантажать санки, підморгували одне одному.

— Ну й вантажу у вас,— зауважив один,— звісно, не моє діло вчити, але я б на вашому місці не тягав цього намету.

— Ви чуєте, що він каже? — сплеснула руками Мерседес, жахаючись.— Цікаво, як би я могла без нього обійтись?

— Тепер весна, холоду вже не повинно бути,— сказав чоловік.

Мерседес тільки похитала головою. Чарлз і Гел наклали решту на санки, що здіймалися горою.

— Ви гадаєте, що вони рушать з місця? — спитав один з глядачів.

— А чому ж би й ні? — коротко відрубав Чарлз.

— Ну звісно, звісно! — поквапився лагідним тоном погодитись чоловік.— Я тільки здивувався... Мені здалося, що трошечки переважає, та й годі.

Чарлз повернувся до нього спиною й став затягати реміння, як умів, а вмів він далеко не так, як слід було.

— Авжеж, з таким спорудженням іззаду собаки будуть мчати цілий день,— ствердив другий глядач.

— Безперечно! — сказав Гел з холодною ввічливістю, беручи в одну руку жердину, а другою рукою змахуючи батогом.— Ну, вперед! — гукнув він.— Гайда, вперед!

Собаки рвонулися, з усіх сил натягли посторонки, але зараз же попустили. Вони не могли зрушити санок.

— Ах ви ж, ледацюги! Я вам покажу! — крикнув Гел, піднявши батога.

Мерседес кинулась до нього з криком.

— Не треба, не треба, Геле!..— Вона видерла в нього батога.— Бідні мої, милі песики! Геле, ти мусиш мені пообіцяти, що ніколи не будеш з ними жорстокий, а ні,— то я й з місця не ступлю.

— Дуже ти тямий багато,— була глузлива відповідь брата.— Краще не заважай мені. Кажу тобі, що вони ледачі. Без батога з ними нічого не вдієш. Інакше з ними не можна, спитай кого хочеш, хоч би й цих людей.

Мерседес благально озирнулась. На її гарненькому личку видко було гидливість, коли вона бачила стражданя.

— Та вони слабосилі, як мухи, коли хочете знати,— сказав один з чоловіків.— Вони геть виснажилися, он воно що. Їм треба добре спочинути.

— Та нехай їм біс із тим спочинком! — пробурчав безвусий Гел. Мерседес тільки охнула, вражена, але він був їй брат, і вона зразу стала на його бік.

— Не звертай уваги на цього чоловіка, Геле,— сказала

вона рішуче.— Поганяй собак і роби, як уважаєш за потрібне.

Батіг хльоснув по собаках. Вони знову рвонулись, напружили всі сили, мало не лягаючи на сніг і закопавшись у нього глибоко ногами. Санки не рушали, так ніби вони прикипіли до місця. Після двох спроб собаки геть захекались, проте батіг немилосердно свистів над ними. Мерседес знову не витримала. Ставши на коліна перед Беком, вона обхопила його обома руками за шию, сама в сльозах.

— Бідні ви мої, бідні! — скрикувала вона жалісливо.— Чому ви не хочете потягти дужче? Ніхто б вас і пальцем не зачепив!

Бекові вона була не до вподоби, але він почувався таким виснаженим, що не міг навіть опинатись, і, крім того, вважав це також частиною своєї виснажної роботи.

Один з глядачів, що стояв, зціпивши зуби, щоб утримати язика, не витерпів.

— Мені нема ніякісінького діла до того, що станеться з вами,— мовив він,— але ради собак я скажу вам: допоможіть їм, обрубайте лід на полозках! Хіба ви не бачите, що полозки попримерзали? Візьміться трохи з правого, трохи з лівого боку — і край!

Втретє спробували зрушити з місця. Але цим разом, слухаючись поради, Гел обрубав лід коло полозків. Бек і його товариші, під зливою ударів батога, напружили всі сили, і перевантажені, погано впаковані санки нарешті рушили. За сто ярдів уперед дорога повертала й круто спускалася на головну вулицю. Треба було великої спритності, щоб утримати санки, на яких вантаж переважував; Гел такої спритності не мав. Коли собаки звернули на повороті, санки перекинулись і половина поклажі, абияк затягнутої ремінням, випала. Собаки бігли далі, і санки, наполовину легші, лежачи боком, неслися за ними. Погане поводження й непомірна вага сказали знесилених, вимучених тварин. Роззлощений Бек, а за ним і весь запряг, мчали вперед, дарма Гел кричав: «Стій! Стій!» Гел спотикнувся, упав, санки переїхали через нього, а собаки неслися все далі головною вулицею, розтрусюючи пакунки та звесяляючи Скагвей.

Добросерді люди спинили собак і позбирали всі речі. «Половину вантажу і вдвоє більше собак,— чулися поради,— а ні — то не доберетесь до Доусона». Гел, його сестра й швагер похмуро мовчали. Поставивши намета, вони

заходилися порядкувати вантаж. Посипалися консервні коробки. Люди реготалися, бо про консерви можна було тільки мріяти на Довгому Шляху. «Укривал — як на цілий готель», — сміючися, зауважив один із тих, що помагали. Куди вам стільки? Доволі з вас і половини. Покиньте намета, посуд, хто його вам у дорозі митиме? Що ви собі думаєте? Ви що, пульманом їдете?!»

Усю зайвину, що без неї можна було обійтись, почали немилосердно викидати. Мерседес заголосила, коли мішка з її сукнями скинули на сніг і стали з нього виймати одне за одним. Вона обливалася слізьми над кожною дурницею. Обхопивши руками коліна, вона в розпачі хиталася взад-вперед, повторюючи, що з місця не ступить, хоч би тут було й дванадцятєро Чарлзів. Не знайшовши ні в кому співчуття, вона витерла очі й сама заходилася викидати речі, часом навіть дуже потрібні. Упоравшись із своїм майном, вона взялась і до чоловічих мішків і, запопадливо працюючи, спорожнила і їх.

Зменшувшись наполовину, вантаж був, проте, ще чималенький. Увечері Чарлз і Гел десь пішли й повернулися з шістьма новими собаками, не місцевої породи. Разом з Беком та його товаришами, і з Тіком та Куною — тими кудлачами, що взято на Ковзьких порогах, як ото мчали, побиваючи рекорд, — у запрягу було тепер чотирнадцять собак. Але новаки, хоч трохи вже вишколені з тої пори, як зійшли на суходіл, ще не вельми приобвиклися. Троє з них були короткошерсті пойнтєри, один ньюфаундленд та двоє покручів непевної породи. Вони, ці новаки, видимо, мало що знали. Бек та його товариші дивились на них зневажливо. Правда, Бек незабаром поставив їх на належне місце й навчив, чого не можна робити, але не міг навчити їх того, що треба було робити. Праця в посторонках була їм не дуже до шмиги. Крім собак-покручів, усі вони виглядали приголомшено й розгублено від кєпського поводження з ними і від незвичної суворої обстави. А ті двоє покручів не розуміли нічогосінько, і скорше можна було поламати їм кістки, ніж чогось навчити.

Нові собаки були такі безнадійні й безпорадні, а старі — такі знесилені після двох з половиною тисяч миль безупинної дороги, що майбутнє не обіцяло нічого приемного. Проте обидва чоловіки були веселі й трохи навіть пишалися. Чотирнадцятєро собак — це ж вам неабищо! Вони бачили багато санок, що виїздили через Перевал до Доу-

сона, або приїздили звідти, але жоден запряг не був із чотирнадцяти собак. На те були свої підстави — чотирнадцять собак не запрягали в жодні санки з тої нехитрої причини, що одні санки не могли вмістити харчів для них. Але Чарлз і Гел цього не знали. З олівцем у руці вони все достеменно обчислили — стільки-то на одного собаку, стільки-то собак, стільки-то днів — тобто все наче гаразд. Мерседес дивилась через плече на чоловіків і потакувала їм. Усе було дуже просто.

Другого ранку, доволі вже пізно, Бек на чолі довгого запрягу біг вулицею. Ні жвавості, ні моторності не мали він та його товариші. Вони були неймовірно потомлені. Чотири рази Бек пробіг відстань між Солонною Водою та Доусоном, і знаття, що йому, змученому й виснаженому, треба знову йти тим самим важким шляхом, гнітило його. Не до душі йому була робота, як і іншим собакам теж. Нові були полохливі й боялись тіні своєї, старі, місцеві, не мали довіри до своїх господарів.

Бек невиразно відчував, що не можна покластися на цих двох чоловіків та на цю жінку. Вони не знали нічого, що треба робити, і чимдалі ставало видніше, що ніколи того й не знатимуть. Усе їм падало з рук, не було ні ладу, ні якої дисципліни. Щоб хоч абияк отаборитись, гаюлася добра половина ночі, а щоб згорнути табір та як-небудь навантажити санки — половина ранку; цілий же день мушили раз по раз приставати й перев'язувати поклажу. Бували дні, коли вони проходили не більше, як по десять миль, а випадали й такі, що зовсім не рушали з місця. Жодного разу їм не пощастило пройти й половини тої відстані, що її звичайно беруть на увагу, обчислюючи запас харчів для собак.

Як наслідок цього їм неминуче мало забракнути невдовзі харчів. А вони, даючи собакам зайве, ще й наблизили день, коли не стало потрібного для них. Нові собаки, що їм шлунки ще не призвичаїлись до повсякчасного недоситу, були страшенно ненажерливі. Знов же, оскільки змордовані кудлачі погано тягли санки, Гел вирішив, що звичайної порції замало, і подвоїв її. На додачу до того, Мерседес, коли, незважаючи на сльози в гарненьких очах і на дрижання в голосі, їй не щастило впросити його ще погодувати собак, нишком тягала з клунків рибу й підкидала собакам. Але Бекові та його товаришам не цього треба було, а тільки спочинку. Хоч як вони мало проходили

за день, важка поклажа немилосердно висмоктувала з них всі сили.

Потім стало бракувати харчів. Одного дня Гел опинився перед тим фактом, що харчів уже витрачено половину, а пройшли тільки чверть дороги, і, що найгірше, ні за які гроші харчів не можна було добути. Він зменшив пайку собакам навіть проти звичайного і вирішив збільшити щоденні перегони. Сестра та швагер силкувались йому допомогти, як могли, але їм заважали і тяжкий вантаж, і власна неадаптованість. Дати собакам менше харчів — неважко, але неможливо примусити їх пройти більшу відстань, коли люди самі через свою непристосованість ніколи не могли вийти раніш уранці й таким способом довше пробути в дорозі. Не тільки вони собак не здатні були примусити працювати, але й самі не здатні були працювати.

Перший занепав Даб. Хоч який він був нещасний злодюжка, що завжди попадався й терпів кару, проте з нього був щирий робітник. Його вивихнуте плече, на яке ніхто не зважав, ставало чимраз гірше. Кінчилось на тому, що Гел застрелив його з свого великого кольта. Щодо собак з Півдня, то про них взагалі відомо, що вони гинуть з голоду на тих пайках, якими вдовольняються місцеві кудлачі, отож шістьом собакам-південцям тільки й залишалося, що виздихати, одержуючи половинну пайку кудлачів. Ньюфаундленд загинув перший, за ним здохли три короткошерсті пойнтери. Собаки-покручі довше чіплялися за життя, але й вони не витримали.

На цей час у людей, що йшли з ними, зникла вся лагідність і привітність, властиві південним жителям. Полярна подорож не мала для них жодної поезії й краси і була занадто жорстокою дійсністю. Мерседес перестала вболівати над собаками, більше вболіваючи над самою собою та сварячися з чоловіком і з братом. Сварка — це було єдине, від чого вони не втомлювались. Дразливість, що походила від їхніх страждань, усе росла, більшала й далеко переважувала навіть самі страждання. У цих трьох людей не було того чудовного терпіння в дорозі, що властиве людям, які вміють, страждаючи і тяжко працюючи, залишатися лагідними й товариськими. У цих не було терпцю й на познак. Вони скам'яніли від страждань. Їм усе боліло, — м'язи, кістки і навіть серце, — і це їх зробило дразливими. Уранці вони прокидалися з сердитим словом на язиці, а ввечері з ним засинали.

Чарлз та Гел гризлися з найменшого приводу. Кожен був глибоко переконаний, що справляє далеко більшу частину роботи, ніж йому належить, і без усякого сорому при першій нагоді виказував це. Мерседес стояла то за братом, то за чоловіком, а кінчалось завжди чарівною родинною сваркою. Коли, приміром, поставало питання, кому піти зрубати галузок на багаття,— зараз же починалась суперечка, і хоч справа торкалась тільки Чарлза й Гела, зачіпали всю рідню, батьків, матерів, дядьків, сестер — тих, що жили за тисячі миль і навіть тих, що давно вже були на тому світі. Яке мають відношення до рубання галузок погляди Гела на мистецтво чи на драми з громадського життя, які написав брат його матері,— годі було зрозуміти, а суперечка, проте, переходила на ці нові теми, або хилилася в бік Чарлзових політичних переконань. Часом несподівано виявлялось, що юконське багаття мало тісний зв'язок із довгим язичком Чарлзової сестри; Мерседес, цілком цього певна, користалася з нагоди, щоб розважити душу й висловити свою думку про чоловікову сестру, як, до речі, і про деякі інші неприємні риси його рідні. А тим часом багаття не було розкладене, санки не розвантажені й собаки не нагодовані.

Але Мерседес, крім усього, страждала ще як жінка. Вона була гарненька, ніжна, звикла, щоб з нею поводитись по-лицарському. А тепер ставлення до неї чоловіка й брата ніяк не можна було вважати за лицарське. Вона завжди була безпорадна і вважала, що так і личить бути її статі, а вони скаржилися й казали, що вона завдає їм великих труднощів у житті. Утомлена, змучена, вона вже не думала про собак і не злізала з санок. Але з усією своєю ніжністю вона важила сто двадцять фунтів, і це була неабияка вага, що її мусили тягти кволі тварини, охлялі з голоду. Вони падали в посторонках, санки спинялись, чоловіки просили її злізти й іти пішки, сперечались, благали, а вона плакала та кликала небо в свідки їхнього грубіянства й не рушала з місця.

Одного разу вони силою стягли її з санок, але більше зареклися це робити. Вона ступила, шкутильгаючи, декілька кроків, наче вередлива дитина, і сіла на дорогу. Вони поїхали далі,— вона не поворухнулась. Вони проїхали три милі і мусили стати; розвантаживши трохи санки, пішли по неї, привели її силоміць і посадовили на клунки.

Страждаючи надміру самі, люди стали байдужі до

страждання тварин. Гел вважав, що треба загартуватися, але цю свою теорію він прикладав більше до інших. Він проповідував її швагрові й сестрі, і коли тут не повелося, став заганяти її ломакою в собак. Біля П'яти Цальців вони з'їли останні харчі. Стара беззуба індіанка продала їм скільки фунтів мерзлої конячої шкіри за кольта, що разом із великим мисливським ножем стримів за поясом у Гела. Ця шкіра, здерта шість місяців тому зі здохлої з голоду коняки, була нікчемним сурогатом справжньої їжі. Заморожена, вона була наче залізо; коли собака ковтав шматок, і він у шлунку відтавав, то все одно був нетравний і тільки дратував шлунок.

Бек плентався спереду запряжки, ніби в якомусь кошмарі. Він тягнув посторонки з усіх сил, а коли вже не міг, то падав на сніг і лежав, аж доки батіг і ломака Гелова знову здіймали його на ноги. Його колись пишне хутро не лисніло й не таке вже було густе. Шерсть збилася в лямець, висіла ковтунами, а там, де влучав дрючок, була замащена засохлою кров'ю. Схудлі м'язи були, як вузлуваті мотузки, жиру не стало зовсім; кожне ребро, кожна кістка виразно виступали під шкірою, що звисала порожніми згортками. Таке життя могло зламати будь-кого, але Бек був незламний. Чоловік у червоному светрі давно довів, що це правда.

У такому самому стані, як Бек, були й інші собаки. Разом з ним їх було семеро, цих кістяків, що ледве ноги волокли. Із своїх тяжких мук вони стали нечутливі до ударів батога й дрючка. Біль здавався тупим і неначе далеким, так само, як далеким і притьмареним здавалось їм усе, на що дивилися їхні очі та що слухали їхні вуха. У них не лишилося й половини життя, навіть чверті його; кожен був наче мішок з кістками, що в ньому ледь жевріла іскра життя. На зупинках, коли вони в збруї падали на сніг і лежали як неживі, ця іскра життя пригасала, блідла й замалим зовсім не зникала. Але під ударами батога й дрючка вона знов насилу загоралась, і вони, хитаючись, зводилися на ноги й плентались далі.

Настав день, коли добродушний Біллі впав і не здолів уже встати. Револьвера Гел продав, тож він сокирою порішив Біллі, вдаривши по голові, перетяв посторонки й відтягнув його вбік. Бек і його товариші бачили це й знали, що їм теж треба сподіватися такої самої долі. Другого дня здохла Куна, залишилось їх тільки п'ятеро собак: Джо,

занадто вже змучений, щоб бути, як раніше, лихим; Пайк, покалічений, кривий, мало притомний і вже не здатний навіть удавати; одноокий Солекс, сумлінний пес, що намагався, як і колись, працювати і журився, що не мав на те сил; Тік, котрий ніколи ще так далеко не ходив, як цієї зими і котрого били найчастіше, бо був він недосвідчений, і Бек, усе ще на чолі запрягу, але вже не здатний пильнувати ладу й дисципліни, — напівсліпий від знесилля, він ледве намацував ногами дорогу.

Стояла чудова весна, але ні собаки, ані люди не помічали її. Що не день сонце вставало раніш і сідало пізніш. Розвиднялось о третій уранці, а смеркало аж о дев'ятій увечері. Цілісінький довгий день сонце сліпуче світило. Похмуру зимову тишу заступив весняний гомін розбурханого життя. Він здіймався з землі, повної радості відродження, ішов від усього, що знов оджило й рухалось тепер, а було мертве й нерухоме довгими місяцями. У соснах шумував сік, верби й осики вкрилися свіжими бруньками. Кущі та всякі чепелиці вбралися в зелене. Уночі сюркотіли цвіркуни, а вдень усе, що повзало й ходило, вигрівалося на сонці. В лісах закричали куріпки; задовбали дятли, забазікали білки; безперестану щebetало птаство. А високо в небі летіли з півдня ключі диких гусей, клином вгонючись у повітря.

З кожного схилу дзюркотіли невидимою музикою струмки. Усе навкруги тануло, осідало, тріщало. Юкон силкувався зламати кригу, що тримала його в кайданах. Він роз'їдав її зісподу, а сонце розтоплювало згори. Скрізь виступали пролизини, все ширшали розколини, аж тонкий уже шар криги ламався й кавалками злізав у воду. І серед цього молодого життя, що, прокидаючись, буйно тріпотіло під яскравим сонцем, ніжно-пестливим леготом обвіяне, — заточуючись, брели, ніби засуджені на смерть, двоє чоловіків і одна жінка з своїми кудлачами.

Собакам ноги підгинались, Мерседес сиділа в санках і плакала, Гел безсило лаявся, Чарлз тужливо дивився сльозавими очима. У такому стані дісталися вони до табору Джона Торнтона у гирлі Білої річки. Вони спинились, і собаки впали, як підтяті. Мерседес утерла очі й глянула на Джона Торнтона. Чарлз обережно, помаленьку сів на колоду. Все тіло його ніби закам'яніло. Гел заговорив перший. Джон Торнтон достругував топориче, яке вірубав з берези. Він мовчки слухав і коротко відповідав, лише

коли його питали. Він знав, що це за люди, і певна був, що вони не послухаються його ради.

— Нам казали там вище, що дорога буде завалюватись, що найкраще перечекати,— сказав Гел, коли Торнтон застеріг їх, щоб не вбезпечалися їхати напіврозталим льодом.— Нам казали навіть, що ми нізащо не дійдемо до Білої, а отже ми тут! — самовпевнено й насмішкувато докінчив він.

— І цілком слухно казали,— відповів Торнтон.— Крига щохвилини може піти. Тільки дурням могло пощастити пройти річкою. Скажу вам щиро: за все золото Аляски я б не наважився піти цим льодом.

— Через те, звісно, що ви не дурень, як я гадаю,— сказав Гел.— А от ми підємо-таки в Доусон! — Він замахнувся батою.— Гей, вставай, Бек! Ну! Вставай! Марш! — гукнув він на собак.

Торнтон стругав далі. Він знав, що марна річ заважати дурневі робити дурниці. Знов же, два-три дурні більше чи менше — однаково від цього нічого в світі не зміниться.

Але собаки не встали, коли скомандував Гел. Вони вже давно були в такому стані, що треба було добре попобити, щоб зіп'ясти їх на ноги. Батіг засвистів і удари немилосердно посипались на спини собакам. Торнтон стиснув зуби. Солекс перший насилу звівся на ноги, за ним Тік і Джо, що скавучав з болю. Пайк одчайдушно силкувався встати, двічі він падав і тільки за третім разом ноги його не підкосилися. Але Бек навіть не рухався і все лежав там, де й упав. Батіг шмагав його, та він і не скавулів. Разів кілька Торнтон ніби поривався був щось сказати, але передумував. Тільки очі йому стали вогкі, а що батіг усе-таки свистів, він зірвався з місця й нерішуче пройшовся вперед і назад.

Це вперше Бек виявив непокору, і цього було доволі, щоб довести Гела до сказу. Він кинув батога і взявся за дрючка. Але Бек не поворухнувся навіть під градом цих важких ударів. Він, як і його товариші, ще мав сили стільки, щоб звестись на ноги, однак свідомо вирішив не вставати. Він невиразно передчував якесь неминуче нещастя. Це передчуття з'явилось у нього ще тоді, як він витягував санки на берег, і вже не полишало його. Цілий день він відчував під ногами тонкий ненадійний лід і наче нюхом знав, що біда насувається, що вона там, на річці, куди господар хоче його вигнати, і відмовлявся рушити з місця.

Він так вимучився й знесилів, що не дуже й допікали його удари. Але вони все падали на нього, і маленька іскра життя, що тліла в ньому, почала поволі пригасати. Він зовсім онімів. Звідкілясь ніби здалеку він чув, що його б'ють, але відчуття болю вже зникло. Він ледь-ледь усвідомлював, що дрючок колотить його по тілі. Та це вже й не його тіло, воно наче десь далеко від нього.

Нараз у Джона Торнтона вихопився якийсь мало не звірячий крик, і він кинувся на чоловіка з дрючком. Гела збило з ніг, немов на нього впало зрубане дерево. Мерседес скрикнула. Чарлз дивився все так само тужливо, витирав сльозаві очі і не пробував підвестись, задубілий тілом.

Джон Торнтон стояв коло Бека й силкувався опанувати себе. Така лють його поїняла, що він слова не міг вимовити.

— Коли ти ще раз удариш собаку, я порішу тебе! — нарешті сказав він, відсапуючись.

— Собака мій! — крикнув Гел, встаючи й витираючи кров з губ. — Забирайся геть, а то тут тобі й капець! Мені треба в Доусон.

Але Торнтон усе стояв коло Бека й не виявляв жодного бажання забиратися геть. Гел витяг свого довгого мисливського ножа. З Мерседес сталась істерика, вона закричала, заплакала й зареготала разом. Торнтон топоричем вибив ножа Гелові з рук і вдарив його ще раз по пальцях, коли той хотів його підняти. Потім сам нахилився, підняв ножа й перетяв Бекові посторонки.

Гелові враз пропала охота битись. Бо тут ще звалилася на руки йому — вірніше, на плечі — сестра, та й напівживий Бек однаково був ні до чого, бо вже не міг тягти сакнок.

За кілька хвилин санки, проте, вже спустилися з берега на лід і подалися вперед. Гел ішов спереду біля жердини. Чарлз волікся ззаду, а Мерседес сиділа на покладі. Бек підвів голову й подивився їм услід. Пайк був за передовика, Солекс за корінного, а між ними Джо та Тік. Усі четверо кульгали й спотикалися.

Торнтон, ставши навколішки, обережно обмацував Бека своїми грубими руками, щоб переконатись, чи нема поламаних кісток. На щастя, всі кістки були цілі, він тільки був украй знесилений і вкритий рубцями, а де — то й ранами після дрючка. Санки вже від'їхали на чверть милі. Чоловік і собака стояли на березі й дивились, як вони су-

нулися кригою. Раптом задня частина санок спустилася, наче пірнула у вимоїну, а жердина з Гелом, що вчепився в неї, високо майнула в повітрі. До них долинув крик Мерседес, і вони побачили, що Чарлз відразу повернув назад, але не встиг ступити й кроку, як лід завалився під усіма ними. Люди й собаки разом із санками зникли. На блискучій поверхні річки зачорніла величезна пролизна. Зимовому шляхові — край.

Торнтон і Бек зирнули один на одного.

— Бідолашний собачаро! — промовив чоловік, і собака лизнув йому руку.

VI. З ЛЮБОВІ ДО ЛЮДИНИ

Коли в грудні Джон Торнтон повідморожував був собі ноги, товариші влаштували його тут якнайкраще, щоб він піддужав, а самі пішли далі проти води заготовляти для Доусона колоди, які плотами сплавляли по річці. Торнтон ще трохи кульгав, коли він порятував Бека, але як потепліло, поволі перестав кульгати. Бек також виходився, хоч дуже помалу. Довгими весняними днями лежав він на березі, дивився, як біжить вода, і лінькувато слухав пташиних співів та гомону весни.

Спочинок — річ надто приємна після трьох тисяч миль важкої дороги. І, кажучи правду, поки Бек підчунював, і загоювались йому рани, міцніли м'язи, м'ясо наростало на кістках, — він ставав чимраз ледачіший. Але тут усі вони, — і Бек, і Торнтон, і Скїт, і Ніг, — ледакували, сподіваючись плоту, що мав їх приставити в Доусон. Скїт, маленька сука з породи ірландських сетерів, незабаром заприятелювала з Беком, що, буди в тяжкому стані, не мав сили відштовхнути її. Скїт мала справжній лікарський хист, що часом трапляється між собаками. Вона, як та кицька кошенят, вилизувала й зализувала Бекові рани. Щоранку, коли Бек поснідав, вона приходила й сумлінно виконувала свої добродішні обов'язки, аж урешті Бек звичаївся до цього так само, як і до Торнтонової уваги. Ніг також приязно до Бека ставився, хоч і стриманіш. Це був великий чорний пес, безмірно добродушливий, з веселими очима, — покруч дойди та вловчого собаки.

Бек дивувався, що ті собаки не виявляли до нього ніякої заздрості. Вони ніби ділилися з ним приязню та дбай-

лівістю Торнтон. Коли Бек оклигав, вони стали затягати його у всякі забави. Іноді й сам Торнтон не витримував і приєднувався до них. Отак поволі виходившись, Бек почав ніби нове життя. Любов, щира й палка любов, уперше охопила всю його істоту. Нічого такого він не відчував навіть у судді Міллера, в сонячній долині Санта-Клара. З суддіними синами він товаришував, ходив з ними на лови й бродив по околицях; суддіними внуками він опікувався, відчуваючи свою зверхність; до самого судді Міллера в нього була приязнь, зв'язана з почуттям власної гідності. Але тільки Джон Торнтон розбудив у ньому любов, палку, гарячкову любов та обожнювання, що межувало з божевіллям.

Цей чоловік врятував йому життя,— це вже одне чогось варте, та далеко важливіше, що він виявився ідеальним господарем. Інші люди також дбали за собак, але робили це з обов'язку або з практичних міркувань. А він дбав за них як за власних дітей просто тому, що інакше не міг. Для них у нього завжди знаходилося ласкаве слово, і часом він довго просиджував і розмовляв з ними (він називав це «базікати»), відчуваючи таку саму втіху з цієї розмови, як і вони. У нього був звичай брати Бекову голову в руки, притулятися до неї чолом і похитувати нею з боку в бік, обзиваючи Бека всякими лайливими словами, що їх Бек сприймав як пестливі. Бек не знав більшої радості, як ці грубуваті обійми й ця лайка. Він відчував у такі моменти, що серце йому мало не вискочить з грудей від щастя. І коли Торнтон пускав його, він схоплювався на рівні ноги і, усміхаючись на всю пащеку, захватно дивився на господаря, а горло стискалося від надміру почуттів, що він не міг їх висловити. Він застигав так на місці, а Торнтон промовляв з повагою: «Боже! Тільки що слова йому не дано!»

Бек мав також свій звичай виявляти любов. Він хапав зубами Торнтон за руку й міцно стискав, аж надовго залишалися сліди від його зубів. Але так само, як Бек розумів, що лайка була від любові, так і чоловік розумів, що це вдавене кусання — пестоці.

Проте найбільше Бек виявляв свою любов німим обожнюванням. Він не тямив себе від щастя, коли Торнтон гладив його чи розмовляв з ним, але сам ніколи не запобігав ласки. Скит звичайно совала носа під руку Торнтоніві й штовхала його, щоб він погладив її, Ніг любив класти го-

лову йому на коліна, а Бек обожнював його здалеку. Він міг годинами лежати біля Торнтонових ніг і, не зводячи очей, дивитись йому в лице і пильнувати кожен хвилиний його вираз і кожен рух. А коли йому траплялось іноді лежати трохи віддалік, збоку чи ззаду від господаря, він і тоді не зводив очей з нього, стежачи за кожним рухом. І такий був близький зв'язок між ними, що пильний погляд Беків примушував Торнтонів озирались і мовчки дивитись на собаку, і один бачив в очах у другого найтепліші почуття.

Довго ще після свого порятунку Бек непокоївся, коли Торнтонів не було близько. Коли той виходив з намету, Бек ішов за ним услід, аж доки він вертався назад. У собаки багато змінилось господарів тут, на Півночі, і він, вважаючи, що постійних господарів не буває, боявся, що й Торнтон зникне з його життя, як зникли Перро, Франсуа, шотландець. Навіть уві сні цей страх не кидав його. Не раз він прокидався серед ночі і, тремтячи з холоду, скрадався до намету й довго прислухався до дихання свого господаря.

Але поруч із цією великою любов'ю до Торнтонів, що наче мала б улагіднити й цивілізувати його, в ньому не завмерли й спадкові риси первісного звіра, розбуркані Північчю. Його відданість і обожнювання далися йому від цілих віків життя при людському вогнищі, але він зберіг і дикість та лукавство ще з давніших часів. Скорше це був дикий звір, що прийшов з пустелі до вогнища Джона Торнтонів, ніж собака з лагідного Півдня, нащадок багатьох свійських поколінь. Через свою велику любов до цього чоловіка він би ніколи нічого в нього не вкрав, однак і хвилини не вагався б зробити це в чужому таборі, та ще й так хитро, що нізащо б його не зловили. На голові й на тілі в нього було безлік слідів собачих покусів, гризся він так само запекло, але тепер більш обмірковано. З Нігом та Скит він не сварився — вони були дуже добродушні, а до того ще належали Джонові Торнтону. А чужий собака, однаково якої породи і хоч який сміливий, мусив або визнати першенство Бека, або на смерть гризтисся із страшним ворогом. Бек був нещадний. Він добре затамив закон дрючка й зубів, умів використовувати все, що давало йому якусь перевагу, і завжди рішав ворога, засудженого на смерть. Він багато дечого навчився в Шпіца та в інших собак, поштових і поліційних, і знав, що середини бути не може. Він або переможець або переможений; усякий вияв милосердя — це ознака кволості. У первісному житті його

не знали, тоді його вважалося за боягузтво, і воно мало фатальні наслідки. Убий, або тебе вб'ють, з'їж, або тебе з'їдять — такий був закон, і Бек без вагання улягав цьому закону, що промовляв до нього з відхлани віків.

Бек був старший за себе самого, старший за свій вік. У ньому минуле стикалося з теперішнім, і він скорявся потужному ритмові вічності, цим голосам минулого й теперішнього, що заступали одне одного, як припливи й відпливи, як пори року. Він сидів коло багаття Джона Торнтона, цей собака з широкими грудьми, з білими іклами й густою шерстю, — а за ним мріли тіні численних поколінь собак, напіввовків і вовків, пожадливих і ненажерливих. Разом з Беком вони їли м'ясо, що йому давали, задовольняли спрагу, прислухалися і пояснювали йому, що значить гомін дикого життя з лісу. Вони завдавали йому настрої, підказували вчинки, засинали з ним, як він лягав спати, снили разом із ним сні і самі проходили йому перед очима у сні.

Ці тіні настирливо вабили його за собою, і що не день людина з своїми вимогами відходила все далі й далі від Бека. З надр лісу линув до нього поклик, загадковий і звабливий, і Бек відчував, як щось його жене від багаття і втолоченої землі, що він повинен бігти в гущавину лісу на цей поклик, кудись у далечінь, невідомо куди й навіщо. Та він і не розважав, куди й навіщо, — занадто-бо владний був поклик з глибин лісових. Але щоразу, як Бек опинявся в зеленому присмерку лісу, на невтолоченій землі, любов до Торнтона брала гору, і він вертався назад до вогнища.

Тільки Торнтон і утримував його. Інших людей для Бека не існувало. Випадкові подорожні могли його хвалити й пестити — він був зовсім байдужий, а як хто занадто надокучав, він уставав і йшов геть. Коли Торнтоніві товариші, Ганс і Піт, прибули на довгожданому плоту, він спершу не помічав їх, аж доки зрозумів, що це люди, близькі його господареві, — але й тоді він тільки терпів їх, приймаючи їхню увагу до себе з таким виглядом, ніби чинив їм ласку. Піт і Ганс були такої ж широкої натури, що й Торнтон. Вони були близькі до землі, через те просто думали і ясно бачили. І ще до того, як пліт завернув у бистрину коло Доусонського тартака, вони зрозуміли Беків характер і не нав'язувались приятелювати з ним, як з Нігом та Скит,

Але любов Бека до Торнтона все росла й росла. Він тільки йому одному дозволяв у літній подорожі нав'ючити собі на спину клунка, і не було нічого в світі, чого б він не зробив з його наказу. Одного разу Торнтон і його товариші продали в Доусоні плота, на вторговані гроші накупили всяких припасів і вийшли до верхоріччя Танани. В дорозі вони зупинились перепочити на одній скелі, що простовисно підіймалась над урвищем у триста футів. Торнтон сидів над краєм скелі, а поруч за його плечем був Бек. Раптом Торнтонові спала божевільна думка — він сказав товаришам, що зараз спробує одну річ.

— Беку, скачи! — крикнув він, показуючи простягнутою рукою на прірву.

Ту ж мить Бек кинувся вперед, Торнтон схопив його над самим крайчиком, а Піт і Ганс насилу відтягли їх обох у безпечне місце.

— Щось надзвичайного! — сказав Піт, трохи відсапавшись.

Торнтон похитав головою.

— Ні, це чудово, але разом і страшно. Ви повірите, іноді мені аж боязко стає.

— Не хотів би я бути на місці того, хто займе тебе при ньому! — дійшов висновку Піт, киваючи головою на Бека.

— І я також, далєбі! — додав Ганс.

Не минуло й року, як слова Пітові цілком справдились. Це трапилось у Серкл-Сіті. Чорний Бартон, лихий і нестриманий чоловік, зітнувся в барі сваритися з якимсь новачком, а добродушливий Торнтон устряв їх розборонити. Бек, як звичайно, лежав у кутку і, поклавши морду на лапи, стежив за кожним рухом свого господаря. Бартон, ні слова не кажучи, з усіх сил відштовхнув Торнтона. Той відлетів і не впав через те тільки, що встиг схопитися за поруччя прилавка.

Тут з кутка долинуло щось — не виття й не гавкіт, а дикий рев, — і присутні побачили, як Бек, витягшись на всю свою довжину, скочив у повітря й кинувся до горла Бартонові. Чоловік інстинктивно, затулюючи горло, простяг руку, але не встояв на ногах і перекинувся разом із собакою. Бек випустив руку, і Бартон не встиг затулити горло руками, як він уже вгородив у нього зуби. Тут втрутились глядачі, і Бека відтягли. Поки лікар утамовував потерпільцеві кров і зав'язував рану, він шалено гарчав і ходив туди-сюди, ладен знову кинутись, якби його не від-

ганяли дрючками. Не сходячи з місця, золотошукачі влаштували збори, де було визнано, що пес мав підстави роззлоститись, і його виправдали. Відтоді слава про Бека розійшлася по всіх усядах на Алясці.

Пізніше, восени того ж таки року, він урятував Торнтонів життя в зовсім інших обставинах. Усі троє товаришів перетягали довгого вузького човна через небезпечні пороги на Сороковій Милі. Ганс і Піт ішли берегом, сповільнюючи ходу човна за допомогою тонкого манільського мотуза, якого вони чіпляли то до одного дерева, то до другого, а Торнтон сидів у човні, кермував, упираючись у річкове дно жердиною, і кричав товаришам, що їм треба робити. Бек був на березі, ішов упорівень з човном, не спускаючи тривожного погляду з господаря.

Човен підплив до дуже загрозового місця. Ціла купа підводного каміння, ледве вкритого водою, вганялась далеко в річку. Ганс попустив мотуза і, поки Торнтон жердиною обережно проводив човна поміж камінням, кинувся бігма вперед, щоб притягнути його мотузом, коли човен обійде скелі. Човен вибрався із тіснини і прудко помчав за водою. Ганс мотузом зупинив човна, але зробив це так раптово, що човен перекинувся догори дном і так підпливав до берега, а Торнтон бистринь зараз же понесла до найнебезпечнішої частини порогів, де вода вирувала і звідки жоден плавець не здолів би впливти.

У ту ж мить Бек був уже в воді. За триста ярдів від берега, серед страшного виру, він наздогнав Торнтонів і, відчувши, що той вхопився йому за хвіст, повернув до берега, загрибаючи лапами скільки сили. Але не так вони наближались до берега, як їх зносило вниз, і вони вже чули погрозовий рев води звідти, де шалена бистрина розбивалася бризками й піною об скелі, що стриміли з води, наче зуби велетенського гребеня. Коло останнього прикрого порога вода мчала з дикою швидкістю, і Торнтон зрозумів, що йому не дістатись до берега. Він налетів на одну скелю, боляче вдарився об другу, тоді його з страшною силою жбурнуло на третю. Випустивши Бека, він ухопився обома руками за її слизький верх і, напружуючи голос, щоб перекричати ревіння води, гукнув:

— Пливи, Бек! До берега!

Хоч як скажено впирався Бек, течія зносила його вниз і він не міг повернутись. Почувши двічі повторений господарів наказ, він піднявся над водою, високо держачи голо-

ву, ніби для того, щоб востаннє глянути на господаря, і покірливо повернув до берега. Гансові й Пітові пощастило витягти його, коли він уже знесилів і починав захлипатися.

Знаючи, що лише кілька хвилин можна втриматися за слизьку скелю, коли навкруг страшна прудкотеча, Ганс і Піт чимдуж побігли берегом вище за те місце, де висів Торнтон. Там вони обв'язали Бекові шию й плечі мотузом так, щоб він не заважав йому дихати й пливти, і спустили пса в річку. Він сміливо кинувся вперед, але не в саму середину бистрини. Він пізно побачив свою помилку, коли вже зрівнявся з Торнтоном і міг за яких п'ять-шість вимав дістатись до скелі, а течія його проносила далі вниз.

Бачивши це, Ганс відразу шарпонував мотуза й став його замотувати так, ніби він тяг човна, а не живу істоту. Бек був у самій бистрині, як мотуз потяг його під воду. Коли його підняли, він уже напівзахлинувся водою,— Піт і Ганс musiли відкачувати його. Похитуючись, він звівся на ноги, але зараз же знов упав. Цю мить з річки долинув ледь чутний Торнтонів голос. Слів не можна було розібрати, та вони зрозуміли, що він загубас. На Бека господарів голос уплинув, як електричний струм. Він скочив на рівні ноги й поперед людей побіг до того місця, де його спускали в воду.

Знову на нього нав'язали мотуза і спустили в річку. Він хутко поплив просто насеред річки. Один раз він не розрахував добре, вдруге це вже не трапиться. Ганс рівномірно розмотував мотуза, а Піт стежив, щоб він не плутався. Бек усе плив уперед. Опинившись на одній лінії з Торнтоном, він повернув і з швидкістю кур'єрського поїзда помчав до скелі. Торнтон побачив собаку, і коли Бек ударився об нього з усією силою тої бистрини, що його несла, обіруч схопився за кудлату шию. Ганс обернув мотуза навколо дерева, і Торнтон та Бек пірнули в воду. Задихаючись, ковтаючи воду, то собака під людиною, то людина під собакою, воліклися вони по скелястому дну, їх било об каміння й корчі, і так видобулися вони на берег. Прийшовши до тями, Торнтон побачив, що лежить долічерева поперек колоди, принесеної річкою, а Ганс із Пітом старанно відкачують його, повертаючи з боку на бік. Перший його погляд був до Бека. Ніг жалібно вив над його непорушним тілом, а Скит вилизувала йому заплющені очі й мокру морду. Ставши на ноги, Торнтон, сам увесь

подряпаний і побитий, уважно обдивився Бека і виявив, що в нього зламано три ребра.

— Нічого не вдієш,— сказав він.— Доведеться тут отаборитись.

І вони таки отаборилися, і прожили там, аж доки ребра Бекові позростались досить, щоб він міг мандрувати далі.

А цієї зими в Доусоні Бек учинив новий подвиг, не такий, може, й героїчний, але після цього слава про Бека залунала ще голосніше по Алясці. Цей подвиг, крім того, дуже був доречний Торнтонові та його товаришам: він дав їм засоби купити все потрібне справилля, щоб вирушити в давно омріяну подорож на незайманий Схід, куди ще не заходили шукачі золота. Якось у таверні «Ельдорадо» зайшла випадкова розмова про собак; кожен похвалявся своїми улюбленцями. Всі знали Бекову славу й стали говорити найбільше про нього; Торнтонові доводилось його боронити. Не минуло й півгодини, як один сказав, що його собака може зрушити з місця й повезти санки з вантажем у п'ятсот фунтів. На це другий заявив, що його собака потягне й шістсот фунтів, а третій похвалявся своїм собакою, що він, мовляв, повезе цілих сімсот.

— Та це все дурпиці,— промовив Торнтон.— От Бек візьме й тисячу фунтів!

— Зрушить з місця? Іще й протягне ярдів сто? — спитав Метьюсон, король Бонанзи, що оце похвалявся сімстами фунтами.

— Зрушить з місця й протягне ярдів сто,— спокійно підтвердив Торнтон.

— Гаразд,— заговорив Метьюсон повагом, так, щоб кожен добре чув.— Ставлю тисячу доларів, що він цього не зробить. Ось! — він жбурнув на прилавок гамана з золотим піском, завбільшки як болонська ковбаса.

Усі мовчали. Ото вклепався Торнтон із своєю похвальбою, якщо це, звісно, була похвальба! Він відчув, що кров гарячою хвилею збіглась йому до лица: і як це в нього вискочило?! Він не певен був, чи справді Бек здоліє витягти тисячу фунтів. Адже ж півтонни! Він і сам жахнувся. Він вірив у Бекові сили й не раз припускав, що він годен і такий вантаж потягти, але можливість цього ніколи не стояла перед ним так близько, як зараз, коли на нього мовчки, з вичікуванням дивились очі цілого десятка чоловік. А до того ж тисячі доларів не було ні в нього, ані в Піта й Ганса.

— За дверима стоять мої санки. На них двадцять мішків борошна по п'ятдесят фунтів у кожному,— затято мовив далі Метьюсон.— Можете скористатися з них.

Не знаючи, що сказати, Торнтон мовчав і непевно переводив погляд з одного на другого, ніби загубивши пасмо думок і намагаючись знову його схопити. Очі його спинились на обличчі Джіма О'Браєна, короля Мастодонту, з яким він здавна приятелював. І він нараз вирішив зробити те, про що перед хвилиною й не думав.

— Можеш позичити мені тисячу? — спитав він майже пошепки.

— Певна річ! — І О'Браєн поклав свого повного гамана поруч із Метьюсоновим.— Хоч я й мало надії маю, Джоне, щоб твій пес міг таке зробити,— додав він.

«Ельдорадо» спустіло, всі висипали подивитись на спробу. За картярськими столами також нікого не лишилось — кожному кортіло побачити, хто виграє заклад, а декотрі то й самі ще закладалися. Кількасот чоловіка в хутрах та рукавицях обступили санки. Навантажені тисячею фунтів борошна, санки стояли тут уже зо дві години, а що був добрий мороз, шістдесят градусів під нулем, то полозки щільно попримерзали до втопаного снігу. Билися в заклад двоє проти одного, що Бек санок навіть не зрушить з місця. Тоді засперечалися, що розуміти під виразом «зрушити з місця».

О'Браєн доводив, що Торнтон має право повирубувати полозки з льоду, а Метьюсон наполягав, що Бек сам повинен зрушити санки так, щоб вони відірвалися від льоду. Більшість свідків підперли Метьюсона. Тепер уже билися в заклад три проти одного, що Бек не зрушить санок.

Цього закладу, однак, ніхто не приймав: не було й жодного, хто б вірив аж у таку силу Бекову. Сам Торнтон, що так поквалився прийняти виклик, далеко не був певен. Що більше він дивився на важкі санки,— ось вони, перед очима,— та на запряг із десятиох собак, тут-таки на снігу, то неможливішим здавалось завдання для Бека. Метьюсон тішився наперед.

— Три проти одного! — ознаймив він.— Кладу ще одну тисячу, Торнтоне! Що ви скажете?

На лиці Торнтоновім можна було прочитати сумнів, але в ньому прокинувся вже той запал гри, що ні на що не звужас, нічого не бачить неможливим і глухий до всього, крім голосу змагання. Він гукнув Ганса й Піта. Тоненькі

в них були гамани, усі втрьох вони набрали тільки двісті доларів. Їм щастя звернуло з круга останнім часом, і то була вся їхня готівка, проте вони, не вагаючись і хвилини, поставили ці гроші проти Метьюсонових шестисот доларів.

Випрягли з санок усіх десятеро собак, а замість них запрягли одного Бека в його власній збруї. Загальне збудження передалось і йому — він ніби відчував, що повинен зробити для Торнтонна щось дуже важливе. Коли він з'явився, глядачі в захваті зашепотілися. Бек мав чудовий вигляд — жодного зайвого золотника товщі. Сто п'ятдесят фунтів його ваги — то були самі м'язи. Довга шерсть лисніла шовком, на шиї й на плечах скидалася на гриву, і навіть коли він був спокійний, вона при кожному рухові настовбурчувалась, ніби від зайвини життєвої сили ворухилася й відживала кожна волосина. Широкі груди й важкі передні лапи були в гармонійній пропорції з усім тілом, м'язи тугими клубками видавалися під шкурою. Декотрі з глядачів, обмацавши їх, казали, що вони ніби з заліза. Билися в заклад уже тільки два проти одного.

— Ну й ну, добродію! — пробурмотів один з нової династії, король Скукумського приступку.— Даю вам за нього вісімсот, добродію... І то, завважте, перед спробою. Вісімсот ось за такого, як він є.

Торнтон тільки головою похитав і підступив до Бека.

— Е, не підходьте! — запротестував Метьюсон.— Хай він сам, тоді буде чесна гра!

Юрба примовкла, чулися тільки де-не-де голоси окремих аматорів битися в заклад, що марно пропонували два проти одного. Бек був пречудова тварина, всі це визнавали, але двадцять мішків по п'ятдесят фунтів виглядали занадто переконливо, щоб мати бажання розв'язувати гамани.

Торнтон укляк поруч Бека, взяв його обома руками за голову й притулився сам щокою. Він не став грайливо сіпати його, як завжди, або в жарт лаяти. Він тільки тихенько прошепотів йому на вухо: «Коли любиш мене, Бек, коли любиш!» — та й годі. Бек, насилу стримуючи свій порив, скавучав.

Юрба з цікавістю дивилась на них. Видовище це скидалося на якесь чаклування. Коли Торнтон підвівся, Бек схопив зубами його за руку в рукавиці, стиснув її і поволі, з неохотою, випустив. В такий спосіб він виявляв свою любов. Торнтон відійшов далеченько назад.

— Ну, Бек! — наказав він.

Бек натягнув посторонки, потім попустив їх на декілька дюймів. Це була його давня звичка.

— Гайда! — різко пролунав серед напруженої тиші Торнтонів голос.

Бек трохи повернув праворуч, кинув уперед усі свої півтора ста фунтів, натягнув посторонки й раптом став. Вантаж ворухнувся, під полозками затріщав лід.

— Ще! — знову крикнув Торнтон.

Бек повторив маневр, повернувши цього разу ліворуч. Полозки заскрипіли. Санки трохи схитнулись, і полозки продряпали кілька дюймів по снігу. Вони віддерлись від льоду. Люди дивилися, затамувавши подих.

— Тепер вперед, Бек! — пролунав різкий, як постріл з револьвера, короткий наказ.

Бек рвонувся, і посторонки напнулися. Усе тіло Бекове страшенно напружилось, і м'язи, як живі, забігали під шовковистою шкірою. Мало не припадаючи до снігу широкими грудьми, він витяг уперед і низько нахилив голову, а ноги його скажено працювали, вибиваючи дві рівнобіжні борозни в твердому втоптаному снігу. Санки хитнулись, затремтіли й уже ніби рушали. Тут Бек послизнувся одною лапою, і в юрбі хтось аж ойкнув. Санки, проте, шарпаючись поштовхами, вже підсунулись на півдюйма... тоді на дюйм.... на два дюйми... Незабаром поштовхи послабшали, санки набирали швидкості, Бек підхопив їх, і вони посунулись рівно й гладко.

Люди, що стояли, роти пороззявлявши, нарешті звели дух, навіть забувши, що хвилину перед тим вони затамували подих. Торнтон біг за санками й підбадьорював Бека короткими веселими слівцями. Відстань виміряли раніше, і, коли Бек наблизився до купи дров, що позначала сто ярдів, з юрби пролунали вигуки захвату. Далі вони перейшли в якийсь рев, коли Бек минув дрова і спинився з наказу. Усі, й навіть сам Метьюсон, неначе пошаліли. Шапки й рукавиці летіли вгору. Люди тиснули руки одне одному, байдуже, знайомі вони чи ні, говорили всі разом, не слухаючи одне одного.

Торнтон став навколішки поруч Бека і, притулившись головою йому до голови, похитувався з ним туди й сюди. Ті, що підбігли до них, чули, як він любовно й ніжно, довго та палко лаяв собаку.

— Ну й ну, добродію! — бурмотів король Скукумського

приступку.— Даю вам за нього тисячу... Чуєте, тисячу! Тисячу двісті, добродію!

Торнтон звівся на ноги. Очі йому були мокрі, по щоках текли сльози.

— Ні! — сказав він скукумському королеві.— Я не хочу. І йдіть ви к бісу, добродію! Більше нічого не маю вам сказати.

Бек схопив Торнтон за зубами за руку, а той знову став сіпати його. Всі глядачі, неначе зрушені спільним одним поштовхом, чемно відійшли осторонь, щоб не заважати.

VII. ПОТУЖНИЙ ПОКЛИК

За п'ять хвилин Бек заробив тисячу шістсот доларів і цим допоміг Торнтоні з товаришами сплатити деякі борги й вирушити на Схід шукати казкового розсипища золота. Історія цього загубленого розсипища така сама давня, як і історія цієї країни. Чимало людей шукало його, але пощастило небагатьом, і далеко більше було таких, що ніколи не вернулися. Трагедія й тайна повивали це загублене родовище. Ніхто не знав, як звався той, хто натрапив на нього перший. Навіть найдавніші перекази його імені не згадували — відомо тільки, що там стоїть і досі напівзруйнована стара хатина. Були такі, що перед смертю запрягались, наче бачили й цю хатину, й розсипище, і підсилювали свої слова, показуючи такі самородки, яких не траплялось ніде на всій Півночі.

Але ще жодній людині не поталанило здобути тих скарбів, а мертві — були мертві. Отже Торнтон, Піт і Ганс подалися шукати тієї хатини. З Беком та ще з шістьма собаками вони попростували незнаною дорогою на схід, туди, де стількох людей перед ними завела надія і звідки стільки людей не вернулося зовсім. Проїхавши санками сімдесят миль по Юкону проти води, вони повернули ліворуч на річку Стюарт, минули Мейо та Макквещен і вийшли до верхоріччя Стюарту, де він уже маленьким струмочком в'ється між скелями гірського пасма, що тягнеться цілим континентом.

Джон Торнтон небагато вимагав від людини і від природи і не боявся пустелі. Узнявши щупку солі й рушницю, він заходив, бувало, в саму глушину, туди, куди його кортіло, і блукав там скільки сам хотів. Як справжній індія-

нин, він ніколи не поспішав, живився дичиною, а коли її не було — не турбувався, ішов далі, знов-таки, як той індіанець, і певен був, що не зараз, то згодом, а конче на неї натрапить. І тепер, рушивши в далекий безлюдний край, вони везли на санках, головне, всяке потрібне приладдя та зброю, а меню їхнє складалося з дичини, і план дій розраховано було на неозначений час.

Для Бека були великою втіхою і полювання, і рибальство, і незнайома ця земля. Подеколи вони йшли цілими тижнями, день крізь день, тоді десь отаборювались, і собаки знов цілими тижнями ледакували, а люди розморожували замерзлий нарінок і без кінця-краю промивали його біля вогню в ночовках, шукаючи золота. Часом вони голодували, а коли то й розкошували в їжі — все залежало від полювання.

Настало літо. Прив'язавши вантаж на спину, люди й собаки перепливали плотами голубі гірські озера і пливли невідомими річками то за водою, то проти води, в непевних човнах, що вони самі випилювали із стовбурів дерев.

Місяць по місяцю блукали вони недослідженою землею, де не видно було людського сліду, але де колись людина жила, якщо вірити в існування Покинутої Хатини. У межигір'ях проймали їх сніговії, на голих верхів'ях на межі вічних снігів вони тремтіли з холоду під полярним сонцем; у літніх долинах на них нападали хмари мошви, а в тіні льодовиків вони збирали суниці й квіти — такі, яких не скрізь і на Півдні знайдеш.

Осінь спобігла їх у таємничій країні озер, сумовитій і мовчазній, де колись дичина була, але тепер ніяких ознак життя не лишилось, де шугали холодні вітри, де хвилі з тихими скаргами набігали на безлюдні береги, а в захищених кутках лежали купи криги.

На другу зиму шукали вони слідів людей, що задовго до них тут проходили. Несподівано для себе вони натрапили в лісі на стежку, дуже давню, протоптану поміж деревами, і зраділи, що вона приведе їх до Покинутої Хатини. Але стежка так само несподівано слизла, як і почалась. Хто її протоптав і для чого, так і зосталося загадкою. Іншим разом надибали вони рештки мисливського куреня. Там ще збереглося лахміття з погнилих уквивал, і серед них Торнтон знайшов кремінну рушницю з довгою цівкою. Він знав, що це рушниця Компанії Гудзонової затоки ще з тих далеких часів, коли за таку зброю давали такої ж висоти стос

щільно складених бобрових шкурок. Але це було й усе. Ніякого натяку на те, хто був той чоловік, що поставив куреня й покинув серед укривал свою рушницю.

Знову настала весна. Покинутої Хатини вони так і не знайшли, але натрапили, нарешті, на багате поверхнєве розсипище. У тій широкій долині було стільки золота, що, коли його промивали, воно виблискувало, немов жовте масло на дні ночовок. Далі мандрівники не пішли. День роботи давав їм на тисячі доларів піску та самородків. Вони працювали день у день і складали золото в мішки з лосячих шкур, по п'ятдесят фунтів кожен. Ці мішки наче стося дров лежали біля куреня, сплетеного з ялинового гілля. Люди працювали як скажені, дні летіли, як уві сні, а скарбів усе більшало.

Собакам нічого було робити, — тільки інколи приносити дичину, що настріляє Торнтон, і Бек цілими годинами куняв коло вогнища. Дедалі частіше стало приходити до нього привиддя волохатого коротконогого чоловіка. Мружачись на вогонь, Бек в уяві блукав із ним у якомусь іншому, далекому світі.

У тому світі найбільше було страху. Коли волохатий чоловік спав біля вогнища, засунувши голову між коліна й затуливши її руками, Бек бачив, що він непокоїться вві сні, здригається, а прокинувшись, із жахом тупить очі в темряву й підкидає свіжого хмизу в огонь. Іноді вони йшли вдвох на морський берег. Волохатий чоловік збирав м'якуни і їв їх, злякано озираючись на всі боки, ладний бігти, як вітер, при найменшій небезпеці. Коли вони були в лісі, то нишком скрадалися між деревами, — волохатий чоловік спереду, Бек за ним. Обоє обережні й чуйні, вони однаково роздимали ніздрі, ворушили вухами й насторожували їх. Чоловік мав такий самий гострий слух і такий самий нюх, як і Бек, але до того ще вмів видиратися на дерева й пересуватися по них, як по землі. Розгойдуючись на руках, він перекидався з гілки на гілку, часом на дванадцять футів, і ніколи не промахувався і не падав. Чоловік почував себе на дереві так само вільно, як і на землі, і Бекові невиразно згадувались ночі, коли він чатував униз, а волохань спав, уклублившись серед гілля й міцно за нього тримаючись.

З цими Бековими привидженнями разом поставав і загадковий поклик із самих надрів лісу. Він нагаював на нього якусь невиразну тривогу, розбуркував дивні бажання, не-

зрозумілу солодку радість і нездоланний порив до чогось невідомого. Іноді, слухаючись цього поклику, Бек біг у ліс, шукав там його, наче це була якась річ, і брехав,— то сердито, то лагідно, як до настрою. Він закопувався носом у свіжий лісовий мох або в чорну землю, що з неї росла висока трава, і пирхав з радості, вдихаючи ці смаковиті пахощі. Або годинами вилежував, згорнувшись і причаївшись за поваленим деревом, порослим губкою, і з широко розкритими очима й нашорошеними вухами прислухався й стежив за всім, що ворухилось навколо. Може, він сподівався, що йому пощастить зловити цей незрозумілий поклик? Але він несвідомо робив це: він тільки відчував, що мусить, більше нічого він не розумів.

Часами його опановував якийсь непереможний потяг. Він лежав десь у таборі, спокійно куняючи на сонці, і враз підводив голову, наструнчував вуха, пильно прислухався, а тоді поривавсь на ноги й мчав усе далі й далі, лісовими хащами і галявинами, вкритими пучками зілля. Подобалось йому бігти висхлим коритом якого струмка або, тихенько скравшись, стежити за життям пташок у лісі. Бувало, цілий день він пролежував, причаївшись у кущах, і дивився на куріпок, що лопотіли крильми, перелітаючи з місця на місце, або поважно походжали в траві. Але найбільше йому було до душі бігти лісом у присмерку літньої ночі, слухати сонний шелест дерев, читати лісові звуки, як людина читає книгу, і шукати оте загадкове щось, що кличе його й вабить безнастану вві сні й наяву.

Якось уночі він прокинувся раптом, ніби його хтось штовхнув, і звівся на ноги. Очі йому палали, ніздрі здригались і шерсть наїжилась, як та щетина. З лісу чувся поклик — чи тільки один голос із того поклику багатоголосого — чіткіший і виразніший, ніж досі. Бриніла одна довга нота, ніби безнастанне квиління, подібне, а разом і не подібне, до виття собаки-кудлача. Бек пізнав цей голос — він чув його раніше й давно вже. Він вибіг з сонного табору, шаснув до лісу й тихенько, як тінь, зник у ньому. Що далі в гущавину, то виразніше лунав поклик, усе більше нащуплювався Бек і повільнішою ставала його хода. Аж ось він виглянув на галявину й побачив там великого худого вовка, що сидів, піднявши морду до неба, і вив.

Бек не ворухився, але виття враз стихло: вовк почув його. Бек вийшов з-поміж дерев, зіщулившись усім своїм

тілом і далеко витягнувши хвоста. Він ступав, припадаючи до землі, так ніби закрадався. У кожному його рухові була й погроза, і намір сприятелюватись або, радше, пропонування миру, як то звичайно буває, коли збираються двоє хижаків. Але вовк, побачивши пса, кинувся бігти. Бек широкими стрибками помкнувся за ним і загнав його в старе пересохле річище, що з нього вихід був забитий чагарником. Вовк рвучко обернувся, крутнувшись на задніх лапах, — так само, як це робили Джо та інші собаки, коли їх заганяли в кут, — увесь наїжився, загарчав і дрібно заклацав зубами.

Бек не нападав — він кружляв навколо й виявляв зовсім дружні наміри. Але вовк був підозріливий і наляканий, бо ж він важив утрое менше за Бека і головою був йому тільки по плече. Вловивши хвилину, коли Бек одвернувся, він дременував геть, і Бек знову погнався за ним. Раз у раз він наганяв його, і все повторювалося спочатку. Вовк був вишнаний, проте нелегко було його наздогнати. Він біг доти, доки голова Бекова рівнялася з його боком, тоді раптом повертався, ставав в оборонну позу і при першій нагоді тікав далі.

Кінець кінцем Бек за свою упертість мав винагороду: вовк, переконавшись, що йому нічого не загрожує, обнюхався з ним і став гратися. Це була напружена, обережна гра хижих звірів, що ховають свою хижість. Тоді легкими скоками він подався вперед, явно кудись прямуючи і ваблячи Бека за собою. Вони бігли поплич у похмурих сутінках угору річищем до межигір'я і перекинулися на дружний бік вододілу.

Там знайшлася рівнина, покрита великими латками лісу і з силою струмків. Вони бігли, не спиняючись, через ці простори, минали години по годинах, і над обрієм устало сонце, і день теплішав. Бек відчував неймовірну радість. Він знав, що біжить, нарешті, на той поклик, біжить поруч із своїм лісовим братом туди, звідки йде до нього той поклик. В ньому ожили давні спогади й опанували всю істоту; він збуджувався від тих спогадів, як колись від дійсності, що її тінню були спогади. Він робив це раніше, десь у тому без міри далекому, напівзабутому світі, і знову робив це тепер, бігши вільно, ледь торкаючись ногами дикої незайманої землі, а над головами їм синіло незглибне небо.

Вони захотіли пити й спинились коло струмка. Нахилившись до води, Бек раптом згадав Джона Торнтона. Він сів.

Вовк побіг далі,— певно ж туди, звідки поклик чувся,— потім вернув і обнюхався з Беком, ніби хотівши підбадьорити його. Але Бек обернувся і поволі рушив назад. Мало не годину його лісовий брат біг поруч нього з тихим скавучанням; потім сів і, піднявши морду вгору, жалібно став заводити. Тужливе це було виття, і, біжачи невпинно своєю дорогою, Бек чув, як воно поступово завмирало в далечині.

Торнтон обідав, коли Бек пригнав у табір і підбіг до нього в нападі шаленої любові. Він перекинув господаря на землю, став лизати його в лице, покусувати йому руки,— одне слово, «строїв дурника», як казав Торнтон, що й собі, похитуючись із псом з боку в бік, своїм звичаєм, нестливо лаяв його.

Два дні й дві ночі Бек не виходив з табору й не спускав Торнтон з ока, крутився біля нього, коли він працював, дивився, як він їв, як лягав спати, загорнувшись у своє укривало, як вилізав із нього вранці. Але за два дні з лісу знову долинув потужний, таємничий поклик. Бек знову занепокоївся; він не міг позбутися спогадів про дикого лісового брата, про те, як вони мчали лісами в тому дивному краї за межигір'ям. Він не витримав і знов почав бігати в ліс, але дикого брата там не здивав, і хоч як наслухався — нізвідки не чути було жалібного квиління.

Він став пропадати вже по кілька день, ночуючи де приведеться. Якось раз він добіг до того межигір'я, звідки витікала річка, і перейшов на другий бік, у край лісів та струмків. Тут він блукав цілий тиждень. Перебігаючи легкими довгими скоками з місця на місце, він марно шукав слідів дикого брата. Живився він або дичиною, що сам-таки полював, або ловив лососів у річці, що десь там далеко впадала в море. На березі річки він загриз чорного ведмедя. Той також ловив рибу, але на нього напала ціла хмара комарів, і він, осліплений, порвався бігти до лісу, страшний у своїй безпорадній люті. Проте й такого ведмедя нелегко було перемогти, і в Бекові прокинувся весь його дикий шал. Через два дні, повернувшись на місце бою, він застав там росомах, що билися за здобич, і враз порозганяв їх. Вони зникли, як та солома, що її рознесло вітром, покинувши на місці двох, котрі вже ніколи більше не зможуть битись.

Бек ставав диким хпжаком, що живе коштом живих створінь, яких забиває сам без нічної допомоги, і через свою надзвичайну силу й спритність перемагає ворожу природу, де може вижити тільки найдужчий. Свідомість своєї сили сповняла Бека гордістю, що виявлялася в кожному його рухові, у грі його м'язів, у його поставі. З цієї гордості його пишна шерсть здавалася ще кращою, ще блискучішою. Коли б не темно-жовті плями на морді й коло очей та не жмут білої шерсті на грудях, легко можна було б подумати, що це велетенський вовк. Від свого батька-сенбернара він мав вагу й зріст, а від матері-кунделя — будову тіла. Його довга вовча морда була більша, ніж у якого вовка, а череп був і зовсім вовчий, тільки ширший та важчий.

Його лукавство було дике, також чисто вовче, і в ньому сполучалися розум кунделя та кмітливність сенбернара. Разом із досвідом, що дала йому важка життєва школа, все це робило його найстрашнішим звіром диких хащів. Живлячись самим тільки м'ясом, він був тепер у повному розквіті сил. Життя в ньому переливалося через край. Коли Торнтон ласкаво гладив його по спині, шерсть злегка тріщала під рукою, неначе кожна волосина виснажала скупчену в ній електричну силу. Усі частини тіла й мозку, усі нервові тканини, — усе в ньому було однаково налагоджане і діяло в повній гармонії. Коли щось вимагало відгуку, він озивався блискавично швидко. Його скоки були вдвоє швидші, ніж у звичайного собаки, коли той нападає або борониться. Тільки чийсь рух або звук який — і він уже зреагував, а інший собака ще б чухався. Він відчував, вирішував і відповідав у ту саму мить. Звісно, в цих діях мусила бути якась послідовність, але проміжки між ними були такі безмірно малі, що все відбувалося наче водночас. Його дужі м'язи працювали, як сталеві пружини. Широка хвиля життя в ньому сповняла його радістю й невгамовністю, і часом здавалося, що він не витримає цього екстазу, і радість та снага життєва затоплять цілий світ.

— Немає ніде другого такого собаки! — сказав раз Торнтон, дивлячись, як Бек простував із табору в ліс.

— Еге, та форма, що в неї його виляляли, напевне розбилась, — докинув Піт.

— І я так гадаю, — погодився з ним Ганс.

Вони бачили Бека, коли він простував з табору, але не

бачили його страшного перетворення, як тільки він забігав у лісові хащі. Там Бек уже не йшов спокійно: ставши враз диким, він тихо, по-котячому скрадався вперед, і никав, як тіль, під тінню дерев. Він використовував кожний захисток, плазував на животі, як гадюка і, як гадюка, кидався на здобич. Він витягав курішку просто з гнізда, загризав кроля раніше, ніж той прокидався, шматував у повітрі бурундука, що не встиг скочити на дерево. Риба не встигала втекти від нього в річці, і бобри, що лагодили свої греблі, не могли від нього врятуватись. Але він убивав тільки для того, щоб їсти, і найбільше любив їсти лише те, що сам убивав. У нього бували й свої примхи на влогах. Бек любив, приміром, підкрастись до білки і, вже мало не вхопивши, дати їй змогу, переляканій на смерть, кинутись на дерево.

Настала осінь. З'явилося чимало лосів, що спускались на зиму в долини, де не так холодно. Бек уже раз вловив лосеня, що відстало було від стада, але йому хотілось більшого звіра, і він якось натрапив на нього в горах біля верхоріччя. Стадо з двадцяти, може, лосів переходило з краю струмків та лісів. На чолі їх був великий самець на шість футів зростом. Страшнішого супротивника Бек не міг і бажати собі. Лось похитував своїми гіллястими рогами, що мали завширшки від вершка правого до лівого цілих сім футів. Побачивши Бека, очі його сердито запалали і з горла вихопився скажений рев. У боку йому стриміла опірена стріла, і через це він був такий страшенно лютий.

Керуючись інстинктом, що перейшов до нього від далеких пращурів, Бек намагався відбити лося від решти стада. Завдання було нелегке. Він гавкав і кружляв навкруг лося на безпечній відстані від його рогів і страшних копит, що одним ударом могли б вибити з нього життя. Не маючи змоги здихатися цих грізних іклів і втекти, старий лось зовсім оскаженів і став кидатися на Бека. Пес спритно відтручувався і, вдаючи, що не може втекти, занаджував його далі. Але коли старий лось відходив від свого стада, два-три молодих самці нападали на Бека й допомагали своєму пораненому вожаєві вернутися назад.

Є в хижаків особлива терплячість — уперта, невтомна, настирлива, як саме життя, терплячість павука, що нерухомо сидить у своїй павутині; гадюки, що згортається кільцями, або пантери, що чаїться, засівши на здобич, — і так на довгі години. Без цієї терплячості не обходиться

жодна жива істота, коли полюс на живу здобич. Вона була й у Бека, коли він забігав збоку й затримував стадо, драгував молодих самців, надокучав самицям з лосятами і доводив до сказу старого пораненого вожая. Так тяглося півдня. Бек ніби подвоювався й потроювався, нападаючи на лосів з усіх сторін, тримаючи все стадо під загрозою, відбиваючи від нього свою жертву, тільки-но вона встигала приєднатись до стада, уриваючи терпець тваринам, на яких він полював, бо в них такого терпцю завжди менше, ніж у переслідників.

Надвечір, коли сонце хилилося до північного заходу (осінні ночі вже настали й тяглися тепер по шість годин), молоді самці чимраз менш охоче ставали до помочі своєму вожаєві. Насувалася зима й гнала їх з гір на долини, а тут вони не могли ніяк спекатись цього невтомного створіння, що затримувало їм перехід. До того ж воно загрожувало не їм, молодим самцям, і не цілому стадові, а тільки одному старому лосеві, а це вже, звісно, не так важливо, як життя їх усіх, і кінець кінцем вони ладні були дати це відкупне.

У присмерку старий лось стояв, нахиливши голову, й дивився, як його товариші — самиці, що він їх любив, лосята, що він їм був батьком, молоді самці, що їх він досі водив, — покинули його й швидко йшли все далі й далі, і густий морок обкутував і ховав їх. Він не міг іти з ними, бо перед носом йому стрибало ікласте страховище й не пускало його. Лось важив більше як півтонни, він прожив довге, суворе життя, повне небезпеки й боротьби, — і ось тепер смерть стояла перед ним, смерть від зубів створіння, голова якого не сягає йому навіть до вузлуватих колін.

З цього моменту Бек ані вночі, ані вдень не облишав своєї жертви й не давав їй і хвилини просвітку. Він не дозволяв їй заспокоїти голод яким листком з дерева чи молодим паростком з берези або з верби, не дозволяв задовольнити пекучу спрагу із струмків, що траплялись їм дорогою. Часом лось у розпачі гнався без перепочинку на далекі відстані. Бек не заважав йому. Його тішила ця нова гра, і він мчав величезними скоками услід за ним. Коли лось спинявся, він лягав поблизу; але шалено кидався на нього, тільки-но він замірявся пощипати трави чи напиться води.

Щораз нижче хилплась голова, увінчана гіллястими рогами, і щораз важче ступали знесилені ноги. Лось деда-

лі частіше приставав і стояв довго, похнюпивши морду і попустивши додолу вуха. Бек за цей час устигав напитися й спочинуту. Він лежав, важко дихав, висунувши червоного язика, і не спускав пильного ока з своєї жертви, а навкруги, здавалося йому, заходили великі зміни — немовби за лосями йшли якісь інші живі істоти. І ліс, і струмки, і повітря — усе неначе тріпотіло від їх присутності. Він не чув нічого, не бачив нічого, але його внутрішнє загострене чуття казало йому, що все змінилось, що по землі никають якісь дивні й незнані створіння. Він поклав собі як слід довідатись про все, тільки лиш упо-рається із своїм ділом.

Надвечір четвертого дня він таки доконав старого лося. День і ніч він не відступав від забитого: їв, спав, блукав навколо. Потім, спочинувши й набравшись сил, він згадав про Джона Торнтона. Довгі години біг він до табору легкими, сягистими стрибками, не плутаючись і не збиваючись із дороги, і то з такою певністю й несхибністю, що міг засоромити людину з її компасом.

Але, чим далі він біг, то певніше відчував щось нове, тривожне. Довкола було нове життя, не подібне до того, що влітку. Про це говорило йому вже не тільки його гостре чуття — про це кричали пташки, скреготіли білки, шепотів вітер. Бек раз у раз спинявся й глибоко вдихав свіже вранішнє повітря. Воно несло з собою звістку, що невпинно гнала Бека все далі. Його гнітило важке передчуття якогось нещастя, що насувалось, або, може, вже й сталося. Спустившись із межиріччя в долину, де лежав табір, він нащулився й біг уже з великою обережністю.

За три милі далі Бек наскочив на зовсім свіжий слід, і шерсть наїжилась йому на потилці. Слід провадив до табору Джона Торнтона. Тихенько крадучись, Бек побіг цим слідом, і кожен його нерв напружувався, і він прислухався й ловив силу дрібниць, що оповідали йому цілу історію, тільки не договорювали самого кінця. Він нюхом чув, яке живе створіння тут пройшло, що назирці за ним він ішов. Він завважив, що ліс якось дивно мовчав. Пташки ніби позникали, білки позаховувались, і він мигцем тільки одну з них побачив: сіреньке тільце припало до сухої гілки й здавалось частиною її, живим наростом на дереві.

Бек усе гнався нечутно вперед, тінню маячів поміж деревами, коли враз морда йому повернулася вбік, неначе

щось ухопило й потягло його. Він кинувся туди, на цей новий запах, і наскочив у гущавині на Ніга. Той лежав боком, неживий. Він, мабуть, доволікся сюди й тут упав. У тілі стриміла опірена стріла, що прошила його наскрізь.

За сто ярдів далі, на самій стежці, у передсмертному конанні тіпався один з кудлачів, куплених у Доусоні. Бек, не спиняючись, пробіг повз нього. З табору лунали тихі звуки багатьох голосів, то тихіше, то посилюючись, ніби монотонний спів. Бек животом проповз на край галяви. Тут лежав долілиць Ганс, наче той їжатець, утицяний силою-силенною стріл. Бек глянув у бік, де зліплено було куреня з ялинового гілля, і шерсть йому стала дуба і непереможна лють пойняла його всього. У нестямі він дико й шалено загарчав. Останній раз у житті чуття взяло гору в ньому над хитрістю й розвагою, але така вже велика була його любов до Джона Торнтона, що він одразу знецімився.

Індіанці з плем'я Іхетів, що танцювали навколо решток куреня, почули страшний рев і побачили, що на них женеється звір, якого вони зроду не бачили. Це був Бек. Немов утілений сказ, він вихором налетів на них з однією шаленою жагою — вбивати. Він стрибнув на чоловіка, що стояв спереду, — це був ватаг, — і вмить розшматував йому горло так, що кров фонтаном бурхнула з вени. Коли індіанці упав, Бек зараз же вчепився в горло другому. Опинатись йому було неможливо. Він ускочив між люди, у саму середину, сказано крутився, рвав, гриз, убивав їх. Його рухи в безладній юрбі індіанців були такі надзвичайно швидкі, що стрілами, які пускали в собаку, вони вбивали один одного. Молодий мисливець кинув у нього списа, але замість Бека прохромив груди своєму товаришеві, аж спис вистромився тому зі спини. Іхетів опанував сліпий жах. З вигуками: «Нечиста сила! Нечиста сила!» — вони метнулися врозтіч і зникли в лісі.

І справді, Бек був достеменним сатаною, коли несамо-вито гнався за ними вслід, наче за дичиною, і валив їх з ніг, коли вони бігли між деревами. Це страшний був день для Іхетів. Вони розбіглися по всій околиці, й тільки через тиждень зійшлися далеко в долині ті, що повижи-вали, і стали лічити свої втрати.

А Бек, утомлений переслідуванням, повернувся до зруйнованого табору. Піт лежав мертвий під своїм укриттям. Його, мабуть, убили в першу ж мить, знебачки.

А Торнтон одчайдушо боровся, про це свідчили свіжі сліди на землі, що вели до глибокого ставка. Бек на них прочитав усі подробиці. На краю ставка, головою й передніми лапами в воді, лежала Скит, до смерті вірна господареві. Самий ставок, брудний та каламутний від промивання золота, ховав у собі те, чого шукав Бек. Бек простежив сліди Джона Торнтона до води, а з неї вже слідів не було.

Цілий день Бек або сидів коло ставка, або блукав по табору, не знаходячи собі місця. Він знав смерть, як кінець усякого руху, знав, що живі виходять з життя й не вертаються ніколи, і розумів, що Джон Торнтон помер. Він відчував у собі величезну порожнечу, ніби голод якийсь, але ця порожнеча боліла, і ніякою їжею не можна було її заповнити. Він забував про свій біль тільки тоді, коли дивився на трупи забитих індіан. У ці хвилини в ньому прокидалися гордощі самим собою — ніколи ще зроду він такого чуття не зазнавав. Він же вбив людину, найблагороднішу дичину, і вбив за законом дрючка й зубів. Бек допитливо обнюхував трупи. Вони повмирали так легко. Навіть собаку важче вбити, ніж їх було. Коли б не їхні стріли, списи й дрючки, то вони нічого б не варті були. Тепер він не боїтиметься людей, особливо коли в них нема в руках дрючка, стріли та списа.

Настала ніч. На небі вплив місяць і, підбившись високо над деревами, осяяв усе своїм облудним світлом. Сумовито сидячи біля ставка, Бек відчув раптом, що в лісі прокидається якесь нове життя. Він підвівся й став слухати, втягуючи носом повітря. Здалеку ледве чутно доливало чиєсь скавучання, а тоді до нього прилучився цілий хор. Чимраз ці звуки наближались і бриніли голосніше. Для Бека це були вже знайомі звуки з того іншого світу, що так уперто нагадував йому про себе. Він вийшов на галявину й наслухався. Так, це той самий поклик, тільки тепер у ньому більше владних, потужних нот. І Бека, як ніколи досі, потягло туди. Джон Торнтон помер. Останній зв'язок порвався. Людина та її вимоги більше для нього не існували.

Полюючи на живу здобич, — так само, як полювали на неї їхети, — вовча зграя бігла за лосями, що переходили на південь. Разом із ними вовки вийшли з краю лісів та струмків і спустилися з межиріччя в цю долину. Срібним потоком вони ринули на галявину, що серед неї стояв Бек, чекаючи на них, непорушний, як статуя. В непевно-

му світлі місяця він здавався величезним. Вовки полохливо спинились, але за хвилину найсміливіший з них кинувся на нього. Бек відбив його швидким, як блискавка, ударом і знову стояв тихо, не рухаючись, а вовк з перегризеною шиєю качався на землі. За першим вовком кинулось на Бека, один по одному, ще троє, але всі, так само один по одному, повідлітали, і, обливаючись кров'ю, попадали з перегризеними горлами або пошматованими плечима.

Цього було доволі. Ціла зграя оскаженіла. Штовхаючись, наступаючи одне на одного й заважаючи одне одному, вовки безладною купою накиннулись на Бека. Але тут стала Бекові в пригоді його дивовижна рухливість і спритність. Повертаючись на задніх лапах, він шматував і гриз і встигав боронитись від усіх. Він крутився таким вихором, що, звідки б на нього не кидались вороги, він був готовий прийняти наскок. Щоб не дати обійти себе ззаду, він мусив відступити за ставок, тоді до висхлої річки, ще далі, аж поки опинився у виймі, що її викопали люди в нарінку на березі. Тепер, захищений з трьох боків, він повернувся до своїх ворогів.

Так вправно Бек одбивався, що за півгодини вовки знеможено відступили. Їхні висунуті язики теліпались, а ікла лиховісно виблискували в місячному світлі. Деякі лежали, підвівши голови й нащуливши вуха, інші стояли й пильнували Бека або пожадливо хлебтали воду із ставка. Один вовк, довгий, худий і сірий, обережно, але приязно підійшов до нього. Бек пізнав дикого лісового брата, що з ним він бігав цілий день і цілу ніч. Вовк тихенько заскавчав, і коли Бек відповів так само, вони обнюхалися.

Другий вовк, старий, увесь у шрамах і так само худий, теж виступив уперед. Бекові скривились губи, неначе він мав загарчати, але замість того вони також обнюхались. Тоді старий вовк присів на задні лапи, підняв морду до місяця й завив довгим жалібним голосом. Завила її уся решта. Бек упізнав цей виразний і ясний поклик, і, відловідаючи на нього, завив і собі. А коли всі затихли, він вийшов із свого закутка, зграя обступила його і стала напівприязно, напівсердито обнюхувати. Вожаї знову завпили, кинулися в ліс і потягли за собою всю зграю; інші вовки теж вили, біжачи. Бек, поруч із своїм диким братом, так само вив і біг разом з усіма.

Цим можна б і завершити розповідь про Бека.

Минуло кілька років, і їхети стали примічати, що порода лісових вовків трохи відмінилась: серед них з'явилося чимало з темно-жовтими плямами на морді й на голові, з білою смугою посеред грудей. Але дивніше було те, що, як оповідали їхети, завжди гнався на чолі вовчої зграї Собачий Дух. Він проймав їх жахом, бо був незрівняно хитріший за них, і лютими зимами забирався в самий їхній табір, грабував його, нищив їхню здобич з капканів, загризав їхніх собак і глузував з найвідважніших мисливців.

Та на цьому не кінчалось. Розповідали й те, що чимало мисливців не поверталось додому з уловів, а декого знайдено потім з перегризеним горлом, а на снігу біля них сліди лап, більших, ніж вовчі.

Щороку восени, коли їхети йдуть слідом за оленями, одну долину вони обминають. А коли при багатті мова заходить про цю долину та про нечистого духа, що там оселився,— багато жінок з племені одразу смутнішають.

І щоліта в цю долину приходять гість, що про нього їхети не знають. З веселого лісового краю прибігає сюди на галявину серед дерев здоровий, з пишною шерстю вовк, подібний і неподібний до звичайних вовків. Тут з-під купи перетлілих лосячих мішків сіється жовтий струмок, порослий тепер високою травою, що заховала його жовтий блиск від сонця. Тут, коло цього струмка, довго стоїть дивовижний вовк, потім сідає і, витягнувши морду, починає жалібно й протяжно вити.

Але не завжди він буває сам. Щозими вовки спускаються шукати здобичі в долини, і тоді у тьмяному світлі місяця або під мерехтливим північним сяйвом можна бачити, як він мчить уперед велетенськими скоками, а з широко розкритого горла лунає дика пісня, яку знав первісний світ за своїх юних днів,— пісня вовчої зграї.

НА ДНІ ПРІРВИ

Нариси

Жерці верховні та правителі волають:

*Владико наш господи, ми без вини —
Слідами батьків ми йдемо, їх сини.
Поглянь-но: твій образ у сотнях розп'ять,
По цілій країні вони лиш стоять.*

*Нам тяжко, ми землю вогнем і мечем
Такою, як ти залишив, бережем.
Гирлиги залізні, в них гострий кінець,
В покорі ми ними тримаєм овець.*

*Тоді Христос знайшов десь трударя,
Понурого, худого злидаря,
І сироту, змарнілу та бліду,
Що вже і гріх спізнала, і біду,*

*І їх обох поставив між магнати,
А ті, боючись шати закаляти,
Сахнулися. Христос же мовив їм:
«Ось що вчинили ви із образом моїм».*

Джемс Рассел Ловел *

Все, про що йдеться у цій книжці, сталося зі мною влітку 1902 року. Я спустився на лондонське «дно», керуючись настановами, що їх найкраще назвати дослідницькими. Я був схильний радше повірити своїм власним очам, аніж покладатись на слова інших — чи були вони там, чи не були. До того ж я озброївся простими критеріями для оцінки життя «дна». Те, що поліпшує умови життя, сприяє фізичному та духовному здоров'ю,— добре; те, що нівечить життя та калічить і породжує страждання,— погане.

Читач легко пересвідчиться, що я бачив чимало поганого. А не слід забувати, що я пишу про часи, які в Англії вважалося «добрими часами». Голод і безпритульність, з якими я зіткнувся, хронічно притаманні злидням і ніколи не зникають, навіть у періоди найбільшого процвітання.

По тому літі прийшла сувора зима. Великі юрби безробітних щоденно дефілювали лондонськими вулицями, по десятку процесій за раз, допоминаючись хліба. Містер Джастін Маккарті в січні 1903-го так стисло змалював у нью-йоркському «Індепенденті» тодішнє становище:

«В робітних домах зовсім не лишилося місця для голодних, що день і ніч юрмляться під дверима в надії на їжу та притулок. Всі благодійні організації вичерпали свої можливості, намагаючись добути харчі для зголоднілих мешканців мансард і підвалів глухих лондонських завулків. Цілі юрмища безробітних та голодних, яких нема змоги забезпечити ні притулками, ні засобами існування, щовечора в різних районах Лондона облягають казарми Армії спасіння».

Дехто твердить, буцімто моя критика стану речей в Англії надто песимістична. На виправдання мушу заявити, що я найоптимістичніший з оптимістів. Та дозрілість

людської громади я оцінюю не стільки її політичними установами, скільки окремими особистостями. Суспільство росте, а політична машинерія розвалюється на шматки і йде «на брухт». Для англійців, оскільки йдеться про чоловіків і жінок, їхнє здоров'я та щастя, я завбачаю широке й світле майбутнє. А ось для великої частки тієї політичної машини, що так зле править ними, я не бачу ніякого іншого майбутнього, крім купи брухту.

Джек Лондон

Підмонт, Каліфорнія

Розділ I

ЗАНУРЕННЯ

— Та зрозумійте ж ви, це неможливо,— умовляли мене знайомі, до яких я вдався з проханням допомогти мені пірнути в лондонський Іст-Енд.— Вам би ліпше звернутись до поліції, щоб дали провідника,— трохи подумавши, додавали вони, натужно силкуючись якось підладнатися до психіки цього божевільного, що прибув до них з цілком порядними рекомендаціями, але на голову трохи схиблений.

— Але я не хочу звертатись до поліції,— заперечував я.— Просто я хочу зійти в Іст-Енд і побачити все на власні очі. Я хочу довідатись, як живуть там ті люди, і чому вони там живуть, і заради чого вони там живуть. Коротше кажучи, я збираюсь там сам пожити.

— Ви збираєтесь там жити? — дивувалися знайомі, і в кожного на обличчі прозирав явний осуд.— Таж там, кажуть, є такі місця, де людське життя не варте й пенса шербатого.

— От саме ті місця я й хочу відвідати,— перебивав я.

— Та зрозумійте ж, це неможливо,— незмінно чув я у відповідь.

— Я вас не про те прийшов питати,— відказував я різко, вже дещо дратуючись їх нетямучістю.— Я тут чужинець і хочу, щоб ви розповіли, що знаєте про Іст-Енд, аби я мав за що зачепитись для початку.

— Але ми нічого не знаємо про Іст-Енд. Це десь он там.— І невиразно махали рукою в той бік, де зрідка можна бачити, як сходить сонце.

— Ну, тоді я йду до Кука *,— заявив я.

— О, звісно,— полегшено зітхнули приятелі.— Де-де, а в Кука вже знають.

Але, о Куку, о Томасе Куку й Сину, слідгляди й стежкотопти, живі дороговкази для цілого світу і перша допомога для заблудлих мандрівників, — нехайно й без вагань, зручно й вигідно могли б ви запровадити мене до Найчорнішої Африки чи до Найглибиннішого Тибету, а ось у лондонський Іст-Енд, до якого каменем кинути від Ладгейт-серкуса *, ви дороги не знаєте!

— Зрозумійте, це неможливо, — сказав мені живий довідник трас і такс у Чіпсайдській філії Кукового агентства. — Це так... гм... так незвичайно.

— Зверніться до поліції, — владно урвав він мої наполягання. — У нас не прийнято відправляти мандрівників до Іст-Енду, ніхто нас про таке не просить, і ми взагалі нічого не знаємо про це місце.

— Менше з тим, — перепинив я, рятуючи себе від потоку заперечень, що загрожував вивести мене з контори. — Дещо ви все ж можете зробити для мене. Я хочу, щоб ви наперед зрозуміли, що я збираюсь робити, аби в разі якого лиха ви могли засвідчити мою особу.

— А-а, розумію! Якщо вас уб'ють, то щоб ми могли пізнати трупа.

Він сказав це так бадьоро й незворушливо, що я одразу ж побачив, як моє задубіле понівечене тіло лежить у трупарні, де невпинно струмує холодна вода, а він, схилившись, сумно й терпляче пізнає труп того божевільного американця, що йому так припекло побувати в Іст-Енді.

— Та ні ж бо, ні, — заперечив я, — просто засвідчити мою особу на той випадок, якби я втелюючись в яку халепу з «бобиками». — Останні слова я вимовив з радісним трепетом: я таки вже починав опановувати місцевий жаргон.

— Ця справа, — сказав він, — у компетенції головної контори. Це, знаєте, так безпрецедентно, — додав він вибачливим тоном.

Службовець у головній конторі загнукав і заекав:

— У нас є правило, — нарешті пояснив він, — не подавати жодних відомостей про своїх клієнтів.

— Але в даному разі, — наполягав я, — сам клієнт просить вас подати про нього відомості.

Він знов загнукав і заекав.

— Авжеж, — поквалпно перехопив я ініціативу, — я знаю, що це безпрецедентно, однак...

— Як я саме збирався зауважити, — неухильно вів він

далі, — це безпрецедентно, і я не думаю, щоб ми могли вам чимось зарадити.

Та все ж я вийшов звідти з адресою детектива, що жив у Іст-Енді, і подався до американського генерального консула. І лише тут я здибав людину, з якою можна було «робити бізнес». Тут не гмукали й не екали, і не зводили брів чи то явно підозріливо, чи то геть отетеріло. За одну хвилину я з'ясував, чого хочу, і виклав свій проект, що його консул сприйняв, як щось цілком звичайне. Ще за хвилину він спитав про мій вік, зріст і вагу та оглянув мене з усіх боків. На третій хвилині, коли ми, прощаючись, тиснули один одному руки, він сказав:

— Гаразд, Джеку. Я вас пам'ятатиму і не губитиму з ока.

Я полегшено зітхнув. Спаливши за собою кораблі, я міг тепер вільно пірнути в ці людські хащі, що про них, здавалось, ніхто нічого не знає. Але тут я одразу ж зіткнувся з новою перешкодою в образі свого візника — «кеббі», що незворушно возив мене кілька годин по «Сіті», — персони надзвичайно пристойної і з сивими баками.

— До Іст-Енду, — звелів я, сідаючи в кеб.

— Куди, сер? — перепитав він у щирому подиві.

— Куди завгодно, аби до Іст-Енду. Рушайте.

Проїхавши не знати куди кілька хвилин, наш екіпаж раптом спинився. Над головою в мене відчинилось віконце, і візник розгублено видивився на мене.

— То кажу, — промовив він, — ув яке місце ви хочете їхати?

— Іст-Енд, — повторив я. — Ні в яке певне місце, просто везіть мене до Іст-Енду.

— Але ж яка гадреса, сер?

— Слухайте, ви! — гримнув я. — Везіть мене до Іст-Енду, і то зараз!

Було ясно, що візник так нічого й не второпав, але, невдоволено буркочучи, він сховав голову, і кеб рушив.

На вулицях Лондона вам ніде не уникнути картин жалюгідних злиднів, бо п'ять хвилин ходи мало не звідусюди заведуть вас до трущоби. Але район, в який тепер заглиблювався мій кеб, був суцільною безкінечною трущобою. На вулицях юрмилась якась зовсім інша людська порода, присадкувата, нещасна на вигляд, отупіла від пива. Уздовж нашого шляху тяглися цілі милі цегляних будинків та убогства, і на кожному перехресті відкривались

далекі перспективи тих же таки цегляних будинків та злиднів. Де-не-де похитувалися п'яні — і чоловіки, й жінки, а в повітрі аж висіли непристойні вигуки та гомін сварні. На базарі якісь хирляві й немічні старі люди нишпорили між покидьками у багнюці, шукаючи гнилої картоплини, бобів чи якої городини, а дітлашня обсіла мушвою купу фруктової гнилизни і, стромляючи руки по самі плечі в липку мішанку, видобувала звідти недогнивки, що їх тут-таки, як стій, і пожирала.

За всю поїздку я не здивав ні однісінького кеба, а цей мій виглядав проявою з іншого і ліпшого світу,— судячи з того, як бігли за ним і збоку дітлахи. І скільки сягало око, я бачив суцільні цегляні стіни, слизуваті хідники та гамірні вулиці; і вперше в житті мене пройняв страх перед юрбою. Це скидалось на страх перед морем,— а тичби злидарів на всіх тих вулицях видавалися хвилями безкрайого смердючого моря, що хлюпало навкруги, погрожуючи здибитись і поглинути мене.

— Степні, сер; станція Степні! — гукнув згори мій кеббі.

Я оглядівся. Це була справді залізнична станція, і він у розпачі під'їхав до неї, як до єдиного знайомого в цих нетрях місця.

— Ну, то й що? — спитав я.

Він забелькотів щось невиразне і струснув головою. Вигляд у нього був украй пригнічений.

— Я тутка чужак,— спромігся він врешті вичавити з себе.— І як вам не на станцію Степні, то бий мене сила божа, коли я знаю, чого вам тоді тра.

— Я вам скажу, чого мені треба,— відповів я.— Їдьте далі й виглядайте якоїсь крамнички, де продають старий одяг. Тільки-но побачите, їдьте прямо, доки не завернете за ріг, там спиніться, і я зійду.

Я бачив, що він уже побоюється за свою платню, однак невдовзі він спинився і повідомив, що лахмітня недалечко позаду.

— Але ж ви мені заплатите? — благально спитав він.— Мені належить з вас сім шилінгів і шість пенсів.

— Аякже,— засміявся я,— тоді я тільки вас і бачив.

— Господи боже, та то я вас тільки й бачив, коли ви не заплатите мені,— відказав він.

Навколо кеба вже зібрався гурт обшарпаних роззяв, і я, знову засміявшись, рушив назад до лахмітні.

Тут головний клопіт був переконати лахмітника, що мені справді-таки потрібен старий одяг. Але після марних спроб нав'язати мені неоковирні нові піджаки та штани він почав з таємничим видом і загадковими натяками викладати купи старого лахміття. Це робилося з певним наміром показати, що він «розчовпав» мене, і щоби я, побоюючись викриття, заплатив утридорога за ту одежину. Він явно вважав, що я вскочив у якусь халепу або ж був великосвітським злочинцем з-за океану, — в кожному разі, що я прагну будь-що уникнути поліції.

Але я так сперечався з ним через скажену розбіжність між ціною і вартістю, що переконав його в безпідставності підозр, і він тоді заходився завзято торгуватись із завзятим клієнтом. Врешті я вибрав міцні, хоч і досить заношені штани, потерту піджачину, на якій теліпався один-однісінький гудзик, пару дебелих шкарбунів, які запевно знали службу десь коло вугілля, тонкий шкіряний пасок і бруднючий сукняний кашкет. Однак білизна й шкарпетки були в мене нові й теплі, хоч і такого гатунку, що звичайно доступний кожному американському безпритульному навіть у часі скрути.

— Ну, ти ж і зух, нічого не скажеш, — з робленим захопленням заявив лахмітник, коли я простягнув йому за ті лахи 10 шилінгів, на яких ми остаточно зійшлися. — Хаї мені абищо, коли ти не виходив перед цим весь Петікот-лейн. За твої штани хто вгодно не пожаліє п'ять шилінгів, а за черевики то будь-який докер дасть два шилінги й шість пенсів, не кажучи вже про піджака та кашкета та новісіньку кочегарську сорочину та гінше.

— Скільки ви дасте мені за них? — раптом запитав я. — Я заплатив вам десять шилінгів, а продам оце зараз-таки за вісім. Ну, по руках?

Але він тільки вишкірив зуби і похитав головою. І хоч я зробив добрий гендель, та мене прикро вразила думка, що він зробив ще кращий.

Біля кеба мій візник про щось перешіптувався, голова до голови, з полісменом. Одначе цей останній, кинувши на мене гострий погляд, а надто на клунок, що я мав під пахвою, пішов собі геть, лишивши мого кеббі самотужки доводити свій бунт до кінця. А той і з місця не хотів зрушити, аж поки я заплатив йому належні сім шилінгів і віість пенсів. Після цього він ладен був везти мене хоч на край світу і, просторікувато перепрошуючи за свою

настирливість, пояснював, що в цьому Лондоні які тільки не трапляються чудернацькі пасажири.

Та доїхав я лише до Гайбері-Вейл у північній частині Лондона, де на мене чекав мій багаж. Тут другого дня я скинув свої власні черевики (не без жалю, бо вони були такі легкі й зручні), сірий дорожній костюм та й взагалі весь свій одяг і заходився натягати на себе одяжину бозна-яких чужих людей, що мали бути й справді нещасні, коли їм довелося розпрощатись із цими лахами за жалюгідний лахмітників гріш.

Під пахвою тієї самої спідньої сорочки я зашив золотий соверен (аварійна сума, безумовно, скромних розмірів) і в ту ж таки кочегарську сорочину впхався сам. Відтак сів і став вчитувати собі за ті ситі роки добробуту, що випестили мені шкіру і зробили нерви надміру чутливими: бо сорочина була груба й шорстка, наче волосяниця, і я певен, що найсуворіші з аскетів зазнають не більших страждань, ніж зазнав я від неї в наступні двадцять чотири години.

Решту вбрання одягти було досить легко, от тільки черевики завдали мені чимало клопоту. Тверді й зашкарублі, наче дерев'яні, вони полізли на ногу, лише як я добре натовкмачив переди кулаками. Потім з кількома шилінгами, ножем, хустинкою і жмутом грубого паперу та дешицею тютюну в кишені я погрюкав сходами вниз і попрощався із своїми занепокоєними приятелями. Коли я виходив з дверей, служниця, миловида середніх літ жіночка, не змогла втриматись від мимовільної співчутливої усмішки, що скривила їй уста, розтуливши їх аж по вуха, і видала при цьому незграбний тваринячий звук, що ми його звичайно зevamo «сміхом».

Не встиг я вийти на вулицю, як відчув одразу різницю в своєму становищі, викликану зміною одягу. У простих людей, з якими я стикався, де й поділась уся запобігливість. Раз-два! Не встиг я, так би мовити, й оком моргнути, як зробився одним з них. Мій заношений піджачисько з випнутими ліктями красномовно знаймив мою класову приналежність, таку ж, як і їхня. Це ставило мене нарівні з ними, і підлабузництво та надмірно шаноблива увага, що досі виявлялись до мене, змінились тепер на товариське ставлення. Чоловік у плисовому костюмі з брудною хусткою на шиї більше не звертався до мене: «сер» чи «хазяїне». Тепер мені казали «товаришу» — пре-

красне, дзвінке, шире слово, тепле й радісне, не те, що інші звертання. «Хазяїн!» Від цього слова тхне владою. силою і зверхністю — це данина людини підневільної людині з верхів у надії на поблажку, інакше кажучи, це канючення милостині.

Тут доречно згадати про насолоду, якої я зазнав у своїх драгтивих лахах і якої позбавлений пересічний американець за кордоном. В Європі мандрівник із Штатів, якщо він тільки не крез, швидко починає відчувати себе ницим егоїстом, і все це завдяки галайстрам рабськи догідливих грабіжників, що від рана до ночі плутаються в нього під ногами і виснажують його гаманець так, що куди там твоїм складним процентам.

В своєму лахміті я уникнув пошесті «чайових» і зустрічався з людьми на основі рівності. Та що там казати, я так увійшов у роль, що якнайгrecніше сказав «дякую, сер» одному джентльменові, який кинув мені пенні в простягнену долоню за те, що я потримав йому коня.

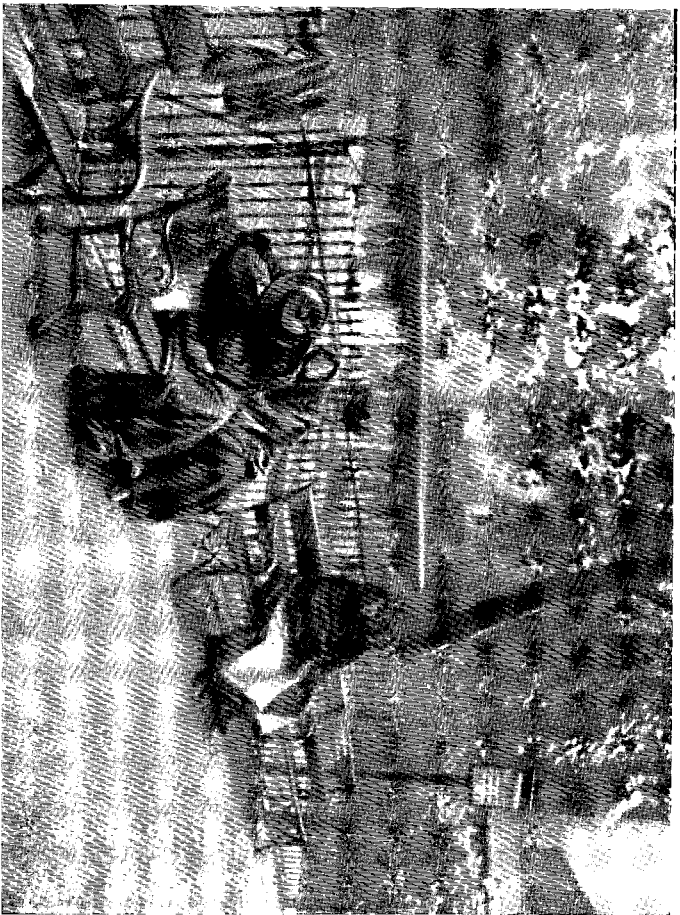
Новий одяг викликав і інші зміни в моєму становищі. Переходячи людні вулиці, я переконався, що мушу бути проворнішим, щоб не потрапити під колеса, і мене прикро вразило, що моє життя подешевшало прямо пропорційно до одягу. Коли раніш я питав у полісмена дорогу, то мене звичайно перепитували: «Омнібусом чи кебом, сер?» Тепер же я чув: «Пішки, чи як?» А на залізничному вокзалі мені тицяли квиток третього класу, як щось само собою зрозуміле.

Але за все це я мав відшкодування. Вперше я зіткнувся з англійськими низами віч-на-віч і побачив їх такими, які вони є. Коли якийсь волоцюга чи робітник вступали зі мною в розмову десь на розі вулиці чи в пивниці, то розмовляли вони, як рівний з рівним, як людям і належить розмовляти від природи, і гадки не маючи чимось поживитися за те, що вони говорили чи як говорили.

І коли я, нарешті, дістався до Іст-Енду, то з радістю помітив, що страх перед юрбою вже не переслідує мене. Я став її частиною. Безкрає смердюче море піднеслося хвилию і поглинуло мене, чи, скорше, я плавно ковзнув у нього, і в цьому не було нічого страшного — хіба за винятком кочегарської сорочки.

Джек Лондон в Іст-Енді. Фото 1902 року.

Іст-Енд, ночівля просто неба. Тогочасне фото.
(«На дні прірви», р. VI).

ДЖОННІ ЧЕСНЮК

Я не буду вказувати вам адреси Джонні Чеснюка. Досить з того, що живе він на найпристойнішій вулиці Іст-Енду — на вулиці, яку мали б за глухомань в Америці, але яка є правдивою оазою в пустелі Східного Лондона. Зусібч її тісно обступили убозтво і квартали, де кишма брудних і рано розбещених дітлахів; та на власних тротуарах цієї вулиці не густо дітей, яким більше нема де гратися, та й узагалі людей тут ходить зовсім мало.

Кожен дім на цій вулиці, як і на інших, до речі,— стоїть пліч-о-пліч зі своїми сусідами. До кожного дому є тільки один вхід, з вулиці, і кожен дім десь так із вісімнадцять футів завдовжки; ззаду манюсінський дворик, обнесений муром, де в суху погоду можна милуватися олив'яним небом. Але слід мати на увазі, що це йдеться про розкоші Іст-Енду! Дехто з мешканців цієї вулиці навіть аж так заможний, що може тримати «невільницю». Джонні Чеснюк теж тримає, як це мені добре відомо, бо з нею першою я й познайомився в цій частині світу.

Я прийшов до дому Джонні Чеснюка, і двері мені відчинила «невільниця». Зауважте, що її становище в світі заслуговувало жалю і зневаги, однак вона сама подивилась на мене з жалем і зневагою. Вона недвозначно висловила бажання, щоб наша бесіда була короткою. Сьогодні неділя, і Джонні Чеснюка нема вдома, от і все. Але я не поспішав іти, намагаючись довести, що то ще не все, аж нарешті привернув увагу місіс Джонні Чеснюк. Та, перш ніж звернутись до мене, налаяла дівчину, що вона не зачинила дверей.

І вже потім: «Ні, містера Джонні Чеснюка нема вдома, і до того ж у неділю він нікого не приймає». — «Дуже шкода», — сказав я. Чи шукаю я роботи? Ні, зовсім навпаки; власне, я прийшов до Джонні Чеснюка в справі, що може бути вигідною для нього.

Одразу все змінилось. Джентльмен, що про нього я питаю, саме в церкві, але повернеться за годину, і тоді його безперечно можна буде бачити.

Чи не ласка моя завітати до господи? — Ні, цих запросин я не почув, хоча й набивався, заявивши, що піду почекаю в пивниці на розі. І туди-таки я й пішов, але що

був саме час церковної відправи, то пивниця була зачинена. Сіялась дрібна мжичка, і я, не маючи кращого вибору, сів на приступках під сусіднім домом і став чекати.

Аж тут переді мною об'явилась «невільниця», зовсім розпатлана і збентежена, і сказала, що місіс просить мене зачекати на кухні.

— Сюди так часто ходять питати роботи,— вибачливо пояснила місіс Джонні Чеснюк.— Тож, я сподіваюсь, ви не прогніваєтесь на мене, що я з вами так розмовляла.

— Анітрохи, анітрохи,— відповів я чим люб'язніш, аби показати, що джентльменство не залежить від лахів.— Я цілком розумію, запевняю вас. Певно, ті шукачі роботи надокучають вам мало не до смерті?

— Ох і надокучають,— відповіла вона, кинувши виразний промовистий погляд, після чого провела мене не до кухні, а до їдальні — цієї честі мене сподобили, ясна річ, за добропристойні манери.

Їдальня містилася поряд з кухнею, яких футів чотири під землею, і була така темна (а діялось це опівдні), що я мусив трохи зачекати, поки очі призвичаються до мороку. Крізь вікно, верх якого був на рівні з тротуаром, сочилось брудне світло, але й при цьому світлі, як виявилось, я зміг читати газетний шрифт.

І тут, заким я чекаю на Джонні Чеснюка, дозвольте мені пояснити мету свого візиту. Я мав намір на той час, що житиму, їстиму й спатиму серед іст-ендського люду, завести собі десь під боком пристановище, куди я міг би вряди-годи втікати, аби геть не забути, що добрий одяг і чистота ще не перевелися на землі. В такому притулку я міг би також одержувати пошту, працювати над своїми нотатками, а часом, змінивши одяг, вихоплюватися назад до цивілізованого світу.

Але при цьому виникала певна дилема. В помешканні, що правитиме за надійне місце для моїх речей, господиня буде схильна поставитись підозріло до джентльмена, що веде подвійне життя; тоді як у господині, що їй байдуже до подвійного життя її мешканця, не можна бути певним у цілості своїх пожитків. Щоб обійти цю дилему, я й удався до Джонні Чеснюка. Детектив, що мав за плечима тридцять з гаком років безперервної служби в Іст-Енді, всякому знаний під цим своїм прізвиськом Чеснюка, яким наділив його один засудженець, він був саме тим, хто міг

підшукати для мене порядну господиню і заспокоїти її щодо моєї химерної поведінки.

Дві його доньки обігнали батька по дорозі з церкви додому. Ці дівчатка в святковому вбранні виглядали дуже мило; але це була та оманливо квола й тендітна миловидість, притаманна дівчатам-кокні*, яка насправді нетривка і приречена хутко зблякнути, мов ті барви неба по заході сонця.

Вони обдивились мене з неприхованою цікавістю, наче якусь чудернацьку звірину, а далі перестали помічати. Потім прибув і сам Джонні Чеснюк, і мене закликано нагору на розмову з ним.

— Говоріть голосніше, — перебив він, як тільки я почав. — Я дуже застудився і погано чую.

О тіні Старого Дойди й Шерлока Голмса! Хотів би я знати, де ховався той помічник, що мав на обов'язку записати всі відомості, які я визнаю за потрібне викласти? Хоч я й багато разів бачився з Джонні Чеснюком і багато роздумував над тим нашим побаченням, але й досі не можу напевне вирішити, чи справді він тоді застудився, чи таки в нього в сусідній кімнаті був схований помічник. Та в одному я цілком певен: хоч я й виклав перед Джонні Чеснюком всі факти щодо себе самого і своїх намірів, він утримався від будь-якої обіцянки до наступного дня, коли я, пристойно одягнутий, припетляв на його вулицю кебом. Тоді він привітав мене досить сердечно і провів до ідальні, де вся сім'я сиділа за чаєм.

— У нас тут скромно, жирувати ні з чого, — сказав він. — Які ми є, такі ми є, — прості собі люди.

Дівчатка, вітаючи мене, зашарілись і знітились, а батько ще й підлив масла у вогонь.

— Ха-ха! — зайшовся він реготом, ляскаючи долонею по столу, аж тарілки задзвеніли. — Дівчата вчора подумали, що ви прийшли просити кусня хліба! Ха-ха! Хо-хо-хо!

Дівчата обурено заперечували його слова, кліпаючи очима і винувато червоніючи, так наче це необхідна прикмета правдивої витонченості — вміти розпізнавати під лахміттям людину, що не має жодної потреби ходити обшарпаною.

І потім, поки я пригощався хлібом з варенням, точилася своєрідна гра в непорозуміння: дівчата вважали за образу для мене бути прийнятим за жебрака, а батько мав за найвищу похвалу моїй спритності те, що мені вдалося

так їх ошукати. Мене все це дуже тішило, так само, як і хліб, і варення, і чай, аж прийшов час Джонні Чеснюкові шукати для мене помешкання. Він і знайшов його, не далі, як за півдесятка домів на тій же таки статечній і заможній вулиці, у будинку, достоту такісінькому, як і його власний.

Розділ III

МОЄ ЖИТЛО ТА ЖИТЛА ІНШИХ

Як на лондонський Іст-Енд, кімната, що я винайняв за шість шилінгів, тобто за півтора долара на тиждень, була напрочуд вигідна. Однак з американського погляду вона була вбого обставлена, незручна й тісна. А коли я ще додав до вбогої обстанови столика на друкарську машинку, повернутися вже й зовсім не було де; в ліпшому разі мені вдавалося сяк-так пропихатися, звиваючись, мов хробак, і ці маневри вимагали великої вправності та витримки.

Влаштувавшись, а радше, влаштувавши свої манатки, я накупив свій робочий одяг і вийшов на прогулянку. Оскільки турботи про помешкання були свіжі у мене в пам'яті, я став підшукувати собі житло, уявивши, що я бідний молодий чоловік з жінкою та великою сім'єю.

Перш за все я завважив, як мало тут порожніх будинків — власне, так мало, що хоч я й покружляв не одну милю, але так і не здибав жодного — переконливий доказ, що район перелюднений.

Коли з'ясувалося, що як бідний молодий сім'янин я взагалі не маю шансів винайняти в цьому вельми непривабливому районі будинок, я став шукати кімнату, мебльовану кімнату, де я міг би помістити свою жінку, діти й пожитки. Кімнат було не густо, але все ж траплялися, звичайно по одній, бо схоже на те, що одної кімнати, в якій і варять, і їдять, і сплять, вважається досить для родини бідняка. Коли я питав про дві кімнати, то господині дивились на мене приблизно так, як певний персонаж на Олівера Твіста, що попросив у нього добавки.

Не тільки одної кімнати вважається досить для бідняка з його сім'єю: я довідався, що багато сімей, займаючи одну кімнату, знаходили ще місце, аби брати одного-двох пожилців. Якщо таку кімнату можна найняти за

три-шість шилінгів на тиждень, то цілком справедливо, щоб квартирант з рекомендаціями міг зняти куток за яких вісім пенсів або й шилінг. Він може навіть столуватись у своїх господарів ще за кілька шилінгів. Але цього питання я не дослідив — непростимий огріх з мого боку — я ж бо мусив ураховувати, що в мене ціла родина.

Ванн бракувало не лише в будинках, де я бував,— я довідався, що їх не мали й тисячі інших будинків. За таких обставин, коли жінка, діти та ще й пара квартирантів терплять від надмірної просторності єдиної кімнати, приймати ванну в бляшаній балії — це просто річ неімовірна. Але, здається, що в ролі компенсації виступає заощадження на милі, отже, все гаразд, і бог є все-таки на небі!

Та хоч би там як, але я, так і не найнявши кімнати, повернувся на вулицю Джонні Чеснюка — і мою тепер теж. За тою жінкою та дітиськами, та квартирантами, що їх я розпихав по різних закамарках, я трохи забувся і попервах ніяк не міг охопити одним поглядом свою кімнату. Її неосязність аж наганяла острах. Чи ж справді я найняв цю кімнату за шість шилінгів на тиждень? Неймовірно! Але господиня, застукавши в двері, щоб дізнатися, чи не треба мені чого, розвіяла мої сумніви.

— О так, сер,— відповіла вона на запитання.— Наша вулиця остання така. Вісім-десять років тому всі вулиці були такі, як ця, і люди тут жили дуже пристойні. Але всіх їх повитискували ці нові приходні, тільки на цій вулиці й лишилося нас трохи. Це жахливо, сер!

І тут вона заходилася з'ясовувати мені процес перелюднення, з вини якого комірне в околиці піднімалося, а моральний рівень занепадав.

— Бачите, сер, ми не звикли тіснитись, як ото інші. Нам треба більше місця. А оті чужинці та різна голота, вони можуть напхатись по п'ять-шість сімей в такий дім, де ми живемо тільки однією сім'єю. Отож із них хазяїн одержує квартирної платні більше за весь будинок, аніж із нас. Це жахливо, сер. І подумати тільки: лиш кілька років тому вся ця околиця була така гарна, що куди там.

Я поглянув на неї. Переді мною стояла жінка з найдобрішого прошарку англійського робітничого класу, з непоганої родини, і ось її повільно поглинає галасливий, розбещений людський потік, вичавлений сильними світу сього на схід від Лондона. Треба будувати банки, фабри-

ки, готелі, різні установи, а міська біднота — кочове племя; тож і котиться воно хвиля за хвилею на схід, несучи з собою перенаселення і деградацію, відтискуючи кращі прошарки робітництва на пустирі за містом, або ж затулюючи їх на дно, як не в першому поколінні, то вже в другому чи третьому напевне.

Минуть місяці, і вулицю Джонні Чеснюка спіткає така ж доля. Він і сам здає собі з того справу.

— За два роки, — каже він, — моя оренда кінчається. Мій домовласник такий, як і ми. Він не підвищив платні ані за один із своїх будинків тут, тим-то ми й лишилися на місці. Але першої-ліпшої днини він може спродатись чи померти, — для нас то однаково. Дім купить який-небудь грошолуп, добудує сяку-таку халупчину на клапті землі в дворі, де у мене тепер виноград, і здаватиме по кімнаті на родину. Ото й маєте, а Джонні Чеснюк — катай світ за очі.

І я й справді побачив навіч, як Джонні Чеснюк разом із своєю доброю жінкою, гарненькими доньками та нечупарною наймиткою, мов які примари, тікають у мороці на схід, а величезне місто-чудовисько з ревом наганяє їх.

Та Джонні Чеснюк не самотній у своїй біді. Ген-ген аж на краю міста живуть дрібні крамарі, управителі маленьких фірм та писарчуки — з тих, що їм поталанило. Живуть вони в котеджах окремо або по дві родини і мають клапті квітників і хоч трохи де повернутись та дихнути повітрям. Їх роздимає пиha, і гордо випинають вони груди, дивлячись на Прірву, якої уникли, і дякують богові, що вони не такі, як інші. Аж гульк! Де не візьмись, навалюється на них Джонні Чеснюк, а по його слідах — чудовисько-місто. Будинки до винайму вискакують із землі, мов якими чарами, квітники забудовуються, котеджі паюють на комірчини й комірки, і чорна лондонська ніч повиває все своєю замащеною пеленою.

Розділ IV

ЛЮДИНА І ПРІРВА

— Слухайте, ви пожилців не берете?

Ці слова я недбало кинув через плече до огрядної літньої жінки, що в її брудну кав'ярню поблизу Пулу й неподалік від Лаймгаусу * я зайшов перекусити.

— Угу, — відрубала вона коротко, бо, мабуть, мій вигляд не задовольняв стандарту заможності, що вимагав її дім.

Я більш нічого не сказав і мовчки заходився споживати свій тонкий шматок грудинки й пінту якоїсь каламуті — нібито чаю. Вона теж не виявляла до мене ніякого інтересу, аж поки я витяг з кишені монету в десять шилінгів, щоб сплатити рахунок у чотири пенси. Сподіваного результату було досягнуто.

— Авжеж, сер, — зацокотіла вона, — я маю лепське помешкання, вам полюбитися. Повернулися з рейсу, сер?

— Скільки за кімнату? — спитав я, не задовольняючи її цікавість.

Вона у щирому подиві зміряла мене від голови до ніг.

— Я не здаю кімнат навіть постійним пожилцям, а тимчасовим і поготів.

— Що ж, доведеться пошукати деінде, — в моєму голосі бриніло явне розчарування.

Але вигляд моїх десяти шилінгів таки розохотив її.

— Я можу здати вам добре ліжко, де тільки двоє ще чоловік, — наполягала вона. — Хороші, пристойні люди і статечні.

— Але я не хочу спати з кимось разом, — відповів я.

— Та вам і не доведеться. В кімнаті три ліжка, і кімната не така вже мала.

— Ну, то скільки? — спитав я.

— Півкрони за тиждень, два шилінги і шість пенсів з постійного квартиранта. Вам ті чоловіки любляться, я певна. Один працює у великій крамниці і живе в мене два роки. А гінший, так той уже шість, — шість років, сер, і два місяці ось буде в ту суботу. Він робітником сцени, — вела вона далі. — Поважний, пристойний чоловік, і, скільки він у мене, ані тобі вечора не пропустив на роботі. І йому мій дім подобається; каже, луччого житла й не знайти. В мене і столується він, та й гінші квартиранти теж.

— Мабуть, грошики збиває, — закинув я з невинним виглядом.

— Та ні, що ви, бог з вами! А з його достатком він так ніде більше не влаштується.

І здумав я про свій рідний розлогий Захід, де місця під небом і повітря стало б на тисячу Лондонів; а тут ось

цей чоловік, тверезий і врівноважений, ощадливий і чесний, що жодного вечора не пропустив на роботі, мешкає в одній кімнаті разом з двома іншими чоловіками, платить за це два з половиною долари на місяць і добре знає, що на краще життя нема що розраховувати. І ось я, силою тих десяти шилінгів, можу вдертися в своєму лахмітті і зайняти місце поруч із ним. Людська душа з природи — самотня, але ж яка часом мусить бути пекуча ця самотність, коли в одній кімнаті три ліжка, і будь-хто з десятима шилінгами може отаборитися на одному з цих ліжок?

— Давно ви тут живете? — запитав я.

— Тринадцять років, сер. Ну, то як, ви пристаєте?

Розмовляючи, вона незграбно човгала по малій кухеньці, де варила їжу для своїх пожилців. Відколи я увійшов, вона все була дуже заклопотана роботою і ні разу не спинилась протягом всієї балачки. Безперечно, що в неї клопоту по вуха. «З пів на шосту на ногах», «спати лягаєш останньою пізно вночі», «працюєш, мало не перервешся», — і так усі тринадцять років, а в нагороду — сиве волосся, обшарпаний одяг, сутулі плечі, обрешклене тіло і тяжка праця без кінця-краю у брудній смердючій кав'ярні, що виходить на провулок десять футів завширшки, а довкола надбережні трущоби, гідомірні й відразливі, лагідно кажучи.

— Ви ще зайдете згодом? — сумно спитала вона, коли я рушив до дверей.

Озирнувшись на неї, я вперше збагнув глибоку істину мудрого давнього афоризму: «Доброчинність сама собі нагородою».

Я ступив крок до неї.

— Мали ви коли-небудь спочинок?

— Спочинок?

— Ну, чи виїздили коли в село на кілька день подихати свіжим повітрям, на розривку, знаєте, відпочити?

— Бог з вами! — вона засміялась, вперше перериваючи свою роботу. — Спочинок, га! Для таких як я? Ні, ви лишень подумайте! — І раптом різко докинула: — Вважайте на ноги! — це в ту мить, як я спіткнувся на перегнилому порозі.

Поблизу Вест-Індського доку я здибав парубійка, що понуро втупився в каламутну воду річки. Насунута на очі кочегарська кепка і те, як сидів на ньому одяг, безпомилково зраджували моряцьку душу.

— Агов, приятелю! — привітав я його, тичьнувши для знайомства кулаком.— Не скажеш, як тут пройти на Волпінг?

— Відробляв переїзд на скотовозі? — він відбив мій удар і сам завдав у свою чергу, з одного погляду визначаючи мою національність.

І після цього зав'язалась розмова, що привела нас до шинку і пари кухлів змішаного пива. Це спричинилось до більшої інтимності, отож коли я витяг шилінг мідяками (на позір, останніми) і відклав шість пенсів на нічліг, а шість — ще на одну порцію того трунку, він великодушно запропонував пропити весь шилінг.

— Мій напарник, він тої ночі нагайдабурив, — пояснив він.— І його залободали бобики, так ти можеш переспати в моїй каюті. Ну, що скажеш?

Я сказав «гаразд», і коли, набравшись пива на цілий шилінг, ми переспали ніч на жалюгідній постелі в жалюгідній халупі, я знав його вже досить добре. А мій дальший досвід підтвердив, що він до певної міри типовий представник більшості лондонських робітничих низів.

Народився він у Лондоні, батько його був кочегаром і п'яндигою. Дитинство пройшло на вулиці й по доках. Не навчився читати, та й потреби в тім ніколи не відчував — як на нього, це було б зовсім ні до чого, принаймні в його становищі.

Мав він колись матір і цілу купу писклявих братів та сестер. Всі вони тулились у двох кімнатчинах, харчувалися вбогіше, аніж він сам, коли роздобувався на власну руку. Тож він ніколи майже й не ходив додому, хіба як уже зовсім не щастило з харчами. Дрібне злодійство, жебри по вулицях і доках, один-два морських рейси кухарчуком, ще кілька рейсів вуглярем, і нарешті він — повноправний кочегар — на вершині своєї життєвої кар'єри.

А тим часом він викував собі життєву філософію, бридку й відразливу, але, як на нього, дуже логічну й тверезу. Коли я спитав, заради чого він живе, він, не задумуючись, відповів: «Щоб випити». Відбуде рейс (бо ж мусить із чогось жити), одержить платню і завершить все великою п'янкою. Далі випадкові випивки коштом приятелів з кількома мідяками в кишені, як ото я, а вже коли нема де підживитись, то новий рейс і знову той самий тваринячий цикл.

— А жінки? — закинув я, коли він заявив, що випивка це єдина мета його існування.

— Жінки! — Він гупнув кухлем по прилавку і вибухнув красномовною рацією.— Жінки це така штука, що лучче їх обходити десятою дорогою. Не виплачується, брате, не виплачується. Ну, нащо такому, як я, здалися баби, га? Була в мене мамаха, доста лупцювала дітиська, гризла старого, коли той приходив додому, хоч це бувало й не часто, їй-бо, не часто. А через кого? Через мамаху ж! Мало радості було йому від неї в домі, ось через віщо. Ну, є ще інші баби, так що вони роблять з бідним кочегаром, у якого завелось кілька шилінгів у штанях? Добра пиятика, ось що в нього в кишені, добряча довга пиятика, а баба обдере його до нитки, та ще так проворно, що він і шклянки не встигне вихилити. Я вже знаю. Я своє погуляв і знаю, що й до чого. І скажу я тобі, де баби, там напасть: крики й сварня, бійка, різанина, бобики, судді... А потому — маєш місяць тяжких робіт і дзуськи, а не заплата, як вийдеш звідтам.

— Але жінка й діти,— наполягав я.— Своє домашнє кубельце і все таке інше. Подумай лиш,— вертаєшся ти з дороги, дитинчата пнуться тобі на коліна, жінка щаслива, всміхається і цілує тебе, накриваючи стіл, і малеча цілує тебе, всі по черзі, перед сном, і чайник виспіває, а потім ви довго балакаєте про те, як тобі мандрувалося і що тут було вдома без тебе...

— Та йди ти! — вигукнув він, жартома стусонувши мене кулаком по плечу.— Куди це ти гнеш, га? Жіночка цілує, дітки пнуться і чайник співає і все це за чотири фунти десять шилінгів,— це коли є судно, а як нема, то й зовсім дарма! Я тобі скажу, що я матиму за ці чотири фунти: жіночка свариться, дітиська пищать, нема й грудки вугілля, так що чайникові не до співу, та й сам чайник у ломбарді — оце таке я матиму. Доста, щоб, наче ошпареному, рватися назад у море. Жіночка? На 'ку лиху години? Аби мати халепу на свою голову? Дітиська? Послухай моєї ради, брате, не заводь їх. Поглянь-но на мене! Я можу випити кухоль пива, коли заманеться, і не чекає мене клята жінка, і дитинчата не квілять «хліба!». Я щасливий, щасливий зі своїм пивом і друзяками, як ось ти, а підвернеться судно, і знов піду в море. Тож я й кажу, давай роздаavimo ще по кухлеві. Оце мішане пиво — якраз про мене.

Гадаю, я досить показав життєвої філософії цього двадцятидвохлітнього парубійка та економічних підвалин, на яких та філософія ґрунтувалася, тож нема чого далі застановлятися над його словами. Родинного життя він не знав ніколи. Навіть слово «родина» пробуджує в нього самі неприємні асоціації. Низькі заробітки свого батька та інших чоловіків з тих самих верств він мав за достатню підставу, щоб бачити в жінці та дітях тільки зайву мороку і причину чоловічих нещасть. Несвідомий гедоніст, вкрай неморальний матеріаліст, він шукав для себе повноти щастя і знайшов її в трункові.

Пияцтво замолоду і передчасна руїна, фізична неспроможність впоратися з роботою кочегара, далі канава або робітний дім, і кінець — він бачив усе це так само ясно, як і я, але воно його не лякало. Від самого народження все навколишнє огрубляло його душу, і він споглядав своє неминуче чорне майбутнє з тупою байдужістю, яку мені годі було захитати.

І притім він не був поганою людиною. Не було в ньому ні природженої розбещеності, ані брутальності. Мав нормальний інтелект, а фізичний розвиток у нього був вищий за пересічний. Довгі вії затінювали широко розставлені блакитні округлі очі, і прозирала в них усмішка, що свідчила про великий запас гумору. Правильної форми чоло і взагалі обличчя, приємні рот і губи, хоч вони й почали вже неприємно кривитись. Щоправда, підборіддя мляве, та не занадто: мені доводилось бачити людей на високих посадах з далеко млявішими.

Його красива голова так чудово трималася на зграбній шиї, що я не здивувався, побачивши його тіло, коли він роздягнувся тої ночі перед сном. У спортзалах і на тренувальних майданчиках я бачив багатьох оголених чоловіків, людей шляхетної крові та виховання, але жоден не міг стати врівень із цим молодим богом, приреченим на занепад і руїну за яких чотири-п'ять коротких років, приреченим так і піти з цього світу без нащадків, що їм міг би він заповісти розкішну спадщину.

Здавалося блюзнірством марнувати таке тіло, та проте я мусив визнати, що він має рацію, не одружуючись у Лондоні при заробітку в чотири фунти десять шилінгів. Точнісінько так як і той робітник сцени був щасливіший, зводячи кінці з кінцями в одній кімнаті на трьох, аніж якби впхав у ще дешевшу кімнату на додачу до своєї сі-

м'ї ще й кількох квартирантів, та не спромігся б зводити кінці з кінцями.

День за днем я все більше пересвідчувався, що одружуватися людям Прірви не тільки нерозумно, але просто злочинно. Вони — каміння, відкинуте будівничим. Нема їм місця в соціальній будівлі, бо всі сили суспільства заганяють їх вниз, назустріч загибелі. На дні Прірви люди кволі, перепоєні і недоумкуваті. Якщо вони й розмножуються, то життя тут таке дешеве, що неминуче гине само собою. Десь над ними в світі кипить робота, але їх то не обходить, та й бракує їм хисту. А світ і не потребує їх для своєї роботи. Нема відбою від далеко придатніших, що чіпляються за круті схили Прірви, відчайдушно силкуючись утриматись і не зірватись.

Коротше кажучи, лондонська Прірва — це величезна різниця. Рік у рік, десятиліття за десятиліттям сільська Англія вливає сюди дужий потік живої сили, але він не тільки не відновлюється, а гине й зовсім уже в третьому поколінні. Компетентні люди запевняють, що лондонський робітник, батьки й діди якого народилися в Лондоні, це надзвичайно рідкісне явище.

Містер А. С. Пігу заявив, що похилі віком злидарі та всі інші, оте саме «суспільне дно», — становлять сім з половиною відсотків населення Лондона. А це значить, що і торік, і вчора, і сьогодні, і в цю саму мить чотириста п'ятдесят тисяч цих істот вмирають у жахливих умовах на дні соціальної ями, званої «Лондоном». На зразок того, як саме вони вмирають, я беру приклад з сьогоднішньої ранкової газети:

САМОЗАНЕДБАННЯ

«Вчора лікар Він Весткот провадив розслідування в Шордічі з приводу смерті Елізабет Круз, сімдесяти семи років, з Іст-стріт, 32, на Голборні, що померла минулої середи. Еліс Матісон заявила, що вона господиня дому, де жила небіжчиця. Свідок востаннє бачила її живою минулого понеділка. Жила Круз самотньо. Містер Френсіс Берч, інспектор по допомозі бідним, заявив, що покійна займала згадану кімнату протягом тридцяти п'яти років. Коли свідка покликано, це було першого числа, він знайшов стару жінку в жахливому стані, і карету швидкої допомоги та візника після перевезення тіла довелося дезинфікувати. Лікар Чейс Феннел заявив, що смерть настала внаслідок отруєння крові від пролежнів, викликаних самозанедбаням та навколишнім брудом, а суд присяжних виніс відповідну ухвалу».

Найразючіший у цьому невеликому інциденті зі смертю жінки — той самозадоволений спокій, з яким офіційні чинники розглядали справу і винесли свій присуд. Вважати, що стара жінка у віці сімдесяти семи років померла від самозанедбання — це оптимізм найвищого гатунку. Стара жінка сама винна в своїй смерті! Отож, встановивши в такий спосіб винуватця, суспільство з чистим сумлінням повертається до своїх клопотів.

Про суспільне дно містер Пігу каже так: «Через брак чи то фізичної сили, чи розумових здібностей, чи характеру, а то й усіх цих факторів, вони нездари або ледарі в роботі, і внаслідок цього нездатні заробити собі на прожиття... Часто вони настільки деградують розумово, що неспроможні відрізнити правої руки від лівої і не можуть розібрати номер свого будинку; тіла у них кволі й слабосилі, нахили їхні збочені, і мало хто з них знає, що таке родинне життя».

Чотириста п'ятдесят тисяч — це чималий-таки гурт людей. Молодий кочегар був лише один з-поміж них, і то забрало трохи часу, доки він вибалакався. Не хотілося б мені почути, як вони заговорять усі разом. А чи ж чує їх бог?

Розділ V

ТІ, ЩО НАД САМИМ КРАЄМ

Перші мої враження про лондонський Іст-Енд мали, звісна річ, загальний характер. Згодом почали вимальовуватися деталі, і де-не-де серед хаосу злиднів я подибував невеликі острівці помірною добробуту — часом це були цілі ряди домів у глухих провулках, заселених ремісниками, що живуть, хоч і дуже примітивним, але родинним життям. Вечорами чоловіків можна бачити біля дверей — люльки в зубах, діти на колінах, жіноцтво править собі теревені, чути сміх і жарти. Ці люди явно задоволені своїм існуванням, бо на тлі того навколишнього убозтва вони виглядають досить заможними.

Але це в найліпшому разі вбоге тваринне щастя, вдоволеність ситого черева. Головне в їхньому житті — це матеріальне. Вони люди обмежені, тупі, без жодної уяви. Прірва немовби виділяє якісь чадні випари, що задурманюють і глушать усе живе. Релігія їх не обходить. Потой-

бічне не викликає ні жаху, ні захвату. Вони взагалі нічого не знають про якесь там Потоїбічне: сите черево, люлька надвечір та ще незмінне мішане пиво — оце й усе, чого вони домагаються або про що мріють.

Та хай би на тому й кінець, але ж ні! Апатична вдоволеність, яка поглинула їх, — це та смертельна інерція, що передує повному розкладові. Поступу жодного, а не йти вперед — значить занепадати й котитися в Прірву. За власного життя вони, може, лиш починають це падіння, але завершують його їхні діти та онуки. Людина завжди дістає від життя менше, ніж вимагає; вони ж вимагають так мало, що та надмалість, яку вони дістають, не може їх порятувати.

Міське життя і в найкращому разі неприродне для людини; а лондонське — то вже настільки неприродне, що пересічному робітникові чи робітниці годі його витримати. Душу й тіло безперервно підточують згубні впливи. Моральні й фізичні сили підупадають, і добрий трудівник, щойно від землі, перетворюється в місті на нікчемного робітника; а вже діти його — позбавлені настирливості, енергії та ініціативи і непридатні навіть до тієї фізичної роботи, що виконував їх батько. Звідси — недалекий вже шлях до різниць на дні Прірви.

Навіть самого повітря, яким тут дихають і від якого нема рятунку, досить, щоб знесилили їм розум і тіло, так що вони робляться нездатними конкурувати з тим свіжим людським потоком із села, що поспішає до Лондона, несучи руїну іншим і собі теж.

Поминаючи заразні мікроби, що ними кишить повітря Іст-Енду, розгляньмо лиш один чинник — дим. Сер Вільям Тізлтон-Дайер, куратор Ботанічного саду в К'ю, вивчав димові осадки на рослинності. Відповідно до його розрахунків, не менше як шість тонн твердої речовини, що складається з сажі та дьогтистих вуглеводнів, відкладається щотижня на кожній чверті квадратної милі в Лондоні та околицях. Тобто на квадратну милю 24 тонни за тиждень або тисячу двісті сорок вісім тонн за рік. Нещодавно з карнизу під банею собору святого Павла зняли твердий шар кристалізованого сульфату кальцію. Цей осад утворився внаслідок дії сірчаної кислоти з атмосфери на карбонат кальцію, що міститься в камені. А цією сірчаною кислотою день і ніч дихає лондонський робітник, і так усе своє життя!

Тим-то неминуче тутешні діти виростають недолугими, малосильними і слабовільними. Ця кривонога, вузькогруда, апатична порода никне й гине в жорстокому змаганні з навалою сільських орд. Залізничники, носії, кучери омнібусів, вантажники і взагалі всі ті, що для роботи їм потрібно фізичної сили, здебільшого набираються з села. У столичній поліції, приміром, дванадцять тисяч вихідців із села, і тільки три тисячі народжених у Лондоні.

Отже, мимоволі доводиться робити висновок, що Прірва — це достоту величезна людовбивча машина, і коли я йду там глухими завулками, де попід дверима сидять ситі ремісники, я знаю, що їхнє майбутнє чорніше, ніж у тих чотирьохсот п'ятдесяти тисяч безнадійно пропавших бідолах, що конають на дні ями. Ті принаймні вже при сконі, тоді як ці ще мають пройти через повільну передсмертну агонію, що розтягнеться на два чи й три покоління.

А проте люди з них цілком доброякісні. Є в них завдатки всіх людських талантів. За відповідних умов їхній рід міг би проіснувати сторіччя, і великі люди, герої та митці, виійшли б з-поміж них і зробили б наш світ кращим.

Я розмовляв з однією жінкою, типовим представником тих, що, викинуті з свого тихого завулка, почали фатальне падіння на дно. Її чоловік слюсар, член спілки механіків. Що механік з нього абиякий, свідчить його неспроможність знайти сталу роботу. Він не має доспів ні енергії, ні заповзятливості, щоб утриматись на доброму місці.

У подружжя дві дочки, і всі вчотирьох вони живуть у двох конурах, званих з чемності «кімнатами», що за них платять сім шилінгів тижнево. Плити в них нема, і варити доводиться на одинарному газовому пальнику в коминку. Люди вони не заможні, то й не можуть дозволити собі таку розкіш, як необмежену подачу газу; отже, їм спеціально встановлено хитру машинку: вкинеш пенні в шпарину — починає йти газ, а тільки вигоріло на пенні, зараз же він автоматично перекивається.

— У змиг ока на пенні вигорає, — поскаржилась вона, — а воно ще й на половину не зварилось!

Роками живуть вони надголодь. День у день встають із-за столу, не наївшись досхочу. А вже як чоловік котиться по похилій, то хронічне недоїдання — важливий чинник, що прискорює занепад.

А працює ця жінка, мов каторжна. Від пів на п'яту ранку і до пізньої ночі гибіє над сукняними спідницями з під-

кладкою і двома шлярками — дванадцятка за сім шилінгів, — так вона мені розповідала. Ви собі уявляєте? — сукняні спідниці з двома шлярками, дванадцятка за сім шилінгів! Тобто 1 долар 75 центів, або $14\frac{3}{4}$ цента за спідницю!

Її чоловік, щоб одержувати роботу, мусить належати до профспілки, де щотижня треба вносити шилінг і шість пенсів. А під час страйків, якщо він випадком має тоді роботу, мусить подеколи сплачувати у фонд взаємодопомоги аж по сімнадцять шилінгів.

Старша дочка підсобляла у кравчині за шилінг шість пенсів на тиждень — тридцять сім з половиною центів на тиждень або трохи більше як п'ять центів на день. Одначе, коли роботи стало обмаль, її звільнили, хоч брано її за таку низьку платню з умовою вивчити на кравчиню. Після того вона три роки працювала у велосипедному магазині, де заробляла п'ять шилінгів у тиждень, і ходила пішки по дві милі на роботу й назад, і ще її штрафовано за спізнення.

Щодо батьків, то їхня гра вже була скінчена. Вони геть пустилися всякої опори і падають у провалля. А дочки? Живучи, мов худоба, знесилені від хронічного недоїдання, підточені розумово й морально, — які шанси мають вони видряпатися з Прірви, куди падають від самого народження?

Я пишу ці рядки, а в сусідньому дворі вже цілу годину точиться дика бійка, галас від якої збриджує повітря. Спершу, почувши якусь вовтузню, я подумав, що гризуться собаки, і лише кілька хвилин згодом переконався, що це людські істоти, та ще й жінки, здійняли такий страшенний гвалт.

Бійка п'яних жінок! Гидко про таке й подумати, не те що слухати. Події розгортаються приблизно так: надривно верещать кілька жінок; потім нараз тиша, тільки реве дитина і дівча благає когось крізь сльози; тоді зривається жіночий голос, хрипкий і скрипучий: «Ану, удар! От тіки удар мене!» — Лусь! — виклик прийнято, і бійка вирує знову.

В затильних вікнах будинків, що виходять на поле битви, вистромились шереги захоплених глядачів. Я чую звуки ударів та лайку, від якої аж вуха в'януть. На щастя, самих перебіійниць мепі не видно.

Затішок. Крик: «Не займай дитину!» Маляті, певно,

лише кілька років, воно вищить від жаху. «Ну, начувайся! — настирливо повторюється разів двадцять і на найвищих тонах. — Зараз як загилю по голові цею каменюкою!» — І потім камінь, мабуть що б'є по чийсь голові, судячи з вереску.

Затишок. Одна з перебійниць тимчасово, очевидячки, виведена з ладу і її приводять до пам'яті. Знову чути дитячий крик, але тепер тихіший, — видно, що мале ослабло, пойняте жахом.

Знову наростають голоси:

— Будеш?

— Буду!

— Будеш?

— Буду!

— Будеш?

— Буду!

Обидві сторони вже достатньо потвердили свою рішучість, і конфлікт розпалюється по-новій. Одна з перебійниць здобуває значну перевагу і діє дедалі навальніш, судячи з того, як друга верещить, мов на пуп. Раптом вереск захлинається і завмирає; жінку, безперечно, душать за горлянку.

Тут вступають нові голоси; флангова атака; рука несподівано відпустила горлянку, судячи з того, що знов розлігся вереск, октавою вище, ніж перше; загальний шарварок, чубляться всі.

Затишок. Новий, дівчачий, голос: «Я тобі за маму дам!» Разів п'ять повторюється діалог: «Все 'дно буде по-моєму, так твою, перетак!» — «Це ще побачим, так твою, перетак!»

Відновлюється конфлікт між матерями, дочками й усіма; в цей час моя господиня відкликає свою донечку з ганку в дім, а я роздумую, як же вплине все те, що вона почула надворі, на її вдачу.

Розділ VI

ЗАВУЛОК ФРАІНГ-ПЕН І ПОГЛЯД У ПЕКЛО

Ми йшли втрюх по Майленд-род, і один з-поміж нас був герой. Це — сухорлявий дев'ятнадцятилітній хлопчина, такий худий і тендітний, що, мов того Фра Ліппо Ліппі *, подих вітру міг би зігнути його вдвоє і перекинути.

Він був запальний соціаліст, сповнений юнацького завзяття і готовий піти на муки за ідею. Чи то виступаючи, чи й головуючи, він уже брав активну й небезпечну участь у багатьох мітингах в обороні бурів *. Відбуваючись і просто неба, і в приміщеннях, вони кілька років тому збурили спокій «веселої Англії». По дорозі він ділився зі мною спогадами про деякі епізоди свого життя: як напали на нього в парках і трамваях, як він здирався на поміст, щоб відстоювати, здавалося, безнадійну справу, коли розлючена юрба одного за одним стягувала вниз промовців і жорстоко біла; як раз він витримував з трьома товаришами облогу в церкві, де під градом каміння, серед брязкоту розбитих шибок вони відбивалися від юрби, аж доки наспів загін поліції; як заздалегідь планувалися запаморочливі побоїща на сходах, галереях і балконах. Він розповідав про розбиті вікна, повалені сходи, розгромлені лекційні зали, потрощені голови та кістки, а потім з жалем зітхнув, зиркнув на мене і додав:

— Як я заздрю вам, здоровим і дужим! Я такий малявка, що з мене мало пожитку, коли доходить до бійки.

А я, на голову вищий за обох своїх супутників, пригадав кремезний наш Захід і тих високих чоловіків, що їм я сам у свою чергу заздрив. І ще, дивлячись на цього малявку з лев'ячим серцем, я подумав, що такі ось, як він, при нагоді зводять барикади і показують всьому світові, що люди ще не розучились, як треба вмирати.

Тут озвався другий мій супутник, чоловік літ двадцяти восьми, що сяко-такو заробляв собі на животіння в одній потогінці.

— А я, нівроку, міцний чолов'яга,— заявив він.— Не те, що інші хлопці в нашій майстерні, куди там їм. Вони мене мають за взірць справжнього чоловіка. Знаєте-бо, я ж важу сто сорок фунтів!

Я посоромився сказати йому, що моя вага сто сімдесят фунтів, і тільки зміряв його поглядом. Який він, бідолаха, куций і почварний! Шкіра якась попеляста, вайлувате, незугарно корячкувате тіло, вузькі груди, плечі зігнуті від довгих годин виснажливої праці, голова тяжко звисає. Міцний, нівроку, чолов'яга!

— Який у тебе зріст?

— П'ять футів два дюйми,— гордо відказав він,— а хлопці в нас у майстерні...

— Покажи-но мені ту майстерню, — попросив я.

В майстерні саме тоді не працювали, та я все-таки хотів подивитись її. Поминувши Ліман-стріт, ми звернули ліворуч на Спітелфілд і пірнули в завулок Фраїнг-пен. На слизуватуму хіднику юрмилася зграйка дітей, достоту наче пуголовки, що тільки-но перетворилися на жабенят на дні висхлого ставка. У дверях на проході сиділа якась жінка і, безсоромно оголивши груди — яка ганьба для святості материнства! — годувала немовля. Двері були такі вузькі, що нам довелося переступити через жінку. Далі темними вузькими сінями ми продерлися крізь купу дівтори і ви-йшли на ще вужчі й брудніші сходи. Минаючи манюсінські площадинки два на три фути, завалені всіляким сміттям і покидьками, ми піднялися на третій поверх.

У цьому багнищі, званому житлом, було сім кімнат. В шести з них варило, їло, спало й працювало понад двадцятєро чоловік обох статей і різного віку. Розмір кімнат пересічно вісім на вісім-дев'ять футів. Ми зайшли до сьомої кімнати. Це й була та конура, де впрівали п'ятеро чоловіків. Кімната мала сім футів завширшки і вісім завдовжки, і більшу частину всієї площі займав робочий стіл. На столі лежало п'ять шевських колодок, але майже не було місця для роботи, бо ж уся кімната завалена картоном, шкірою, сувоями заготовок та іншим шевським начинням.

В сусідній кімнатці живе жінка з шістьма дітьми. Ще в однім закамарку — вдова з єдиним шістнадцятилітнім сином, що конає від сухот. Вона торгує на вулиці цукерками і, як мені сказали, здебільша не спромагається заробити за день на три кварта молока, потрібних її синові. А м'ясо цей кволий умирущий син куштує не частіше, як раз на тиждень; та й то такого гатунку, що хто не бачив, як їдять люд-свині, не зможе собі й уявити.

— Він так бухикає, просто страх, — сказав мій визискуваний приятель про вмирущого хлопчину. — Нам чути його за роботою, то щось страшного. Кажу тобі, щось страшного!

А я в тому кашлі та в тих цукерках побачив ще одну лиховісну загрозу для тутешніх трущобних дітей, що їм і без того не солодко.

Отже, мій потогінно визискуваний приятель, коли є робота, працює разом з чотирма іншими в цій комірчині! Взимку лампа горить мало не цілий день і додає свого

чаду до задушливого повітря, яким вони без кінця ди-
хають.

За добрих часів, коли роботи завал, сказав він мені, ща-
стить заробляти аж по «тридцять бобів на тиждень». Три-
дцять шилінгів, себто сім з половиною доларів!

— Але це тільки найвправніші з нас, і то працюючи по
дванадцять, а то й чотирнадцять годин на день. Поди-
вився б, як тоді ми приємо! Просто патьоками лле з нас!
Якби побачив нас тоді, аж в очах би замерехтіло: цвяшки
вилітають з рота, як з машини. Ось поглянь на мій рот!

Я глянув. Емаль постиралася від постійного тертя об
метал, зуби погнили й почорніли, як вугіль.

— А я ж чищу зуби,— додав він,— а то були б ще гірші.

Коли ж він розповів мені, що робітники мусять самі за-
безпечувати себе інструментом, цвяхами, картоном, всім
шевським «причандаллям», платити за приміщення, світло
й так далі — ті його тридцять бобів істотно поменшали в
моїх очах.

— А довго триває такий гарячий сезон, коли ти зароб-
ляєш по тридцять бобів? — спитав я.

— Чотири місяці,— була відповідь. Решту часу, за його
словами, вони пересічно мають від півсоверена до совере-
на за тиждень, тобто два з половиною — п'ять доларів. Оце
минає півтижня, і він заробив чотири шилінги, або один
долар. Мені дали зрозуміти, що це з них піт женуть ще
по-божому.

Я визирнув у вікно, що мало б виходити на сусідні за-
двірки. Але задвірків ніяких не було, чи, вірніш, вони були
захаращені одноповерховими халупами, хлівами, де жили
люди. Покрівлі цих халуп застелилися шаром покидьків,
подекуди в два фути завтовшки,— даниною другого й тре-
тього поверхів. Я побачив там риб'ячі та тваринні кістки,
тельбухи, якесь мерзенне лахміття, драні черевики, череп-
ки і взагалі всілякі покидьки людського свинюшника.

— Це вже останній рік для нашого ремесла; заводять
машини, щоб здихатись нас,— сумно сказав мій швець,
коли ми, виходячи, переступили через жінку з безсоромно
оголеними грудьми і знов почали протискуватись крізь
юрби дітлахів.

Потому ми відвідали муніципальні житлові будинки,
споруджені Радою лондонського графства на місці тих
трущоб, де жила «Дитина Яго» Артура Моррісона *. Хоч
на цій території живе більше люду, ніж раніше, та умови

стали значно здоровіші. Але мешкають тут найкваліфікованіші робітники та ремісники. Колишні ж трущобники просто потіснили інші трущоби або утворили нові.

— А тепер,— сказав мій «міцний чолов'яга», що працював так швидко, аж в очах мерехтить,— я покажу тобі одну з легень Лондона, Спітелфілдський сад.— На слові «сад» він презирливо скривив губи.

Тінь від церкви Христа падає на Спітелфілдський сад, і в цій тіні, о третій годині дня, побачив я картину, якої довіку не хотів би більше бачити. В цьому саду, меншому за мій трояндовий садок удома, квітів нема й на позір. Росте тут сама трава, і оточений він, як і взагалі всі парки в славнім місті Лондоні, шпичастим залізним парканом, щоб бездомний люд не міг залізти сюди вночі і переспати.

Біля входу в сад нас перегнала стара жінка, десь так років під шістдесят. Вона йшла, наче маючи якусь певну мету, хоч і не зовсім твердою, але розміреною ходою, а через плечі в неї звисали два величеньких клунки. Це була жінка-волоцюга, бездомна душа, надто незалежна, щоб своєю волею переступити поріг робітного дому. Мов той равлик, вона носить свій дім із собою. В тих двох клунках всі її пожитки: одяг, білизна, різний дорогий жіночому серцю дріб'язок.

Ми йшли по вузькій алеї, всипаній жорствою. Обабіч на лавках було повно нещасних людських істот, що їхній вигляд надав би фантазії Доре * такої похмурості, якої художник не знав за ціле своє життя. Це було хаотичне нагромадження лахів і бруду, всіляких бридких шкірних хвороб, відкритих болячок, синців, вульгарності, непристойності, зухвалого потворства та бидлячих облич. Вияв холодний пронизливий вітер, і більшість цих створінь, скоцюрбившись у своєму дранті, спали, а інші намагалися заснути. Було там з десяток жінок віком від двадцяти до семидесяти років, а на одній голій лавці спало немовля місяців, мабуть, на дев'ять,— без подушки, без ковдри, і ніхто його не глядів. Трохи далі з півдесятка чоловіків спали, сидючи прямо, як тички, або спершись уві сні один на одного. А он ціла сім'я розташувалася: сонна дитина на руках у сонної матері, а чоловік її (чи, може, приятель) незграбно рехтував драного черевика. На іншій лавці одна жінка ножем підрізала стріп'я на своїх лахманах, а друга латала дірки. Поруч з ними спала жінка в обіймах чоловіка. Далі спав якийсь чоловік, весь у багнуці, поклавши

голову на коліна жінки років двадцяти п'яти, вона також спала.

Це спання було для мене загадкою. Чому дев'ятеро з десяти їх сплять чи намагаються заснути? Про це я довідався лише згодом. У сильних світу цього є закон, щоб бездомні не спали вночі. На бруківці біля галереї церкви Христа, там, де в небо підноситься величний ряд кам'яних колон, лежала покотом ціла гурма людська, і всі спали або дрімали, і так вони позаклякали, що наша поява не могла ані розбудити, ані зацікавити їх.

— Легені Лондона, де ж пак! — промовив я. — Та це гнійник, велика смердюча болячка!

— І навіщо ви привели мене сюди? — вигукнув запальний молодий соціаліст. Тендітне лице його сплотніло від душевного і фізичного болю.

— Оті-о жінки, — пояснив наш провідник, — ладні продатися за три пенси, ба й за два чи навіть за буханку черствого хліба.

Він сказав це весело й насмішкувато.

Я так і не дізнався, що він міг би додати до цього, бо наш сплотнілий юнак скрикнув:

— На бога, ходіте звідси!

Розділ VII

КАВАЛЕР ХРЕСТА ВІКТОРІ

Я переконався, що потрапити до тимчасового відділення робітного дому не вельми й легко. Я вже пробував це двічі і збираюся спробувати втретє. Першого разу я вирушив о сьомій вечора з чотирма шилінгами в кишені. Тим самим я припустився двох помилок. По-перше, претендент на ночівлю в тимчасовому відділенні повинен бути нужденний, а що його якнайретьельніше обшукують, то він повинен бути таки справді нужденний; і навіть чотирьох пенсів, а не те, що чотирьох шилінгів досить, щоб дискваліфікувати його. Другим моїм огріхом було запізнення. О сьомій вечора злидареві вже годі розраховувати на злидарську постіль.

Задля людей випещених і незнайомих із суворою дійсністю дозвольте пояснити, що воно за «тимчасове відділення». Це такий будинок, де людина без дому, без постелі,

без пенні за душею може, коли їй пофортунить, знайти *тимчасово* спокій для своїх змучених кісточок. А потім, наступного дня, вона мусить каторжною працею відробити за це.

Моя друга спроба потрапити в тимчасове відділення почалася за сприятливіших обставин. Я вирушив після полудня в супроводі того самого запального соціаліста і ще одного приятеля, маючи в кишені тільки три пенси. Вони привели мене до Уайтчепелського робітного дому. Ставши за рогом, я почав до всього приглядатись. Щойно повернуло тільки на шосту, але перед входом уже витяглася довга понура черга, яка завертала аж за будинок, так що й кінця її не видно.

Та й сумна ж то була картина — чоловіки й жінки, що чекали холодного похмурого вечора на злидарський нічліг! Правду кажучи, вона трохи похитнула мою рішучість. Наче хлопчисько під дверима зубного кабінету, я раптом знайшов цілу купу причин, щоб накивати п'ятами. Певно, якісь ознаки цієї внутрішньої боротьби виступили в мене на лиці, бо один з моїх супутників сказав: «Не бійся, в тебе вигорпть».

Авжеж, у мене вигорить, але я подумав, що навіть три пенси в кишені завеликий капітал на тлі цієї злиденності, отже, щоб усунути всяку несправедливу нерівність, я звільнився від своїх мідяків. По тому попрощався з друзями і, понуривши голову, почвалав вулицею, щоб зайняти місце в кінці черги, а серце моє калатало, мов несамовите. Нещасною виглядала вона, ця довга низка бідаків, що ледь трималися на крутосхилі до смерті; та мені й не снилось, які нещасні були вони насправді.

Поряд мене стояв невисокий кремезний чолов'яга. Міцний, енергійний, і в літах уже, з чіткими рисами обличчя, він мав жорстку шкіру, наче видублену за довгі роки сонцем і негодою, а лице його та очі безпомилково виказували моряка. Одразу ж мені спали на думку рядки з «Галерного раба» Кіплінга:

На плечі тавро, і рана від кайданів на руці,
Нагаїв сліди криваві, незагойливі рубці,
Постаріли рано очі через сонця пал і блиск,—
Отака за службу плата...

Наскільки правильний був мій здогад і як особливо слушні виявились ці вірші, ви зараз довідаєтесь.

— Я більше так не можу, не можу,— скаржився він своєму сусідові з іншого боку.— Розгачу вікно яке-небудь здоровенне, і засяду тижнів на два. То вже хоч матиму де добре виспатися, будь певен, і харчі кращі, ніж тут дають... Ото тільки що без курива сутужно буде,— додав, трохи подумавши, з жалем і покорою в голосі.

— Ті дві ночі я провів на вулиці,— знов озвався він,— позаминулої вимок до нитки. Я вже так довго не видержу. Старий стаю. Отак колись і підберуть мене десь трупом.

Раптом він рвучко повернувся і запально напався на мене:

— Гляди-но, хлопче, не доживай до старості! Вмирай, заки молодий, а то докотишся до такого, як я, добре тобі кажу. Мені от вісімдесят сім і служив я своїй країні, як личить солдатіві. Три нашивки за добру службу і Хрест Вікторії, і оце такий кінець. Краще б я вмер, далєбі, краще. Хоч би вже швидше, правду кажу.

Очі в нього зволожились, та не встиг ще його сусіда втішити яким слівцем старого, як той уже замуликав веселу матроську пісеньку, так наче й нема на світі ніякого тобі лиха.

Розохотившись до балачки, він розповів ось яку історію, чекаючи в черзі під робітним домом після двох ночей просто неба.

Ще хлопчаком вступив він до британського морського флоту і прослужив там вірою й правдою понад сорок років. Імена, дати, назви портів, кораблів, сутичок і битв так і сипалися йому з уст безперервним потоком, але я не міг того всього запам'ятати, та й нотатки не прийнято робити під дверима бідняцької нічліжки. Він пройшов «першу війну в Китаї», як він її назвав; завербувався до Ост-Індської компанії і прослужив десять літ в Індії; знову був у Індії з англійським флотом під час повстання сипаїв*, побував на Бірманській війні та в Криму; а поза тим воював і працював задля слави англійського стягу по різних інших місцях земної кулі.

І ось тоді це й сталось. Дрібниця, як прослідкувати до першопричин; може, після сніданку лейтенантові трохи завадило, чи то він пізно ліг минулої ночі, може, притисли його кредитори, чи командир вишпетив. Досить того, що саме в цей день лейтенант був драгливий. Наш матрос разом з іншими натягав фок-ванти.

Тепер ще зауважте, що моряк прослужив понад сорок

років, мав три нашивки за добру службу, Хрест Вікторії за бойові заслуги; отже, він не міг бути зовсім нікудишнім матросом. Лейтенант був дразливий; лейтенант обізвав його... ну, не дуже-то делікатними словами. Ішлося там про матросову матір. Коли я був ще хлопчиськом, наш хлоп'ячий кодекс честі наказував нам битись нещадно, якщо хто наважувався так скривдити наших матерів, і не один у моїх краях наклав головою за такі слова.

А лейтенант образив матроса саме так. І як на те, в цю мить у матроса в руках був залізний важіль чи лом. Не роздумуючи, він огрів ним лейтенанта по голові, і той беркицьнув за борт.

А далі — ось власні матросові слова:

— Я побачив, що накоїв. Я знав Статут і сказав собі: «Тут тобі й каюк, Джеку, так що давай». І стрибнув за ним слідом, мовляв, потоплю його і сам потону. Так би воно й вийшло, та тільки тут нагодилася шлюпка з нашого флагмана. Нас витягли нагору, а я все ще цупко тримаю його та гамселю кулаком. Це мене й погубило. Коли б я не бив його, то міг би ще сказати, що, схаменувшись, я кинувся рятувати його.

Потім був військовий трибунал, чи як там називається їхній суд. Моряк зачитав свій вирок, слово в слово, так наче багато разів з гіркотою повторював його сам для себе й завчив напам'ять. Ось як звучав той присуд, винесений в ім'я дисципліни та пошани до офіцерів, котрі не завжди бувають джентльмени, ця кара чоловікові, винному в мужності: розжалувати в прості матроси, позбавити всіх належних йому премій та всіх прав на пенсію; відібрати Хрест Вікторії; звільнити з флоту з доброю характеристикою (оскільки це була його перша провина); дати шістдесятні канчуків і засадити на два роки у в'язницю.

— Краще б мені було втопитися в той день, бігме, краще! — закінчив він. Черга тим часом посунулася, і ми завернули за ріг.

Нарешті стало видно двері, куди партіями впускали злидарів. І тут я почув разючу новину: *діялось це в середу, а до ранку п'ятниці нас нікого не випустять. До того ж за-тямте, о курці: нам не дозволено вносити з собою ні крихти тютюну. Його ми повинні будемо здати при вході. Часом, сказали мені, його повертають при виході, часом знищують.*

Старий моряк нараяв мене, як з цим лихом бути. Розв'язавши свій кисет, він висипав весь тютюн (а було

там його, як кіт наплакав) на клапоть паперу, згорнув ошамненько в плоский пакетик і засунув за шкарпетку в черевик. Тож і я так зробив, бо перебути сорок годин без курива — кожен курець зрозуміє, що то за скрута!

Від часу до часу черга посувалась, і ми поволі та невхильно наближались до хвіртки. Коли ми опинились на залізних ґратках над підвалом, там вигулькнув якийсь чоловік, і старий моряк гукнув до нього:

— Скільки в них ще місць?

— Двадцять чотири, — почулось у відповідь.

Ми стривожено перерахували передніх. Тридцять четверо! На обличчях довкола мене я побачив розчарування і переляк. Перспектива безсонної ночі на вулиці мало обіцяє втіхи голодному, без пенні в кишені. Але ми все-таки сподівались, хоч і безнадійно, аж доки поза хвірткою лишилося тільки десятеро і воротар завернув нас геть.

— Повно, — оголосив він і ляснув дверима.

Прожогом, попри всі свої вісімдесят сім років, старий моряк метнувся бігти, плакаючи розпачливу надію знайти притулок деінде. Я лишився стояти, і ми з двома іншими чоловіками, що добре зналися па тимчасових відділеннях, розважали, куди ж його податися. Вони вибрали Попларський робітний дім за три милі звідти, і ми рушили.

Коли ми завертали за ріг, один з них сказав:

— Я міг би сьогодні сюди потрапити. Я прийшов о першій, а черга тоді ще тільки починала збиратись. Мазунчики, ось вони хто такі. Їх і впускають, усе тих самих, кожного вечора.

Розділ VIII

ВІЗНИК І ТЕСЛЯ

Візника, з його різко окресленим безвусим обличчям та борідкою клинцем, у Сполучених Штатах я мав би за якогось майстра чи заможного фермера. Теслю — ну, цього я й мав би за теслю. Його вигляд був досить промовистий: сам худий, жиливий, погляд гострий і проникливий, пальці на руках покоцюрбилися від теслярського струменту за сорок сім років праці. Головна біда цих людей — старість і те, що їхні діти, які мали вирости й доглянути старих, помирали. Похилий вік дався взнаки, молодші та дужчі витіснили їх з виробничої коловерті і самі посіли їхні місця.

Обоє вони не потрапили до тимчасового відділення Уайт-чепелського робітного дому і простували тепер зі мною до Попларського. Місце, на їхню думку, не бозна-яке, але ж тільки й надії. Інакше — ніч на вулиці, вибирати ні з чого. Обоє вони аж мало не марили ліжком, бо вже, як казали, «дійшли до ручки». Цей Візник, що йому вже п'ятдесят вісім років, провів останні три ночі без даху над головою і без сну, а Тесля — шістдесят п'ять років — уже п'ять ночей на вулиці.

О ви, повнотілі й повнокровні панове, випещені й ви-плекані! Ви, на кого щовечора чекають просторі спальні та білі постелі, як дати вам відчутти ті страждання, що їх ви б зазнали, промучившись ніч на лондонських вулицях? Повірте мені, вам би здалося, що проминула тисяча сторіч, поки небо на сході засіріло світанком; ви б ловили дрижаки й ладні були б голосити з болю й ниття в кожному м'язі і дивувалися б, що змогли все це витримати і лишитись живими. Влаштуєтесь ви на лавці і тільки стулите зморені очі — будьте певні, полісмен зараз же підніме вас і грубо звелить: «Давай іди далі». Посидіти на лавці вам дозволено, хоча тих лавок мало де є; однак якби, відпочиваючи, ви заснули, то зараз же вас поженуть далі волочити своє стомлене тіло безкрайніми вулицями. Спробуйте з відчайдушною хитрістю забитися десь у глухий завулок чи темне підворіття і там лягти, всюдисущий полісмен все одно прожене вас. Така в нього служба — проганяти вас. Так велить закон сильних світу цього — проганяти вас.

Та вдосвіта кошмар розвіється, ви почвалаєте додому, щоб відпочити, і до самої смерті розповідатимете в колі захоплених друзів про свою пригоду. Вона виросте в цілу історію. З вашої маленької восьмигодинної ночі зробиться Одиссея, а з вас — Гомер.

У бездомних, що йшли зі мною до Попларського робітного дому, — інакше. А в Лондоні таких, як вони, сю ніч тридцять п'ять тисяч чоловіків та жінок. Не згадуйте цього, будь ласка, проти ночі; коли серце у вас таке чуле, як йому належить бути, то спатиметься вам гірше, ніж звичайно. Та старим у шістдесят, сімдесят, вісімдесят років, голодним, худим і безкровним, — як то їм зустрічати ранок, не спочивши, і цілий день нікати в одчайдушних пошуках шкоринки хліба, знаючи, що на них знову насувається невблаганна ніч, і так п'ять днів і ночей підряд? — О ви,

повнотілі й повнокровні панове, випещені й виплекані, як зможете ви це зрозуміти?

Я йшов по Майленд-род поміж Візником і Теслею. Майленд-род — це широка вулиця, що розтинає Східний Лондон навпіл, і по ній завжди сновигають у всі боки цілі юрми народу. Я кажу вам це, аби ви змогли повністю оцінити, що я розповім далі. Отож ми йшли собі вулицею, і коли їх почала брати злість і вони стали клясти свою країну, я кляв її разом з ними, як кляв би американський бурлака, заблукавши до чужого жахливого краю. Я вдавав перед ними, і з успіхом, матроса, що пропив свої гроші, процвиндрив одяг (це на березі незрідка буває з матросами) і тим часом опинився на міліні, аж поки напитає корабля. Тим-то я й не знав англійських звичаїв взагалі і тимчасових відділень зокрема, тим-то я ними й цікавився.

Візник ледве встигав за нами (він сказав мені, що того дня й ризику не мав у роті), а Тесля, худий і голодний, його обшарпана сіра піджачина сумно маяла на вітрі, невтомно йшов розгонистою ходою, що дуже нагадала мені степового вовка чи койота. Розмовляючи в дорозі, обоє пильно дивилися собі під ноги і час від часу то один, то другий нахилився і підбирав щось, не збиваючись при цьому з ходи. Спершу я думав, що то вони збирають недокурки, і не звертав уваги. Та згодом я таки дивився.

Із слизуватого, запльованого тротуару вони підбирали лушпиння з апельсинів та яблук, виноградні стеблини і все це поїдали. Кісточку слив вони розгризали зубами і вилушували зернята. Підбирали крихти хліба завбільшки з горошину, огризки яблук, такі чорні й бруднючі, що їх і не розпізнати, і все це брали до рота, жували й ковтали, і все це діялось між шостою і сьомою годиною вечора 20 серпня року божого 1902-го, в серці найбільшої, найбагатшої, наймогутнішої імперії, яку будь-коли бачив світ.

Ці двоє розмовляли. Вони не були дурні, а просто старі. І нічого дивного, що, напхавши утробу смердючими тротуарними покидьками, вони навернули розмову на криваву революцію. Говорили вони, як анархісти, як божевільні фанатики. І хто дорікне їм за це? Дарма що я в той день тричі поїв і при бажанні мав змогу переспати ніч в чистій вигідній постелі, дарма що я мав свою соціальну філософію та віру в повільний еволюційний розвиток і перетворення, — все одно, кажу вам, я відчував спонуку пле-

сти разом з ними нісенітниця або взагалі прикусити язика. Бідолашні дурники! Не таким, як вони, робити революції. Коли ж вони помруть і стануть порохом, а це вже не за горами, інші дурники базікатимуть про криваву революцію, підбираючи покидьки на заплываному тротуарі дорогою до Попларського робітного дому.

Як чужинцеві та ще й юнакові, Візник з Теслею пояснювали мені, що тут до чого, і давали поради. Радили вони, до речі, коротко й слушно: вибратися геть із цієї країни.

— Та хай тільки нагода, боже мій! — запевнив я їх, — я шасну тільки туди-сюди та й чкурну, і так, що аж закуриться!

Вони радше відчули, ніж зрозуміли, силу моїх словесних викрутасів і схвально закивали головами.

— Просто-таки штовхають чоловіка на злочин, — мовив Тесля. — Ось я старий, молодші посіли моє місце, одежина моя щодень благішає, і роботу знайти все важче й важче. Оце йду до нічліжки. Мушу бути там о другій або третій по обіді, інакше не попаду. Сам бачив, як було сьогодні. То коли ж мені шукати роботи? Хай я потрапив туди, в нічліжку. Продержать мене там весь наступний день вввтра, випустять аж позавтра вранці. Закон забороняє мені того дня ночувати в іншій такій нічліжці ближче, як за десять миль. А коли ж роботу шукати? Ну, хай я не пішов за десять миль, хай я шукаю роботу. Не встиг оглядітись — уже ніч, а спати й ніде. Ніч не спавши, нічого не ївши, чи ж годен я вранці знов шукати роботи? Ну, переб'єшся якомсь зі сном у парку (картина біля церкви Христа в Спітелфілді яскраво постала переді мною), — і йдеш розжитися чого поїсти. От і маєш! Старий я, не маю де голови прихилити, і ніякого просвітку надалі.

— Стояли тут колись митні ворота, — сказав Візник. — Не раз платив я тут подорожнє, ще як візникував.

— За два дні я з'їв три півпенсових хлібинки, — оголовив Тесля після довгої паузи в розмові. — Дві вчора, а третю — сьогодні, — закінчив він, знову помовчавши.

— А я сьогодні нічого не їв, — сказав Візник. — Охляв — далі нікуди. Ноги болять — страх!

— Хліб у «шпичаку» дають такий твердий, що без кухля води його й не в'єси, — просвітив мене Тесля. А коли я спитав, що то за «шпичак», він пояснив: — Тимчасове відділення. Це, знаєш, таке жаргонне слівце.

Мене вразило, що слово «жаргонний» входить до його

лексичного запасу, а запас той, як я переконався за час нашого спілкування, був не з убогих.

Я поцікавився, на що можна розраховувати, коли вдасться потрапити до Попларського робітного дому, і від них обох чимало дізнався. Після холодної купелі при вході дадуть на вечерю шість унцій * хліба і «три частки сьорбі». «Три частки» означає три чверті пінти, а «сьорба» — це рідке вариво: три кварта вівсянки на три з половиною цеберки окропу.

— Либонь, ще молоко з цукром і срібна ложка! — докинув я.

— Аякже, наставляй рота. Солі, ось цього тобі дадуть, а от ложки — то траплялися мені й такі місця, де їх не дають зовсім. Бери миску та й хлищи нахильці. Отак-то.

— В Гекні добра сьорба, — сказав Візник.

— О, там сьорба — куди твоє діло, — піддакнув Тесля, і обоє красномовно перезирнулись.

— А в східному Сент-Джорджі мукá з водою, — сказав Візник.

Тесля кивнув. Він їх усі перепробував.

— А потім що? — допитувався я.

— А тоді — відправлять просто до ліжка. Розбудять о пів на шосту вранці, встанеш, умієшся з «ринви», деколи навіть з милом. Потім сніданок, те саме, що й на вечерю: три частки сьорби і хлібець на шість унцій.

— Не все шість унцій, — поправив Візник.

— А так, не все; і не раз такий кислючий, що давишся ним через силу. Коли я попав туди вперше, то не міг їсти ні сьорби, ні хліба, а тепер можу й свою пайку; і від чужої не проти.

— Я б три чужих пайки з'їв. У мене сьогодні й ріски в роті не було.

— А потім що?

— Потім ти повинен відробити свою норму — падерти чотири фунти клоччя або набити яких тисячу з гаком фунтів каміння. Мене не силують бити каміння; мені, бач, уже за шістдесят. А тебе от постановлять. Ти молодий і дужий.

— Чого я терпіти не можу, — пробурчав Візник, — так це коли тебе запирають у камері клоччя дерти. Чисто тобі тюрма.

— А що, якби переснав у них і відмовився клоччя дерти чи бити каміння і взагалі від усякої роботи?

— Будь певен, другий раз не схоч; посадять тебе в бучигарню,— відповів Тесля.— Не радив би тобі цього робити, хлопче. А тоді обід,— вів він далі.— Вісім унцій хліба, півтори унції сиру і холодна вода. Тоді ти доробляєш свою роботу і дістаєш вечерю, те саме, що й передоднем — три частки сьорби і шість унцій хліба. Тоді — спати, о шостій годині, а вранці тебе відпускають на всі чотири, якщо ти, звісно, виконав свою норму.

Ми давно вже проминули Майленд-род і, перетнувши понурий лабіринт вузьких покручених вуличок, підійшли до Попларського робітного дому. На низькій кам'яній огорожі ми розіслали свої хусточки і позав'язували в них кожен свої земні пожитки, за винятком «жменьки тюнцю», запханої за шкарпетку.

Повз нас пройшло троє дівчат-робітниць і одна з жалем подивилась на мене; я провів її поглядом, і вона ще озиралася співчутливо в мій бік. Старих вона й не завважила. Боже правий, вона мала жаль до мене, молодого, здорового й дужого, та не мала жалю до двох старих обік менс! Вона молода жінка, а я — молодий хлопець, і ті невиразні статеві поривання, що спонукали її жаліти мене, цілковито знецінювали її співчуття. Жаль до старих — це інше, альтруїстичне почуття, та й двері робітного дому — звичне для старих місце. Тож вона й не виявляла ніякого жалю до них, лише до мене, хто менше за всіх на це заслуговував, якщо взагалі заслуговував. Без шани сходять у домовину сиві діди у славнім місті Лондоні, без шани!

З одного боку дверей теліпалася ручка дзвоника, з другого боку був гудзик.

— Потягни за ручку,— сказав мені Візник.

І я, як робив це звичайно, рішуче смикнув за ручку.

— Йой! Йой! — скричали обидва злякано в один голос.— Не так дуже!

Я відпустив ручку, і вони з докором подивились на мене, наче я поставив під загрозу їхні шанси на постіль і три частки сьорби. Ніхто не вийшов. На щастя, це був не той дзвоник, і в мене відлягло від серця.

— Натисніть гудзика,— сказав я Теслі.

— Ні, ні, зачекай трохи,— поквалпно втрутився Візник.

З усього цього я зробив висновок, що воротар бідняцького притулку, який одержує платню від семи до дев'яти фунтів на рік,— особа дуже поважна та вибаглива щодо надзвичайно делікатного ставлення до себе з боку злидарів.

Отже, ми перечекали вдсятеро довше, ніж того вимагала пристойність, аж урешті Візник скрадливо наблизив не-сміливий вказівний палець до гудзика і натиснув її якомога слабше й коротше. Я бачив людей в агонії чекання, коли йшлося про життя та смерть; та в їхніх обличчях менше було тривожної напруги, ніж у цих двох чоловіків, що чекали на воротаря.

Прийшовши, він ледве зиркнув на нас.

— Вже повно,— сказав він і зачинив двері.

— Ще одна така ніч,— простогнав Тесля. Візник у темному світлі виглядав блідим аж сірим.

Безоглядна добродійність — злочинна, кажуть професійні філантропи. Ну, що ж, хай я буду злочинець.

— Ану, дістаньте свого ножа й ходіть сюди,— сказав я Візникові, тягнувши його в темний завулок.

Він сполохано видивився на мене й відсахнувся. Може, він прийняв мене за новітнього Джека-Патрача, що вибирає свої жертви між старих злидарів. А може, він подумав, що я підбиваю його на якийсь відчайдушний злочин. Та хоч там як, а він перелякався.

Ви пам'ятаєте, що з самого початку я зашив під пахвою в кочегарській сорочині золотий соверен. Це була аварійна сума, і тепер я відчув, що пора до неї вдатись.

Тільки після акробатичних вихиласів, коли я дав помацати заштиту круглу монету, спромігся я на Візникову допомогу. Та й тоді рука його тремтіла, і я боявся, як би він ще й мене не вривав. Довелося забрати ножа і зробити, що належалося, самому. Аж ось викотилась золота монета, ціле багатство в їхніх очах, і ми прожогом подались до найближчої кав'ярні.

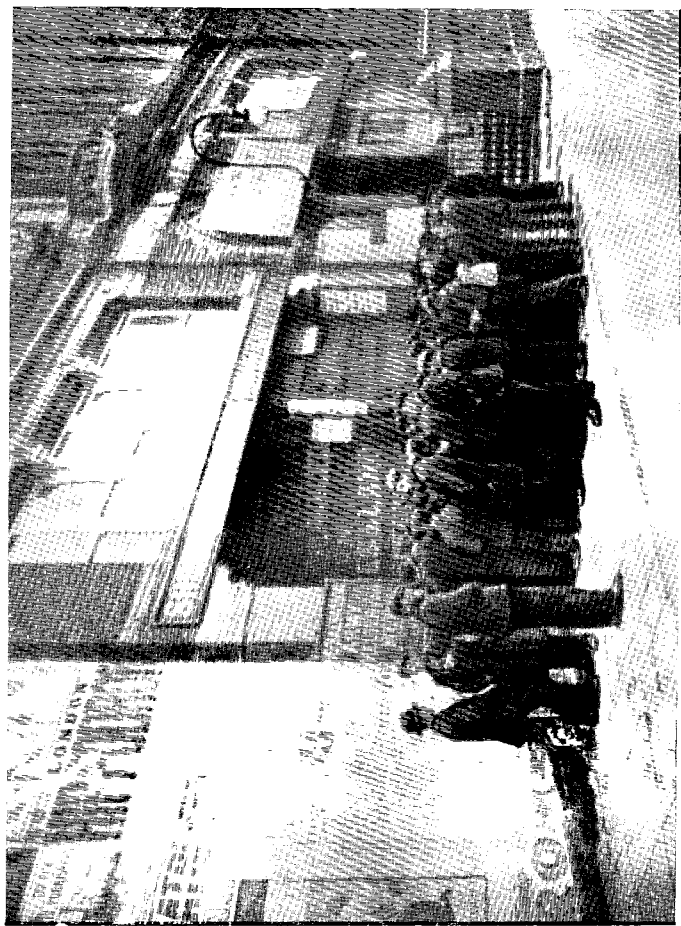
Звісна річ, мені довелося пояснити їм, що я дослідник соціальних проблем і що я хочу з'ясувати, як живуть злидарі. І одразу ж вони закрилися, мов черепашки. Я був чужаниця; моя мова, як на них, змінилася, моя інтонація стала іншою, коротше, я був уже з вищої верстви, а вони чудово усвідомлювали свою класову приналежність.

— Що ви хочете замовити? — спитав я, коли офіціант підійшов до нас.

— Дві скибки й чашку чаю,— покірливо мовив Візник.

— Дві скибки й чашку чаю,— покірливо повторив Тесля.

Застановіться на хвилину над цією ситуацією. Я запросив цих двох бідолах до кав'ярні. Вони бачили мою золоту монету і зрозуміли, що я не злидень. Один з них з'їв того

Притулок Армії спасіння біля Саррейського театру. Тогочасне фото.
(«На дні прірви», р. XI).

Вулиця у Вовпінгу. Тогочасне фото.
(«На дні прірви», р. XX).

дня півпенсовий хлібець, інший — ані крихти не їв. І вони замовляли «дві скибки і чашку чаю»! Кожен з них замовив на два пенні. «Дві скибки», до речі, означає дві скибки хліба з маслом.

Це було те саме крайнє пониження, з яким вони ставилися і до воротаря в нічліжці. Я, однак, зробив по-своєму. Одне за одним я замовляв для них яйця, бекон, ще яйця, ще чай, ще хліб і так далі — вони ж від усього цього меланхолійно відмовлялися, запевняючи, що більш нічого не хочуть, і жадібно наминали, як тільки страву приносили.

— Перша чашка чаю за півмісяця, — сказав Візник.

— Та й добрячий це чай, — сказав Тесля.

Кожен з них випив по дві пінти чаю, але, запевняю вас, то були просто помії, що менше скидалися на чай, ніж слабеньке пиво — на шампанське. А властивіше то була трохи забарвлена під чай бурда, та й годі.

Цікаво було спостерігати, як вплинула на них їжа, коли вони трохи оговталися від приголомшення. Спочатку їх потягло на меланхолію, і вони розповідали про різні випадки, коли подумували про самогубство. Візник менш як тиждень тому стояв на мосту і дивився на воду, обмірковуючи це питання. Вода, гарячкував Тесля, це поганий спосіб. За себе він, наприклад, певен, що став би борсатися. Куля більше «з руки», але де ж його в ката доп'ясти револьвєра? Оце клопіт.

Набравшись гарячого чаю, вони повеселішали і почали більше розповідати про себе. Візник рано поховав свою жінку й дітей, один лише син виріс і допомагав старому в роботі. Тоді сталося лихо. Син, що мав уже тридцять один рік, помер од віспи. Не встиг батько отямитись, як і сам зліг на пропасницю і потрапив на три місяці до лікарні. Тут йому й настав крах. Вийшов кволий, немічний, і не було вже молодого дужого сина, останньої опори в житті; його маленьке діло безповоротно захирявіло, і він залишився без шеляга в кишені. Отож на тім і кінець. Де вже старому починати знову! Друзі всі бідні й нездатні допомогти. Пробував був дістати роботу, коли ставили трибуни для коронаційного параду.

— І мене аж занудило від тої відповіді: «Hi! Hi! Hi!» Вона мені аж у вухах дзвеніла ночами, коли я пробував заснути, все одне й те саме: «Hi! Hi! Hi!»

Ось лиш минулого тижня він пішов за оголошенням

у Гекні, та тільки сказав свій вік, як одразу ж: «О ні, занадто старий, занадто старий».

Тесля народився при війську, де батько його прослужив двадцять два роки. Два його брати також були військові; один, вахмістр 7-го гусарського полку, загинув у Індії під час повстання сипаїв. Другий, прослуживши дев'ять років під командуванням Робертса * на Сході, пропав безвісти в Єгипті. Сам Тесля не захотів піти до армії, тим-то він і топтав ще ряст.

— А кете лиш мені вашу руку,— сказав він, розхристуючи свою драну сорочку.— На мені можна анатомію вивчати, та й годі! Марнію, сер, живим гину з голодухи. Ось помацайте мої ребра, самі побачите.

Я засунув руку йому під сорочку й помацав. Шкіра, суха, мов пергамент, обтягувала кістки,— відчуття було точнісінько таке, наче ведеш рукою по пральній дошці.

— Сім років жив я щасливо,— казав Тесля.— Добра жіпочка і трійко любих дівчаток. І всі повмирали. Шкарлатина забрала дівчаток за два тижні.

— Після цього, сер,— мовив Візник, показуючи на стіл, аби звернути розмову на щось веселіше,— після цього я не зміг би їсти сніданку в робітному домі!

— І я теж,— притакнув Тесля, і вони завели балачку про різні ласі наїдки та які чудові потрави готували колись їхні жінки.

— Якось я проходів три дні, навіть не розговівшись ні разу,— сказав Візник.

— А я п'ять,— озвався його товариш, спохмурнівши від тої згадки.— Ходив раз п'ять днів, не мавши в животі ні крихти, крім апельсинового лушпиння, а людина ж не камінь, сер, і я тоді трохи дуба не вривав. Часом, бувало, никаєш вулицями вночі, і такий тебе рознач бере, що думаєш: або пан, або пропав. Ви розумієте, до чого це я, сер,— навіть на грабунок ладен був піти. А настане ранок — з холоду та голоду такий слабодух, що й миші скривдити не годен.

В міру того, як їхні злиденні нутрощі розігрівалися від їжі, вони розгомонілись, навіть хвалитись почали, а тоді заходилися біля політики. Можу тільки сказати, що розумілись вони на політиці не згірше за пересічного буржуа, а то ще й краще від декого, що я чув. Що мене здивувало, так це те, як вільно вони розмовляли про різні речі на світі — і про географію, і про народи, і про давнє, і про

теперішнє. Як я вже казав, вони були не дурні, ці двоє. Просто вони були старі, а їхні діти не доросли до зрілого віку, щоб дати їм місце біля домашнього вогнища і тим сповнити свій обов'язок.

І останній епізод, вже як я прощався з ними на розі, коли вони повеселішали від двох шилінгів у кожного в кишені і від певної перспективи на нічліг цієї ночі. Припаливши сигарету, я хотів був викинути незгаслого сірника, аж тут Візник простягнув до нього руку. Я простягнув йому цілу коробку, але він сказав:

— Дякую, сер, але навіщо зайво витрачатись?

І поки він припалював сигарету, якою я почастивав його, Тесля покwapно набивав свою люльку, щоб скористатися з того самого сірника.

— Не гаразд марнувати добро,— сказав він.

— То правда,— погодився я, а сам згадав про ребра, схожі на пральну дошку, що по них оце пройшовся рукою.

Розділ IX

ШПИЧАК

Перш за все я мушу перепросити своє тіло, що тягав його по таких мерзенних закамарках, і свій шлунок, що напихав його такою поганню. Я побував у шпичаку, їв у шпичаку, а врешті дав звідти драла.

По двох моїх невдалих спробах потрапити до Уайтчепельського тимчасового відділення, я вирушив туди завчасу і став у сиротливу чергу ще дець перед третьою після полудня. «Запускати» мали аж о шостій, але вже тої ранньої години я виявився двадцятим у черзі, а ходила поголоска, буцімто впусять тільки двадцять двох. Дець близько четвертої в черзі було нас тридцять четверо, і останній десяток не розходився тільки тому, що сподівався на яке чудо. Приходило ще багато інших, дивилися на чергу і забиралися куди-інде, впевнившись, що в шпичаку й без них буде повно.

Спершу розмова в черзі не в'язалась, аж поки мої сусіди спереду і ззаду виявили, що вони одночасно лежали у вісняному шпиталі, хоч у великому будинку, забитому хворими (їх було аж тисяча шістсот), не мали нагоди познайомитися. А тепер вони заходилися надолужувати

прогаяне, спокійно обговорюючи й порівнюючи найвідразливіші подробиці своєї хвороби. Я довідався, що з віспи пересічно вмирає кожен шостий, що один з моїх сусідів пробув у шпиталі три місяці, а другий — три з половиною і що вони «просто гноїлися від болячок». У мене від тих слів мурашки забігали по тілу, і я спитав, чи давно вони з лікарні. Перший вийшов уже два тижні, а другий — три тижні. Обличчя в них були страшенно подзьобані (хоча один одного запевняли, що ряботиння не видно), а на руках і попід нігтями ще й досі визрівали віспяні «зернята». До того ще один з них, захтівши просвітити мене, видавив віспину, і вона так і порскнула з його тіла в повітря. Я зіщулювся під одежею, зловивши себе на ревному благанні, щоб ті бризки не потрапили на мене.

Віспа спричинила те, що вони обидва «пустилися в нічліжани», тобто стали волоцюгами. Обидва, коли їх спіткала хвороба, працювали, і обидва вийшли з лікарні «повними банкрутами», одразу зіткнувшись з безрадісною проблемою: знайти роботу. Досі їм у цьому не таланило, і вони поприходили до шпичака, аби трохи «перепіchnути» після трьох діб на вулиці.

Виглядає так, що не тільки той, хто постарів, дістає кару за мимовільне нещастя, але так само й той, кого спіткала хвороба чи нещасливий випадок. Згодом я розбалакався з іншим чоловіком — ми його прозвали «Рудьком», — котрий стояв першим у черзі — певний доказ, що він чекав майже від полудня. Десь так рік тому, працюючи якось у рибаря, ніс він важезний ящик з товаром, що був йому надсилу. Ну й от — «щось урвалося всередині», ящик гепнув па землю, він сам — теж.

В першій лікарні, куди його одразу ж віднесли, сказали, що то в нього грижа, вправили одутлину, дали трохи вазеліну її натирати, протримали чотири години і вирядили. Та не минуло й двох-трьох годин, як він знову звалився. Цього разу потрапив до іншої лікарні, де його сяк-так підрехтували. Цікаво, що його хазяїн не зробив нічого, анічогісінько для людини, покаліченої в нього на роботі, відмовився навіть «давати йому вряди-годи якусь легку роботу», коли той вийшов з лікарні. Так що вже по Рудькові. На життя він був здатний заробляти тільки важкою працею. Тепер вже така праця не для нього, і віднині й до скону шпичак, «дармівщина» та вулиці — ось і все, на що він може розраховувати, коли йдеться про їжу і притулок.

Його спіткало лихо, та й годі. Він підставив спину під за-
тяжкий ящик з рибою, і всім його сподіванкам на щастя
в житті — хрест.

Дехто з тих, що в черзі, бував у Сполучених Штатах —
тепер вони шкодували, що покинули їх, та кляли себе за
цю свою дурість. Англія стала для них в'язницею, і в'яз-
ницею, втекти з якої нема жодної надії. Їм не вибратися
звідси. Не здатні вони нашкребти грошей на переїзд, ані
якось його відробити. І країна переповнена бідаками, що
хотіли б спромогтись на те саме.

Я удавав моряка, що процвиндрив гроші та манаття, і
всі мені співчували та надавали багато добрих порад. Всі
ці поради зводились до того, щоб я уникав таких місць, як
от цей шпичак. Тут для мене нема нічого доброго. Слід
податись на берег і будь-що втрапити на якийсь корабель.
Піти на роботу, коли пощастить, і нашкребти сякий-такий
фунт стерлінгів на хабаря економові або котромусь стар-
шому підмітайлові, щоб той дав змогу відробити переїзд.
Вони зазрили моїй молодості й силі, що рано чи пізно
вирвуть мене з цієї країни. Самі вони вже не мали цієї
надії. Літа й труднота життя в Англії зламали їх, гра
їхня була зіграна і програна.

Однак був там один не старий ще чолов'яга, котрий, я
певен, врешті виб'ється із скрути. Він виїхав до Сполуче-
них Штатів ще зовсім хлопцем і за чотирнадцять тамішніх
років найдовше бував безробітним дванадцять годин. Він
заощадив там децицю грошенят, вирішив, що забагатів, і
повернувся на батьківщину. А тепер стояв у черзі до шпи-
чака.

Останніх два роки він працював кухарем. Його робочий
день тривав від сьомої ранку до пів на одинадцятую вечора,
а по суботах — до пів на першу ночі (дев'яносто п'ять
годин на тиждень!), і за все це він одержував двадцять
шилінгів, тобто п'ять доларів.

— Ті довгі години роботи чисто вбивали мене,— сказав
він,— і довелося покинути місце. Мав я тоді трохи грошей,
але прожив їх, поки шукав нову роботу.

До шпичака він прийшов оце вперше і тільки, щоб пе-
репочити. Скоро вийде, одразу ж махоне до Брістоля,— це
сто десять миль ходу,— де сподівається якось влаштува-
тись на корабель до Штатів.

Та не всі в черзі були схожі на цього чолов'ягу. Трап-
лялися тут і жалюгідні, сірі, неотесані вахлаї, при всьому

тому, однак, дуже людяні. Пригадую, якийсь візник, певно, повертаючись додому після роботи, спинив неподалік свого воза, щоб його маленький синаш, який вибіг йому назустріч, зміг вилізти нагору. Та віз був великий, а хлопчєня мале, і все ніяк не видереться. Тоді з черги вийшов один зовсім нікчемний на вигляд чоловік і підсадив малого. Вся краса цього вчинку — що це була послуга з любові, а не заради зиску. Візник був бідний, і той чоловік знав це; той чоловік стояв у черзі до шпичака, і візник знав це; і той чоловік вчинив цю маленьку послугу, а візник подякував йому так, як ми з вами — один вчинив би, а другий подякував.

Ще один чудовий вияв людських почуттів побачив я між «Хмелярем» та його «старою». Він уже простояв у черзі з півгодини, коли «стара», його жінка, підійшла до нього. Вона була непогано, як на своє становище, вбрана — сиву голову покривав їй вицвілий капелюшок, а в руках був клунок з ряднини. Слухаючи її балачку, він простяг руку, спіймав у неї пасмо сивого волосся, що вибилося на волю й розмаялось на вітрі, спритно звинув його між пальцями й гарненько заправив назад їй за вухо. З цього можна було зробити чимало висновків. Він, безперечно, дуже любив її і хотів бачити чистою та охайною. Він пишався нею, стоячи тут у черзі до шпичака, і бажав, щоб вона добре виглядала в очах інших бідолах, що стояли в цій черзі. Та найголовніше, як основа всього іншого, — це те, що він був дуже прихильний серцем до неї; бо ніхто ж не буде морочити собі голову чистотою та охайністю нелюбої жінки, а надто ще пишатись нею.

Я ніяк не міг втямити, чому ці двоє, люди роботящі, як знати з їхньої розмови, мусять домагатися злидарської ночівлі. Він був трохи собі гордий, гордий за свою «стару» й за самого себе. Коли я спитав у нього, скільки такий от новак, як я, міг би заробити на «хмелюванні», він зміряв мене поглядом і сказав, що то все як залежить. Багато хто, збираючи хміль, не виявляє достатньої спритності і програє. Щоб заробити, мусиш добре метикувати та ще й прудко перебирати пальцями, дуже прудко. От вони зі старою справуються дуже добре: працюють удвох над одним кошом, і вже ж над ним не дримають. Та й то правда, що вони не один уже рік при тім ділі.

— Мав я напарника, так він ходив торік на село, — докинув тут один. — Вперше попав на цю роботу, а вернув-

ся — мав два фунти й десять шилінгів у кишені, це лишень за місяць.

— А бачте,— підхопив Хмеляр, і в голосі його бриніло безмежне захоплення.— Бо то меткий був. Мав до того природну кебету, аякже...

Два фунти десять шилінгів — дванадцять з половиною доларів за місяць роботи, до якої чоловік мав «природну кебету»! І, на додачу, спав надворі без уктивала й жив бо-зна-як. Часом я благословляю долю, що не вродився генієм з «природною кебетою» до якого ремества, хоч би й до збирання хмелю.

Щодо того, як споряджатись «на хміль», Хмеляр дав мені кілька прецінних порад, що до них раджу дослухатися й вам, о ніжні та виплекані, в разі коли лиха доли занесе вас на мілізну в Лондоні-місті.

— Як не матимеш бляшанок і кухарського причандалля, то сидіти тобі на самому хлібі з сиром. А це ні к трясці не годиться! Мусиш мати гарячий чай, і говочі, і кусень м'яса вряди-годи, коли хоч працювати, як слід. На сухому їдлі далеко не в'їдеш. Ти мене слухай, парубче, що треба робити. Ти мотися раненько сюди-туди по смітниках. Найдеш цілу купу бляшанок, в яких можна варити. Добрі бляшанки, деякі — то й зовсім добрячі. Ми зі старою так свої й роздобули. (Він вказав на клунок, що стара тримала, а вона гордо кивнула, сяючи від доброти та усвідомлення власних успіхів). Це-о пальто любісінько править за ковдру,— вів він далі, завертаючи полу, щоб я міг помацати, яке те пальто грубе.— І хтозна, мо', невдовзі я й ковдрячину знайду.

Стара жінка знову кивнула і засяла, цього разу від цілковитої певності, що він таки знайде невдовзі ковдру.

— Мені ото хміль збирати, чисто як празник,— закінчив захоплено Хмеляр.— Чим не спосіб добути два-три фунти, ще й на зиму відкласти! Одно тільки не до душі,— йому в голосі забриніли сумні нотки,— що не близький світ туди «копита бити».

Роки явно позначилися на заповзятливому подружжі, і хоч вони й тішилися прудкістю своїх пальців, та «бити копита», тобто ходити пішки, ставало їм усе тяжче. А я, дивлячись на їхнє сиве волосся, подумав: «Що ж буде з ними за яких літ десять?»

Я звернув увагу ще на одну пару; обом було за п'ятдесят. Жінку, з огляду на те, що вона жінка, впустили до

шпичака; а його — ні, він прийшов запізно, і от, розлучений з подругою, він подався цілу ніч нікати вулицями.

Та вулиця, на якій ми стояли, мала вшир, від стіни до стіни, заледве двадцять футів. Хідники були по три фути завширшки. Забудовано її було житлами. Принаймні в будинках через дорогу сяк-так животіли робітники з сім'ями. І щодня з години по обіді до шостої вечора шерех обідранців під дверима шпичака прикрашав краєвид, що відкривався з їхніх вікон та дверей. Саме зараз навпроти нас сидів у себе під дверима один робітник, відпочиваючи на свіжому повітрі після цілоденної праці. Його жінка вийшла до нього на гутірку. В дверях їм обом було завузько сидіти, тож вона стояла. Їхня малеча повзала тут-таки перед ними. А під шпичаком, менш як за двадцять футів од них, вишикувалась наша черга — і все на видноті, і життя робітникове, і життя злидареве. У нас під ногами бавилися дітлахи з навколишніх домів. Для них наша присутність не була щось незвичне. Ми їм зовсім не заважали, ми були такий же звичайний і природний складник їхнього оточення, як мури чи бруківка. Все своє коротке життя від самих народин вони бачили ту саму картину.

О шостій годині черга зрушила, і нас почали впускати, по троє. Прізвище, вік, місце народження, ступінь зубожіння та місце почівлі минулої ночі — все це з блискавичною швидкістю записував наглядч; а коли я повернувся йти, якийсь чоловік несподівано, я аж здригнувся, тицьнув мені в руку щось, напوماцки схоже на цеглину, і вигукнув просто над вухом:

— Ножі, сірники, тютюн є?

— Ні, сер,— збрехав я, як і кожен, хто входив.

Спускаючись сходами до підвалу, я глянув на цеглину в своїй руці і побачив, що, тільки ображаючи людську мову, її можна назвати «хлібом». Він був такий важкий і твердий, що не інакше його печено без дріжджів.

Внизу в підвалі світло було дуже тьмаве, і не встиг я оговтатись, як хтось тицьнув мені в другу руку бляшану мисчину. Потім, спотикаючись, я подибав у ще темнішу кімнату, де за столами сиділи на лавках злидарі. Бридкий сморід, понура стума, невизначне шемрання голосів десь із мороку — навіювали думки про пекельний передпокій.

У більшості нічліжан ноги були натруджені, і вони перше, ніж їсти, поскидали черевики та порозмотували брудні онучі. Це ще додало смороду і геть позбавило мене апетиту.

Тут я збагнув, що припустився помилки. Чотири години тому я добре пообідав, а щоб віддати належне оцій от по-траві, треба було днів зо два пропустити. В мисчині бовталася сьорба, три чверті пінти, — окріп, замішаний кукурудзою. Злидарі вмочали свій хліб у купки солі, розсипані по зашмарованих столах. Я спробував робити те саме, але хліб застряв мені поперек горла, і я згадав Теслині слова: «Без кухля води того хліба й не в'їси».

Я пішов у темний закутень, куди, я помітив, ходили інші, і знайшов там воду. Потім повернувся і кинувся пробоєм на сьорбу. Кукурудза була грубо змелена, недоварена, незаправлена, ще й гірка. Ця гіркота надовго залишалася в роті по тому, як уже проковтнеш сьорбу, і це викликало в мене особливу відразу. Попри всі героїчні зусилля, я не зміг подолати нудоти, і далі півдесятка ковтків сьорби з хлібом у мене не пішло. Мій сусід, з'ївши свою порцію, докінчив і мою, вишкріб обидві миски і пас голодними очима, де б його ще розживитись.

— Я стрів нині земляка, так він почаствував мене добрячим обідом, — пояснив я.

— А в мене відучора рано не було в роті й крихти.

— Як тут щодо курива? — поцікавився я. — Не буде те-пер начальство чіплятися?

— Та ні, — заспокоїв він. — Тепера чхай на все. В цьому шпичаку найвільніше. Побачив би ти інші! Витрусять з хлопа все до мачинки.

Коли всі миски повишкрібувано начисто, потягло на бачку.

— Цей-о тутешній наглядач все щось пише про нашого брата до газет, — озвався мій сусід з другого боку.

— Що ж він там пише? — поспитав я.

— Та пише, що всі ми непотріб, самі мерзотники й лайдаки, що не хтять робити. Розказує всякі старезні штуки, що я вже двадцять років чую, а сам ніколи ще не бачив. Останній раз, що я бачив його писанину, то про одного хлопчину, як той виходить із шпичака із шкоринкою в кишені. Іде, мовляв, вулицею, уздрів якогось літнього ланка, зразу шубовть шкоринку в канаву і просить у старого ціпка, щоб вивудити її. А той і дав йому шестипенсовик.

Цю сивобороду байку нічліжани зустріли схвальним ревом, а десть ізгори, із ще глибшого мороку, залунав чийсь сердитий голос:

— Базікають, ніби в провінції добре з їдлом. Хтів би я бачити! Сам я тільки-но з Дувра — чорта лисого я там поживився! Та там води напитись не випросиш, не те що їдла.

— А от у Кенті, дак декотрі звідти зроду не вибиралися, — озвався інший голос, — а живуть, однак, з біса ласо.

— Ет, проходив я через Кент, — вів далі перший голос ще сердитіш, — і хай мене бог скарає, коли хоч крихту їдла я бачив. То вже я запримітив, що котре мурло сильно багато язиком плеще про свої добутки, то як попаде в шпичак, може, стерво, вихлестати і твою порцію сьорби, не те що свою власну.

— Є й у Лондоні такі хлопаки, — сказав чоловік, що сидів по той бік столу, — мають їдла, скільки заманеться, і навіть гадки не гадають, куди вибиратися. Живуть собі цілий рік у Лондоні, та й про кимару не журяться аж до дев'ятої чи десятої вечора.

Дружним хором усі підтвердили правдивість цих слів.

— Так вони ж і хитрі, кат їх не взяв, ті хлопаки! — почувся чийсь захоплений голос.

— А чом би й ні, — додав ще хтось. — А в таких, як ми з вами, нічого не вийде. То вже чоловік зроду такий удався, я вам кажу. Ті хлопаки відчиняють дверцята кебів та продають газети, відколи родилися, а батьки їх та матері ще до них те саме робили. На те все науки треба, я вам кажу, а такі, як ми з вами, на тому з голоду б виздыхали.

Це також підтвердив дружний хор, рівно ж, як і твердження, що є такі «волоцюги, котрі живуть цілий рік у шпичаку й не бачать іншого їдла, крім оцеї сьорби з хлібом».

— А я раз дістав у стретфордському шпичаку півкрони, — докинув новий голос. В ту ж мить запала тиша, всі дослухались до цієї дивовижної історії. — Нас троє било каміння. Зима саме була, і холоднеча люта. Ті двоє сказали, що хай воно западеться, і покинули робити; а я собі помаленьку цюкаю, аби, знаєте, зігрітись. Аж тут де не візьмись — опікунська комісія, і тих двох хлопаків садовлять на чотирнадцять діб, а мені, як побачать, що я роблю, то дають кожен по шість пенсів, усі п'ятеро. І відпустили одразу ж.

Більшість цих людей, чи навіть і всі вони, недолюблюють шпичака, і заганяє їх туди хіба що лиха година. Після «перепочинку» там вони здатні дві-три доби никати вулиця-

ми, аж поки знемога зажене їх знову на перспочинок. Звісно, ці безнастанні недогоди швидко підточують їм здоров'я, і вони собі здають з того справу, хоч і не зовсім ясно; а втім, надто вже це звичне явище, щоб морочити ним собі голову.

Тутешні нічліжани всі згодні з тим, що проблема «кима-ри», сиріч сну, для них складніша навіть за проблему їжі. Винні в цьому головним чином суворий клімат і немилосердні закони, та самі злидарі за винуватців вважають іммігрантів, особливо польських та російських євреїв, які перебирають їхні місця за нижчу платню і тим підпирають потогінну систему.

Десь о сьомій нас покликано митися і лягати спати. Ми пороздягалися догола, позагортали весь одяг у свої піджаки, поперецьязували поясами і поскладали долі на купу, — ідеальний спосіб поширювати нужу. Потім по двоє ішли до лазні. Там стояло дві звичайних балії, і я добре знаю, що двоє перед нами милися в цій воді; ми теж милися в тій самій воді, і її не мінiali для наступної пари. Це я знаю напевне, але не сумніваюся, що всіх нас двадцять двоє милися в тій самій воді.

Я про людське око поплюскав на себе трохи цієї підозрілої рідини і поквалпно стер її рушником, мокрим від чужих тіл. Не відлягло мені й тоді, коли я побачив спину одного бідолахи, геть закривавлену покусами паразитів та відплатною чуханиною.

Мені видали сорочку, — мимохіть я подумав, скільки ж то бідолах одягали її до мене, — і з парою коців під рукою я подибав до спальні. Це була довга вузька кімната, перетята двома низькими залізними штабами. Між цими штабами було натягнуто навіть не гамаки, а просто кусні парусини, шість футів завдовжки і менше двох футів завширшки. Це — наші постелі, і висіли вони шість дюймів одна від одної і яких вісім дюймів над підлогою. Найбільш дошкуляло, що голова була трохи вище ніг, і тому тіло весь час зсовувалося вниз. А що ми всі висіли на тих самих штабах, то найменший порух одного розгойдував усіх інших; тільки я задрімаю, хтось обов'язково заборсається, вибираючись на вихідну позицію, і знову розбудить мене.

Не одна година минула, поки я здолав заснути. Нас повкладали ще о сьомій, а дитячий гамір на вулиці не вгавав майже до півночі. Смерділо жахливо, аж до нудоти, уява моя розбурхалася, а тіло так нестерпно свербіло, що я мало

не до божевілля доходив. З усіх боків сопіли й хропіли, наче це рохкала якась морська потвора, а кілька разів ми всі прокидалися від чийось кошмарних вигуків та зойків. Під ранок мене розбудив пацюк, чи щось таке подібне, що вместилося в мене на грудях. Нагло прокинувшись і ще не прийшовши до тями, я зняв такий лемент, що розбудив би й мертвих. Живі, в усякому разі, попрокидалися і добре вибатькували мене за нечемні манери.

Але, нарешті, ранок настав і о шостій годині сніданок — хліб та сьорба, які я віддав іншим. По тому нас розіслано по роботах. Одних — підмітати, інших дерти клоччя, а вісьмох, поміж них і мене, погнали під конвоєм через вулицю до уайтчепелського шпиталю виносити сміття. В такий спосіб ми розплачувалися за сьорбу та парусину, і хто-хто, а я напевно переплатив у багато разів.

Хоч нам і доводилось виконувати найогиднішу роботу, але наш гурт мав це за щастя, що нас вибрали саме сюди.

— Не торкайся до цього, приятелю, сестра каже, що тут смертельна зараза, — застеріг мене напарник, коли я настановив мішок, щоб він туди вигріб сміття з цеберки.

Ті цеберки вносили з палат для хворих, і я запевнив сусіду, що не збираюся ані сам торкатись до сміття, ні дозволити, щоб воно мене торкалося. Однак мені довелося віднести той мішок, а потім ще й інші, п'ять прогонів сходами вниз і вивалити їхній вміст у смітник, де це гниляччя хутенько збризкували міцним дезинфекційним засобом.

Можливо, за цим усім криється мудре милосердя. З тими злидарями в шпичаках, на дармівщині та на вулицях, самий тільки клопіт. Нема з них ні зиску, ні пожитку нікому, навіть їм самим. Вони тільки захаращують землю, і краще їх здихатися. Труднощі надломали їх, харчу перепадає їм обмаль, тому зараза чіпляється до них перших і мруть вони найшвидше.

Самі ж вони вважають, що суспільство навіть прагне випхати їх у небуття. Ми якраз проводили дезинфекцію біля трупарні, коли надїхав спеціальний віз і на нього звалили п'ять трупів. Розмова перекинулася на «білий трунок» і «чорну мікстуру». Всі вони, як виявилось, тої думки, що в шпиталях бідака, чоловік то чи жінка, коли він надто комизиться або коли на ладан дیشه, просто «сплавляють». Тобто невиліковним та суперекуватим дають дозу «чорної мікстури», або «білого трунку» і — мандруй на той світ. Байдуже, чи насправді воно так. Важливо, що вони цього

певні і навіть вигадали спеціальні вислови для своєї певності — «чорна мікстура», «білий трунок», «сплавити людину».

О восьмій годині ми пішли вниз у підвал шпиталю, куди нам принесли чаю та лазаретних недоїдків, навалених гамусом на здоровенній таці. Чого там тільки не було! Недогризки хліба, сала, жирної свинини, підгоріла шкіра із смажених ніжок, кістки — все це побувало в руках і в роті у пацієнтів, що слабували на найрізноманітніші хвороби. В цій мішанці завзято бабралися злидарі — перевертали ті кавалки, розглядали, відкидали їх чи видирали один одному з рук. Бридко було на те дивитися. Чисто свинота! Але бідолахи ж були голодні і жадібно лигали ці покидьки. Коли вже вони не могли більше подужати, то позав'язували залишки до своїх хустинок і позасовували за пазуху.

— Якось-то був я тутка раніше, і найшов там-о — що б ти подумав? — цілу купу свинячих ребер,— сказав мені Рудько. Під «там-о» він розумів місце, де вивалювали та дезинфікували покидьки.— Реберця були куди твоє діло, а м'ясива на них ого-го скільки; я за ті ребра та ходу через ворота на вулицю, дивлюсь, кому б віддати, а на вулиці, як на те, ні лялечки. Я гасаю туди-сюди, чисто, як опалілий, а наглядач за мною, думає, що я драла хочу дати. Та все-таки я встиг якійсь старій тицьнути все те у фартух, ще заким він мене злапав.

О Благодійносте, о Філантропіє! Благоволіть спуститися в шпичак і повчитись у Рудька. На дні Прірви він дав зразок щирого альтруїзму, що не поступиться найвищим його проявам поза Прірвою. Рудько вчинив чудово, і навіть коли стара жінка підхопила яку заразу від того «ого-го скільки м'ясива» на свинячих ребрах, то все одно це було чудово, хоч, може, не так дуже. Та найзнаменніше в усьому цьому інциденті те, що бідолаха Рудько зробився «чисто, як опалілий», уздрівши, що гине дурно стільки їжі.

За правилами, злидар мусить пробути в тимчасовому відділенні дві ночі й день; але я вже надивився досить для своїх цілей, розплатився за сьорбу та парусину і налагодився накивати п'ятами.

— Слухай-но, давай зірвемось відси,— сказав я одному з своїх напарників, показуючи на відкриті ворота, де в'їхав віз по трупи.

— І залетимо на два тижні в буцигарню?

— Та ні, залетимо подалі куди-небудь!

— Е, я сюди прийшов віддихнути,— байдужно промовив він.— Ще ніч покимарити по-людському мені не завадить.

Решта була тої ж думки, і мені довелося «зірватись» самому.

— Більш тобі тут нічліг не світить,— застерегли вони мене.

— За це не бійтеся! — відказав я з незрозумілим для них запалом. Тоді війнувся через ворота, ноги на плечі — і ходу вулицею.

Я поспішив просто до себе в кімнату, переодягся і менш, як за півгодини, вже випарював у турецькій лазні мікроби та всяку іншу погань із своєї шкіри і шкодував, що не здатний витримати температуру у всі триста двадцять градусів.

Розділ X

«ПРАПОРНОСЦІ»

«Носити прапор» означає нікати всю ніч вулицями, і ось я, піднявши цього уявного прапора, вирушив на розвідани. Чоловіки й жінки цілу ніч снують усіма вулицями цього великого міста, але я вибрав Вест-Енд, у районі Лестерської площі, і став походжати від набережної Темзи до Гайд-парку.

Коли в театрах скінчилися вистави, переїздив дощ, і для пишної вирядженої публіки, що висипала з театральних під'їздів, забракло кебів. На вулицях екіпажів було повно, та здебільшого вже зайняті. І тут я побачив відчайні спроби обідраних чоловіків і хлопців заробити собі на нічліг, роздобувши екіпаж для заможних леді й джентльменів. Слово «відчайні» я вживаю цілком свідомо, бо ці безпритульні бідлахи ризикували вимокнути до кісток, сподіваючись заробити на постіль; і більшість із них, як я зауважив, таки вимокла, при тім нічого й не заробивши. Ну, а ходити в негоду нічними вулицями в мокрому одязі та ще й надголодь, тиждень, а то й місяць, не куштувавши м'яса,— це вже на межі людської витривалості. Ситий і добре зодягнений я одного разу подорожував був цілий день, коли спиртовий термометр показував сімдесят

чотири нижче нуля — тобто сто шість градусів морозу (це на Клондайку); і хоч мені й довелося сутужно, але то була просто абищиця супроти страждань тих мучеників голоду й холоду, що цілу ніч мусять «носити прапора» у блаженській та наскрізь промоклій одежині.

Коли театральна публіка роз'їхалася по домівках, на вулицях зробилось дуже тихо й безлюдно. Тільки всюдишущі полісмени блимали своїми потайними ліхтариками в під'їзди та завулки, та безпричальні чоловіки, жінки й дітлахи ховалися від дощу і вітру під захисток будинків. На Пікаділлі, одначе, було не так, щоб зовсім порожньо. Тут тротуари звеселяли гарно вбрані жінки без кавалерів, і більший, ніж деінде, рух та пошвавлення саме й викликалися процесом шукання супутника. Та близько третьої останні з тих жінок пощезали і тоді вже зовсім затихло.

О пів на другу злива ущухла, і дощ набігав тільки вряди-годи. Безпричальники повилазили з-під захисту будинків і посунули на всі боки, щоб розігнати кров та зігрітись.

Одну стару жінку я помітив ще звечора, як вона стояла на Пікаділлі недалеко від Лестерської площі. Мала вона так років п'ятдесят-шістдесят, але вже була цілковита руїна. Їй, здавалось, бракувало й глузду, і сил, щоб сховатися від дощу, або хоч іти, і від часу до часу вона отупіло застигала на місці, — чи не поринаючи в спогади про минувлі дні, коли була ще молода і в жилах її текла гаряча кров. Та нагоди такі випадали не часто. Її проганяв кожен полісмен, і пересічно доводилось підганяти її разів шість, аж поки вона передибувала на дільницю іншого полісмена. Близько третьої години вона добрела вже до Сент-Джеймс-стріт, а коли пробило четверту, я побачив, що вона міцно спала, притулившись до залізної огорожі Грін-парку. Тут знову пороснула злива, і вона мала, звісно, вимокнути, як хлющ.

Тепер, сказав я сам до себе о першій ночі, уяви, що ти бідний хлопчина, і опинився ти в Лондоні-місті без пенні за душею і що завтра ти муситимеш шукати роботи. Ти, отже, повинен трохи поспати, щоб мати силу на ті пошуки і на саму роботу, в разі її знайдеш.

І от я сідаю на кам'яних приступках якогось будинку. За п'ять хвилин, бачу, на мене дивиться полісмен. Очі в мене широко розплющені, так що він тільки щось буркнув і пішов далі. За десять хвилин голова моя опустилась на

коліна, я вже дрімав, і той самий полісмен брутально звелів мені: «Ану ти, забирайся!»

Я забрався. І, як і та стара жінка, забрався ще не раз; бо тільки я де задрімаю, як полісмен уже тут наче вродився і жене мене далі. Невдовзі, облишивши надію поспати, я зійшовся з одним молодим лондонцем, котрий побував у колоніях і шкодував, що вернувся звідти. Раптом я помітив відкритий під'їзд, що вів до будинку й губився в темряві. Вхід перекривала низька залізна брама.

— Слухай,— сказав я,— ану перелізьмо, бодай виспимось досхочу!

— Що? — відсахнувся він.— Схотів на три місяці засісти? Знайшов дурня!

Ще пізніше я проходив повз Гайд-парк з молодим хлопцем років чотирнадцяти-п'ятнадцяти. Був він довгов'язий, очі йому позападали, і весь такий хоровитий.

— Махнімо через паркан,— запропонував я,— забере-мось у куці та й виспимось. Бобики нас там не знайдуть.

— Еге ж,— відказав він.— Там у парку є сторожі, і вони засадять нас на шість місяців.

Гай-гай, не ті тепер часи! Підлітком доводилось мені читати про бездомних хлопців, що сплять під дверима будинків. Це вже стало якоюсь традицією. Ця стандартна ситуація безумовно ще добру сотню літ траплятиметься в книжках, як літературний штамп, але в житті такого вже не побачиш. Є двері будинків, є й хлопці, та щасливого поєднання тих і тих уже не буває. Під дверима порожньо, бо хлопці ночами не сплять, а «носять прапор».

— Я сховався був під «арками»,— понуро нарікав інший юнак. («Арки» означало берегові бики мостів через Темзу).— Я сховався був під арками, коли саме періщило найдужче, аж приходить бобик і витурює мене. Я знов туди вертаюсь, і він вертається теж. «Гей, ти,— каже,— що тут робиш?» Тож я мусив піти, але ще сказав йому: «Думаєш, я хочу поцупити цей падлючий міст?»

Між «прапороносцями» Грін-парк славиться тим, що відчиняє свої ворота раніше за інші парки, і в чверть на п'яту ранку я ввійшов туди разом з багатьма іншими бідолахами. Знов задощило, але, змучені нічним ходінням, люди попадали на лавки й одразу ж поснули. Багато хто простягся на зовсім мокрій траві і знеможено спав просто під рясним дощем.

А тепер я хочу покритикувати сильних світу цього. В них сила, і вони можуть наказувати все, що їм заманеться, але я набираюся духу критикувати ці їхні сміховинні накази. Вони змушують безпритульних цілі ночі тинятися по місту. Женуть їх з під'їздів і замикають від них парки. Очевидно, все це робиться з наміром позбавити їх сну. Ну, гаразд, влада має право позбавляти їх сну і взагалі, чого завгодно; але нащо ж вона тоді відчиняє ворота парків о п'ятій ранку і пускає туди безпритульних, даючи їм змогу спати? Якщо вона таки має намір позбавити їх сну, то навіщо тоді давати їм спати по п'ятій ранку? А якщо влада не має такого наміру, то чом не дати їм виспатися ще вночі?

Ще додаю, що того самого дня я приходив до Грін-парку надвечір і нарахував десятки обшарпаних сіромах, які спали на траві. Була саме неділя, сонце коли-не-коли виширало з-за хмар, і тисячі добре вбраних мешканців Вест-Енду прогулювалися по парку з жінками та нащадками, дихаючи свіжим повітрям. Ті зачухрані, бридкі волоцюги, що спали навкруги, певно що не були для них приємним видовищем; та й самі волоцюги, безперечно, воліли б радше відіспати своє вночі.

Так от, дорогі мої випещені та виплекані, якщо доведеться вам коли бути в славнім місті Лондоні і бачити, як ці люди сплять на лавках і в траві, будь ласка, не думайте, що то ледацюги, яким любіше спати, аніж працювати. Знайте, що сильні світу цього тримали їх цілу ніч на ногах, а вдень їм більше ніде виспатися.

Розділ XI

ДАРМІВЩИНА

Та «проносивши прапор» цілу ніч, я не ліг спати в Грін-парку й на світанні. Я вимок до рубця і зовсім не спав уже двадцять чотири години, це так; але, граючи далі роль хлопця без пенні за душею і без роботи, я мусив спершу десь розжитися сніданком, а відтак піти шукати роботу.

Вночі я чув про одне місце за Темзою, на саррейському боці, де щонеділі вранці Армія спасіння роздає сніданки невмитим. (А ті, хто «носить прапор» через ніч, вранці таки невмиті, хіба що піде дощ). «Оце,— подумав я,—

саме те, що треба: вранці поспідав, а потім цілий день вільний, шукай собі роботи».

Світ це був не близький. Я проволочив свої змучені ноги по Сент-Джеймс-стріт, по Пел-Мел, через Трафальгарський майдан на Стренд. Далі перейшов по мосту Ватерлоо на саррейський бік, перетнув Блекфраєрс-род, вийшов біля Саррейського театру і ще до сьомої години був біля казарми Армії спасіння. Це й була «дармівщина», себто місце, де можна безкоштовно дістати їжу.

Тут товклася строката юрба пригнічених сіром, що провели минулу ніч під дощем. Які неймовірні злидні, і скільки їх! Старі й молоді чоловіки якої тільки хочеш масті, і хлопці теж якої тільки хочеш масті. Одні куняли навстоячки; з десятеро попростягалися на кам'яних приступках у найнеприродніших позах, і кожне міцно спало, а крізь пороздирані лахи червоново світилося голе тіло. Обабіч вулиці на квартал перед казармою і квартал за нею не було таких дверей, під якими на східцях не сиділо б двоє або троє, і всі спали, поскилявши голови на коліна. А не слід забувати, що в Англії не скрутні тепер часи. Справи йдуть досить-таки звичайно, ні краще, ні гірше, ніж коли-інде,

І тут з'явився полісмен.

— Забирайтесь відси, паршива свиното! Гей, ви! Ану, геть! — І він гнав їх, мов ті свині, від дверей і розвіював під чотири саррейські вітри. Натрапивши на тих, що куняли на приступках, він аж отетерів.— Ганьба! — вигукнув він.— Яка ганьба! І це в неділю вранці! Оце так картина! Гей, ви! Геть відси, стервото занудлива!

Воно й справді, картина була гидомирна. Мені самому гидко було дивитись. І не хотів би я, щоб моя донька опоганила коли свої очі таким видовищем чи бодай наблизилась до того місця хоч на півмилі; але... так воно було, тим і здобрійте, бо поза тим «але» тут більш нема що сказати.

Полісмен пішов собі далі, а ми знову обсіли приступки під дверима, мов ті мухи глечик з медом. Бо чи ж не чекала нас така чудовна річ, як сніданок? Коли б тут навіть роздавали банкноти на мільйон доларів, то й тоді ми б не липли до цього місця так настирливо й відчайдушно. Дехто вже позасинав, як прийшов назад той самий полісмен, і ми сипонули хто куди лиш для того, щоб знов повернутися, тільки небезпека проминула.

О пів на восьму відчинились невеликі двері, і солдат Армії спасіння вистромив голову.

— Нічого так захаращать дорогу, — сказав він. — Ті, що в котрих талони, можуть заходити, а ті, що в котрих нема, так їм до дев'яти не мож.

О, той сніданок! А до дев'ятої ще півтори години! Тим, хто мав талони, всі страшенно заздрили. Їм дозволили увійти всередину, помитись, посідати й відпочивати до сніданку, а ми поки що чекали того самого сніданку на вулиці. Талони роздавано минулого вечора на вулицях та набережній, отже, дісталися вони кому трапилось, а не за які заслуги.

О пів на дев'яту впустили ще одну партію власників талонів, а о дев'ятій невеликі ворітця відчинилися і для нас. Ми сяк-так прочавилися крізь них і опинились у дворі, набившись, мов оселедці в бочці. Не раз, волоцюгою будши, доводилось мені в своїй рідній Янкіландії тяжко добувати собі сніданок, але жоден сніданок не добував я так гірко, як цей. Понад дві години чекав я на вулиці і ще понад годину — здавлений у цьому дворі. Цілу ніч я нічого не їв, охляв і підупав на силі, а тут ще сморід замащеного одягу й немитих людських тіл, розпірих від неймовірної тисняви, мало нутрощі мені не впертав. Ми були там так щільно напаковані, що дехто, скориставши з нагоди, міцно заснув навстоячки.

Про Армію спасіння в цілому я не збираюсь говорити, і мої критичні уваги стосуються виключно того відділку Армії спасіння, що функціонує на Блекфраєрз-род поблизу Саррейського театру. Так от, перш за все: примушувати людей, що цілу ніч провели на ногах, ще отак вистоювати годинами — і жорстоко, і безцільно. Ми були кволі, зголоднілі, виснажені нічними поневіряннями та безсонням, і однак стояли там, і стояли, і стояли без пуття та без знаття.

Чималенько було в цьому натовпі моряків. Здавалося, що кожен четвертий тут шукає судна, і серед них принаймні десятеро виявились американськими матросами. Всі вони розповідали таку саму історію — чому вони опинилися «на мілкому», і, наскільки я знаюся на моряцтві, ця історія звучала правдиво. Англійські судна набирають матросів на весь рейс, тобто в обидва кінці, що триває часом аж три роки. Це означає, що матроси не можуть звільнитись і одержати розрахунок аж до повороту в свій порт, тобто в Англію. Платять матросам мало, годують кепсько, а поводяться з ними ще гірш. Дуже часто капітани просто

змушують їх утекти з судна, чи то в Новому Світі, чи в колоніях, залишаючи кругленьку суму — свою платню — як чистий прибуток для капітана або власника, або їх обох. Та чи то з цих причин тільки, чи ще з яких, але факт, що таких дезертирів чимало. Тоді для повороту додому судно паймає, хто підвернеться. Цих уже наймають за трохи вищу, ніж в Англії, платню, як до країни, — з умовою звільнити по приході в англійський порт. Звісна річ, було б украй не вигідно наймати їх надовше, коли в Англії платня матросові така низька, і моряків на мілкому завжди, як собак. Отже, зовсім не дивина була присутність американських моряків у казармі Армії спасіння. Щоб вирватися з однієї глушини, де вони сиділи на мілкому, вони припливли до Англії і застряли тут у найглухішій глушині, що тільки є на світі.

Всього американців у тому тлумі було десятків зо два, бо, крім моряків, я надібав і «ширих бурлак», людей, що їм за брата «вітер — волоцюга на весь світ» *. Всі вони трималися бадьоро, не занепадаючи духом; це головна й стала риса їхнього характеру. До того ж, кленучи цю країну, вони загинали страшенно заковиристі метафори, що надзвичайно приємно виділялися на тлі невигадливої одноманітної лайки кокні, яку я мусив слухати цілий місяць. Кокні знає одним-одну лайку, притім дуже сороміцьку. Зовсім не та лайка в нас на Заході: вона яскрава і розмаїта, в ній більше блюзнірства, ніж непристойності. А зрештою, оскільки люди все одно лятимуться, я волю блюзнірство, аніж непристойність. У блюзнірстві є бодай якесь зухвальство, відвага, виклик, а це краще, ніж просто бруд.

Був там один американський «ширий бурлака», що особливо припав мені до серця. Я його вперше заримітив ще на вулиці, як він спав під дверима, схиливши голову на коліна: капелюх у нього на голові був явно з того боку Атлантики. Коли полісмен гнав його, він підвівся спроквола, без поспіху, позирнув на полісмеза, позіхнув, потягся, ще раз позирнув на нього з таким виглядом, ніби ще не надумався, чи його йти, чи ні, а потім почвалав собі ваги-переваги хідником. Коли я спершу був певен тільки щодо капелюха, то тепер в мене не лишилося сумнівів і щодо власника.

У натовпі за ворітьми я опинився поруч з ним, і ми розбалакались. Його носило по Іспанії, Італії, Швейцарії,

Франції, і він вчинив майже фантастичний подвиг: проїхав зайцем триста миль по французькій залізниці, не давши ся спіймати. Де я приткнувся? — поспитав він. — І як мені вдається «кимарити»? Чи я вже тут оговтався? Він потихеньку перебивається, дарма що на селі «вовком дивляться», а в містах і зовсім «труба». Тільки де «покалатаєш» (пожебраєш), а тебе вже й «лободують». Та він не здається. Он скоро приїде цирк Бефало Біла *, то тоді вже чоловік, здатний правити вісімкою коней, певно, що не зостанеться без роботи. Ці тутешні вахлаки не тямлять правити кіньми, хіба що парою. Чом би й мені не покритись тут, заким приїде Бефало Біл? Він певен, що я зміг би туди якось увіпхатися.

Отже, як не кинь, а кров не вода. Ми були земляки й чужинці в чужім краю. Я одразу розчулився, як лишень уздрів його старий витертий капелюх, а він турботливо заклопотався моїм добробутом, наче рідний брат. Ми обмінялися всілякими корисними відомостями щодо цієї країни та звичаїв її людності, способів добувати їжу та притулок і так далі і попрощалися із щирим смутком.

Я завважив, що в цій юрбі люди все якісь недоростки. Хоч у мене зріст лише середній, я був па голову вищий майже за всіх їх. Всі аборигени були присадкуваті, так само, як і чужоземні матроси. Лиш п'ятьох чи шістьох у натовпі можна було назвати досить високими, і то все скандінави та американці. Однак найвищий з-поміж усіх становив виняток: він був англієць, хоч не лондонець.

— Кандидат до лейб-гвардії, — заченив я його.

— Вгадав, чоловіче, — була його відповідь. — Я в ній своє послужив, та коли й далі так ітимає, то не йнакше, як знов там буду невдовзі.

З годину ми вистояли в тому переповненому дворі тихо. Потім люд занепокоївся. Хтось почав штовхатись, хтось лхатись наперед, почувся глухий гомін. А втім, нічого брутального чи грубого не було, просто це неспокій стомлених і голодних людей. На метушню вийшов ад'ютант Армії спасіння. Мені він не сподобався. Очі в нього були недобрі. Не мав він нічого від смиренного галілеянина, зате багато від того центуріона *, що казав: «Бо я наділений владою і маю солдатів під собою; і скажу цьому «гряди» — і гряде; а тому «прийди» — і приходить, а служникові «вчини так» — і так вчинить».

Саме з таким виглядом він визвірівся на нас, і ті, що стояли найближче, припинили. Тоді він підніс свій голос:

— Зараз же замовкніть, а ні, то я виставлю вас за ворота і ніхто не одержить сніданку.

Я не годен передати на папері, як нестерпно зухвало було це сказано. Здавалося, що він аж упивається своєю владою, тим, що може заявити півтисячі обшарпаних бідолах: «Ви будете їсти або залишитесь голодні, як моя воля».

Позбавити нас сніданку після того, як ми вистояли стільки годин! Це була жахлива погроза, і жалюгідна, рабськи догідлива тиша, що запала ту ж мить, засвідчила всю її жахливість. І це була підла погроза. Ми не могли борнитись, бо зголодніли; і так воно й ведеться на цьому світі, що хто кого годує, той тому й пан. А центуріонові — ад'ютантові себто — ще було мало. В мертвій тиші він знову підніс голос і повторив свою погрозу, та ще й посилив її.

Нарешті, нам дозволили увійти до трапезної, де ми знайшли «талонників», умитих, але ще не годованих. Всього нас десь близько семи сотень тут засіло, але не за страви, а слухати проповіді, псалми та молитви. З цього всього я виніс переконання, що Тантал страждає в багатьох втіленнях і по цей бік пекла. Ад'ютант казав казань, але я на неї не зважав, більше поринувши у споглядання цих масових злиднів довкола. А говорилося приблизно таке: «Вас чекає на тім світі раювання. Хоч як ви не голодували і не страждали тут, але на тім світі будете раювати, тобто в разі ви сповнятимете, що вам велять». І так далі і так далі. Дотепна, як на мене, пропаганда, проте марна з двох причин. По-перше, люди, що до них її звернено, були позбавлені уяви матеріалісти, не свідомі існування Потойбічного, люди, що надто вже звикли до земного пекла, аби боятися пекла прийдешнього. А по-друге, стомлені й виснажені безсонням і недогодами цілої ночі, змучені довгою чеканиною навстоячки, охлялі з голоду, вони жадали не спасіння, а їдла. «Ловцям душ» (як звать бурлаки релігійних проповідників) слід було б трохи постудіювати фізіологічні підстави психології, якщо вони хочуть зробити свої зусилля ефективнішими.

Та на все свій час, і ось об одинадцятій годині прибув сніданок. Прибув він не на тарілках, а в паперових паке-

тиках. Я не одержав, щоб наїстися досхочу, і я певен, що досхочу не наївся там ніхто, ніхто навіть наполовину не вдовольнив потреби в їжі. Частину свого хліба я віддав «щирому бурлаці», що чекав на Бефало Біла, але він як був, так і лишився голодний. Отже, таке було на сніданок: дві скибки хліба, ще кусничок хліба з родзинками — це звалося «кексом», — лусточка сиру і кухоль «бурди», тобто ріденького чаю. Деякі з цих людей чекали сніданку від п'ятої рано, решта прождали принаймні чотири години; і до всього того нас ще ганяли, як свиней, натовкли в дворі, мов оселедців, поводитися з нами, як із собаками, млюїли нас проповідями, псалмами і молитвами за наші душі. Але ж ні, ще їм мало!

Не встиг закінчитися сніданок (а з'їсти його забирало не більше часу, ніж описати), як зморені голови почали хилитись на груди, і хвилини за п'ять половина нас міцно спала. Не видно було ніяких ознак, щоб нас думали випустити, зате були непомильні ознаки підготовки до молитовного зібрання. Я поглянув на невеликий настінний годинник. За двадцять п'ять дванадцята. «Ого, — подумав я, — час летить, а мені ще ж роботу шукати».

— Я хочу йти, — сказав я двом своїм сусідам, що не спали.

— Тра зостатись на відправу, — почув я у відповідь.

— Ви хочете зоставатись? — спитав я.

Вони замотали головами.

— Так ходім скажемо їм, що ми хочемо йти, — вів я далі. — Ну, ходімо!

Бідолахи сторопіли з жаху. Тоді я дав їм спокій і підійшов до найближчого солдата Армії спасіння.

— Я хочу йти, — заявив я. — Я прийшов сюди на сніданок, щоб набратися сил і піти шукати роботу. Я не думав, що це буде так довго. Я маю надію дістати роботу в Степні, і що скорше я вирушу, то більші мої шанси.

Чолов'яга з нього був справді добрий, однак моє прохання вразило його.

— Ну, — сказав він, — у нас тут буде відправа, так вам ліпше зостатися.

— Але я ж тоді навряд чи дістану роботу, — наполягав я. — А робота для мене зараз найважливіше.

Бувши лишень рядовий солдат, він відіслав мене до ад'ютанта. Йому я знову розповів, через що мені треба піти звідси, та чемно попрохав відпустити мене.

— Але ж це неможливо,— відповів той з виглядом доброчесної людини, обуреної такою невдячністю.— Оце довма! — пирхнув він.— Оце так довма!

— Ви хочете сказати, що я не можу вийти звідси? — запитав я.— Що ви затримаєте мене проти моєї волі?

— Авжеж,— пирхнув він.

Не знаю, чим би то все могло скінчитись, бо мене й самого вже брав гнів, але «паства» почала «дошнипувати», про що в нас ідеться, тож він одвів мене в куток, а відтак до іншої кімнати. Тут він знову запитав у мене, чому я хочу піти звідси.

— Я хочу піти,— заявив я,— бо маю шукати роботу в Степні, а з кожною годиною надія знайти роботу меншає. Вже за двадцять п'ять дванадцята. Коли я йшов сюди, то й гадки не мав, що сніданок відбере стільки часу.

— У тебе є якесь діло! — взяв він мене на глузи.— То ти ділова людина, га? Так по що ж ти прийшов сюди?

— Цілу ніч я провів на вулиці, і мені треба було підкріпитись, щоб іти шукати роботу. Ось чому я прийшов сюди.

— Оце так так! — не переставав він глузувати.— Діловій людині нічого сюди приходити. Сьогодні вранці ти позбавив сніданку якогось злидаря, ось що ти зробив.

Це була брехня, бо впустили нас всіх до одного.

А тепер судить самі, чи було це по-християнському, чи бодай порядно? — Коли я сказав ясно, що голодний, що не маю притулку і хочу шукати роботу,— він називає мої пошуки роботи «ділом», а мене через те «діловою людиною» і висновує з того, що, яко ділова й заможна людина, я не потребує сніданку і що, прийнявши благодійницький сніданок, я пограбував якогось голодного безпритульника, звісна річ, не ділову людину.

Насилу стримавшись, я знову виклав йому все і стисло та ясно показав, що він несправедливий щодо мене і що він перекручує факти. Оскільки я не виявив жодних ознак поступливості (а в очах у мене вже, мабуть, спалахували недобрі вогники), він повіз мене в двір, де стояв намет. Тим самим глузливым тоном він поінформував двох солдатів у дворі, що «ось маєм одного, що в нього діло, і він хоче піти з казарми до відправи».

Ті, звісно, виявили належне обурення і видивилися на мене з невимовним жахом, ад'ютант же тим часом зайшов до намету і викликав їхнього найстаршого. Не облишаючи

все тої ж глузливої манери, особливо наголошуючи на моєму «ділі», ад'ютант доповів про мене своєму командирові. Цей був іншого кшталту, мені він одразу сподобався. Тими самими словами я виклав йому своє прохання.

— Хіба ви не знали, що доведеться лишитись на відправу? — спитав він.

— Певно, що ні, — відказав я, — інакше я не чекав би сніданку. У вас не вивішено про це ніяких оголошень, і ніхто при вході не попередив мене.

Якусь хвилю він подумав, а тоді сказав:

— Можете йти.

Коли я, нарешті, вивабрався на вулицю, була вже дванадцята, і я так і не міг остаточно вирішити, де ж це я побував: в Армії спасіння чи в тюрмі. Півдня вже пропало, а до Степні світ не близький. І до того ж була неділя, — а хай чоловік і голодний, але ж таки це неділя! Та ще я подумав, що й так уже тяжко потрудився, ходячи вулицями вночі та розживаючись сніданком уранці; отож я обличив свою робочу гіпотезу про голодного хлопця, що шукає роботи, і сів у перший же омнібус.

Поголившись та прийнявши ванну, я заліз межі чисті білі простирала й заснув. Заплющив я очі о шостій вечора, а розплющив їх наступного ранку, аж о дев'ятій. Я проспав п'ятнадцять годин поспіль. І ще напівсонний, лежачи в ліжку, здумав про тих сімсот нещасливих сіромах, що залишилися там чекати відправи. Ні ванни їм, ні гоління, ні чистих білих простирал, ні п'ятнадцяти годин сну. По відправі їх знову чекали стомливі вулиці, проблема шкоринки хліба на вечерю, довга безсонна ніч на вулицях і нові клопоти на світанку: де б його розжитися шкоринкою хліба?

ДЕНЬ КОРОНАЦІЇ

О ти, кого моря заслона
 Хова від чужої землі,
 Чи ж будеш терпіти до скону,
 О Англіє, цих королів?
 Республіко Мільтона, нащо
 Тобі ці монархи гнилі?
 Сидять вони в тебе на шиї,
 Накинувши тисячі пут,
 Тлумлять твої мрії-надії,
 Брехню за брехнею снують,
 Світ сонця тобі затуляють
 І вільно дихнуть не дають!

Свінберн

Vivat Rex Eduardus! ¹ Сьогодні коронували короля, і всюди панували веселощі та вишукане блазенство, а мені від того якось бентежно й сумно на душі. Зроду не бачив я такої машкаради, хіба що в американському цирку чи в балеті в «Алгамбрі» *; зроду не бачив нічого так безнадійно трагічного.

Щоб зазнати втіхи від коронаційної процесії, мені слід було прибути з Америки просто до готелю Сесіл *, і з готелю Сесіл просто на місце за п'ять гіней серед умитих. Я ж допустився помилки, прийшовши з боку Іст-Енду, з-поміж невмитих. До речі, небагато хто прийшов з тої сторони. Іст-Енд в цілому лишався в Іст-Енді й пиячив. Соціалісти, демократи й республіканці виїхали за місто подихати свіжим повітрям, цілком байдужі до того, що чотириста мільйонів людей одержували нового помазаника божого. Шість тисяч п'ятсот прелатів, священників, державних діячів, принців та військовиків споглядали коронування й помазання, а решта нас — саму врочисту процесію на вулицях.

Я бачив її з Трафальгарського майдану, «найпрегарнішого в Європі», самісінького серця імперії. Там було багато тисяч глядачів, і всіх нас стримувала і давала нам лад бездоганна, мов на показ виставлена, збройна сила. Процесія проходила між подвійним солдатським муром. Підніжжя Нельсонової колони оточили три ряди військових

¹ Хай живе король Едвард! (*Лат.*)

мор'яків. На сході, біля виходу на майдан, вишикувались частини королівської морської артилерії. В трикутнику між Пел-Мел та Кокспер-стріт статую Джорджа III підпирали з обох боків улани й гусари. На заході червоніли уніформи королівської піхоти, а від Юніон-клубу до устя Уайт-холу випнулася блискуча масивна дуга 1-го лейб-гвардійського полку — велетнів на велетенських бойових конях, закутих у сталеві кіраси, під сталевими шоломами і на сталевих чепраках, — потужний сталевий меч, що завжди під рукою у сильних світу. А далі юрбу розтинали довгі ряди столичної поліції з підкріпленнями в затиллі — високими, вгодованими вояками, що мали зброю, мали й добрі м'язи до тої зброї.

І як було на Трафальгарському майдані, так було й по всьому шляху процесії — сила, гнітюча сила, міради вояків, здорових чоловіків, цвіт народу, що за єдину функцію в житті мали сліпо підкорятися і сліпо вбивати, руйнувати й витолочувати все живе. І щоб дати їм добру їжу, добрий одяг, добру зброю та кораблі, що закидають їх аж на край світу, лондонський Іст-Енд та й «Іст-Енд» цілої Англії тяжко працює, гние і вмирає.

Є китайське прислів'я: коли один б'є байдики, то інший вмирає з голоду. А Монтеск'є сказав: «Через те, що багато людей готує одяг на когось одного, багато людей зовсім без одягу». Так одне пояснює інше. Ми не зможемо зрозуміти, чому іст-ендський трудар голодує і такий недолугий (а живе з сім'єю в однокімнатнім барлозі та ще й адає куток іншим так само голодним і недолугим трударям), аж доки поглянемо на статурного лейб-гвардиста з Вест-Енду і спознаємо, що перший мусить годувати, одягати й обходити другого.

А поки у Вестмінстерському абатстві настановлювали нового короля, я, затиснутий па Трафальгарському майдані між лейб-гвардією та поліцією, ширяв думкою в часах, коли народ Ізраїлю вперше взяв собі царя. Ви всі знаєте, як про це сказано в біблії.

Старшини прийшли до пророка Самуїла і сказали: «Постав над нами царя, щоб судив нас, як у всіх народів».

«І сказав господь до Самуїла: «А послухай тепер їхнього голосу, тільки ж бо остережеш їх і розповіси їм право того царя, що буде царювати над ними».

І переказав Самуїл всі ті господні слова народові, що жадав від нього царя, і сказав:

«Оце буде право царя, що царюватиме над вами: він візьме синів ваших і приділить їх собі до колісниць та коней своїх, і вони будуть бігати перед колісницею його.

І настановить собі тисячників та п'ятдесятників, і зветить їм орати орку його, і жати жниво його, і робити зброю військову його та колісничі приладдя його. А дочок ваших забере за миротварниць, і за куховарок, і за пекарок.

І він позабирає поля ваші, і виноградники ваші, та кращі ваші оливки — і пороздає своїм слугам.

А з вашого посіву та з ваших виноградників братиме десятину і роздаватиме своїм прислужникам та своїм челядникам.

І він забере рабів ваших, і рабинь ваших і найліпших ваших юнаків, і ваших ослів — і буде вживати їх на роботу свою.

Він братиме десятину з вашої отаря, а ви станете йому за рабів.

І коли ви будете ремствувати проти вашого царя, якого собі вибрали, — не відповість вам господь».

(«Перша книга Самуїлова», 8, 9—18).

І так все й сталося тої давньої доби, і благали вони голосно Самуїла, кажучи: «Помолися за рабів твоїх перед господом богом твоїм, щоб одвернув від нас погибель, бо до гріхів своїх додали ми ще й цей, що просили царя собі». А після Саула, Давида й Соломона з'явився Іеровоам, що брутально промовляв до народу, кажучи: «Мій батько наклав на вас тяжке ярмо, а я ще додам до ярма вашого; мій батько карав вас батогами, а я каратиму вас скорпіонами».

А в наші дні п'ятсот спадкових перів володіють однією п'ятою Англії; і разом з прислужниками й челядниками короля та всіма тими, що складають владу земну, вони витрачають щороку на марні розкоші 1 850 000 000 доларів, або 370 000 000 фунтів стерлінгів, що становить тридцять два відсотки багатств, створених всіма трудівниками країни.

А тим часом у Абатстві під звуки фанфар і гучної бравурної музики королеві, одягненому в чудове золоте вбрання, оточеному пишним натовпом придворних лордів та чужинецьких правителів, вручали королівські регалії. Остроги на підбори начепив йому Великий Лорд-камергер, а державний меч у пурпурових піхвах підніс архієпископ кентерберійський з таким словом:

— Прийми цей королівський меч, щойно з олтаря господнього. Дається він тобі з рук недостойних слуг божих.

Тоді, як його оперізували мечем, король слухав архієпископових напучень:

— Мечем цим чини справедливість, втинай кривду, бережи святу церкву божу, помагай вдовам та борони сиріт, відновлюй те, що занепало, підтримуй відновлене, карай та направляй лихе і утверджуй добро.

Та що це? Чуєте? На Уайтхолі залунали вітальні вигуки; натовп сколихнувся, подвійні лави солдатів виструнчились, і на майдан розмашисто вимаршували королівські веслярі у химерному середньовічному одінні червоного кольору, — ну геть-чисто авангард циркового параду! За ними викотила розкішна карета, повна придворних леді й джентльменів, з напудреними і якнайпишніше вбраними ліврейними лакеями та машталірами. Далі ще карети, лорди й камергери, віконті, фрейліни, одне слово — все льокайство. Далі воїни, королівський почет, обвітрені бронзоволиці генерали, що прибули до славного міста Лондона аж із крайсвіту, офіцери волонтерських військ, офіцери міліційної та регулярної армії; Спенс і Плумер, Бродвуд і Купер, визволитель Укіпа, Матіас Даргайський, Діксон Блакфонтейнський; генерал Гейзлі та адмірал Сеймур з Китаю; Кітченер Хартумський; лорд Робертс, що воював у Індії та по всьому світі, — все войовники Англії, майстри руїни, інженери смерті! Інша порода, ніж ті, що гнуть спину в потогінках і населяють трущоби, — так, зовсім інша порода.

Вони все йдуть, набундючені й певні свої сили, ці крицеві люди, провідники армій та уярмлювачі світу. Ідуть мішма пери й члени палати громад, принци й магараджі, королівські шталмейстери й палацова сторожа. А ось колоніальні солдати, стрункі та загартовані, а далі — всі племена світу: солдати з Канади, Австралії й Нової Зеландії; з Бермудів, з Борнео, Фіджі й Золотого Берегу; з Родезії, Капської колонії, Наталю, Сієрра-Леоне та Гамбії; з Нігерії та Уганди; з Цейлону, Кіпру, Гонконгу, Ямайки та Вей-Хай-Вею; з Лагосу, Мальти, Санта-Лючії, Сінгапуру, Трінідаду. А ось поневолений люд з-над Інду, смагляві вершники, відчайні рубаки, люті варвари; їхні строї палахкотять малиновим та червінковим, — сікхи, раджпути, бірманці, провінція за провінцією, каста за кастою.

Аж ось — кінна гвардія, майнули прегарні булані нові, золоті убори, ураган вітальних вигуків, грім оркестрів: «Король! Король! Боже, борони короля!» Всі мов знавісніли. Ця пошесть охоплює й мене — я також хочу горлати: «Король! Боже, борони короля!» Обідранці навколо зі сльо-

зами на очах підкидають догори шапки й горляють у нестями: «Благослови їх! Благослови! Благослови!» Гляньте, он він у тій чудовній кареті, на голові полискує велика корона, поруч нього жінка в білому, також корона на голові.

І я поривчасто обмацую себе, силкуючись пересвідчитися, що все це жива дійсність, а не казкове видиво. Мені не вдається, і то навіть ліше. Я волю вірити, що вся та позірна пишнота й марнота й це дикунське блазенство вихопилися з країни казки, аніж визнати їх за вчинки нормальних людей при здоровому глузді, людей, що опанували таємниці матерії і розгадали секрети зірок.

Промайнули принци й принценята, герцоги й герцогині, розмаїтий титулований люд з королівського почту; потім ще воїни й лакеї, ще поневолений люд — і кінець параду. Людським потоком виносить мене з майдану в плутанину вузьких вулиць, де корчми гримлять пиятикою, а чоловіки, жінки та діти змішались до купи в неможливій оргії. І з усіх боків лунає популярна коронаційна пісенька:

Гей, в день коронації будуть овації,
Буде в нас свято, будем гуляти, будем
«гурра» ми шалено кричати,
Нам на веселощі буде дано херес, і віскі, і добре вино.
В день коронації — добре вино!

Іде дощ. Вулицею проходять територіальні загони: чорні африканці та жовті азіати в тюрбанах і фесках, куліносії з кулеметами й гірськими гарматами на головах, а босі ноги в швидкому ритмі брѳохають кальною бруківкою: чалап-чалап-чалап. Пивниці, наче за помахом чарівної палички, порожніють, смаглявих васалів вітають їхні британські брати, але одразу ж повертаються до свого бенкетування.

— Ну, то як, діду, процесія? — спитав я одного старого на лавці в Грін-парку.

— Га? Процесія? З біса добра нагода, кажу сам до себе, дати хropaка, поки вся поліцайня заклопотана, та й забився он у той куток, а тут таких, як я, ще з півсотні. Так хіба ж заснеш, коли голоден і думаєш сам собі, як мозолився усе життя, а тепер ніде голову прихилити. А ця ще музика лізе у вуха, і крики, й салюти. Аж я мало не зробився ганархістом, так і хотілося розчерепити кабак лорду-камергерові.

Чому саме лорду-камергерові, мені було не зовсім ясно, та й йому теж, але такий у нього був настрій, сказав він наостанку, і на тому наша бесіда урвалася.

Як запала ніч, усе місто заіскрилося вогнями. Світляні плями, зелені, бурштинові, рубінові, лізли в вічі на кожному кроці, і всюди видніли великі літери «E. R.» з гранчастого кришталю, підсвітлені ззаду газовим полум'ям. До юрби на вулицях доточилися нові сотні тисяч людей, і хоч поліція суворо придушувала всі прояви розгнужданого шаленства, пиятики та грубих витівок не бракувало. Потомлене робітництво від того незвичного збудження, здавалось, відбігло розуму, шастало вулицями, танцювало, сплівшись попід руки в довгі низки — чоловіки й жінки, старе й мале, — ще й виспівувало: «Може, я і з'їхав з глузду, але я тебе люблю», «Доллі Грей» та «Медунка і бджола». Остання пісня звучала приблизно так:

Ти медú-медú-медунка, ну, а я собі бджола,
Хочу я, аби ти меду з уст червоних, бач, дала.

Я сидів на лавці на набережній Темзи, милуючись ілюмінацією, що відбивалася у воді. Зближалася північ, і переді мною плив потік заможних гультяїв, що вертались додому, уникаючи гомінкіших вулиць. Поряд на лавці сиділи дві обшарпані істоти, чоловік і жінка, і сонно куняли. Жінка міцно притискала до себе схрещені на грудях руки, а тулуб її весь час був у русі — то нахилиться вперед, аж от-от, здається, вона втратить рівновагу і впаде на тротуар, то перехнябиться на лівий бік, так що голова аж лягає чоловікові на плече, а то витягнеться натужно праворуч, поки біль не розбудить її та не посадить рівно, як тичку. Після чого вона знову хилиться вперед і повторює той самий цикл, аж доки прокинеться від болю й натуги.

Раз у раз біля нашої лавки спинялися хлопчаки та й молодики, заходили з-за спини і нагло вибухали сатанинським вереском. Чоловік і жінка щоразу здригалися з несподіванки й прокидалися, а юрба, бачивши переляк у них на виду, заходилась реготом.

Найбільше вражала ця загальна бездушність. Безпритульні на лавках — таке тут звичне явище, і з цих нещасних безборонних злидарів можна вільно познущатися. Повз ту лавку, поки я сидів на ній, пройшло, мабуть, тисяч п'ятдесят народу, але в жодного з нагоди такого урочистого свята, як коронація, не заговорила душа, ніхто не піді-

йшов і не сказав тій жінці: «На ось шість пенсів на нічліг». Зате жінки, особливо молоді, кидали ущипливі зауваження про те, як ця бідолашна куняє, і незмінно викликали цим сміх у своїх кавалерів.

Мене вже починав дратувати цей потік гулящих лобуряк, і я зловтішно пригадав собі, що за даними статистики кожен четвертий дорослий мешканець Лондона приречений кінчати життя у благодійному закладі — в робітному домі, шпиталі чи богадільні.

Я завів розмову із своїм сусідою. Йому п'ятдесят чотири роки і, доки мався на силі, він був докером. Тепер йому лише вряди-годи щастить дістати роботу, хіба як є велика потреба в робочій силі, бо в часи застою волюють молодих та дужчих. А тепер ось уже тиждень він тиняється від лавки до лавки по набережжю; але на той тиждень шанси кращі, і йому, може, перепаде робота на кілька днів, отже, й постіль у якій нічліжці. Все життя він провів у Лондоні, ото тільки що з 1878-го п'ять років прослужив за кордоном, в Індії.

Авжеж, він охоче щось би з'їв; та й дівчина теж. Таким, як вони, тепера особливо сутужно, хоч, правда, поки поліцаї мають клопотів по вуха, то бідацтво може собі трохи більше поспати. Я розбудив ту дівчину, чи радше, жінку, бо їй було «двадцять а вісім, сер», і ми рушили до кав'ярні.

— Скільки-то праці почіпляти ці вогні,— сказав чоловік, дивлячись на розкішно ілюміновану будівлю. Робота — в цьому полягав увесь сенс його існування. Все своє життя він працював, і зовнішній світ, як і себе самого, він міг оцінювати тільки з погляду виконаної праці.

— Коронація — то воно трохи й добре,— вів він далі.— Дають людям роботу.

— Але ж у вас у животі однак порожньо,— зауважив я.

— То так,— погодився він.— Я пробував, та не поталанило. Вік мені на заваді. А ти на якій роботі? Морячок, еге? Я 'дразу по одежі взнав.

— А я знаю, хто ви,— втрутилася дівчина,— ейталієць.

— Та ні ж бо,— гаряче заперечив чоловік.— Він янкі, от він хто. Я знаю.

— Господи боже, ви тільки гляньте! — вигукнула вона, коли ми вибилися на Стренд, що задихався від горлатого й підпилого святкового натовпу. Чоловіки ревли, а дівчата виводили пронизливими похриплими голосами:

Гей, в день коронації будуть говації,
Буде в нас свято, будем гуляти, будем
«гурра» ми шалено кричати,
Нам на веселощі буде дано херес і віскі, і добре вино,
В день коронації — добре вино!

— Ну й замурзалась я за таким життям,— сказала жінка, вже сидючи в кав'ярні й витираючи з кутиків очей бруд і дрімоту.— А надивилась я сьогодні всього, так цікаво, тільки якось журно одній. А герцогині і всі леді в таких ладних білих платтях. Та й гарні, такі ж гарні!

— Я ірландка,— відповіла вона на моє питання.— Звуся Айторн.

— Як? — перепитав я.

— Айторн, сер; Айторн.

— А як по буквах?

— Га-а-йо-те-о-ер-ен, Айторн.

— О,— сказав я,— то ви ірландка-кокні.

— Еге ж, сер, в Лондоні й народжена.

Вона мирно жила вдома, поки батько не загинув від нещасливого випадку, лишивши її напризволяще. Один брат її у війську, другий утримує за двадцять шилінгів на тиждень (та й то не завше) жінку й восьмеро дітей і нічим не може їй допомогти. З Лондона вона виїздила раз у житті, за дванадцять миль десь до Ессексу; збирала там три тижні фрукти.

— І верпулась відти смаглява, наче ягідка. Не повірите, але бігме, що правда.

Востаннє вона працювала в одній кав'ярні, від сьомої ранку до одинадцятої ночі, за що діставала п'ять шилінгів на тиждень при хазяйських харчах. Потім занедужала, а відколи вийшла з лікарні, не може знайти ніякої роботи. Вона ще чується досить слаба, а тут іще дві ночі просто неба...

Обоє вони, цей чоловік і ця жінка, поглинали неймовірну кількість їжі, і лише по другій та третій порції почали потроху вгамовуватися.

А раз жінка простягла руку через стіл, помацала тканину мого піджака та сорочки й зауважила, що янкі носять добрий одяг. Себто про мої лахи! Я аж зашарівся; але придивившись уважніше до їхньої одежі, відчув, що я й справді досить гарно і пристойно вбраний.

— Чим же все це для вас кінчиться? — спитав я їх.— Адже щодень до похилого віку все ближче.

— Робітний дім,— відповів він.

— Хай мені абищо, як моя нога туди ступить! — спалахнула натомість вона.— Надіятись мені нема на що, я це знаю, та помирать буду на вулиці. Ніяких мені робітних домів, дякую красно.— Запала тиша, і вона ще раз презирливо пирхнула:— Нізачо!

— Ну ось ви всю ніч протиняєтесь вулицями,— розпитував я.— А як же вранці ви добуваєте собі попоїсти?

— Як нема в кишені пенні завалящого, то силкуєшся десь на нього розжитись,— пояснив чоловік.— Тоді йдеш до кав'ярні і замовляєш кухоль чаю.

— Так чаєм хіба ж наїсися? — заперечив я.

Обоє вони хитро всміхнулися.

— Ти собі сьорбаш чай поволеньки,— вів далі чоловік,— щоб розтягти чим подовше. А сам зирни пильно на всі боки, чи хто не зоставив де недоїдка.

— Просто диво, скільки, бува, недоїдків лишають,— докинула жінка.

До мене почало доходити.

— Вся штука в тому,— тим часом розважливо пояснював чоловік,— щоб розжитись на один пенні.

Коли ми вже виходили, міс Гайторн підбрала на сусідніх столах кілька шкоринок і порозпихала собі десь межі лахи.

— Не пропадати ж добру,— сказала вона; на ті слова докер кивнув головою, ховаючи й собі кілька шкоринок.

О третій ранку я проходив набережною. Для безпритульних цієї ночі був празник, бо поліцію носило деінде; і на кожній лавці повно поснулих, при тім жінок не менше, ніж чоловіків, і ті, й ті переважно старші віком. Часом траплялися й хлопці. На одній лавці я побачив цілу родину: чоловік сидів, випроставшись, на руках у нього спала дитина, жінка його схилилася головою йому на плече, а на колінах у неї голова сонного підлітка. Очі в чоловіка широко розплющені. Він понуро вдивлявся у воду і щось думав,— а то недобре для безпритульного з сім'єю на руках. Мало втішного в тих думках; знаю я, та й весь Лондон це знає, що випадки, коли безробітні вбивають своїх жінок і малят, не такі вже рідкісні.

Неможливо пройти вдосвіта набережною Темзи від парламенту повзobelіск Клеопатри до мосту Ватерлоо, не пригадавши страждань із сивої давнини, описаних двадцять сім століть тому в книзі Йова:

«Пересовують межі безбожні, стадо грабують вони та пасуть. Займають осла в сиротини, беруть у заставу вола від удовиці. Вони бідних з дороги спихають, разом мусять ховатися збіджені цього краю.

Тож вони, бідарі, немов дикі осли на пустині, виходять на працю свою, здобичі шукаючи,— степ їм хліба дає для дітей.

На полі вночі вони жнуть і забирають собі виноград у безбожного.

Наго почувють вони, без одежі, і не мають вкриття собі в холоді.

Мокнуть від зливи гірської, а заслони не маючи, скелю вони обіймають. Сироту відривають від перс і в заставу беруть від убогого.

Ходять наго вони, без вбрання, і голодними носять снопи».

(«Книга Йова», 24, 2—10)

Двадцять сім століть проминуло відтоді! А все це наче писано про самісіньке осереддя тієї християнської цивілізації, що за короля її — Едвард VII.

Розділ XIII

ДЕН КАЛЕН, ДОКЕР

Вчора я побував в одній кімнаті «муніципального будинку» неподалік від Лімен-стріт. Якби на мене чигало безпросвітне майбутнє, і я мусив би до самої смерті жити в такій кімнаті,— я б не гаючись пішов до Темзи, шубовств у воду, та й по всьому.

Власне, називати це кімнатою — значить ображати людську мову. Тоді вже й халупу можна назвати палацом! Бо то був просто барліг, лігво якесь. Площа яких сім футів на вісім, а стеля так низько, що виходило менше за той обсяг повітря, який має британський солдат у казармі. Мало не половину приміщення забирав хисткий тапчан, засланий якимось дрантям. Перехняблений стіл, стілець, декілька ящиків — і вже ніде повернутись. Все це добро гамузом варте не більш, як п'ять доларів. Підлога гола, а стіни й стеля геть-чисто заплямовані кривавими мазками. Кожна пляма знаменувала насильну смерть однієї блощиці, що ними аж кишіло все житло, а це така пошесть, з якою годі впоратися самотужки.

Мешканець цього закамарка, докер на ймення Ден Кален, помирав у лікарні. Однак на злиднених пожитках залишилося досить слідів його особистості, щоб скласти собі певне уявлення, що це була за людина. На стіні висіли портрети Гарібальді, Енгельса, Джона Бернса * та інших

робітничих лідерів, а на столі лежав роман Волтера Безанта *. Мені казали, що господар читав Шекспіра, книжки з історії, соціології, економіки. І це все, дарма що був самоук.

На столі серед різного мотлоху виднів клапоть паперу, на якому було надряпано: *«М-ре Кален, поверніть, будь ласка, мій великий білий глечик і штопор, що я вам позичала»*. Певно, коли він заслаб, йому ці речі позичила сусідка і тепер вимагала повернути, побоюючись, що він помере. Великий білий глечик та штопор надто велика цінність для істоти з Прірви, щоб дати іншій істоті померти без нагадування про них. Душа Дена Калена мусила до останку мордуватися тією вбогістю, з якої він марно поривався вихопитись.

Історія Дена Калена коротка, та в ній багато дечого можна вичитати поміж рядків. Родом він з низів, а в його рідному місті, як і в усій країні, кастові бар'єри долати нелегко. Все своє життя він тяжко працював руками, але зазірав до книжок, загорівся вогнем духу й міг «написати листа, мов той адвокат», тим-то вибрали його товариші, щоб він за них тяжко попрацював головою. Він очолив організацію вантажників фруктів, був представником докерів у лондонській раді профспілок і писав гострі статті до робітничих газет.

Він не гнувся ні перед ким, навіть перед своїми хазяями, що від них залежав його хліб щоденний, сміливо різав правду в очі і був завзятим борцем за неї. Під час «Великого страйку докерів» він завинив провідною участю в ньому, і це призвело Дена Калена до загибелі. Відтоді його «взяли на прикмету» і протягом десяти років день у день «відплачували».

Докер працює поденно. Роботи буває то багато, то мало — залежно від кількості товарів, що їх треба вантажити. Ден Кален стався жертвою дискримінації. Хоч остаточно його й не вигонили (це викликало б ремство, але безумовно було б людяніш), проте роботу давали не частіше, як два-три дні на тиждень. Це те, що називається «вимуштрувати» робітника, тобто виморити голодом. Ні більше, ні менше. Десять років такої «муштри» розбили йому серце, а людина з розбитим серцем жити не може.

Він зліг у цім своїм страшнім барлозі, і від його безпорадності тут стало ще страшніш. Самотній старий без роду й племені, зневірений і злий на весь світ, воював він з

блещицями й дивився на Гарібальді, Енгельса та Джона Бернса, а ті собі видивлялися на нього з покривавлених стін. Ніхто з тих залюднених муніципальних казарм не провідував його (він не заприятелював там ні з ким), і Дена Калена полишили догнивати.

Та з далекої околиці Іст-Енду прийшов швець із своїм сином, єдині його друзі. Вони прибрали в кімнаті, принесли з дому чисту білизну, витягли з-під нього простирала, сірі аж чорні від бруду. І ще вони привели до нього няньку з Королівської богадільні в Олдгейті.

Вона вмила йому лице, витрусила постіль і вступила з ним у балачку. З ним було цікаво розмовляти — доки він не довідався, як її звать. О так, її прізвище Бленк, — невинно відповіла вона, — а сер Джордж Бленк — це її брат. — А-а, сер Джордж Бленк?! — заgrimів із смертного одра старий Ден Кален. Сер Джордж Бленк, повірений адміністрації Кардіфських доків, котрий більш, ніж хто інший, спричинився до розвалу профспілки докерів у Кардіфі, за що й сподобився рицарського звання! А вона — його сестра? Тут Кален звівся на своєму хисткому тапчані і прокляв її до десятого коліна; і вона втекла назавжди, вельми вражена невдячністю голоти.

Ноги в Дена Калена набрякли від водянки. Він цілими днями сидів на краю постелі, ноги на голій долівці — це він так зганяв воду, — на колінах блаженський коц, а на плечах стареньке пальтечко. Якийсь місіонер приніс йому пару паперових капців за чотири пенси (я їх бачив) і заходився читати своїх півсотні молитов за спасіння душі Дена Калена. Та Ден Кален був з тих людей, які не люблять, щоб у них копирсались у душі, хоч би й за чотирипенсові капці. Він попрохав місіонера зробити таку ласку, прочинити вікно, щоб можна було туди пошпурити капцями. І місіонер також забрався назавжди, так само вражений невдячністю голоти.

Швець, теж геройський стариган, дарма що не оспіваний і славою не овіяний, пішов потайки до контори великої фірми по торгівлі фруктами, на яку Ден Кален працював поденником тридцять років. У них була така система, що майже всю роботу виконували поденники. Швець розповів їм про безвихідну скруту, в якій опинився старий докер, слабкий, умирущий, без підтримки й без грошей, нагадав, що Ден Кален працював на них тридцять років, і попросив чимось допомогти старому.

— Бачте,— сказав управитель. Він пригадав Дена Калена, навіть не заглядаючи до облікових книжок,— у нас правило не допомагати поденникам, і ми для нього нічого не можемо зробити.

І вони нічого їй не зробили, навіть не написали листа з проханням прийняти Дена Калена до лікарні. А в Лондоні не так дуже їй легко потрапити до лікарні. У Гемстеді, якби він і пройшов лікарську комісію, минуло б добрих чотири місяці, перше, ніж його поклали б,— така там довга черга. Швець, нарешті, влаштував його до Уайтчепельського шпиталю і часто відвідував старого. Тут він скоро зрозумів, що Ден Кален перейнявся загальним переконанням, ніби його, як і кожного безнадійного, хочуть спроводити на той світ. Висновок, слід визнати, цілком слухний, якщо зважити, що Дена Калена цілих десять років ревно «муштрували»! У нього виявили хронічний нефрит і примушували випривати, щоб зігнати жир з нирок, але старий твердив, що потіння тільки прискорює його смерть; адже нефрит — це якраз виснаження нирок, який уже там жир зганяти! Лікар просто бреше. Це розгнівало лікаря, і він дев'ять днів не підходив до хворого.

Потім його ліжко поставили так, що ноги були вище голови. Одразу ж усе тіло набрякло від водянки, і Ден Кален твердив, що це зроблено навмисне, аби перегнати воду з ніг у тулуб і доклати його швидше. Він зажадав, щоб його виписали, хоч йому казали, що він навіть сходами не зійде; проте, ледь живий, він сяк-так дошкандибав до шевцевої майстерні. Тепер, коли я пишу ці рядки, він помирає в шпиталі Товариства тверезості, куди вірний друг-швець помістив його ціною неймовірних зусиль.

Бідолаха Ден Кален! Джуд Непомітний *, що тягся до знання, вдень тяжко працював тілом, а вночі схилявся над книжкою; мрійник і мужній борець за Ідею; безстрашний речник людської свободи, якому під кінець, однак, забракло духу, щоб стати над оточенням, що душило його. І ось він, цинік і песиміст, конає в палаті для злидарів. «Смерть того, хто міг би стати мудрецем, а не став,— ось що я називаю трагедією».

НА ЗБИРАННІ ХМЕЛЮ

Трудівник настільки відірвався від землі, що коли доходить до врожаю, в усьому цивілізованому світі село залежить від міста. Тоді, як стигле багатство полів осипається намарно, земля кличе назад зігнаний колісь із неї вуличний люд. Та в Англії він повертається не як блудний син, а все як вигнанець, волоцюга і парія. Сільські браття зустрічають його підозрою та зневагою, і спить він по в'язницях і нічліжках чи попідтинню, а живе так, що не доведи господи.

Підраховано, що сам тільки Кент потребує вісімдесят тисяч міського люду збирати хміль. І вони слухняно приходять на поклик — поклик і свого черева, і тих решток жадоби до пригод, що збереглися ще в них у душах. Вивергають їх трущоби, борделі й гетто, гнійного вмісту яких піколи не убуває. Немов упирі, набігають вони на села, одначе селу вони не потрібні. Вони тут зайві. Куці й почварні, волочаться вони шляхами та путівцями, схожі на плюгавих виплодків з якогось підземелля. Сама вже їхня присутність, самий факт існування — наруга над ясным сонцем, над свіжістю буйного зела. Стрункі дерева стоять німим докором цим жалюгідним нечестивцям, а зісутість цих заблуд тільки опоганює лагідну непорочність природи.

Чи нема в цім пересади? То все як залежить. Для того, хто вважає за головне в житті акції та купони, тут явна пересада. А ось для того, хто вважає за головне в житті людину, пересади тут нема. Існування легіонів нищих і безсловесних злидарів неможливо виправдати тим, що броварник-мільйонер живе в палаці у Вест-Енді, пересичується хтивими втіхами у визолочених театрах Лондона, накладає з лордиськими та принциськими і дістає від короля титул «сера». Теж мені, висвятився в лицарі! В давні часи біляві бестії здобували лицарське звання, врізаючись у вир битви і розчахуючи ворогів від голови до пупа. І, зрештою, то навіть ліпше вбити дужого чоловіка замашним ударом дзвінкого меча, аніж його самого, дітей та онуків його поволі обертати на худобу, обсновуючи лукавим паутинням економічних та політичних махінацій.

Але вернімось до хмелю. Тут відрив трудівника від зем-

лі позначився не менш, ніж у будь-якій іншій галузі сільського господарства Англії. Хоча броварництво неухильно зростає, хмілярство, однак, занепадає. 1835 року під хмелем було 71 327 акрів. Тепер лише 48 024 акри — на 3 103 акри менше торішнього.

Отже, землі під хмелем цього року обмаль, а тут ще й непогоже літо та сильні бурі спричинили недорід. Це лихо як для власників хмелю, так і для його збирачів. Власники хоч не хоч мусять обмежити себе в розкошах, а збирачі — в їдлі, що його вони й у найкращі часи не мають удо-сталь. Останні тижні лондонські газети рясніли безрадісними заголовками, як ось цей:

ЗАРОБІТЧАН ПОВНО, А ХМЕЛЮ МАЛО І ВІН ЩЕ НЕ ДОСТИГ.

Або ось такі вістки:

«Із хмілярських місцевостей надходять сумні новини. Останні два дні несподівано стало на годині, і сотні збирачів ринули до Кента, де мусять чекати, поки вистигне хміль. В Дуврі бродяг у робіт-ному домі втричі більше, ніж цієї ж пори торік; в інших містах так само запізнення сезону спричинило великий приріст заробітчан».

До того ще, коли збір, нарешті, почався, хміль разом із збирачами мало не змило страшенною бурею з вітром, зливою та градом. Хміль пообдирало з паль і повтовкмачу-вало в багно, а збирачі, шукаючи схову від дошкульного граду, трохи не потопилися в своїх куренях та наметах на пониззях. Вигляд у них після бурі був жалюгідний, і вони відчували свою неприкаяність гостріше, ніж коли: бо який не злидений видався врожай, та його загибель і зовсім позбавляла їх надії заробити скількись там пенсів, і тися-чам заробітчан довелося «бити копита» назад до Лондона.

— Ми не вуличні підмітайла,— казали вони, одвертаю-чись від землі, засланої по кісточки килимом із хмелю.

Ті, що полишилися, оббирали напівголі палі, дістаючи по шилінгу за сім бушелів *, і глухо ремствували, бо так платиться в добрий сезон, коли хміль у чудовому стані, і ця ж платня лишається в силі за лихого сезону, коли власники не спроможні платити більше.

Я проходив через Тестон і Східний та Західний Фарлей невдовзі після бурі, чув ремствування збирачів і бачив, як хміль гнив на землі. У парниках Баргем-Корту тридцять тисяч шибок порозбивало градом, а брусковини, груші,

яблука, ревінь, капусту, буряки — все геть-чисто потовкло і покремсало.

Це, звісно, надзвичайно прикро було для власників; але й у найгіршому разі жоден з них не обмежив себе в їжі чи питві. І однак газети саме їм присвячували цілі шпальти, висловлюючи співчуття і до нудоти докладно списуючи їхні втрати: «Містер Герберт Л*** оцінює свої збитки на 8 000 фунтів стерлінгів»; «Містер Ф***, звісний бровар, що орендує всю землю в нашій окрузі, втратив 10 000 фунтів стерлінгів»; «Містер Л***, бровар з Вотерінгбері, брат містера Герберта Л***, також зазнав великих збитків». Що ж до збирачів хмелю, то їх взагалі не бралось до уваги. Проте я наважуся твердити, що кілька майже ситих обідів, що їх втратили напівголодний Вільям Баглс, і напівголодна місіс Баглс та напівголодні Баглсенята, — більша трагедія, ніж ті 10 000 фунтів стерлінгів, що їх втратив містер Ф***. До того ж трагедію напівголодного Вільяма Баглса можна помножити на кілька тисяч, тоді як трагедія містера Ф*** заледве множитьься на п'ять.

Щоб побачити, як живеться містерові Баглсу та його товаришам по нещастю, я натягнув свою моряцьку робу і вирушив на заробітки. Зі мною був молодий іст-ендський швець Берт, що спокусився пристати до мене заради пригоди. На мою раду, він убрався в свої «найдрантивіші лахи», і коли ми манжали Лондонським шляхом за Мейдстоуном, все дуже гризся тим, що одяглися занадто вже обшарпано, як для нашої мети.

Та й не безпідставно. Коли ми завернули до однієї корчми, господар зустрів нас настороженим поглядом і зробився привітнішим, тільки як ми побряжчали перед ним грошениатами. Надбережні мешканці підозріливо косилися на нас, а «пікнікери» з Лондона, пролітаючи в каретах, глумливо вітали різними образливими вигуками. Однак не пройшли ми ще навіть Мейдстоунської округи, як мій приятель пересвідчився, що одягнуті ми незгірше, ба навіть ліпше за пересічного заробітчанина. Часом траплялось там таке руб'я, що просто диво.

— На морі відплив! — гукнула якась циганкувата жіночка до своїх товаришок, коли ми проходили повз довгий ряд кошів, куди робітниці скидали обчухраний хміль.

— Розшолопав? — шепнув мені Берт. — Це вона в твій город.

Я розшолопав. І, слід визнати, метафора була влучна. В часі відпливу судна не можуть плисти, і моряк у часі відпливу так само. Моя моряцька роба на хмелиці ясно свідчила, що я моряк без корабля, моряк на обміліні, як ото судно, коли вода спала.

— Чи не візьмете нас на роботу, хазяїне? — спитав Берт в одного літнього управителя, дуже заклопотаного чоловіка з лагідним обличчям.

Той рішуче відказав «ні»; але Берт вчепився до нього і ходив слідом мало не по всьому полю, а за ним і я. Чи то наша пастирливість видалась управителеві ознакою заподливості до роботи, чи то на нього вплинув наш нуждений вигляд і жалісні оповіді, — хтозна; але, нарешті, серце його пом'якшало, і він знайшов нам один вільний кіш, що від нього дезертирувало двоє збирачів (наскільки я зрозумів, не спромігшися заробити на харчі).

— Та глядіть мені, шануйтеся, — застеріг управитель, полишаючи нас працювати серед жіноцтва.

Була субота, пообідня пора, і ми знали, що скоро й по роботі, отож завзялися вельми ревно, бо хотіли перевірити, чи зможемо бодай на хліб заробити. Робота була проста, власне, чисто жіноча. Ми сиділи над краєм коша між палями з хмелем, а третій робітник оббирав палі й приносив нам великі пахучі галузки. За годину ми набули вправності досвідчених фахівців. Як тільки пальці призвичаїлись автоматично відрізняти суцвіття від листя і обчухрувати їх по півдесятка за раз, далі вже нічого було вчитись.

Працювали ми моторно, не відстаючи від жінок, але їхні коші наповнювалися швидше, бо круг них роїлися дітиська і чухрالی обома руками, майже не згірше за нас.

— Не обривайте попри саме стебло, цього не дозволяють, — підказала нам одна жінка, і ми з вдячністю сприйняли її поради.

Поступово ми пересвідчилились, що на прожиток тут заробити неможливо, — тобто, чоловікові неможливо. Жінки оббирають стільки ж, як і чоловіки, а діти справуються чи не так само, як і жінки; тому чоловікові годі змагатися з жінкою та півдесятком її дітей. Бо ж та жінка з дітьми працюють укупі, і їхня загальна продуктивність визначає плату для одного робітника.

— Знеш, брате, я голодний, як вовк, — сказав я до Берта. Ми того дня ще не обідали.

— Хай йому трясця, я ладен хміль їсти! — озвався той.

Потім ми обоє заходилися нарікати на своє недбальство, що не виростили собі купи нащадків, аби підсобили нам у скрутну годину.

І так ото ми збавляли час, ведучи повчальну для наших сусідів балачку. Ми повністю завоювали симпатії сільського хлопчини, що в його обов'язки входило підбирати окремі обірвані при оббиранні грона, і він час від часу підкидав нам до коша суцвіття-друге.

В нього ми довідалися, на який аванс тут можна сподіватись: так отже, платять шилінг на сім бушелів, але одержати авансом шилінг ми зможемо тільки за дванадцять бушелів. Інакше кажучи, платня за п'ять з кожних дванадцяти бушелів затримується — в такий спосіб власник закріплює збирача за роботою, чи то при доброму врожаї, чи при кепському, і особливо при кепському.

А, зрештою, приємно було сидіти проти ясного сонця. Золотавий пилок осипається під твоїми руками, гострі духмяні пахощі хмелю лоскочуть ніздрі, і десь тільки на дні пам'яті мріють гамірливі міста, звідки поприходив цей люд. Бідолашне вуличне плем'я! Нещасні злидарі! Навіть і в них прокидається спрага на землю, невизначна туга за селом, з якого їх вирвано, туга за вільним життям просто неба на вітрі, під дощем і сонцем, за життям, не опоганим міським сопухом. Як море кличе моряка, так їх кличе земля; десь у глибині їхніх недолугих, напівзогнилих тіл ворухаються тьмяні спогади про сільське життя далеких пращурів, які ще не знали міст. І радіють вони, не знати чого, пахощам землі, краєвидам і згукам, яких кров їхня не забула, хоча з пам'яті все це давно вивітрилося.

— Нема хмелю, брате, — розчаровано сказав Берт.

Була п'ята година, і ті, що обривали хміль, скінчили роботу, щоб дати змогу поприводити все до ладу, бо в неділю ж не працюють. Цілу годину товклися ми без діла, чекаючи на замірювачів, аж у ноги зашпори позаходили від морозу, що почав братися, тільки сіло сонце. Поряд нас двоє жінок і півдесятка дітей набрали дев'ять бушелів. П'ять бушелів, замірених у нашому коші, доводили, що ми справувалися також не зле, коли врахувати, що ті півдесятка дітей були віком від дев'яти до чотирнадцяти років.

Отже, п'ять бушелів! За три з половиною години ми вдвох заробили вісім з половиною пенсів, або сімнадцять

центів. По чотири пенси й фартінгу на брата, трохи більше, ніж пенні за годину! Але з усієї суми ми змогли одержати тільки п'ять пенсів (щоправда, обліковець, не мавши дрібніших монет, дав нам шестипенсовик). Всі благання були марні. Байки про наші недогоди не зворушили його. Він голосно заявив, що ми дістали на пенні більше, ніж належить, і пішов далі.

Припустімо на хвилину, що ми й справді були бідолашними нетягами. Тоді ось в якому опинялись ми становищі: надходила ніч, ми ще не вечеряли, навіть не обідали, і мали тільки шестипенсовик на двох. Я чувся досить голодним, щоб з'їсти на три шестипенсовики, так само й Берт. Справа ясна. Вдовольнивши свої шлуки на 16 ²/₃ відсотків, ми витратили б тих шість пенсів, і нас би ще гризла несить на 83 ¹/₃ відсотки. Знов-таки, без пенні за душею ми мали б спати десь під тином, що не так уже й страшно, тільки от холод відібрав би в нас надто велику частину того, що ми з'їли. А завтра неділя, неробочий день, хоч наші пришелепуваті шлуки не перестали б з тої радості працювати. Отже, перед нами проблема: як поїсти тричі в неділю і двічі в понеділок (бо ми не одержимо авансу аж до понеділка ввечері). Ми знали, що тимчасові відділення робітних домів переповнені, а так само й те, що, пішовши жебрати до фермерів чи містян, ми дуже ймовірно потрапили б на два тижні до хурдиги. Що ж було діяти? Ми розпачливо подивились один на одного...

...Але нічого того не було. Ми щиро подякували богові, що ми не такі, як інші, особливо оті збирачі хмелю, і попростували шляхом на Мейдстоун, побрязкуючи в кишенях півкронами та флоринами, взятими ще з Лондона.

Розділ XV

МОРЯЦЬКА МАТИ

Хто б сподівався в серці Кенту здібати Моряцьку Матір? Але саме тут я й здібав її, на глухій вуличці в убогому кварталі Мейдстоуна. На вікні в неї не було об'яви про винайм, і мені довелося вмовляти її, поки вона нарешті зважилась пустити мене на ніч до своєї світлиці. Того ж дня ввечері я зійшов у напівпідвал, де кухня, і завів мову з господинею та її старим, Томасом Магріджем на ймення.

І в тій розмові всі тонкощі й викрути страхітливої озії, що зветься цивілізацією, розтанули, мов дим. Здавалось, я добувся крізь шкіру й плоть до самісінької душі цього дивовижного англійського племені, і подружжя Магріджів явило мені саму його сутність. Я знайшов там мандрівницький дух, що вабив синів Альбіону на край світу; знайшов неймовірну нерозсудливість, що заводила англійців у дріб'язкові чвари та безглузді війни, і ту сліпу настирливість і впертість, що привела їхню імперію до величчя; і ще знайшов я там ту неосяжну, незрозумілу терплячість, що допомагала населенню метрополії витримувати без нарікань весь тягар довгих років виснажливої праці і слухняно посилати своїх найкращих синів на війну та колонізаційну службу в найглухіші закутки світу.

Томасу Магріджеві сімдесят один рік. Невисокий на зріст, він через це не потрапив до війська. Лишався вдома й працював. Найперші спогади в нього пов'язані з роботою. Окрім роботи, не знав він нічого, працював усе життя і в сімдесят один рік ще працює. Щоранку встає з півнями — і в поле, на поденщину, бо він зроду поденник. Місіс Магрідж сімдесят три роки. Від семи літ вона працювала в полі, виконуючи спершу хлоп'ячу, а тоді й чоловічу роботу. Вона й досі працює, ходить коло хати, пере, варить, пече, а оце ще й мені їжу готує і примушує мене червоніти, застилаючи мою постелю. За понад шість десятиків років праці вони обоє не придбали нічого, і надалі, крім роботи, нічого теж не сподіваються. Та вони вдоволені. Ні на що краще вони не надіялись і нічого більш і не хотіли.

Живуть просто. Потреб у них обмаль — надвечір кухоль пива, що вони посьорбують у своїй напівпідвальній кухні, тижневик, над яким вони співають сім вечорів, водячи пальцями по рядках, і поважна, порожня розмова, схожа на теляче ремигання. З деревориту на стіні дивиться на них струнке дівчатко з янгольським личком, а під ним підпис: «Наша майбутня Королева». А поруч із пістряволяпуватої літографії дивиться огрядна літня пані, і підпис: «Наша Королева в день діамантового ювілею».

— Вмозолений хліб — найсолодший, — сентенційно промовила місіс Магрідж, коли я натякнув, що пора б уже їм подумати про спочинок.

На моє запитання, чи допомагають їм діти, Томас Магрідж відповів:

— Ні, та нам і не треба. Ми з матір'ю будемо працювати, доки нас стане.— Ці його слова місіс Магрідж підтримала енергійним кивком голови.

Вона мала аж п'ятнадцятеро дітей, і всі порозліталися по світу або повмирали. А ось найменша — та живе в Мейдстоуні, їй двадцять сім. Діти вже коли позаводять свої власні сім'ї, то мають доста клопоту з ними, як раніш так само було і в їхніх батьків.

Де тепер діти? Гай-гай, де їх тільки нема! Ліззі в Австралії; Мері в Буенос-Айресі; Пол у Нью-Йорку; Джо помер в Індії — і так заради гостя на кухні вони перебирали їх, живих і мертвих, солдата, і матроса, і колоністову жінку.

Вони показали фотокартку. З неї на мене дивився справний парубійко в солдатській уніформі.

— А це котрий син? — спитав я.

Старі разом засміялися. Син! Та ні, онук, солдат, тільки-но із служби в Індії, королівський сурмач. В одному полку з ним його брат. Так воно й ішло — сини та дочки, онуки та онучки, блукачі по світу та будівники імперії, всі, як один, а старі, що залишилися вдома, — вони працювали й теж розбудовували імперію.

Біля Брами Північної жінка живе,
Все багатство її — це сини,
Тільки виростить сина — і геть він пливе
У далекі моря чужини.

І одних поглинає морська глибина,
Інші гинуть поблизу берегів.
А до матері звістка доходить страшна,
І нещасна нових шле синів.

Та нашій Моряцькій Матері вже минулося родити дітей. Ті, кого вона народила, розвіялись по світу і заповнили планету. Невістки, може, продовжать ще рід, а вона вже своє відбула. Колишні англійці поробились тепер австралійцями, африканцями, американцями. Англія так довго виряджала на чужину «синів своїх найліпших» і так по-хижацькому нівечила тих, котрі лишалися в краю, що тепер вона тільки й має — нудитись довгими вечорами та дивитись на портрет її королівської величності на стіні.

Правдіві матроси британського торгового флоту вже перевелися. Там тепер не наwerbуєш таких морських вовків, що билися з Нельсоном під Трафальгаром і на Нілі. Залог торгових суден тепер більше з чужинців, і лишень офі-

цери — все ще англійці. В Південній Африці колоніст навчає корінного британця стріляти, а британські офіцери раз у раз дають маху; в метрополії вуличний люд істерично шаліє на різних святкових урочистостях, а військове міністерство тим часом знижує норми зросту для рекрутів.

Інакше воно й бути не може. Навіть найневибагливіший британець не годен без кінця недоїдати, сподіваючись при тім на довгий вік. Пересічну місіс Магрідж загнано до міста, і там вона спроможна народити хіба що якого анемічного недолугого нащадка, рокованого жити в недоситі. Сила англосмовної раси сьогодні не на тісному цьому острові, а в Новому Світі, за океаном, де живуть сини й дочки місіс Томас Магрідж. Моряцька Мати з-під Північної Брами вже відробила своє, хоч вона цього й не усвідомлює. Час дати спокій своїм натрудженим крижам; і якщо на неї не чекають богадільня та робітний дім, то це завдяки її синам та дочкам, що на них вона зможе спертися в чорний день старечої немочі.

Розділ XVI

ВЛАСНІСТЬ ПРОТИ ОСОБИ

В суспільстві, одверто утилітарному та опертому на власності, власність неминуче поставиться вище людської душі, а злочини проти власності вважатимуться далеко тяжчими, ніж злочини проти особи. Потовкти свою дружину на драглі та поламати їй кілька ребер — це дрібне порушення порівняно із спанням просто неба, коли не маєш чим заплатити за нічліг. Хлопчина, що вкраде кілька груш у багатой залізничної корпорації, — більша загроза для суспільства, ніж хуліган-підліток, що ні сіло ні впало нападає на сімдесятилітнього діда. А якщо молода дівчина, наймаючи помешкання, вдає, ніби вона має роботу, то вона вчинить такий страшний переступ, що не покарати її — значить поставити під загрозу всю систему приватної власності. Якби вона швендяла після півночі по нечестивому Пікаділлі або Стренду, поліція дала б їй спокій, і вона мала б чим заплатити за помешкання.

Для ілюстрації наведу низку витягів із судових звітів за один тільки тиждень:

«Відвіс, поліційний суд. Судьями — олдермени Госідж та Ніл. Томаса Лінча обвинувачено в тому, що бешкетував напідпитку

і вчинив напад на констебля. Обвинувачений викрав затриману полісменом жінку, копнув його ногою і жбурляв у нього каміння. Оштрафовано на 3 шилінги 6 пенсів за першу провину і на 10 шилінгів та судові витрати за напад.

Глазго, поліційний суд Квінс-парку. Слухав справу міський суддя Норман Томпсон. Джон Кейн визнав себе винним у тому, що побив свою дружину. Раніше був засуджений п'ять разів. Штраф 2 фунти 2 шилінги.

Тонтон, мирового колегія графства. Джон Пейнтер, кремезний здоровань, назвав себе робітником. Його обвинувачено в тому, що побив свою жінку. В останньої два великі синці під очима і дуже спухле обличчя. Оштрафовано на 1 фунт 8 шилінгів, включаючи судові витрати, і зобов'язано дотримувати спокою.

Відніс, поліційний суд. Річарда Бествіка та Джорджа Ганта обвинувачено в тому, що, полюючи, вони зайшли в приватні володіння. Гантові — штраф 1 фунт і судові витрати, Бествікові — 2 фунти і витрати. З огляду на неоплатність замінено місяцем ув'язнення.

Шафтсбері, поліційний суд. Суддею — мер міста містер А. Т. Карпентер. Томаса Бейкера обвинувачено в спанні на вулиці. Чотирнадцять діб.

Глазго, центральний поліційний суд. Слухав міський суддя Данлоп. Едварда Моррісона, підлітка, обвинувачено в крадіжці п'ятнадцяти груш з підводи на залізничній станції. Сім діб.

Донкастер, поліційний суд. Судді — олдермен Кларк та інші. Джеймса Мак-Гауена, згідно з законом проти браконьєрства, обвинувачено в тому, що мав при собі браконьєрське знаряддя та кілька кролів. Штраф 2 фунти і судові витрати або один місяць ув'язнення.

Данфермлайн, шерифський суд. Судив — шериф Гілеспі. Джон Янг, шахтар, визнав себе винним у тому, що напав на Александра Сторара, бив його кулаками по голові й по тілу, повалив на землю і вдарив шахтною підпорою. Штраф 1 фунт.

Керколді, поліційний суд. Міський суддя Дішарт. Сімон Вокер визнав себе винним в тому, що напав на чоловіка, вдарив його і збив з ніг. Напад був нічим не викликаний, і суд кваліфікував обвинуваченого як вельми небезпечного для громади. Штраф 30 шилінгів.

Менсфілд, поліційний суд у складі мера міста, панів Ф.-Дж. Тернера, Дж. Вітекера, Ф. Тідсбері, Е. Голмса та д-ра Р. Несбіта. Джозефа Джексона оскаржено за напад на Чарлза Канна. Без жодного приводу обвинувачений сильно вдарив позивача в лице, збивши його з ніг, а потім копнув ногою в скроню. Потерпілий втратив свідомість і протягом двох тижнів був під лікарським наглядом. Штраф 21 шилінг.

Перт, шерифський суд. Суддею — шериф Сім. Девіда Мітчела обвинувачено в браконьєрстві. Має дві попередніх судимості, останню три роки тому. Шерифа просили врахувати похилий вік (62 роки) і те, що він не чинив опору лісникові при затриманні. Чотири місяці ув'язнення.

Денді, шерифський суд. Суддею шерифів заступник — шановний Р. С. Вокер. Джона Мерей, Дональда Крега та Джеймса Паркса обвинувачено в браконьєрстві. Крега і Паркса општрафовано по одному фунту кожного або чотирнадцять діб ув'язнення, Мерей — на п'ять фунтів, або місяць ув'язнення.

Редінг, поліційний суд у складі панів В. Б. Монка, Ф. Б. Парфіта, Г. М. Воліса та Г. Гілегена. Альфреда Мастерса, 16 років, оскаржено в тому, що спав надворі, на пустирі, і не мав ніяких певних засобів до існування. Сім діб.

Солсбері, міська колегія мирових суддів у складі мера міста, панів С. Госкінза, Г. Фулфорда, Е. Александера та В. Марлоу. Джеймса Мура оскаржено за крадіжку пари черевиків з двору крамниці. Двадцять одна доба.

Горнкасл, поліційний суд у складі преподобного В. П. Масінгберда, преподобного Дж. Грема та містера Н. Лукаса Келкрафта. Джорджа Брекенбері, молодого робітника, засуджено за цілковито безпідставний і брутальний, як його характеризували судді, напад на Джеймса Сарджента Фостера, котрому більш, ніж сімдесят років. Штраф — один фунт плюс п'ять шилінгів шість пенсів видатків.

Ворксоп, мировий суд у складі панів Ф. Дж. Фулджема, Р. Едісона та С. Сміта. Джона Прістлі обвинувачено в нападі на преподобного Леслі Грема. Оскаржений, бувши напідпитку, викотив дитячий візок перед підводу, в результаті чого візок перекинувся і з нього випало немовля. Тоді оскаржений напав на візника, а згодом і на позивача, що дорікав йому за неподобну поведінку. Внаслідок заподіяних оскарженим побоїв позивач мусив звертатись до лікаря. Штраф сорок шилінгів і видатки.

Ротергем, поліційний суд Вест-Райдінгу в складі панів С. Райта, Дж. П'ю та полковника Стодarta. Бенджаміна Сторі, Томаса Бремера та Семюела Вілкока оскаржено за браконьєрство. Кожному по місяцю.

Саутгемптон, поліційний суд графства в складі адмірала Дж. С. Раулі, містера Г. Г. Калм-Сеймура та інших. Генрі Торінгтона обвинувачено в спанні на вулиці. Сім діб.

Екінгтон, поліційний суд у складі майора Л. Б. Баудена, панів Р. Ейра, Г. А. Фаулера та д-ра Корта. Джозефа Вотса обвинувачено в крадіжці дев'яти галузок папороті в чужому саду. Один місяць.

Рінлі, колегія мирових суддів у складі панів Дж. Б. Вілера, В. Д. Бембріджа та М. Гупера. Вінсента Еліна і Джорджа Гола обвинувачено згідно з законом проти браконьєрства, оскільки в них

виявлено кілька кролів, а Джона Спаргема — обвинувачено в потуранні та сприянні першим. Гола і Спаргема оштрафовано на 1 фунт 17 шилінгів 4 пенси, а Еліна — на 2 фунти 17 шилінгів 4 пенси, включаючи видатки. З огляду на неоплатність перших двох ув'язнено на чотирнадцять діб, а останнього на місяць.

Лондон, Південно-західний поліцейний суд. Суддею — містер Роз. Джона Пробіна обвинувачено в заподіянні тяжких тілесних пошкоджень констеблеві. Підсудний бив ногами свою жінку і також напав на іншу жінку, що протестувала проти його брутальної поведінки. Констебль намагався умовити оскарженого піти додому, але той раптово напав на полісмена, ударом в лице збив з ніг, бив його лежачого і поривався задушити. Далі підсудний ще навмисне копнув полісмена ногою в небезпечне місце, завдавши пошкодження, яке надовго позбавить його змоги виконувати службові обов'язки. Шість тижнів ув'язнення.

Лондон, Ламбетський поліцейний суд. Суддя — містер Гопкінс. «Бебі» Стюарт, 19 років, назвалася хористкою. Обвинувачено її в тому, що облудним чином користувалась помешканням і на суму в 5 шилінгів завдала збитків Еммі Брейжер — власниці мебльованих кімнат на Етвел-род. Оскаржена винайняла помешкання в домі позивачки, заявивши, що вона працює в театрі Краун. Після того, як оскаржена прожила в її домі два чи три дні, місіс Брейжер розпитала про неї і, виявивши, що слова дівчини неправдиві, передала її до рук поліції. Оскаржена заявила судові, що вона працювала б, якби мала не таке кволе здоров'я. Шість тижнів важких примусових робіт».

Розділ XVII

НЕПРИДАТНІСТЬ

Я спинився на хвилину, дослухаючись до суперечки на Майлендському пустирі. Було вже поночі; сперечалися робітники, нібито з кваліфікованих. Обступивши свого товариша, чоловіка літ тридцяти, приємного лицем, вони досить-таки завзято напосілися на нього.

— А як же з цією-от дешевою імміграцією? — допитався один. — Хіба євреї з Уайтчепелу не ріжуть нас без ножа?

— Їх нема чого винуватити, — відказав той. — Вони такі самі, як і ми, і теж хочуть жити. Нічого нарікати, як хто згоден працювати за меншу платню, ніж ти, і перебиває тобі роботу.

— А як же жінка з малечю? — не вгамонявся той самий.

— Отож-бо воно й є,— була відповідь.— А як же жінка з малечею в того, хто наймається за меншу платню і перебиває тобі роботу? Га? Як його сім'я? Вона йому ближче до тіла, ніж твоя, і він не може дати їй померти з голоду. От він і збиває ціну робочої сили й витискає тебе. Але що його, бідолаху, винуватити! Він тому не винен. Завше, коли двох на одне місце, платня падає. Винна в цьому конкуренція, а не той, хто збиває платню.

— Але ж платня не падає, де є профспілка,— заперечили промовцеві.

— Отож-бо й є. Спілка запобігає конкуренції між робітниками, але тим, хто поза спілкою, стає ще тяжче. Отут і з'являється ця дешева робоча сила Уайтченелу. Все це некваліфікований люд, профспілки в них нема, тим-то й гризуть один одному горлянки, а заодно й нам, коли ми не належимо до міцної спілки.

Не заходячи в дальшу суперечку, цей чоловік на майлєндському пустирі показав своїм товаришам, що коли на одне місце два претенденти, платня мусить падати. Якби він колупнув глибше, то переконався б, що навіть профспілка, скажімо, з двадцяти тисяч членів не втримає платню від падіння, якщо двадцять тисяч безробітних пориваються витіснити профспілчан. Добре це ілюструє теперішня демобілізація і поворот додому солдатів з Південної Африки. Десятки тисяч їх потрапили в безнадійну скруту, поповнивши лави армії безробітних. По всій країні платня в цілому падає, а це породжує трудові конфлікти й страйки. З цього користають безробітні, що залюбки підхоплюють інструменти, покидані страйкарями.

Страшений визиск, злиденні заробітки, легіони безробітних і величезна кількість бездомних та безпритульних — все це неминуче, коли охочих до роботи більше, ніж робочих місць. Ті чоловіки й жінки, що їх я здибав на вулицях, у шпичаках і на дармівщині, опинились там не тому, що то «легке життя». Я досить докладно змалював тамішні недогоди, щоб показати, що таке життя аж ніяк не назвеш «легким».

В Англії, як показує тверезий розрахунок, краще працювати за двадцять шилінгів на тиждень, регулярно харчуватись і мати постіль уночі, аніж нікати вулицями. Той, хто никає вулицями, дізнає більших страждань, працює тяжче і одержує в результаті менше. Ви вже знаєте, як проводять вони свої ночі і що тільки фізичне виснаження

заганяє їх до робітного дому «на перепочинок». А в робітному домі не перепочинеш на дурничку. Надерти чотири фунти клоччя, набити тисячу фунтів каміння чи виконувати найбридкішу роботу за жалюгідний притулок і харчі — безоглядне марнотратство з боку тих, що йдуть на це. А з боку влади — це чистісінький грабунок. Вона дає робітникам за їхню працю менше, ніж приватний підприємець, що в нього платня за ту саму роботу забезпечила б робітникові ліпшу постіль, ліпшу їжу, кращий настрій, і понад усе — більшу свободу.

Отож я й кажу, що вчаштати до робітного дому — марнотратство. А що злидарі й самі це знають, видно з того, як вони уникають його, доки не зажене їх туди фізичне виснаження. Тобто йдуть туди не тому, що зневірилися у роботі. Якраз навпаки: зневірившись в бродяжництві. В Сполучених Штатах волоцюга майже завжди зневірений у роботі. Він має бродяжництво за легший спосіб життя, ніж роботу. Але в Англії не так. Тут сильні світу роблять все можливе, щоб відбити охоту до бродяжництва, і тутешній волоцюга, справді, вкрай зневірений у «легкому хлібі». Він знає, що за два шилінги денно, — це становить п'ятдесят центів, — він тричі сито поїв би, мав би на ніч постіль та ще й у кишені заваялося б сяке-таке пенні на дрібні витрати. Він радий був би працювати за ті два шилінги, аби не йти по милостиню до робітного дому, бо ж і робота була б легша, та й не поводилися б із ним так принизливо. Однак він не працює, бо робітників більше, ніж робочих місць.

Коли робітників більше, ніж роботи, неминуче починається відсіювання. З кожної галузі виробництва менш придатних витискають. Витіснені через малоприсадибність, вони не можуть піднятися вище, а мусять опускатися і далі, аж поки досягнуть того рівня в індустріальній структурі, на якому вони ще придатні. А найменш придатні, і цьому не зарадити, спускаються на самісіньке дно, до різниць, де на них чекає жалюгідний кінець.

Погляньте тільки на дні на непридатніших, і ви переконастесь, що вони розумово, фізично та морально — здебільша руїни. Виняток з цього правила становлять новоприбульці, які лишень не витримали конкуренції на горі і їх ще тільки починає точити процес руйнації. Не слід забувати, що всі сили тут — руйнівні. Здорове тіло (що потрапило сюди за дурною головою) хутко плюгавіє і

робиться почварним; ясний розум (що його завело сюди кволе тіло) хутко затьмарюється і тупіє. Смертність тут висока, та все ж помирають вони надто затяжною смертю.

Ось так і утворюється Прірва та різниці. У всій промисловій структурі безперервно йде відбір. Непридатне виключається і викидається вниз. Розмаїті причини цієї непридатності. Безладний чи безвідповідальний механік падатиме все нижче й нижче, аж поки знайде собі місце, де ти мало за що відповідаєш. Вайлуваті та неповороткі, недолугі та недоумкуваті, ті, кому бракує розумової та фізичної сили, вони поринають на дно, інколи одним махом, інколи поволі. Також каліцтво від нещасливого випадку робить вправного робітника непридатним, і йому одна дорога — на дно. Старіючи, робітник підупадає на силі, розум туманіє, і він також приречений котитися в чорне провалля, та й нема йому впину, аж поки він докотиться до самого дна або вмере на півдороги.

Щодо цього лондонська статистика засвідчує страшні речі. Населення Лондона — одна сьома всього населення Об'єднаного Королівства, і в цьому місті щороку кожен четвертий помирає в благодійних закладах: чи то в робітному домі, чи в шпиталі або в богадільні. Коли зважити, що заможні не кінчають життя в такий спосіб, стає ясно, що доля судила принаймні кожному третьому дорослому робітникові помирати коштом благодійників.

Для ілюстрації того, як добрий робітник може раптом утратити працездатність і що чекає його потім, розповім історію Мак-Гаррі, постійного мешканця робітного дому, віком у тридцять два роки. Цитую його власні слова з річного звіту тред-юніону:

«Я працював на підприємстві Селівена у Віднісі, більш відомому як «Британський луго-хімічний завод». Моє робоче місце було в сараї, і я мусив перетнути двір. Була десята вечора, а світло ніде навколо не горіло. Переходячи двором, я відчув, як щось ухопило мене за ногу і викручує її геть. Я втратив свідомість. День чи два я був зовсім непритомний; очунав аж у неділю вночі і побачив, що лежу в шпиталі. Поспитав у сестри, що з моїми ногами, і вона відповіла, що обидві ноги відтято.

У дворі під землею містився кривошип стаціонарного двигуна; яма була 18 дюймів завдовжки, 15 дюймів завглибшки і 15 дюймів завширшки. Кривошип працював із швидкістю три оберти на хвилину. Над ямою не було ні огорожі, ні накриття. Після випадку зі мною двигун взагалі спинили, яму накрили залізом. Мені дали двадцять п'ять фунтів. Не як компенсацію, а як милостиню. Дев'ять

фунтів з того я заплатив за крісло-візок, щоб мати змогу пересуватися.

Ноги мені відтяло під час роботи. Заробляв я двадцять чотири шилінги на тиждень, більше за інших, бо я погоджувався працювати в будь-яку зміну. На якусь важку роботу — то звичайно посилали мене. Містер Ментон, управитель, кілька разів відвідував мене у шпиталі. Коли мені покращало, я спитав його, чи не зміг би він знайти мені якусь роботу. Він сказав, щоб я не журився, бо у фірми серце не камінь. У кожному разі пропасти мені не дадуть... Потім містер Ментон перестав відвідувати мене; а востаннє, як він був, то сказав, що думає попросити дирекцію видати мені п'ятдесят фунтів, щоб я міг поїхати додому в Ірландію до своїх друзів».

Бідолаха Мак-Гаррі! Він діставав кращу платню, ніж інші, бо був дуже ревний до роботи, і, коли траплялася тяжка робота, посилали саме його. А тоді йому довелося б поїхати додому в Ірландію і до самої смерті висіти на шії у своїх друзів. Коментарі зайві.

Слід здавати собі справу з того, що непридатність зумовлюється не робітниковими здібностями, а попитом на робочу силу. Якщо троє претендують на одне робоче місце, то дістане його найпридатніший. Двоє інших, хоч би які вони здібні, виявляться непридатними. Якби нараз Німеччина, Японія та Сполучені Штати захопили весь ринок заліза, вугілля й текстилю, — сотні тисяч англійських робітників було б викинуто на вулицю. Деякі тоді емігрують, а решта рине до інших галузей промисловості. Це викличе загальну пертурбацію серед робітництва згори донизу; а по відновленні рівноваги число непридатних на дні Прірви зросте на сотні тисяч. Або от якби за незмінних інших умов усі робітники подвоїли продуктивність праці, — то половина їх стала б непридатною, хоч кожен міг би працювати вдвічі краще, і краще від багатьох, що раніше були придатні.

Коли робітників більше, ніж робочих місць, непридатних буде саме стільки, скільки є зайвих, і, як непридатні, вони приречені на повільне й болісне вимирання. В наступних розділах я хочу показати умови роботи й життя «непридатних» трудівників: не лише те, як їх виполюється і нищиться, але й те, як безвідповідально й постійно сили нинішнього індустріального суспільства породжують цих «непридатних».

Розділ XVIII
ЗАРОБИТНА ПЛАТНЯ

Коли я довідався, що в Лондоні без передмість 1 292 737 чоловік заробляють у тиждень двадцять один шилінг, а то й менше на родину, мене зацікавило, як можна найраціональніше витратити ці гроші, щоб підтримувати працездатність таких сімей. Я не брав сім'ї з шістьох і більше чоловік; у поданій нижче таблиці мається на увазі сім'ю з п'ятьох чоловік: батька, матері та трьох дітей: 21 шилінг я прирівняв (з перебільшенням) до 5 доларів 25 центів.

	Вартість у доларах і центах	Вартість у шилінгах і пенсах
Комірне	1,50	6/0
Хліб	1,00	4/0
М'ясо	0,87 ¹ / ₂	3/6
Городина	0,62 ¹ / ₂	2/6
Вугілля	0,25	1/0
Чай	0,18	0/9
Гас	0,16	0/8
Цукор	0,18	0/9
Молоко	0,12	0/6
Мило	0,08	0/4
Масло	0,20	0/10
Дрова	0,08	0/4
Разом:	5,25	21/2

Аналіз лише одної статті видатків показує, як мало тут можливостей для марнотратства. На хліб 1 долар; для сім'ї з п'яти чоловік це значить кожному щодня хліба на 2⁶/₇ центи; якщо вони їдять тричі на день, то кожен споживає щоразу хліба на 0,95 цента. Ну, а хліб — найвагоміший пункт видатків! М'яса їм на одного їдця дістається менше, городини ще менше; щодо іншого — то там уже геть зовсім мікроскопічні дози. До того ж усі харчі купуються вроздріб, тобто в найневигідніший спосіб.

Наведена таблиця не допускає ніяких надмірностей, ніякого перевантаження шлунка, і водночас, як бачимо, немає жодної зайвини. Увесь 21 шилінг іде на їжу та помешкання. На які-будь інші, хоча б і дрібні, витрати не зостається нічого. Якщо чоловік вип'є куваль пива, то родина мусть відповідною мірою недоїсти, а що менше вони

з'їдять, то більш підпадуть на силі. Вони не можуть їздити в омнібусах чи трамваях, не можуть посилати листів, ані сходити за два пенси на веселий водевіль, ані стати членами будь-яких клубів, ані купувати цукерок, тютюну, книжок і газет.

І далі,— якби виникла потреба купити дитині (а їх аж троє) пару черевиків, то сім'я мусить на тиждень відмовитись від м'яса. А що черевиків потребує аж п'ять пар ніг, та п'ять голів потребують якого накриття, і п'ять тіл потребують одягу — бо закон не дозволяє ходити в непристойному вигляді,— то наша сім'я мусить постійно недоїдати і підупадати на силі, щоб втримати душу в тілі й не потрапити до в'язниці. Зауважте, що коли з тижневого бюджету відняти комірне, вугілля, гас, мило й дрова, то для їжі лишається по $4\frac{1}{2}$ пенси на душу; і з цих $4\frac{1}{2}$ пенсів не вкравш на одяг, не підриваючи своєї фізичної снаги.

Все це й так нелегко. Аж тут стається лихо: голова сім'ї зламає ногу чи зверне в'язи. І вже нема $4\frac{1}{2}$ пенсів денно на їдця, нема хліба на півпенні до сніданку, обіду та вечері, а в кінці тижня нема шести шилінгів за житло. Хоч-не-хоч мусять вони йти на вулицю чи в робітний дім або в якусь жалюгідну халупчину, де мати відчайдушно силкуватиметься утримати сім'ю на ті десять шилінгів, що їй, може, пощастить заробити.

В Лондоні 1 292 737 чоловік мають за тиждень двадцять один шилінг. Є більші родини, є багато родин, що заробляють менше, ніж двадцять один шилінг, і багато хто не має постійної роботи. Тож як вони живуть? Відповідь проста: а вони й не живуть. Вони не знають, що то значить жити. Животіють у напівтваринному стані, доки смерть милосердна не визволить їх.

Перш ніж зійти до найзлиденніших низів, погляньмо, як живуть телефоністки. Це чисті, свіжі англійські дівчата, що безумовно повинні жити краще за тварин,— інакше вони не зможуть залишатися чистими, свіжими англійськими дівчатами. Вступивши на службу, телефоністка одержує тижневу платню в одинадцять шилінгів. Якщо вона виявиться метка й кмітлива, то через п'ять років може доробитися максимальної платні в один фунт. Нещодавно лордові Лондондеррі подано таблицю тижневих витрат такої дівчини. Ось ця таблиця:

Житло, опалення, світло (в шилінгах і пенсах)	7/6
Харчування вдома	3/6
Харчування на роботі	4/6
Проїзд трамваєм	1/6
Прання білизни	1/0
Разом	18/0

Таким чином, на одяг, розваги та ліки не лишається нічого. Але ж багато з цих дівчат одержують не вісімнадцять, а одинадцять-чотирнадцять шилінгів на тиждень! А їм же потрібен ще й одяг, і сяка-така розвага, і...

Часто кривдить чоловіка чоловік,
Жінку ж кривдить він на кожному кроці.

На конгресі тред-юніонів, що тепер відбувається в Лондоні, спілка газовиків запропонувала вимагати від парламенту закону про заборону найманої праці дітей до п'ятнадцяти років віком. Містер Шеклтон, член парламенту і представник ткачів північних графств, виступив проти цієї пропозиції: текстильники, сказав він, не можуть обійтися без заробітку своїх дітей і жити на ту платню, що звичайно дістають тепер. Представники 514 000 робітників голосували проти пропозиції, а представники 535 000 — за. Якщо півмільйона робітників проти заборони дитячої праці, то ясно, яка величезна кількість дорослих робітників у країні заробляє менше прожиткового мінімуму.

Я розмовляв в Уайтчепелі з жінками, що стало заробляють менше шилінга за дванадцятигодинний робочий день в кравецькій потогінці, і з жінками, що дошивають штани і заробляють на цьому «по-панському»: від трьох до чотирьох шилінгів у тиждень.

Нещодавно стало відомо, що в одній багатій фірмі люди працюють по шістнадцять годин при шестиденному робочому тижні за харчування і шість шилінгів. «Людина-реклама» одержує лишень чотирнадцять пенсів на день. Пересічний тижневий заробіток вуличних продавців з лотків та візків — десять-дванадцять шилінгів. Пересічний заробіток усіх чорноробів, крім докерів, менший шістнадцяти шилінгів на тиждень, а докери мають вісім-дев'ять шилінгів. Цифри ці із звіту королівської комісії, отже, цілком певні.

Уявіть собі стару недужу жінку, що одною ногою в могилі, але годує себе і четверо дітей та ще й платить три

шилінги на тиждень комірною, виробляючи сірникові коробки по $2\frac{1}{4}$ пенси за gros, тобто за дванадцять дюжин коробок, і до того ще сама мусить купувати клей та шпагат. Зроду не мала вона вільного дня ні через хворобу, ні щоб відпочити або розважитись. Що божої днини, не минаючи й неділі, вона працює по чотирнадцять годин. Її денна норма — сім grosів, за які їй платиться 1 шилінг $3\frac{3}{4}$ пенса. За дев'яносто вісім годин робочого тижня вона виробляє 7 056 коробок і заробляє 4 шилінги $10\frac{1}{4}$ пенса, мінус вартість клею та шпагату.

Минулого року містер Томас Голмс, відомий місіонер при поліційному суді, написавши в пресі про становище робітниць, одержав такого листа, датованого 18 квітня 1901 року:

«Сер! Пробачте за сміливість, але, прочитавши, що ви пишете про бідних жінок, котрі працюють по чотирнадцять годин денно за десять шилінгів у тиждень, я прошу вас написати й про мене. Я шию краватки, і за цілий тиждень роботи не можу заробити більш, як п'ять шилінгів, а ще ж я маю утримувати свого бідолашного хворого чоловіка, що вже більше десяти років не заробляє ні пенні».

Тільки подумати: жінка, здатна написати такого тверезого і грамотного листа, живе разом з чоловіком на п'ять шилінгів у тиждень! Містер Голмс відвідав її. Він ледве пробгався до неї в кімнату. Там лежав її хворий чоловік; там-таки вона працювала цілий день; там-таки варила, їла, прала й спала; і там-таки вони удвох жили й помирали. Місіонер не мав де сісти, хіба на ліжко, та й там було повно краваток і шовку. Легені хворого вже догнивали. Він раз у раз заходився кашлем та відхаркував, а жінка відривалась від роботи підтримати його. Шовковий пушок із краваток шкідливо впливав йому на легені, а хвороба його шкідливо впливала на ті краватки і на майбутніх продавців та власників тих краваток.

Іншим разом містер Голмс відвідав одну дванадцятирічну дівчинку, оскаржену в поліційному суді за крадіжку харчів. Виявилось, що вона заміняла матір двом хлопчикам — один дев'яти років, другий, калічний, семи, — та ще одній, меншій дитині. Мати в неї була вдова, шила блузки. Вона платила п'ять шилінгів тижнево за житло. Ось решта статей її хатнього бюджету: чай — півпенса; цукор — півпенса; хліб — чверть пенса; маргарин — один пенс; гас — півтора пенси; дрова — півпенса. Добрі, лагід-

ні господині з порядних сімей, уявіть собі, що ви ходите на базар і утримуєте дім за такі кошти, та ще наглядаєте за своєю дванадцятирічною заступницею, щоб вона, бува, часом не вкрала десь харчів для малих своїх братиків і сестричок, поки ви шие, шие, шие блузку за блузкою, що простягаються аж до бідацької домовини, яка вже роззавила на вас свою чорну пащу!

Розділ XIX

ГЕТТО

Чи ж гаразд, що в нас наука, процвітання, зиску ріст,
Та в багні плюгавлять душу недолугі діти міст?
Он Прогрес кульга завулком на паралічних ногах,
І нужда дівчат голодних на розпусти править шлях.

Там он швачку обдирає злий хазяїн-шкуролуц,
А на вбогому горіщі разом і живий, і труп;
Там плазує лихоманка між гнилих дощок і лат,
І на нарах нечестивих батько й дочка поруч сплять.

*Теннісон **

Колись народи Європи заганяли ненависних юдеїв до міських гетто. А сьогодні промислові магнати не такими деспотичними, та не менше жорстокими методами загнали ненависних, однак потрібних їм робітників до величезних, украй злиденних гетто. Іст-Енд у Лондоні — це й є таке гетто. Багаті й можновладні там не селяться, мандрівник туди не заходить; кишма кишить там, плодиться й умирає два мільйони робітників.

Не слід гадати, що всі лондонські робітники скупчилися в Іст-Енді, але потік їх у той бік неухильно зростає. Бідні квартали в центральних районах міста весь час зносять, і основна маса знедомленого люду рине на схід. За останніх дванадцять років в одному районі, що лежить аж ген за Олдгейтом, Уайтчепелем та Майлендом — його називають «Лондон за межею», — населення зросло на двісті шістьдесят тисяч чоловік, тобто більш, як на шістьдесят відсотків. В церквах у цій окрузі, до речі, є де сісти тільки одному з тридцяти семи новоприбулих.

«Містом жахливої одноманітності» часто звуть Іст-Енд, і особливо — життєрадісні й угодовані туристи-верхогляди, що тільки охають та ахають, вражені нестерпною монотоп-

ністю та вбогістю краєвиду. Коли б же Іст-Енд був лише й того, що «містом жахливої одноманітності», оскільки, мовляв, робітництво не заслуговує на красу та різноманітність вражень! Однак Іст-Енд вартий гіршої назви. Його слід назвати «Містом виродження».

Це не місто трущоб, як гадає дехто, — це суцільна веле-тенська трущоба. З погляду елементарної пристойності, перша-ліпша злиденна вулиця з-поміж усіх його злидених вулиць — це трущоба. Де на кожному кроці можна почути й побачити таке, чого не повинні чути й бачити ваші й мої діти, там так само не повинні жити й діти інших. Де ні ви, ні я не дозволили б жити своїй дружині, там не повинна жити й дружина будь-кого іншого. Бо тут, в Іст-Енді, сороміцтва та вульгарщини — хоч греблю гати. Від них нікуди не сховаєшся. Від лихого псується й добре і гниє все вкупі. Яке прекрасне — невинне дитинство! Але тут, в Іст-Енді, невинність, як ніде, скороминуща, її треба пильнувати, поки ще малюк не виповз із колиски, інакше ви переконаєтеся, що вже найменша малеча не поступається вам у гріховній мудрості.

За Золотим Правилем: «не роби іншому, чого собі не бажаєш», лондонський Іст-Енд непридатне для життя місце. Ви не бажали б, щоб там росла, розвивалась і набиралась життєвої мудрості ваша дитина, отже, там не годиться також жити дітям інших. Проста штука це Золоте Правило і все, чого воно вимагає. І хай западеться й політекономія, і теорія виживання найпристосованіших, якщо вони з ним не згодні. Те, що погане для вас, погане й для іншого, оце й уся казка.

В Лондоні триста тисяч людей наймають однокімнатні помешкання на цілу сім'ю. Набагато більше їх живуть у двох і трьох кімнатах, мішма жінки й чоловіки, у такій самій тисняві, як і ті, що в одній кімнаті. По закону на душу має припадати 11 кубічних метрів; у казармах норма на солдата — 17 кубічних метрів. Професор Гакслі, що раніше й сам був на медичній службі в Східному Лондоні, твердив, що кожна людина повинна мати 23 кубічних метри, і то при добрій вентиляції. А проте в Лондоні дев'ятсот тисяч чоловік має кожен менше одинадцяти кубічних метрів, приписаних законом.

Містер Чарлз Бут, що роками систематично складав класифікаційні таблиці трудящого населення міста, вважає, що в Лондоні живе 1 800 000 *бідних* та *дуже бідних*. Ціка-

во, що *бідними* він називає родини, які мають загальний тижневий заробіток від 18 до 21 шилінга. *Дуже бідні* мають заробіток значно менший.

Робітники, як клас, все більше й більше ізолюються зусиллями своїх роботодавців; і цей процес, що супроводиться скупченням і перелюдненням, веде не стільки до неморальності, скільки до повної відсутності моралі. Ось витяг із звіту про недавнє засідання Ради лондонського графства. Звіт стислий і неприкрашений, але який невимовний жах читається між рядками!

«Містер Брус запитав у голови комітету суспільної гігієни, чи відомі йому факти серйозного перелюднення Іст-Енду. Так, у Східному Сент-Джорджі є подружжя з вісьмома дітьми, що займає одну невелику кімнатку. Дочки їхні віком у двадцять, сімнадцять, вісім, чотири роки, а одна — й зовсім мала, а троє синів — віком у п'ятнадцять, тринадцять і дванадцять років. В Уайтчепелі чоловік з дружиною і трьома дочками віком у шістнадцять, вісім і чотири роки та двома синами десяти й дванадцяти років займають ще меншу кімнатку. На Бетнел-Гріні чоловік з дружиною, чотири синами (віком у двадцять три, двадцять один, дев'ятнадцять і шістнадцять років) та двома дочками (чотирнадцяти й семи років) також містяться в одній кімнаті. Містер Брус запитав, чи ж не є обов'язком представників місцевої влади запобігати такому серйозному перелюдненню».

Та поки дев'ятсот тисяч чоловік живе фактично в неприпустимих умовах, у представників влади клопотів по саме горло. Коли тих бідолах виселять із перелюднених жител, вони перебираються десь далі до іншого закамарку; а через те, що вони переїжджають з усіма своїми пожитками вночі (один ручний візок вміщує всі їхні манатки та ще й сонних дітей), майже неможливо вслідкувати за ними. Якби Закон про громадську гігієну від 1891 року раптом спробували перевести в життя, на вулиці опинилося б дев'ятсот тисяч виселенців, і довелося б збудувати п'ятсот тисяч кімнат, щоб розмістити їх усіх у згоді з тим законом.

Убогі вулиці ззовні виглядають просто убогими, але за стінами домів ховається страшенний бруд, злидні та людські трагедії. Може, про трагедію, що я розповім, і бридко читати, але той факт, що вона могла статися, ще бридкіший.

На Девоншір-плейс, в Лісон-гров, нещодавно померла стара жінка сімдесяти п'яти років. Слідчий заявив, що в

кімнаті не виявлено нічого, крім купи старого дрантя, вкритого нужею. Його й самого обліпили паразити. Кімната була в жахливому стані, зроду він такого не бачив. Все суспіль укрила вошва.

Лікар заявив: «Небіжчиця лежала горілиць, сперта на камінові ґрати. На ній була сама сукня й панчохи. Тіло аж кишіло паразитами, і все шмаття в кімнаті було геть сіре від них. Покійна була страшенно худа й виснажена. Ноги її були всіяні виразками, до яких попримлипали панчохи. Причина тих виразок — покуси паразитів».

Один чоловік, присутній при розслідуванні, написав: «Я мав нещастя бачити тіло бідлашної жінки в трупарні, і ще й досі від спогаду про те жахливе видовище мене дрожем проймає. Вона лежала в трупарні така кощава, така виснажена, що це був просто лантух шкіри й кісток. Її волосся від бруду взялося ковтюхами і було справжнім гніздом нужі. На її висхлих грудях повзали цілі сотні, тисячі, міриади паразитів».

Коли не гаразд, щоб так умерла ваша чи моя мати, то не гаразд, щоб і ця жінка, чия б вона не була мати, вмерла так.

Єпископ Вілкінсон, що був жив між зулусів, недавно заявив: «Жоден ватажок в африканському селі не дозволив би такого безладного спілкування юнаків і дівчат, старших і зовсім малих». Він мав на увазі тих дітей, що живуть в перелюднених кімнатах і в п'ять років знають усе, і багато такого, чого б їм краще зовсім не знати.

Лихої слави зажив той факт, що в гетто бідняцькі будинки дають більше зиску, ніж особняки багатіїв. Бідний робітник не тільки мусить жити, як худоба, але ще й платити за це відносно більше, ніж платить багатій за свої просторі хороми. Прошарок глитаїв-домовласників зміг виникнути лише завдяки конкуренції між голоотою за житло. Людей більше, ніж житлової площі, і багато хто опиняється в робітному домі тому, що не може більш ніде знайти притулку. Будинки здають в оренду і перездують, і перездують аж до кімнат і кутків.

«Здаю куток у кімнаті» — таке оголошення висіло недавно в одному вікні менш як за п'ять хвилин ходу від Сент-Джеймс-голу *. Пошлюся на авторитет преподобного Г'ю Прайса Г'юза, який заявив, що ліжка здаються за тризмінною системою, тобто на одне ліжко троє пожильців, і кожен користується ним по вісім годин, так що постіль

ніколи не простигає; місце під ліжком теж винаймають за тризмінною системою. Санітарна служба вже не дивується, стикаючись із такими, наприклад, випадками: в одній кімнаті об'ємом у 29 кубічних метрів мешкають три дорослі жінки на одному ліжку і ще дві під ліжком; а в кімнаті на 47 кубічних метрів — дорослий чоловік з двома дітьми на ліжкові та ще дві дорослих жінки під ліжком.

А ось типовий приклад кімнати, що експлуатується за більш респектабельною, двозмінною системою. Вдень її займає молода жінка, що ночами працює в готелі. О сьомій вечора вона звільняє кімнату, а приходять підсобник муляра, що господарює тут до сьомої ранку.

Преподобний В. Н. Дейвіс, священник у Спітелфільді, провадив перепис по деяких провулках у своїй парафії. Він свідчить таке:

«В одному провулку десять домів — 51 кімната, майже всі 8 на 9 футів — і живе там 254 чоловіка. Тільки в шести випадках живуть по двоє на кімнату; вся решта живе від 3 до 9 на кімнату. На іншому подвір'ї шість домів, — 21 кімната і 84 мешканці, — знов-таки число позильців в одній кімнаті подеколи становить шість, сім, вісім та дев'ять. В одному будинку на 8 кімнат 45 мешканців — в одній кімнаті містяться дев'ятеро, в одній восьмеро, у двох по семеро, а ще в одній — шестеро».

Таке перелюднення в гетто зумовлене зовсім не впадками, а безвихіддю. Близько п'ятдесяти відсотків робітників сплачують від чверті до половини свого заробітку за помешкання, що в більшій частині Іст-Енду становить 4—6 шилінги за кімнату в тиждень. Отже, кваліфікований механік, заробляючи тридцять п'ять шилінгів на тиждень, змушений п'ятнадцять з них віддавати за дві-три миршавих комірчини і зі шкіри пнутися, аби зліпити в них сяке-такое подобенство родинного життя. А комірне все росте. На одній вулиці в Степні тільки за два роки воно підскочило з 13 до 18 шилінгів; а в Уайтченелі двокімнатні будиночки, які ще недавно винаймались за десять шилінгів, тепер винаймаються за 21 шилінг. На сході, заході, півночі й півдні міста житло дорожчає. Якщо земля коштує 20—30 фунтів за акр, то мусить же хтось платити й землевласникові!

Депутат В. С. Стедмен, виступаючи в палаті громад, розповів про долю своїх виборців таке:

«Сьогодні вранці мене біля дому зупинила одна вдова. У неї на утриманні шестеро дітей, а плата за будинок, де вона живе, сягає чотирнадцяти шилінгів у тиждень. Вона заробляє на життя, здаючи той дім пожилцям та ходячи щодня прати й прибирати. Ця жінка зі слізьми в очах сказала мені, що землевласник підвищив комірне до вісімнадцяти шилінгів. Що їй діяти? В Степні нема вільного житла. Скрізь повно й переповнено».

Зверхність одного класу може базуватись тільки на виродженні іншого класу; а робітникам, загнаним до гетто, не уникнути виродження. Утворюється куца, плюгава порода, різуче відмінна від своїх панів, якийсь просто-таки вуличний набрид, кволий та апатичний. Чоловіки з фізичного боку виглядають карикатурами на справжніх чоловіків, а жінки та діти, бліді й малокровні, з темними смугами попід очима, погорблені й корякуваті, ще замолоду тратять усю красу й привабливість.

Та ще гірше те, що люди в гетто покинуті напризволяще — вони звиродніла порода, полишена вироджуватись і далі. Щонайменше сто п'ятдесят років виснажувалася ця порода, втрачаючи своїх найкращих представників. Дужі й відважні, заповзяті й честолюбні виїздили до нових, вільніших, кутків земної кулі творити нові країни та нації. Недолугі, кволі духом, слабі на голову чи нетверді в руках, як і морально розкладені та врозпачені — ці лишалися продовжувати рід. І знов-таки рік у рік найліпше, щб вони породжували, в них забирали. Тільки виросте статурний, дужий чоловік, його одразу ж вербують до війська. Солдат, кажучи словами Бернарда Шоу, «виглядає героїчним та патріотичним оборонцем своєї вітчизни, але насправді це безталанний бідолаха, що його злидні примусили продатись на гарматне м'ясо за нормальний харч, притулок і одяг».

Постійний відбір найкращих з-поміж робітників виснажив тих, що лишалися, і здебільшого ці жалюгідні звироднілі покидьки в гетто спускаються на самісіньке дно. Життєві соки вичавлено в цього племені і розплюскано кров'ю та нащадками по всій землі. Зостався тільки непотріб, ізольований від решти людей і змушений варитись у власному соку. Ці покидьки втрачають подобу людську, поволі стваринюючись. Коли вони вбивають, то, заподіявши смерть, отупіло віддаються представникам влади. В їхніх злочинах нема й сліду відваги. Штрикне свого друга тупим ножакою або огріє чавунним казаном по голові і си-

дить чекає на поліцію. Бити жінок — це чоловічий привілей у подружньому житті. Носять вони якісь незвичайні, ковани залізом і міддю черевики, і, нагородивши матір своїх дітей синцем-другим під очима, чоловік збиває її з ніг і топче далі ногами, чисто, як ковбойський жеребець гримучу змію.

Жінка в нижчих прошарках гетто така сама раба свого чоловіка, як індіанка-скво. Щодо мене, то я на місці тої жінки волів би ліпше бути індіанкою. Чоловіки економічно залежать від своїх хазяїв, а жінки від чоловіків. Як вислід — жінка дістає ті стусани, що їх чоловік мав би надавати своєму хазяїнові, і вона не годна нічим тому зарадити. Має діти, а чоловік же годувальник, то й не сміє вона засадити його до в'язниці, щоб самій голодувати з малечєю. Якщо такий випадок потрапляє до суду, то рідко щастить домогтися свідчень: звичайно потоптана жінка заходиться слізьми і благає суддю відпустити її чоловіка заради діток.

Жінки перетворюються на верескливих мегер або занепадають духом і робляться покірними, мов собаки, втрачаючи рештки гідності й самоповаги та безоглядно поринаючи все глибше в безодню руїни.

Часом мене самого лякають мої узагальнення щодо масових злиднів у гетто і мені здається, що я стою занадто близько до картини і не бачу перспективи. В такі хвилини я вважаю за корисне вдатися до чужих свідчень, щоб довести самому собі, що то не просто в мене розходилися нерви й замакітрилось у голові. Фредерік Гаррісон * завжди справляв на мене враження людини стриманої та зрівноваженої, і ось що він пише:

«Для мене принаймні досить є підстав засудити сучасне суспільство, як майже те саме рабство й кріпацтво, в разі назавжди закріпиться сьгоднішнє становище. А саме, що дев'яносто відсотків фактичних продуцентів багатства не мають хати, хіба що на тиждень; не мають ні клаптя землі, ні бодай власної кімнати; не мають ніяких цінностей, хіба що купу старого манаття, яке можна все вмістити на одному візку; тижневого заробітку їхнього ледве вистачає, щоб підтримати снагу в тілі, та й заробіток той непевний; мешкають вони здебільшого в таких закапелках, що добрий господар свого коня б там не поставив; від повних злиднів їх відділяє така тонка грань, що один місяць безробіття, хвороба чи які несподівані витрати — і вони вже лице в лице з голодом... Це звичайні умови, що в них живе пересічний робітник у місті й на селі, та ще нижче маємо чималий загін нужденних паріїв, охвістя промислової армії,— щонайменш одну

десяту всього пролетаріату, нормальним станом якої є найжахливіші злидні. Якщо устрій сучасного суспільства має лишатися таким назавжди, то слід визнати цивілізацію за прокляття для величезної більшості людей».

Дев'яносто відсотків! Моторошна цифра! Одначе містер Стопфорд Брук, змалювавши страшний випадок з лондонського життя, вважає необхідним помножити його на півмільйона. Ось що він пише:

«Бувши помічником вікарія в Кенсінгтоні, я часто бачив, як цілі родини простували Гемерсмітським шляхом до Лондона. Якось я здибав там робітника з жінкою, сином і двома дочками. Довгий час вони працювали в одному маєтку на селі і сьак-так перебивалися коштом громадської землі. А тоді громадську землю поділили, в маєтку перестали потребувати їхньої праці і нещасливу родину спокійнісінько витурили з хати. Куди податись? Авжеж до Лондона, де, як вони гадали, роботи вдосталь. Вони мали деякі заощадження і сподівалися, що зможуть винайняти дві пристойні кімнатчини. Та в Лондоні їх зустріла невблаганна проблема перелюднення. За дві кімнати у більш-менш пристойному будинкові правлять десять шилінгів у тиждень. Їжа виявилась дорогою й погана, і невдовзі їхнє здоров'я почало підупадати. З роботою сутужно, а платня була така, що незабаром вони зазізли в борги. Гидотне середовище, темрява та довгі години праці тільки додали їм хвороби й розпуки, і вони подалися шукати дешевшого житла. В одному добре знаному мені дворі — справжньому розбійницькому вертепі, розсаднику невимовних страхів, — вони винайняли за карколомну ціну кімнату. З роботою стало ще важче, бо лиха слава їхнього дому тяглась і за ними; і потрапили вони в лабета до таких, що висмоктують чоловіка, жінку чи дитину до останньої краплини за жалюгідну платню. А темрява й бруд, недобра їжа, хвороби й нестача води були ще дошкульніші, ніж доти; а середовище було таке, що позбавляло їх останніх решток самоповаги. Зелений змій прибирав їх до своїх рук. З обох боків двору, звичайно, стояло по корчмі. Туди вони й утікали, всі до одного, шукаючи притулку, тепла, товариства й забуття. І виходили звідти, ще глибше в боргах, з потьмянілою головою, з невтоленною жадобою до випивки, заради якої вони ладні були вчинити будь-що. А за кілька місяців батько опинився в тюрмі, жінка злягла, син — межи раклами, а дочки повіялись на вулицю. Помножте цей випадок на півмільйона, і то ще буде не вся правда».

На всій землі не знайти понурішого видовища, ніж цей «жахливий Іст-Енд», з його Уайтчепелем, Гокстоном, Спітелфілдом, Бетнел-Гріном і Вовпінгом аж до Ост-індських доків. Барви життя тут і сірі й одноманітні. Все тут безпорадне, безнадійне, похмуре й брудне. Така річ, як ванна, цілковито невідома і здається чимось міфічним, як божественна амброзія. Самі люди ходять вкриті лепом,

бо всяка спроба завести чистоту виглядала б на трагікомедію. Масний вітер доносить дивовижні запахи, а дош скидається більше на мазуту, аніж на чисту воду. Навіть брук і той вкритий масною плівкою.

Живе тут люд безбарвний і понурий, як і ті закіптюжені цегляні будинки, що простяглися на довгі милі. Релігія, власне, обійшла їх стороною, і панує тут грубий, тупий матеріалізм, згубний для духу й високих поривань.

Колись кожен англієць хизувався тим, що його дім — фортеця. Але тепер це анахронізм. Люди з гетто не мають домів. Не знають вони, що то значить родинне життя, не розуміють його святості. Навіть муніципальні житла, де мешкають заможніші робітники, — це перелюднені бараки і нема там ніякого родинного життя. Це відбилося в самій мові тих людей. Батько, повертаючись із роботи, питає на вулиці свою дитину, де мати, і дістає відповідь: «В будівлі».

З'явилася нова людська порода — вуличні люди. Усе життя вони проводять на роботі й на вулиці. Мають барлоги та лігва, куди залазять тільки переспати. Назвати ті барлоги й лігва «домом» — значило б калічити мову. Традиційний мовчазний і стриманий англієць зник. Люди вулиці балакучі, галасливі, нервові й збудливі — це поки ще молоді. А постаршають — тупіють і чманіють від пива. Коли їм нічого робити, вони постають у тупій задумі, наче корови, що ремигають. Їх можна здибати будь-де на вулицях, як вони стоять, втупивши погляд у порожняву. Прослідкуйте за ким із них. Стоятиме він так без руху годинами, і як уже ви підете, все одно стоятиме і вдивлятиметься в порожняву, геть цілком нею поглинутий. Грошей на пиво він не має, лігво в нього тільки до сну, — що ж йому робити? Він уже спізнав таємниці і дівочої, і жіночої, і дитячої любові і вважає їх усі фальшивими й минуцими, як роса, нетривкими перед жорстокою дійсністю.

Отож я кажу, молоді — запальні, нервові, збудливі — в старшому віці вони стають бездумні, мляві і тупі. Безглуздо бодай на хвилю припустити, що вони можуть конкурувати з робітниками Нового Світу. Отварючений, звироднілий, отупілий люд гетто не зможе прислужитись Англії в теперішній боротьбі за промислове першенство в світі. Ані як робітники, ані як солдати не зможуть вони виправдати сподівань Англії, коли та в тяжку годину звернеться до них, своїх занедбаних синів; а якщо Англія зірветься

зі світової індустріальної орбіти, то вони виздыхають, як мухи в кінці літа. А в критичний для Англії момент, доведені до відчаю, вони можуть стати небезпечні і, мов дикі звірі, ринути бурхливим потоком до Вест-Енду, щоб відплатити за всі ті «благодіяння», що Вест-Енд вчинив Іст-Ендові. В такому разі вони ще швидше й легше згинуть від кулеметів та інших сучасних знарядь війни.

Розділ XX

КАВ'ЯРНІ ТА НІЧЛІЖКИ

Ще одне слово померхло, втратило традиційний романтичний ореол і все те, що надає слову привабливості. Віднині слово «кав'ярня» викликатиме в мене які завгодно асоціації, крім приємних. Там, на іншому краю землі, досить було почути це слово, щоб переді мною постали цілі юрми історичних персонажів — відвідувачів кав'ярень, усіх тих дотепників і крутиусів, памфлетярів і відважних бандитів, божественної братії з Граб-стріт*.

Та ба, на цім краю світу слово те вводить в оману. Ви гадаєте, кав'ярня — місце, де люди п'ють каву? Де ж пак. Тут ви кави не дістанете ні за які гроші. Правда, ви можете замовити її і вам подадуть щось таке, що має правити за каву, але ви, покуштувавши, спізнаєте прикрий істину, що кавою воно й не пахне.

Яка кава, такі й кав'ярні. Забігають сюди переважно робітники, і таке тут все зашмароване та заяложене, таке неподобне, що, раз тут побувавши, втрачаєш всяку самоповагу. Скатертин і серветок нема й у заводі. Їдять серед чужого брудного посуду, і самі розкидають недоїдки по столу й на підлогу. В години напливу в таких забігайлівках я достоту човгав по кісточки в бридкій твані на підлозі, і коли спромагався тут їсти, то тільки тому, що був голодний, як вовк.

Як на запал, що з ним робітники бралися за страви, все це була річ нормальна. Їсти — природна потреба, і нема чого маніжитись. Робітник приносить сюди зажерливість дикуна і виходить, їй-бо, що далеко не наїджений. Коли ви вранці бачите, як хто по дорозі на роботу замовляє кучоль чаю (схожого, власне, на чай не більш, ніж на амброзію) і, витягнувши з кишені шмат сухого хліба, запиває

Його тим питвом, будьте певні, що цей чоловік має в шлунку не те, чого потребує, та й того не досить на цілий день роботи. А отже, будьте певні, що він, і тисяча його братів, не виконають ні кількісно, ні якісно тієї роботи, яку виконає тисяча робітників, що досхочу наїлися м'яса й картоплі і випили путньої кави.

Сидячи як волоцюга в каліфорнійській тюрмі, я діставав їжу й питво кращі, ніж лондонський робітник дістає в кав'ярні; а як був я чорноробом в Америці, то з'їдав за дванадцять пенсів такий сніданок, який британському чорноробові й не снився. Правда, він за свій заплатить тільки три-чотири пенси, але це співвідносно до того, що платив я, бо я заробляв шість шилінгів на кожні його два чи два з половиною. Зате я за день робив стільки, що йому сором було б і рівнятись. От вам і обидва боки медалі: робітник з вищим життєвим рівнем завжди зробить більше й краще, ніж робітник з низьким життєвим рівнем.

Матроси часом порівнюють службу в англійському та американському торговому флоті. На англійському судні, кажуть вони, мізерне їдло, мізерна платня, але робота легка; на американському — добре їдло, добра платня, але робота тяжка. Аналогічне можна сказати й про робітництво обох країн. Океанським лайнерам потужність і швидкість не дістаються задурно; те саме й робітникам. От, приміром, англійський робітник потрапляє до Америки. В Нью-Йорку він покладе більше цеглин, ніж у Лондоні, ще більше в Сент-Луїсі, а ще більше в Сан-Франціско¹. Це все тому, що його життєвий рівень весь час підвищується.

Рано-вранці вздовж вулиць, якими робітники поспішають до праці, сидять численні жінки. Біля ніг у них — торби з хлібом. Робітники купують і купують його без кінця, і тут-таки їдять, на ходу, навіть не запиваючи сухого хліба чаєм, що можна дістати в кав'ярні за один пенні. Безперечно, робітник багато не напрацює на такому харчі; так само безперечно, що на цьому тратить і його наймач і вся нація. Від деякого часу державні діячі заповзялися кричати: «Англіє, прокинись!» Вони б виявили більше здорового глузду, якби заспівали трохи іншої: «Англіє, наїжся!»

Мало того, що їжа робітникова убога, вона ще й брудна.

¹ В Сан-Франціско мулярі дістають по двадцять шилінгів на день, а саме тепер вони страйкують, домагаючись двадцяти чотирьох шилінгів. (Прим. автора).

Якось я стояв під м'ясницею і дивився, як гурт ощадних домогосподарок перебирає обрізки і зовсім нікчемні клапті яловичини й баранини — в Штатах такими покидьками годують собак. Я б не поручився за чистоту пальців цих господинь, як не поручився б і за чистоту кімнат, де вони живуть, а між тим вони мацали те м'ясо, розгрібали його й бабралися в ньому, силкуючись дістати за свої мідяки якомога більше. Я прослідкував за одним особливо гидотним шматком м'яса: його перелапало більш, як двадцяттеро жінок, аж поки різник нав'язав його одній несміливій жіночці. Цілий день цю купу обрізків розбирають і підкидають усе нові; вони припадають вуличним порохом, їх обсїдають мухи, а брудні пальці бабраються й бабраються в тій купі без кінця.

З візків цілий день продають на вулицях попсовані та підгнилі фрукти, і часто торгівці на ніч зберігають цей товар у своїй єдиній кімнатині, де спить уся сім'я. У цій хворобливій, заразливій атмосфері товар просякає міазмами людських тіл, а наступного дня його знову везуть на продаж.

Бідний робітник в Іст-Енді не має поняття про добре свіже м'ясо чи фрукти, — він взагалі рідко їсть м'ясо чи фрукти. Та й кваліфікованому робітникові — йому теж не хвалитися своїм харчуванням. Судячи з кав'ярень, що досить показово, — їм за все життя так і не доводиться пізнати смак справжнього чаю, кави чи какао. Ті помії, ота бурдичка, що дають по кав'ярнях, різняться між собою тільки мірою розрідженості і ніколи бодай віддалік не нагадують те, що ми з вами звикли називати чаєм або кавою.

Пригадується мені невеличкий епізод у кав'ярні поблизу Джубілі-стріт на Майленд-род.

— Чи не даси мені чого за гоце, донечко? Що хоч, мені все'дно. Ріски в роті не було цілісінький день, гаж у голові морочиться.

Це казала бабуся, убрана в чорне пристойне лахміття, а в руці у неї був один пенні. «Донечка», до якої вона зверталась, то змарніла сорокалітня жінка, власниця й офіціантка кав'ярні.

На відповідь господині я чекав, може, не менш напружено, ніж сама бабуся. Була четверта по обіді; стара ледь на ногах стояла. Господиня хвильку повагалась, потім принесла велику тарілку «тушкованої ягнятини з молодим зеленим горошком». Я сам їв порцію тої ж страви, і як на

мене, то те ягня було дорослим бараном, а горошок, ще й молодший бувши,— був уже підстаркуватий. Та суть не в тім; ця страва продавалася за шість пенсів, а тут господиня віддавала її за один, знову підтвердивши давню істину, що бідні люди найщедріші.

Бабуся роздякувалася, потім сіла проти мене за вузьким столом і жадібно накинулася на гарячу страву. Ми обоє їли старанно й мовчки, аж раптом вона ні сіло ні впало як гукне до мене, мов не знати з якої радості:

— Я продала коробку сірників! Еге ж,— ще й підтвердила вона, а радість аж розпирала її.— Продала коробку сірників! Гось як я заробила той пенні.

— Ви десь уже, певно, в літах? — поцікавився я.

— Від гучора сімдесят чотири,— відказала вона і знову ревно заходилася коло своєї тарілки.

— Ех, матері його ковінька, рад би я чим допомогти старенькій, далєбі, що рад би, так і сам оце вперше їм сьогодні,— озвався парубійко поруч мене.— Та й на це розжився тільки тим, що заробив сякий-такий шилінг, мивши посуд. Хай йому грець, скільки то я казанів перемив!

— По моему ремеслу осьо вже шість тижнів катма роботи,— пояснив він на моє запитання.— Гото хіба де вряди-годи припадком підробиш, та й квит.

В кав'ярнях трапляються найрізноманітніші пригоди, і я не скоро забуду таку собі кокні-амазонку в одній кав'ярні поблизу Трафальгарського майдану. Спlachуючи свій рахунок, я подав цій особі соверен. (До речі, в кав'ярнях звичайно платиться наперед, а хто зодягнений біднуvато, то вже безумовно наперед).

Дівчина спробувала монету на зуб, дзенькнула нею об шинквас, відтак оглянула мої лахи згори донизу і спитала суворо:

— Де це ти його видрав?

— Якась халява лишила на столі, виходячи. Що, не віриш?— відрубав я.

— Бреши більше! — Вона зухвало видивилась мені просто в вічі.

— Я їх сам роблю,— вирік я.

Дівчина презирливо пирхнула і дала мені здачу дрібним сріблом, а я помстився, пробуvючи на зуб кожнісіньку монету й стукаючи нею об шинквас.

— Кинь ще кусень цукру до чаю, заплачу півпенні,— сказав я.

— А дзуськи не хо? — почув я чемну відповідь. Цю свою чемність вона ще закучерявила низкою сороміцьких виразів.

Ніколи не мав я великого хисту на дотепи, а тут вона й зовсім притлумила мене; знітившись, розбитий і переможений, допивав я свій чай, а вона жерла мене очима, аж поки я вислизнув геть на вулицю.

Тоді як 300 000 лондонців живе в однокімнатних помешканнях, а 900 000 туляться в зовсім жахливих антисанітарних умовах, ще 38 000 зареєстровані як мешканці приватних мебльованих кімнат, спроста званих «нічліжками». Ці нічліжки різних типів, та в одному — в непридатності для життя — всі вони схожі, від брудних халуп до потворних озій, що дають п'ять відсотків зиску і що їх так галасливо вихваляють самовдоволені буржуа, хоч мають про них вельми туманне уявлення. Цим я не те хочу сказати, що в нічліжках протікає дах чи стіни діряві, а те, що життя в них нездорове, воно принижує людину і спустошує душу.

Часто звуть їх, як на глум, «бідняцькими готелями». Але тут ти ніколи не можеш побути наодинці в кімнаті; рановранці тебе хоч-не-хоч зганяють з постелі; щовечора ти мусиш заново наймати ліжку. І оце мав би бути готель!

Не слід сприймати мої слова як безоглядний осуд великих приватних та муніципальних мебльованих кімнат і гуртожитків для робітництва. Зовсім ні. Ці будинки вільні від багатьох страхіть дрібних нічліжок, і в них робітник дістає за свої гроші більше, ніж будь-де раніш; але це ще не значить, що тут придатне для життя місце, на яке заслуговує чесний робітник.

Малі приватні нічліжки — це, звичайно, безпросвітний жах. Я ночував там і знаю, що кажу, та дозвольте мені оминути їх і розповісти тільки про великі й кращі нічліжки. Неподалік від Мідлсекс-стріт в Уайтчепелі я зайшов до одного такого дому, заселеного майже виключно робочим людом. Сходи просто з тротуару ведуть до підвалу. Там у двох великих тьмавих кімнатах пожильці самі варили і їли. Я намірився був і собі щось зварити, але там так смерділо, що де й подівся весь мій апетит; мене почало аж вернути від самої думки про їжу; отож я вдовольнився спогляданням того, як варили та їли інші.

Один робітник, видно тільки з роботи, сів проти мене за грубий дерев'яний стіл і заходився їсти. Пригорща солі на далеко не сніжно-білому столі правила йому за масло. Раз по раз умочав він туди хліб, кусав його і запивав чаєм з великого кухля. Шмат рибини довершав йому меню. Їв він мовчки, не дивлячись ані вбік, ані перед себе. Інші так само жилилися мовчки. У цій тьмавій кімнаті взагалі майже не чулося ніяких розмов, понурість панувала тут над усім. Багато хто схилився в невеселій задумі над своїми недоїдками, а я питав сам себе, як колись Чайлд Роланд *: за які ж гріхи мусять вони так каратись?

З кухні лунали жвавіші звуки, і я подався туди, до плити, на якій чоловіки готували собі їжу. Та від смороду, що вдарив у ніздрі, мене занудило, і я вибіг на вулицю.

Повернувшись до нічліжки, я заплатив п'ять пенсів за «кабіну», одержав квитанцію у вигляді здорового латунного номерка і пішов нагору до курильні. Тут коло більярдних столів та шахівниць скупчилися молоді робітники, що чекали своєї черги, а навкруг сиділо чимало інших — хто палив, хто лагодив одяг, хто читав. Молоді жваво галасували, а старші були понасуплювані. Власне, тут було два різновиди чоловіків: веселі й тупо меланхолійні, залежно від віку.

Ця кімната теж нагадувала домашнє вогнище не більше, як ті дві в підвалі. Певно, що для нас із вами, хто знає, що таке справжнє домашнє вогнище, тут і не могло його бути. На стінах висіли безглузді й образливі для людської гідності правила поведінки пожильців. О десятій лампи загасили, і нічого не лишалось, як іти спати. Для цього довелося зійти знову до підвалу, здати свій номерок і піднятися іншими сходами нагору. Я вибрався на самий верх будівлі і спустився до низу, пройшовши кілька поверхів, забитих сплячим людом. «Кабіни» — це було найвигідніше: в кожній з них містилося вузьке ліжко, і ще обік нього нічліжанин мав де роздягтися. Постіль була чиста, і ні до неї, ані до самого ліжка я не можу прискіпатися. Та самоти не було, ви й там не лишались наодинці з собою.

Щоб належно уявити собі приміщення з кабінами, вам досить лише збільшити в думці картонну прокладку з гніздами, куди складають яйця в кошику, так, щоб одне гніздо досягло семи футів заввишки (решта розмірів — пропорційні), і потім покласти цю прокладку на підлогу вели-

кої, схожої на стайню кімнати, і ви матимете повну картину. Стелі у гнізд немає, стіни тонкі, і хропіння всіх пожитків, кожний порух сусідів — усе це вам любісінько чути. Але й ця кабіна належить вам тільки на короткий час. Вранці ви залишаєте її. Ви не смієте поставити там свою скриньку чи виходити й приходити, коли вам заманеться, або замкнути за собою двері, чи що. Дверей, до речі, й зовсім там немає, є тільки пройма в перегородці. Якщо ви хочете лишатись у цьому «готелі», то мусите миритися з усім цим, і з тюремними порядками, що безнастанно нагадують вам, що ви ніщо, безсловесна худобина.

А як на мене, то найменше, на що заслуговує робочий чоловік, це власна кімната, де можна замкнути двері і відчути себе господарем; де можна сісти при вікні й почитати щось або просто подивитись надвір; куди можна приходити, коли заманеться, і виходити так само; де можна скласти сякі-такі пожитки, окрім тих, що висять на плечах та обтяжують кишені; де можна повісити портрет матері, сестри, любки, балерини чи бульдога — хто кому до серця, — одне слово, такий власний куток на землі, про який можна сказати: «Це мов, мій замок, і ніхто на світі не сміє переступити самовладно цього порога; тут я володар і пан». І він буде кращим громадянином, такий чоловік, та й працюватиме краще.

Я стояв на одному з поверхів цього бідняцького готелю і слухав. Переходив од ліжка до ліжка і дивився на тих, що спали. Здебільшого це були молоді робітники віком від двадцяти до сорока років. Старі не можуть дозволити собі такої розкоші, як робітничий гуртожиток. Вони йдуть до робітного дому. Я дивився на десятки цих молодиків і бачив, що виглядають вони зовсім не зле. Обличчя їхні, мов створені для жіночих поцілунків, а шиї — для жіночих обіймів. Вони заслуговували на кохання не менше від інших чоловіків, і самі вони були здатні на кохання. Жіноча ласка ушляхетнює і влагіднює, і їм бракувало цього жіночого впливу, бо без нього вони стають дедалі різкіші й брутальніші. «Але де ж вони, ті жінки?» — подумав я. І почувся мені «мандрьохи п'яний сміх». То озвалися Лімен-стріт, Ватерлоо-род, Пікаділлі та Стренд, і зрозумів я, де ті жінки.

ЖИТТЯ НА ВОЛОСИНЦІ

Я розмовляв з одним дуже сердитим чоловіком. Він вважав, що його скривдила власна жінка, і закон скривдив теж. Чия там була правда і чия кривда, для нас неістотно. Досить того, що жінка домоглася розлучення, і йому присудили сплачувати щотижня десять шилінгів на утримання її та п'яťох дітей.

— Лишень подумайте,— казав він мені,— що буде з нею, коли я не виплачу тих десяти шилінгів? Ану ж як зі мною станеться яке нещастя і я не зможу працювати? Ну от, приміром, гилá, чи ревматизм, чи холера. Що їй тоді робити? Ну, що їй тоді робити? — Він сумно похитав головою.— Хоч з мосту та в воду. Найкращий вихід — робітний дім, але ж то пекло. Не піде до робітного дому — буде ще гірше пекло. Ось ходи зі мною, покажу тобі з десяток жінок, що сплять у підворітті. І я тобі покажу дещо гірше, що чекає на неї, якби не стало мене й тих десяти шилінгів.

Варто застановитись, як упевнено цей чоловік вирікав свої віщування. Він досить добре знався на житті, щоб розуміти, наскільки ненадійний у його жінки хліб щоденний і дах над головою. Бо досить йому втратити працездатність назавсім чи тимчасово, і вже по ній. Але ж те саме можна сказати і про сотні, тисячі, ба, навіть, мільйони чоловіків і жінок, що дружньо живуть укупі і разом стараються о хліб щоденний та житло!

Ось цифри, від яких мороз іде поза спиною: в Лондоні 1 800 000 душ живуть на грані злиднів і навіть нижче тієї грані, а мільйон душ відділені від повного розорення лише тижневою платнею. У всій Англії та в Уелсі вісімнадцять відсотків усієї людності змушені просити допомоги на бідність, а в самому Лондоні за даними Ради лондонського графства — аж двадцять один відсоток. Між тими, хто вдається по допомогу на бідність, і цілком зубожілими велика різниця, та Лондон підтримує також 123 000 повних злидарів, тобто ціле чималеньке місто. Кожен четвертий лондонець помирає в благодійних закладах, а в цілому по Об'єднаному Королівству 939 чоловік із тисячі вмирають у злиднях; вісім мільйонів животіють надголодь, а ще двадцять мільйонів позбавлені найелементарніших вигод.

Цікаво розглянути детальніше дані про смертність у благодійних закладах.

Від 1886 до 1893 року в Лондоні відсоток злидарів щодо всього населення був менший, ніж по цілій Англії, і тільки в наступні роки Лондон почав переганяти провінцію. Але ось цифри із статистичного звіту за 1886 рік:

У 1884 році в Лондоні з 81 951 смертей припало на:

робітні дома	9 909
лікарні	6 559
божевільні	278
Разом по благодійних закладах	16 746

Один автор-фабіанець так коментує ці дані: «Оскільки в цьому числі порівняно мало дітей, цілком імовірно, що кожного третього дорослого лондонця доля заганяє вмирати до добродійного закладу, причому в першу чергу людей фізичної праці».

Наведені цифри певною мірою прояснюють, наскільки близький пересічний робітник до цілковитих злиднів. З різних причин доходять люди до зубожіння. Ось, наприклад, оголошення з учорашньої ранкової газети:

«Потрібен конторник, що знається на стенографії, машинопису, торговельній документації. Платня — десять шилінгів у тиждень. Звертатись листовно і т. д.».

А сьогодні в газеті я прочитав про конторника, тридцять п'ять років, мешканця одного лондонського робітного дому. Його притягли до суду за невиконання норми. Він заявив, що відколи в робітному домі, виконує всі завдання, що йому давали; та коли його поставили бити каміння, він натер на долонях пухирі і не зміг впоратися вчасно. Він заявив, що зроду не тримав у руках нічого важчого за ручку з пером. Суддя засудив його разом з тими пухирями на сім днів важких робіт.

Старість, певна річ, також веде до злиднів. А потім ще нещасливі випадки: смерть чи каліцтво годувальника родини. Ось чоловік із жінкою і трьома дітьми перебивається на двадцять шилінгів у тиждень, не маючи певності в завтрашньому хлібі, — а таких родин в Лондоні сотні тисяч. Хоч-не-хоч вони мусять витрачати всі гроші до пенні, отже, від повного зубожіння й голоду їх відділяє тільки тижнева платня (один фунт). Прийде лихо, звалить батька, — що

тоді? У матері з трьома дітьми майже зовсім нема надії вибитись із скрути. Мусить або здати своїх дітей громаді, як неповнолітніх злидарів, щоб якимось зарадити бодай самій собі, а чи вдається десь до потогінки по роботу, яку зможе виконувати дома, в своїй ще убогішій халупі, куди їй доведеться перебраться. Але в потогінках розміри платні визначають заміжні молодичі, що тільки поповнюють чоловікові заробітки, та жінки-одиначки, що мають лиш самих себе утримувати. І платня, визначена в такий спосіб, настільки мізерна, що мати й трійко її дітей можуть на неї хіба що животити у вічному недоситі, аж поки смерть милосердна покладе край їхнім стражданням.

Щоб показати, що така мати з трьома дітьми на руках не витримує конкуренції в потогінному промислі, наведу два факти із свіжих газет.

Батько з обуренням пише, що його дочка з подругою дістають 8 $\frac{1}{2}$ пенсів за gros сірникових коробок. Щодня вони виробляють чотири grosи. Їхні витрати — 8 пенсів на транспорт, 2 на етикетки, 2 $\frac{1}{2}$ на клей і шворки, отже, заробляють вони вдвох 1 шилінг 9 пенсів, або по 10 $\frac{1}{2}$ пенсів кожна.

Другий випадок: цими днями до опікунської ради Лутону звернулась по допомогу одна стара жінка сімдесяти двох років. «Вона виробляла солом'яні брилі, але змушена була покинути цю роботу через низькі заробітки — 2 $\frac{1}{2}$ пенси за штуку. За цю платню вона мала виготовляти брилі від початку й до кінця, ще й тасьмами оздоблювати».

А проте, мати й трійко дітей, про яких оце йшлося, не зробили нічого лихого, за що їх слід було б так карати.

Проста випадковість, та й годі: лихо спіткало їхнього годувальника. Від такого не заречешся. Для кожної сім'ї існує така ж сама імовірність не впасти на дно Прірви, як і ймовірність туди скотитися. Можливості ці видно з холодних безжальних цифр, що деякі з них будуть тут до речні.

Сер А. Форвуд підрахував, що кожного року

одного з 1400 робітників убиває;
один з 2500 робітників стає повним інвалідом;
один з 300 робітників стає напівінвалідом;
один з 8 робітників втрачає працездатність на три-чотири тижні.

Та це нещасливі випадки тільки на виробництві. Тим часом жахливу роль відіграє взагалі висока смертність

мешканців гетто. Пересічна тривалість життя у Вест-Енді — п'ятдесят п'ять років; в Іст-Енді — тридцять. Інакше кажучи, мешканець Західного Лондона має вдвічі кращі шанси на життя, ніж мешканець Східного. Тож балакайте тут про війну! Число загиблих у Південній Африці й на Філіппінах * — дрібниця. Тут, в самісінькому серці миру, — ось де летить кров; і ведуть тут війну, не дотримуючись жодних принципів гуманності, бо жінок, дітей і немовлят убивають так само жорстоко, як і чоловіків. Війна! Та в Англії щороку в різних галузях промисловості вбивають, калічать і роблять інвалідами півмільйона чоловіків, жінок і дітей!

У Вест-Енді вісімнадцять відсотків дітей помирає до п'ятирічного віку; в Іст-Енді — п'ятдесят п'ять відсотків. А є в Лондоні вулиці, де з кожної сотні дітей п'ятдесят помирає, не доживши року, а з решти двадцять п'ятеро помирає до п'яти років. Це ж чисте побоїще! Ірод і той був милосердніший.

На підтвердження того, що промисловість нівечить більше людських життів, ніж війна, найкраще навести витяг з недавнього звіту ліверпульського санітарного інспектора (звіт цей справедливий не тільки щодо Ліверпуля):

«До багатьох дворів сонце майже або й зовсім не заглядає, а в помешканнях завжди тяжка задуха; це останнє значною мірою від того, що пористі стіни за багато років просякли всілякими випарами. Марними виявилися спроби Комісії в справах парків та садів прикрасити житла біднякам, подарувати їм квіткову розсаду та ящики з квітами на вікнах. Такі подарунки виявилися ні до чого в тих дворах, бо квіти й рослини не витримали неадекватної атмосфери і повсихали, посвідчивши в такий спосіб брак сонця в дворах бідноти».

Містер Джордж Го склав таку таблицю для трьох парafій Сент-Джорджа в Лондоні:

	Відсоток пере- людненості	Смертність на 1000 душ
Сент-Джордж, Захід	10	13,2
Сент-Джордж, Схід	35	23,7
Сент-Джордж, Південь	40	26,4

А є ж, крім того, так звані небезпечні професії, в яких працює безліч робітників. Їхнє життя справді-таки висить на волосинці, і то далеко більшою мірою, ніж життя солдата двадцятого століття. При обробці льону у полотня-

ному виробництві мокрі ноги та мокрий одяг дуже часто призводять до бронхітів, запалень легенів та гострого ревматизму, а в чесальних та прядильних цехах дрібний пил викликає в більшості працівників хвороби легенів. Жінка, що працює там із сімнадцяти-вісімнадцяти років, у тридцять уже руїна. Робітники хімічних підприємств, куди набирають найдужчих і найкремезніших чоловіків, живуть пересічно менше сорока восьми років.

Про гончарство доктор Арлідж каже таке: «Гончарний пил не вбиває нагло, а осідає рік за роком усе грубшим шаром на легенях, поки їх стінки стають, немов обтиньковані. Дихання стає все важчим і важчим, здавленим і врешті припиняється».

Сталевий пил, кам'яний пил, глиняний пил, лужний пил, деревний пил — все це вбиває, все це смертоносніше за кулемети й гармати. Найстрашніший пил у виробництві свинцевих білил. Ось опис типового кінця молодої, здорової, добре розвиненої дівчини, що йде працювати на фабрику свинцевих білил:

«Попрацювавши тут деякий час, вона захворює на недокрів'я. На яснах у неї з'являється дуже бліда синювата смуга, але буває, що зуби та ясна в неї лишаються цілком здорові і синюватої смуги не видно. Недокрів'я супроводиться схудненням, але таким повільним, що ні вона сама, ні подруги нічого не помічають. Однак хвороба прогресує, і дівчині все дужче дошкуляють головні болі. Часто при цьому тьмариться зір або навіть наступає тимчасова сліпота. Дівчина впадає, як здається її близьким та лікарям, у звичайну істерію. Хвороба все загострюється, хоч зовні цього й не помітно, аж поки дівчину охоплює несподівана конвульсія, що починається на одній половині обличчя, потім переходить на руку, далі ногу тієї самої половини тіла, і, нарешті, все тіло нестримно тіпається, як при епілепсії. Це супроводиться втратою свідомості, напади йдуть один за одним, інтенсивність їх зростає, і в одному з нападів вона й умирає. А іноді свідомість почасти або повністю відновлюється — на кілька хвилин, годин чи й днів, і хвора тоді скаржиться на нестерпний біль голови або починає маячити і робиться збудженою, як у гостро-маніякальному стані, або насупленою і понурою, як у меланхолії, і в маячні просить підвести її. Мова в неї при цьому не зовсім розбірлива. Без будь-яких застережних симптомів — хіба що пульс, доти кволий, з числом ударів близьким до норми, нараз повільнішає і твердне — хвору несподівано охоплює ще одна конвульсія, під час якої вона й умирає, одразу або після стану коми. В деяких випадках конвульсії поступово стихають, головні болі припиняються і хвора одужує, однак при цьому зовсім втрачає зір, тимчасово або назавжди».

А ось кілька конкретних випадків отруєння свинцевими білилами:

Шарлотта Рафєрти, молода, вродлива, висока, добре збудована жінка, що й одного дня не хворіла в своєму житті, пішла працювати на фабрику свинцевих білил. Вперше корчі схопили її на фабриці, коли вона стояла біля драбини. Доктор Олівер оглянув її і виявив синю смугу вздовж ясен, що є ознакою отруєння свинцем. Йому було ясно, що корчі незабаром повернуться. Так і сталося, і вона померла.

Мері Ен Толер — сімнадцятирічна дівчина, що зроду не знала ніяких нападів, тричі відчувала недугу і мусила покинути роботу на фабриці. Ще не сповнилось їй і дев'ятнадцяти років, як стали помітні ознаки свинцевого отруєння — мала напади, з рота йшла піна, і вона померла.

Мері А., надзвичайно здорова жінка, змогла проробити на свинцевій фабриці двадцять років, і тільки раз за всі ці роки відчула кольки. Її восьмеро дітей померли в ранньому дитинстві від перелогів. Одного ранку, коли ця жінка зачісувала волосся, в неї несподівано відібрало пальці на обох руках.

Елізу Г., двадцяти п'яти років, після ч'яти місяців роботи на свинцевій фабриці схопили кольки. Вона перейшла на іншу фабрику і працювала там безперервно два роки. Потім ті самі симптоми повернулися, її охопили конвульсії, і вона за два дні померла від гострого свинцевого отруєння.

Містер Воєн Неш заявляє: «Діти робітників, що працюють на виробництві свинцевих білил, приходять на цей світ лишень для того, щоб померти від корчів, викликаних свинцевим отруєнням. Вони або народжуються недоносками, або вмирають у перший рік життя».

Врешті, дозвольтє розповісти про долю Гаррієт А. Вокер, молодої сімнадцятирічної дівчини, що полягла на індустріальному полі бою. Вона емаювала посуд, а на цій роботі отруюються свинцем. Її батько і брат були безробітні. Вона таїла свою хворобу, ходила щодня по шість миль на роботу і з роботи, діставала свої сім-вісім шилінгів на тиждень і померла в сімнадцять років.

Виробничі депресії також відіграють неабияку роль у тому, що робітників поглинає Прірва. Для тих, кого тільки тижнева платня утримує десь між родинним життям і повним зубожінням, місяць вимушеного безробіття означає невимовні труднощі, і від такого удару долі жертви не завжди оклигують, коли й знаходять знову роботу. Оце щойно я прочитав у пресі повідомлення про збори Карлейльської філії профспілки докерів, і там сказано, що багато докерів цілими місяцями заробляли до чотирьох-п'яти шилінгів. За причину цього вважають застій у вантажних роботах у лондонському порту.

Для молодого робітника чи робітниці або молодого подружжя нема жодних гарантій щасливого й здорового життя ні в середньому віці, ні в старості. Хоч би як їм працювати, майбутнього вони собі не забезпечать. Все це справа випадковості, щодо якої вони безпорадні. Цьому лихові ані запобігти, ані викрутитись од нього. Якщо вже вони на індустріальному полі бою, то мусять ставати лицем у лице з небезпекою, маючи вельми блаженські надії на успіх. Звісно, якщо доля до них ласкава і їх не в'яже родина, вони можуть втекти з того поля бою. Для чоловіка тоді найбезпечніше вступити до армії, а для жінки, мабуть, стати сестрою Червоного Хреста або постригтися в черниці. І в тому, і в тому разі вони мусять відмовитись від родинного вогнища, від дітей, від усього, що надає життю принадності і рятує в старості від давучої самоти.

Розділ XXII

САМОГУБСТВО

Життя, що висить на такій тонкій волоссинці, що в ньому надії на щастя такі хисткі, цінується неминуче дешево, і тому самогубство — звичайне явище. Настільки звичайне, що в будь-якій газеті ви натрапляєте на повідомлення про спробу накласти на себе руки, а що замах на самогубство в поліційному суді викликає не більшу сенсацію, ніж буденна «справа про п'яний бешкет», то й упорують його так само швидко й байдужно.

Пригадую один випадок у Темзинському поліційному суді. Гадаю, що я таки маю гострий зір і слух та й незле розбираюся в людях і взагалі в різних речах; але в тому суді, правду кажучи, я стояв і тільки лунав ошелешено очима на те, з яким дивовижним поспіхом машина правосуддя перемелювала п'яниць, галабурдників, волоцюг, скандалістів, жінкобійників, злодіїв, переховувачів краденого, шахраїв та вуличних повій. Загорожа для підсудних стояла посеред зали (де було найсвітліше), і туди безперервним потоком входили й виходили чоловіки, жінки та діти, і таким же безперервним потоком плинули вирокі з уст судді.

Я ще роздумував про долю сухотного переховувача краденого, що посилався на непрацездатність і потребу

утримувати жінку й дітей, та все ж дістав рік важких робіт, а в загорожі вже з'явився парубійко років так на двадцять. «Альфред Фрімен» — розчув я його ім'я, та не вловив обвинувачення. На місці для свідків виринула огрядна матрона. Я довідався, що вона жінка сторожа на шлюзі «Британія». Діялося це вночі; чує вона — щось плюснуло; підбігла до шлюзу і бачить — у воді цей-о підсудний.

Я майнув поглядом на парубійка. Так ось яке обвинувачення — самогубство! Він стояв приголомшений і байдужий до всього, гарне каштанове волосся спадало на чоло, а ще зовсім хлоп'яче обличчя було виснажене й змучене.

— Так, сер,— казала сторожиха.— Я вхопила його і тягну з води, а він пручається і рветься назад. Тоді я гукнула на підмогу. Тут нагодились якісь робітники, ми його витягли і здали полісменові.

Суддя схвально оцінив силу м'язів цієї жінки, і в залі реготнули. Але я бачив тільки хлопця, що на порозі життя загарливо поривається назустріч багnistій смерті, і мені не було смішно.

Потім свідчив якийсь чоловік: він дав хлопцеві добру характеристику і вказав на виправдні обставини. Сам він за десятника там, де працює, вірніш, працював цей хлопець. Альфред добрий хлопчина, але в нього неприємності вдома, через гроші. І крім того — слаба мати. Його гризла журба, і він журився, аж доки так розклеївся, що вже не годен працювати. А що хлопець зле справувався, він (десятник), побоюючись за себе, змушений був його звільнити.

— Маєте що сказати? — гостро кинув суддя.

Парубок у загорожі щось невизначно промимрив собі під ніс. Він ще не прийшов до тями.

— Констеблю, що він там каже? — нетерпляче спитав суддя.

Високий кремезний чоловіча у синій уніформі прихилився вухом до підсудного, а тоді голосно відповів:

— Він, ваша честь, дуже жалкує.

— На дослідство! — вирік його честь і перейшов до нової справи, по якій свідок уже присягав. А того хлопця, приголомшеного і байдужого, повів тюремник. Ото й тільки. П'ять хвилин від початку до кінця, і вже в загорожі інші — двоє морданів, що силкувалися звалити один на одного вину за крадіжку вудки, вартої, може, центів десять.

Головне лихо цих бідаків, що вони не вмiють як слід накладати на себе руки, і звичайно їм доводиться вчиняти дві-три спроби, аж поки вдасться. Це завдає чимало клопоту полісменам і суддям, і, звісна річ, дуже їх дратує. І судді, бува, не криють того, що думають, і ганять оскаржених, що ті не зуміли довести до кінця свого заміру. Ось, наприклад, містер Р. С., голова суду в С. Б., розглядаючи справу Ен Вуд, що намагалась утопитися в каналі, спитав її обурено:

— Коли ви хотіли заподіяти собі смерть, то чому ж не заподіяли? Чого ви не пішли на дно, та й квит, і не морочили б нам зараз голови?

Злидні, відчай і страх перед робітним домом — головні причини самогубства серед робітництва. «Краще втоплюся, ніж маю йти до робітного дому», — казала п'ятдесятидвохрічна Елен Г'юз Гант. А минулої середи в Шордічі знайдено її труп, і велося розслідування. Її чоловік прибув з Айлінгтонського робітного дому як свідок. Колись він торгував рибою, та збанкрутував, і вбожество загнало його до робітного дому. Дружина відмовилася піти туди з ним.

Востаннє Елен бачили о першій ночі. Через три години її брилика й жакета знайшли на причалі понад Ріджент-каналом, а згодом з води витягли її тіло. *Висновок присяжних: самогубство в стані тимчасового божевілля.*

Такий висновок — злочин проти істини! Закони брехливі, і через ці закони люди брешуть найбезсоромніш. Приміром, зганьблена жінка, зневажена далекими й близькими, отруєє себе і немовля опієм. Дитина вмирає, а вона, пролежавши кілька тижнів у лікарні, оклигує. Її звинувачують у вбивстві, визнають винною і засуджують на десять років каторги. Раз вона вижила, то Закон вважає її відповідальною за свої вчинки, а от якби вона померла, той самий Закон визнав би, що в неї було тимчасове божевілля.

Що ж до тієї-таки Елен Г'юз Гант, то коли вважати, що, стрибаючи в Ріджент-канал, вона була в стані тимчасового божевілля, тоді так само слушно твердити, що її чоловік пішов до Айлінгтонського робітного дому в стані тимчасового божевілля. Якому з тих двох місць віддати перевагу, — питання схильностей та вподобань. Я, наприклад, у схожій ситуації — наскільки я знаю канал та робітний дім — вибрав би канал. При тім, наважуся заявити, що я не більш божевільний, ніж Елен Г'юз Гант, чи її чоловік, чи вся решта людської отари.

Людина в наші часи вже не раб своїх природних інстинктів. Вона розвинулася в розумну істоту і може свідомо вирішувати, чіплятись їй за життя чи позбутись його, залежно від того, що воно їй обіцяє — радість або горе. Смію твердити, що Елен Г'юз Гант, окрадена й позбавлена всіх радостей життя, ця жінка, що за п'ятдесят два роки служби на цім світі не заробила нічого, крім жахливої перспективи робітного дому, вчинила дуже мудро й розважливо, коли вирішила стрибнути в канал. І ще смію твердити, що суд виявив би більше глузду, визнавши тимчасово божевільним саме суспільство, яке допустило, щоб Елен Г'юз Гант було окрадено і позбавлено всіх радостей життя, що вона заробила п'ятдесят два роки служби на цім світі.

Тимчасове божевілля! Ух, ці мені триклятуці облудні словеса, за якими криються наїджені й обігріті, щоб уникнути відповідальності перед своїми голодними й обідраними братами та сестрами!

А ось кілька буденних фактів з одного номера «Обсервера», іст-ендської газети:

Корабельного кочегара, Джонні Кінга на ймення, обвинувачено в спробі накласти на себе руки. В середу він прийшов до поліційної дільниці Бау і заявив, що проковтнув деяку кількість фосфорної маси, бо він у великій скруті й не може дістати роботи. Кінга затримали і дали блювотного, від якого він виблював велику кількість отрути. Тепер обвинувачений дуже жалкує за тим, що сталося. Хоча в нього добрі характеристики за шістнадцять років праці, але він не міг знайти ніякої роботи. Містер Діксон відправив обвинуваченого на бесіду з судовим місіонером.

Тімоті Ворнер, тридцять два роки. Його взято під варту для продовження слідства в аналогічній справі. Він стрибнув з пристані в Лаймгаусі, а коли його вирятували, заявив: «Я зробив це навмисне».

Пристойну на вигляд молоду жінку, Елен Грей на ймення, заарештовано за спробу вчинити самогубство. У неділю вранці десь о пів на дев'яту констебль 834-К знайшов оскаржену під дверима одного будинку на Бенворт-стріт, де вона лежала дуже млява. В одній руці у неї була порожня пляшчина. Вона зізнала, що дві чи три години тому прийняла велику дозу опію. Оскільки вона була явно дуже хвора, послали по дільничного лікаря, що, давши їй трохи кави, наказав не дозволяти їй спати. Судові Елен Грей заявила, що причиною її невдалої спроби було те, що в неї нема ні дому, ні друзів.

Я не буду твердити, що всі, хто накладає на себе руки, — при своєму розумі, так само як не буду твердити, що при

своєму розумі всі ті, хто не накладає на себе рук. До речі, невпевненість у хлібі щоденному і в даху над головою — одна з основних причин людського божевілля. Вуличні торгівці фруктами, городиною та іншим дріб'язком, той прошарок робочого люду, що більш, ніж хто, живе одним тільки днем, дає найвищий відсоток божевільних. Серед них чоловіків щороку божеволіє 26,9 на десять тисяч, а жінок — 36,9. З другого боку, серед солдатів, що мають принаймні надійний харч і притулок, божеволіє 13 на десять тисяч; а серед фермерів і тваринників тільки 5,1. Отже, у вуличного торговця вдвоє більша ймовірність відбігти розуму, ніж у солдата, і в п'ять разів більша, ніж у фермера.

Від злиднів та знегод голови в людей легко запаморочуються, і одні потрапляють до божевільні, а інші — до моргу чи на шибеницю. Коли приходить нещастя і годувальник родини, попри всю свою любов до жінки й дітей та заповідливість до праці, вже не може знайти собі роботи, так просто зсунути з глузду і ввергнути свою душу в безпросвітний морок! І це особливо просто, бо ж тіло бідолахи виснажене недоїданням, та ще й серце йому крається від страждань жінки й малюків.

«Це вродливий чоловік з кучмою чорного волосся, темними промовистими очима, тонким носом і підборіддям та розкішними закрученими вусами». Так репортер змальовував Френка Кавілла, коли той похмурого вересневого дня став перед судом, «одягнений у заношений сірий костюм без коміра».

Френк Кавілла жив у Лондоні і працював шпалерником. Його характеризували як доброго робітника і врівноважену людину, не схильну до чарки; сусіди одностайно посвідчили, що він дуже любив і жінку, й дітей.

Його дружина, Ганна Кавілла, була огрядна, вродлива, життєрадісна жінка. Вона дбала, щоб діти ходили до школи чисті й охайні (всі сусіди це зазначили). І так при любові чоловіченькові, що мав сталу працю й вівся умірковано, все йшло в цій родині якнайкраще.

Аж тут спіткало їх лихо. Кавілла працював у містера Бека, будівничого, і жив в одному з його будинків на Грандлі-род. І ось містер Бек випав зі своєї брички й розбився на смерть. Лиха доля прибрала в цьому випадкові образу норовистого коня. Кавілла мусив шукати нової роботи й нового житла.

Сталося це півтора роки тому. Ці півтора роки були для нього великим випробуванням. Він зняв помешкання в невеликому будиночку на Батавія-род, але тут йому не щастило зводити кінці з кінцями. Постійної роботи годі було знайти. Він не здавався, перебиваючись різними тимчасовими підробітками, а жінка й діти марніли в нього на очах з голоду. Він голодував і сам, охляв і занедужав — це вже три місяці тому, і відтоді у них взагалі не було чого їсти. Вони нікому не поскаржились ані словом; одначе бідняки знають і так. Сусідки з Батавія-род посилали їм їжу, але це робилося потай, аби не вразити їхніх гордощів, бо Кавілли були дуже поважані в окрузі.

Отоді воно й скоїлось, Френк Кавілла боровся, голодував і страждав півтора року. А одного вересневого дня він встав дуже зарання, взяв свого кипенькового ножа і... Перетяв горло своїй дружині, Ганні Кавілли, віком тридцять три роки. Перетяв горло своєму сину Волтерові, восьми років. Перетяв горло своїй доньці Неллі, чотирьох років. Перетяв горло своєму найменшому, Ернестові, шістнадцять місяців віком. Потому він чатував над мертвими цілий день аж до вечора, коли прийшла поліція. Він ще попросив полісменів вкинути пенні в проріз газового автомата, щоб вони могли запалити світло.

Френк Кавілла стояв у суді, одягнений у заношений сирій костюм без коміра. Це був вродливий чоловік з кучмою чорного волосся, темними промовистими очима, тонким носом і підборіддям та розкішними закрученими вусами.

Розділ XXIII

ДІТИ

Там, де дім — сарай похилий,
білий світ для нас немилый,
Скнієм, а не живемо.

Є в Іст-Енді лише одне втішне для ока видовище — це коли діти танцюють на вулиці під катеринку. Дивишся, мов зачарований, і не надивишся на це молоде покоління, на їхні похитування й притопти, на чарівні гримаси й граціозні рухи. М'язи їхні грають швидко й без натуги, а тільця легко підстрибують, сплітаючи ритми, що їх не вчать у танцкласах.

Я розмовляв з цими дітьми не раз і не в одному місці, і вони справили на мене враження таких же кмітливих, як і інші діти, а то навіть і кмітливіших. У них напрочуд жвава уява, а здатність переноситися в світ романтики й фантазії просто надзвичайна. Життя буває веселоцями в їхніх жилах. Вони упиваються музикою, рухом та барвами, і дуже часто під брудом та лахміттям криються навдивовижу гарні личка і постаті.

Та є в славному місті Лондоні якийсь лихий чарівник, що викрадає їх. Ці діти діваються не знати куди. Дорослих ви їх ніколи не бачите, можете шукати скільки завгодно, — все буде марно. Серед дорослих ви здобаєте хіба миршаві курдуплі, потворні обличчя, тупі мізки. Грація, краса, фантазія, гнучкість розуму й м'язів — все пощезало без вороття. Часом, правда, побачиш, як котрась жінка, ще й не стара, та вже покорчена й без натяку навіть на жіночність, розбухла з пиятики, підбере свою забрьохану спідницю і виконає на тротуарі кілька неоковирних вихилясів. Це має значити, що вона одна з тих дітей, які танцювали колись під катеринку. Карикатурні, неоковирні вихиляси — це все, що лишилося від дитячих сподівань. Із якихось тайників затуманеного мозку зринув швидкоплинний спогад, як була вона колись малою. Збирається юрба. Навкруг неї дівчатка танцюють з тією милою грацією, що й у неї колись була, та тепер її танець наче пародія на те колишнє. Потім вона, знеможена, дихавично хапає ротом повітря і, заплітаючись ногами, виходить із кола, а дівчатка танцюють далі.

Діти гетто мають усі дані вирости на доброзвичайних громадян, та гетто, мов розлючена тигриця, накидається на своїх дитинчат і плюндрує всі їхні таланти, тлумить сміх та радість, і ліпить з недобитків безпорадні, незугарні, приніжені створіння, гірші за диких звірів.

Як саме це відбувається, я докладно описав у попередніх розділах, а тепер послухаймо, що каже з цього приводу професор Гакслі:

«Кожен, кому відомі умови життя у великих промислових містах, чи то в нашій країні, чи в інших, знає, що більшість населення живе там у стані, який французи називають *la misère* ¹.

Це той стан, коли бракує їжі, тепла й одягу — речей, необхідних для нормальної життєдіяльності організму; коли чоловіки,

¹ Знедоленість, упослідженість (франц.).

жінки й діти змушені товктись у якихось норах, де для пристойного життя відсутні найелементарніші санітарні передумови; коли єдині приступні розваги — це грубощі та п'янство; коли страждання у вигляді голоду, хвороб, фізичної недорозвинутості та моральної деградації зростають за законом складних процентів; коли навіть чесна й запопадлива праця не рятує людину від кіпця в жебрацькій могилі».

В таких умовах для дітей нема просвітку. Вони мруть, наче мухи, а як виживають, то лише ті, що мають надмір життєвих сил і здатність пристосовуватись до навколишнього розкладу. Що таке родинне життя — вони не знають. В барлогах і печерах, де вони живуть, вони приривчаються до непристойного й сороміцького. І як розкладається їх інтелект, так розкладаються й тіла їхні від бруду, перелюднення й недоситу. Коли батько й мати живуть з трьома-чотирма дітьми в одній кімнаті, і діти вночі по черзі чатують, відганяючи пацюків від поснулих; коли ті діти зроду не наїдалися і живуть мало не по вуха у нужі,— то легко собі уявити, що за люди виростуть з тих дітей.

Море лиха і відчаю
З перших днів стрічає їх.
Дика лайка, дикий сміх
Їх в дитинстві колисас.

Ось поженились молодята і заходились гараздувати в одній кімнаті. З роками сім'я зростає, а прибутки — ні, та й то ще чоловік десь має велике щастя, коли все при здоров'ї і втримується на роботі. Отже, знаходиться одна дитинка, а там і друга. Треба б більше місця; але ці маленькі ротики й тільки вимагають додаткових витрат,— значить, про вільніше житло годі й гадати. А дітей прибуває, і вже в кімнаті нема де повернутися. Дітвора цілий день вганяє вулицями, а коли сповниться їм років по дванадцять-чотирнадцять, проблема житлової площі стає особливо гостра, і вулиця поглинає їх назавжди. Хлопець, коли пощастить, може, й прилаштується де в мебльованих кімнатах, і взагалі сякі-такі шанси він ще має. Але от перед дівчиною в чотирнадцять-п'ятнадцять років, змушеною покинути батьківський дім, чи то пак кімнату, і здатною заробити в найліпшому разі п'ять-шість мізерних шилінгів у тиждень,— один тільки шлях. І в цього шляху гіркий кінець, як от у тієї жінки, що її труп поліція знайшла під дверима одного дому на Дорсет-стріт в Уайтчепелі. Було їй шістдесят два роки, торгувала вона сірника-

ми. Безпритульна, недужа, сама, як палець, в свою останню годину, померла вона вночі, просто неба, мов дика звірина.

Мені й досі не виходить з пам'яті хлопчина в загорожі для підсудних одного поліційного суду в Іст-Енді. Він ледве головою сягав до бар'єру. Спіймано його на крадіжці двох шилінгів у якоїсь жінки; гроші ці він витратив не на цукерки й тістечка чи там розваги, а на їжу.

— Чого ж ти не попросив у тої жінки? — спитав суддя ніби аж якомось ображено. — Вона напевно дала б тобі щось поїсти.

— Якби попросив, то посадили б за жебрацтво, — відказав хлопчина.

Суддя насупився і мовчки проковтнув докір. Ніхто не знав цього хлопця, ані його батьків. Він був без роду й племені, безпритульний заблуда, молоде вовчєня, що вганяє за здобиччю в джунглях імперії, полюючи на слабших, як на нього самого полюють сильніші.

Дехто пробує допомогти дітям гетто тим, що їх збирають і посилають на одноденний відпочинок за місто. На думку цих людей, мало не всі діти до десяти років бувають хоч один день за містом. Один автор з цього приводу пише: «Не слід недооцінювати зміну в свідомості, викликану одним таким днем. Діти бодай довідуються, як виглядають ліс і поле, так що доти знане тільки з книжок тепер набирає для них цілком реального змісту».

Один лише день у лісі й на полі, і то ще як вони падаються до рук благодійникам! А народжується щодень куди більше, аніж можна вивезти за місто хоч би й раз у житті. Один день! За все життя — одним-однісінький день! А про решту днів добре сказав один хлопчак епіскопові: «У десять років ми змотуємось; у тринадцять зиримо, де б чого зцибрити; а в шістнадцять даєм бобу фараонам». Це означає, що в десять років вони прогуляють шкільні уроки, в тринадцять крадуть, а в шістнадцять вже такі дозрілі хулігани, що можуть побити й полісмена.

Преподобний Дж. Картмел Робінсон розповідає про хлопчика й дівчинку із своєї парафії, що подалися пішки до лісу. Вони йшли і йшли безкінечними вулицями, все надіючись от-от побачити ліс, аж урешті, знеможені, посідали у відчаї перепочити, і порятувала їх якась добра жінка, що привела обох додому. Не інакше, як цих дітей прогледіли благодійники!

Той самий добродій твердить, що на одній з вулиць Гокстону (район у величезному Іст-Енді) у вісімдесяти малих будиночках живе понад сімсот дітей віком від п'яти до тринадцяти років. І додає: «Лондон замкнув своїх дітей у лабіринті вулиць та будівель і позбавив їх законної спадщини — сонця, поля та струмка. Ось чому з них виростають недолугі чоловіки й жінки.

Він розповідає також про свого парафіянина, що винайняв одному подружжю кімнату в підвалі. «Вони сказали, що мають двоє дітей; та коли поселились, виявилось, що дітей четверо. Згодом народилося ще п'яте, і господар звелів їм вибратись. Вони не послухали. Тоді прийшов санітарний інспектор. Йому часто доводиться дивитись крізь пальці на порушення закону, але тут він мусив заявити власникові, що так недалеко й до суду. Той виправдувався, що не може виселити їх. Вони ж виправдувались, що з такою купою дітей ніхто їх не візьме за божу ціну, — це, до речі, найчастіший аргумент бідноти. Що тут було діяти? Домовласник опинився межи двох вогнів. Нарешті, він вдався до суду, звідти прислано уповноваженого. Але вже минуло двадцять днів, і досі не вжито ніяких заходів. Чи поодинокий це випадок? Аж ніяк; звичайнісінький».

Минулого тижня поліція вчинила облаву на якийсь дім розпусти. В одній з кімнат виявлено двох дівчаток. Їх заарештували й оскаржили нарівні з іншими жінками з того дому. На суді батько дівчаток заявив, що він з жінкою і ще двома старшими дітьми, крім тих, що на лаві підсудних, мешкає в тій кімнаті; він заявив також, що живе там, оскільки іншої кімнати за півкрони не знайти. Суддя звільнив обох малолітніх «злочинниць» і ще застеріг батька, що той виховує своїх дітей в нездоровому середовищі.

Та досить уже цих прикладів. В Лондоні гине більше безневинних жертв, ніж будь-де за всю світову історію. Які ж нечулі мусять бути ті люди, що вірять у Христа, визнають бога і щонеділі ходять до церкви, а решту днів тижня бенкетують за іст-ендівські прибутки, заплямовані дитячою кров'ю. А вряди-часи — такі вже вони диваки! — візьмуть півмільйона з тих прибутків та й пошлють до Судану на школи для чорних хлопчиків.

Всі вони були колись крихітні й ніжні рожеві немовлята і з них можна було виліпити будь-яку соціальну форму.

*Карлейль **

Вчора пізно увечері я йшов по Комершел-стріт від Спітелфільду до Уайтченелу і далі по Лімен-стріт на південь, у бік доків. І сміявся ідучи з тих іст-ендських газет, що з патріотичними гордощами заявляють, ніби Східний Лондон цілком придатне для людського життя місце.

Важко описати бодай дрібку того, що я бачив. Багато там такого, що й слів не підбереш. Можу тільки сказати, що бачив кошмар: жахливий людський намул, що мурашився на хідниках, невимовну безсоромність, що затьмарювала навіть «нічні жахи» Пікаділлі та Стренду. Це був просто звіринець якихось двоногих в одезі, що тільки трохи скидалися на людей, а більше на тварин; і на довершення картини — наглядачі з мідними гудзиками давали всьому лад, коли звірі гарчали занадто вже люто.

Я був радий присутності тих наглядачів, бо на мені не було «моряцької роби» і я міг правити за здобич для хижих створінь, що сновигали в юрбі. Часом, оддалік від наглядачів, ті самці кидали на мене пронизливі вовчі погляди; і мені аж лячно робилося від їхніх рук, їхніх голих рук, як можна б лякатися лап горили. Вони таки достоту скидалися на горил. Тіла в них були малі, незугарні, присадкуваті. Не мали вони ані набряклих м'язів, ані широких плечей. В них проявлялася скорше стихійна ощадність природи, яка дала їм лишень скільки потрібно печерній людині. Та в тих худорлявих тілах ховалася сила, люта первісна сила, здатність вчіплятися і чавити, шарпати й шматувати. Відомі випадки, коли, накидаючись на жертву, вони загинали її назад так, аж ламався спинний хребет. Нема в них сумління, ані честі, без жалю і без вагання ладні вони вбити людину за півсоверена при першій нагоді. Це нова порода, дикуни з великого міста. Вулиці й будинки, завулки й двори — їхні мисливські терени. Це для них однаково, що гори й доли для первісного дикуна. Нетрі міста — це їхні джунглі, тут вони жпвуть, тут і полюють.

Ніжні й викохані люди з казкових палаців у Вест-Енді, завсідники роззолочених театрів, не бачать цих створінь, навіть не підозрюють про їх існування. Але ось вони, живі, аж надто живі, нишпорять по своїх джунглях. І горе Англії в той день, коли скрута зажене всіх її здорових синів до останніх шанців! Бо в той день створіння ці виповзуть із своїх логовищ і барлогів, і Вест-Енд уздрить їх, як уздріли таких свого часу ніжні й викохані аристократи феодальної Франції, ще й питали один одного: «Де вони взялися? Хіба це люди?»

Та не лише ці звірі водяться в звіринці великого міста. Ці, власне, трапляються тільки подекуди, вони чигають у темних подвір'ях і сірими тінями шмигають попід мурами. Але от жінки, чиї нечисті утроби поприводили на світ цих хижаків, — ті були повсюди. Вони нав'язливо скиглили й плаксивими голосами канючили в мене пенні, і це ще було не найгірше. Вони пиячили в кожному шинку, — нечупарні, розпатлані, неподобні, — підморгували посовілими очима і щось белькотали, а розпусність так з них і перла. Набравшись, падали десь поперек ослону чи прилавка, і таке це все бридотне було, аж страх.

А були там ще й інші почвари із звироднілими обличчями й перекривленими статурами, неймовірні типи п'яндиг, відсівки суспільства, живі скелети, ходячі трупи. Жінки, до того висилені хворобами та пиятикою, що не змогли б продатися й за два пенси у великий базарний день. Залахманені чоловіки, що з них нужда й негоди витравили до решти людську подобу, що їм обличчя все скорчені наче з болю, а зуби по-ідіотському ошкірені; ідуть вони перевальцем, мов ті мавпи, і, здається, що кожен їхній крок, кожен подих — останній. І були там юні, стрункі дівчата по вісімнадцять-двадцять років, їхніх чистих личок ще не торкнулася брезкність, — ці шубовснули на дно Прірви стрімголов, без затримок у падінні. І ще бачив я одного підлітка, років чотирнадцяти, і малюка шести-семи літ, обоє блідаві, хворобливі, явно безпритульні. Вони сиділи на хіднику, підпираючи спинами загорожу, і роздивлялися навколо.

Непридатні й непотрібні! Промисловість не потребує їх. Нема підприємств, де бракувало б робітників. Докери юрмляться під ворітьми і розходяться, лаючись, коли десятник не бере їх. Механіки, що мають роботу, сплачують щотижня шість шилінгів на своїх безробітних братів. П'ят-

сот чотирнадцять тисяч текстильників протестують проти осуду праці підлітків до п'ятнадцяти років. Жінки працюють на хазяїв потогінок по чотирнадцять годин у день за десять пенсів, і охочих більш, ніж треба. Альфред Фрімен поривається назустріч багnistій смерті, бо втратив роботу. Елен Г'юз Гант волить з мосту в воду, ніж іти до Айлінгтонського робітного дому. Френк Кавілла перетинає горло жінці й дітям, не змігши дістати роботи, щоб забезпечити їх їжею й притулком.

Непридатні й непотрібні! Нещасні, зневажені, занехаяні, гинуть ці бідолахи в лондонських людобійнях. Їх породила проституція — проституція чоловіків, жінок і дітей, проституція тіла й крові, душі й усього святого, коли трудивник змушений продаватися за шматок хліба. Якщо це й усе, що може дати цивілізація людям, краще вже бігати голими дикунами і вити по-звірячому. Далеко ліпше жити десь у природних нетрях чи в пустелі, забитись у печери, аніж бути рабом машини у Прірві.

Розділ XXV

ГОЛОДНИЙ ЛЕМЕНТ

— Мій батько був міцніший за мене, бо народився в селі. Так один тямущий іст-ендський молодик нарікав на свою слабосилість.

— Ось погляньте, які в мене кістляві руки.— Він закопив рукава.— А все через недоїдання. О ні, не тепер. Тепер я їм доскочу. Та вже запізно. А от малим я жив надголодь, і цьому вже не зарадиш. Тато перебрався до Лондона з Лінкольнширу. Мати померла, і лишилось нас шістьох пущьверінків жити з татом у двох кімнатчинах.

Скрутно йому доводилось, нашому татові. Міг би кинути нас напризволяще, та не кинув. Цілий день упрівав, як віл, а ввечері приходив додому, варив нам, нянькався. Був нам і за батька й за матір. Старався, як міг, але вдосталь, однак, ми не їли. М'ясо бачили рідко, та й то саму негідь. А хліб та кусник сиру — це не обід для дітлахів.

І що з того вийшло? Я виріс хирлявий і не маю тої сили, що в тата. Голод відібрав. За одне-два покоління від таких, як я, і знаку не лишиться. А от є в мене молодший брат, так той вищий і взагалі кремезніший. Сім'я в нас, бачите, була дружна, через це так.

— Не розумію, — сказав я. — По-моєму, в таких умовах навпаки — молодші діти повинні бути слабші.

— Але не тоді, коли сім'я живе дружно, — відповів він. — От ви ходите по Східному Лондону і здибали дитину літ восьми-дванадцяти. Вона рослява, добре розвинена й здорова, як на око. Спитайте, й вам скажуть, що то найменше в сім'ї, чи бодай одне з найменших. Річ воно проста: старші голодують більше за менших. Коли з'являються менші, старші вже починають працювати, грошей більше — ну, й харчів.

Він відкотив назад рукава. Худа його рука наочно показувала, що хронічне недоживлення, хоч і не вбиває, але тлумить розвиток. Оце так я почув один з міриадів голосів, що підносяться голодним лементом у найбільшій імперії світу. Щодня понад мільйон чоловік в Об'єднаному Королівстві одержує допомогу на бідність. Протягом року кожний одинадцятий робітник вдається по допомогу на бідність. Тридцять сім з половиною мільйонів англійців мають на родину менше, ніж дванадцять фунтів місячно. Восьмимільйонна армія живе постійно на грані голоду.

Один з комітетів шкільної ради лондонського графства виступив з такою заявою: «В часи, коли нема особливої скрути, в школах самого тільки Лондона п'ятдесят тисяч дітей голодують, так що всі спроби навчати їх марні». Курсив тут мій. «Коли нема особливої скрути» — це означає в Англії добрі часи, бо англійці звикли дивитись на «скруту», тобто на голод і страждання, як на невід'ємну частину свого суспільного ладу. Хронічне голодування вони вважають за щось цілком звичне. Тільки тоді, коли великі маси людей охоплює повний голод, починають вони непокоїтись.

Довіку не забуду гірких нарікань, що я чув надвечір похмурого дня від одного сліпого в якійсь іст-ендській крамничці. Він був найстарший з п'яти дітей. Мали вони тільки матір, а батька ні. Як найстарший, він у дитинстві голодував і працював, аби малим братчикам та сестричкам було що жувати. По три місяці він не куштував м'яса і взагалі ніколи не наїдався досхочу. І він був певен, що саме це постійне голодування в дитинстві збавило йому очі. На підтвердження він процитував звіт Королівської комісії в справах сліпих: «Сліпота частіш трапляється в бідних кварталах, і злидні сприяють поширенню цієї страшної недуги».

Багато ще дечого казав сліпець, і в голосі того покривдженого, якому суспільство ані разу не дало наїстися вдовсталь, вчувалася гіркота. Він був один з величезної армії лондонських сліпих. Він скаржився, що в притулку вони не наїдаються й уполовину. Ось яка там денна пайка:

Сніданок	$\frac{3}{4}$ пінти сьорби і сухий хліб
Обід	3 унції м'яса 1 скибка хліба
Вечеря	$\frac{1}{2}$ фунта картоплі $\frac{3}{4}$ пінти сьорби і сухий хліб

З уст Оскара Уайльда *, вічна йому пам'ять, ми почули страдницькі зойки душі дитини-арештанта, але ці зойки тільки варіація нарікань дорослих арештантів:

«Інша причина страждань дитини в тюрмі — це голод. Вранішня пайка складається із шматка звичайно глевкого тюремного хліба та кухля води на сніданок (це о пів на восьму). О дванадцятій — обід з миски грубої кукурудзяної затірки (сьорби), а о пів на шосту вечеря: шмат сухого хліба та кухоль води. Цей раціон навіть у міцного дорослого чоловіка викликає яку-небудь хворобу, переважно, пронос, і в результаті — виснаження. Тим-то у великих тюрмах в'язням регулярно роздають протипроносне як щось само собою зрозуміле. Щодо дітей, то вони, як правило, взагалі не можуть їсти тих харчів. Кожному, хто хоч трохи знає дітей, відомо, як легко порушується в них травлення від плачу, горя чи якого нервового струсу. Пойнята жахом дитина, що проплакала в мороку камери цілісінький день, а то ще й півночі, просто неспроможна вживати таку страшенно тяжку їжу. Та мала дитина, що їй коридорний Мартін дав печива, плакала була з голоду весь ранок у вівторок, і тюремний хліб з водою став їй поперек горла. Мартін, роздавши сніданок, пішов на вулицю і купив для тієї дитини солодкого печива, бо не годед був дивитись на її голодні муки. Це була така добрість з його боку, що дитина, щиро йому вдячна, але цілковито необізнана з тюремними правилами, похвалилася про це одному із старших наглядачів. Наслідком цього був, звісно, рапорт і звільнення зі служби».

Роберт Блечфорд порівнює раціон злидаря в робітному домі із солдатським, який він, будши солдатом, не вважав за досить ситий; а притім цей раціон удвоє більший від злидарського.

Продукт	Раціон злидаря	Раціон солдата
М'ясо	$3\frac{1}{4}$ унції	12 унцій
Хліб	$15\frac{1}{2}$ унції	24 унції
Городина	6 унцій	8 унцій

Дорослий чоловік у робітному домі дістає м'ясо (крім того, що в супі) тільки раз на тиждень, тож злидарі «майже всі мають бліді аж попелясті обличчя, що непомилно засвідчує голодування».

Ось таблиця, в якій порівнюються тижневі пайки злидаря і наглядача в робітному домі:

Продукт	Раціон наглядача	Раціон злидаря
Хліб	7 фунтів	6 ³ / ₄ фунта
М'ясо	5 фунтів	1 фунт 2 унції
Бекон	12 унцій	2 ¹ / ₂ унції
Сир	8 унцій	2 унції
Картопля	7 фунтів	1 ¹ / ₂ фунти
Городища	6 фунтів	нема
Борошно	1 фунт	нема
Сало	2 унції	нема
Масло	12 унцій	7 унцій
Рисовий пудинг	нема	1 фунт

Той самий автор зауважує: «Раціон наглядача більший, ніж у злидаря, та, очевидно, і він вважається недостатнім, бо в примітці до графі наглядача сказано, що «кожному з них, а також служникам, що мешкають у робітному домі, належить виплачувати щотижня ще по 2 шилінги 6 пенсів». Якщо злидар дістає досить харчів, то навіщо наглядачеві більше? А якщо наглядачеві навіть більшої пайки не досить, то як може злидар бути ситим менш, як на половинній пайці?»

Та голодують не тільки мешканці гетто, в'язні і злидарі. Сільський наймит теж не знає, що то воно — наїстися досхочу. Власне, недоїдання й загнало стількох їх до міста. Ось погляньмо, чим живе чорнороб з Бредфілдської колонії для бідноти у Беркширі. Припустім, що він має двійко дітей, сталу працю, безплатне житло і заробляє в тиждень тринадцять шилінгів (тобто 3,25 долара). Тоді його тижневий бюджет такий:

(В шилінгах і пенсах)

Хліб (5 буханок по 4 фунти)	1/10
Борошно (1/2 галона, або 2 літри)	0/4
Чай (1/4 фунта)	0/6
Масло (1 фунт)	1/3
Сало (1 фунт)	0/6
Цукор (6 фунтів)	1/0
Бекон чи інше м'ясо (близько 4 фунти)	2/8
Сир (1 фунт)	0/8
Молоко (півбанки згущеного)	0/3 ¹ / ₄

Гас, свічки, синька, мило, сіль, перець тощо	1/0
Вугілля	1/6
Пиво	нема
Тютюн	нема
Страховання (від нещасливого випадку)	0/3
Профспілкові внески	0/1
Дрова, інструменти, ліки і таке інше	0/6
Страховання (від пожежі) і решта на одяг	1/4 ³ / ₄
Разом:	13/6

Опікуни робітного дому хизуються своєю суворою ощадністю. Злидарі обходяться їм тижднево:

	(В шилінгах і пенсах)
один чоловік	6/1 ¹ / ₂
одна жінка	5/6 ¹ / ₂
одна дитина	5/1 ¹ / ₄

Якби той чорнороб, чий бюджет описано вище, перестав працювати й потрапив до робітного дому, то на його утримання ішло б:

	(В шилінгах і пенсах)
на нього самого	6/1 ¹ / ₂
на жінку	5/6 ¹ / ₂
на двох дітей	10/2 ¹ / ₂

Разом, округлено 21/10 ¹/₂, або 5,46 долара.

Тобто робітний дім витратив би на робітничову родину в півтора рази більше, аніж сама та родина, коли вона жила самостійно. І це тоді, як загальновідомо, що гуртова купівля та підготовка харчів мусить обходитись не дорожче, а дешевше!

До речі, в той час, коли складано цю таблицю, в тій самій окрузі жила одна родина не з чотирьох, а з *одинадцяти* членів, що мусила викручуватись не на тринадцять, а на дванадцять (взимку — одинадцять) шилінгів у тиждень, ще й не мавши безкоштовного житла, а сплачуючи щотижня три шилінги комірною.

Слід здавати собі справу, і здавати з повною ясністю, що *казане про злидні й деградацію в Лондоні стосується також всієї Англії*. Якщо Париж це аж ніяк не Франція, то Лондон це таки Англія. Жахливі умови життя, що роблять з Лондона пекло, роблять пекло і з Об'єданого Ко-

ролівства. Запевнення, ніби децентралізація Лондона поліпшить життєві умови,— фальшиві й безпідставні. Якщо шість мільйонів лондонської людності роздробити на сто міст по шістдесят тисяч чоловік у кожному, то злидні розсосередяться, та не зменшаться. Сума їх лишиться незмінна.

Містер Б. С. Раунтрі вичерпним аналізом довів для провінційного містечка те, що містер Чарлз Бутс довів для столиці, а саме, що ціла чверть населення приречена на злидні, які нівечать людей фізично й духовно; що ціла чверть населення недоїдає, кепсько одягнута, не має задовільного притулку та достатньо тепла в суворому кліматі і приречена на брудне, непристойне життя і моральну деградацію, яка ставить це населення нижче дикунів.

Наслухавшись нарікань одного старого селянина-ірландця в Керрі, Роберт Блечфорд спитав його, а чого ж він хоче. «Старий сперся на лопату і глянув поверх чорних торфових полів на низькі хмари. «Чого я хочу?» — перепитав він; потім глибоким жалісним голосом заговорив більше сам до себе, ніж до мене: «Всі наші хлопці-молодці й красні дівчата ген десь там за морем, агент забрав у мене свиню, дощі погноїли бараболю, а я вже старий. Чого ж мені хотіти? Хіба судного дня».

Судного дня! Не один він чекає на нього. По всій країні чути голодний лемент, у гетто й по селах, по тюрмах і робітних домах, по нічліжках та притулках,— голосіння людей, що не мають чим наїстися. Мільйонів чоловіків, жінок, дітей, немовлят, сліпих, глухих, калік, хворих, волоцюг і трудяг, в'язнів і злидарів, ірландців, англійців, шотландців, валлійців, що їм бракує їжі. І це в той час, коли п'ятеро можуть забезпечити хлібом тисячу; коли один робітник може виробити ситцю на двісті п'ятдесят чоловік, шерсті на триста, чобіт і черевиків на тисячу. Схоже на те, що сорок мільйонів люду недоладно господарює у своєму великому домі. З прибутками все гаразд, але врядування по-злочинному погане. І хто посміє заперечувати це, коли п'ятеро можуть забезпечити хлібом тисячу, а проте мільйонам не вистачає їжі?

П'ЯЦТВО, ТВЕРЕЗИСТЬ І ОЩАДНІСТЬ

Можна сказати, що англійські робітники наскрізь просякли пивом. Від нього вони тупіють, байдужіють і значною мірою гублять працездатність. Не стає в них ні уяви, ні винахідливості, ні кмітливості, що мають бути властиві їм, як представникам своєї раси. Навряд чи їхню звичку до пива можна назвати набутою, що, мовляв, вони змалку звикають до нього: зачаті від п'яних батьків, діти насичені алкоголем ще до першого подиху; вони народжуються в такій атмосфері, серед неї й виростають.

Шинки стоять усюди — красуються на кожному розі, та й посеред кварталу, і жінки вчащають туди нарівні з чоловіками. Можна здібати там і дітей; чекаючи, поки батько й мати зберуться додому, вони посьорбують із склянок дорослих, слухають лайку та грубощі і підхоплюють на льоту заразу непристойності й розпусти.

Місіс Гранді * так само деспотично владарює над робітництвом, як і над буржуазією; але щодо робітників, то на шинки вона дивиться крізь пальці. На цих місцях не лежить тавро сорому й ганьби, і молодиця чи дівчина, вчащаючи туди, не важить своєю репутацією.

Пригадую, як одна дівчина говорила в кав'ярні: «Я ніколи в шинку не п'ю міцних напоїв». Це була молода, гарненька офіціантка, і то вона так вихвалялась перед іншою офіціанткою своєю незвичайною порядністю і скромністю. На міцні напої місіс Гранді наклала заборону, одначе вважає цілком пристойним, щоб молода чиста дівчина ходила до шинку й пила там пиво.

Але не тільки те пиво непридатне для людського вжитку — аж надто самі люди непридатні для пива, хоч якраз ця непридатність і змушує їх пити. У них в організмі, змученому недоситом, тіснявою в житлах та непролазним брудом, розвивається нездоровий потяг до випивки — так само, як у плунку перевтомленого манчестерського текстильника зароджується жадоба до різних гострих та незвичних наїдків. Умови праці та життя породжують нездорові апетити й забаганки. Людина не може трудитись, мов той кінь, жити й їсти гірше за свиню і при тому мати чисті, здорові ідеали й поривання.

Коли згасає родинне вогнище, людину засмоктує шинок.

Не лише ті почувають неприродну спрагу, кого змучила праця, хто виснажився, хто слабує на шлунок та терпить від антисанітарних умов і отупів від потворної одноманітності існування, але й ті товариські вдачею чоловіки та жінки, що не мають родинного життя. Вони втікають до веселого, гомінкого шинку, марно намагаючись вдовольнити свою потребу в людському товаристві. Бо коли родина дулиться в одній кімнатчині, яке вже там родинне життя!

Гляньмо побіжно на таке житло, і ми зрозуміємо одну з важливих причин пияцтва. От сім'я встає вранці, всі водночас одягаються, вмиваються, чепуряться — батько, мати, сини й дочки, і все це в тій самій кімнаті, в тисняві, бо ніде ж і повернутись. Тут-таки дружина й мати готує сніданок. І в цій самій задушливій кімнаті, наповненій гидотними нічними випотами тісно напакованих тіл, вони і снідають. Батько йде на роботу, старші діти до школи чи на вулицю, а мати лишається з малечею і заходжується коло господарства, все в тій же кімнаті. Тут вона перебілизну, додаючи до всього ще тяжкий дух брудної білизни, і розвішує її сохнути знову ж таки тут, просто над головою.

Увечері серед різноманітних смородів, що назбиралися за день, сім'я лаштується тут на цютовий нічліг. Тобто, чимпобільше їх моститься на єдине ліжко (якщо воно в них взагалі є), а решта стелиться покотом на підлозі. Отак вони й живуть місяць у місяць, рік у рік, бо просвітку в них не буває ніколи, хіба як виселять з хати. Коли вмирає дитина, а котрась таки мусить умерти, бо ж п'ятдесят п'ять відсотків іст-ендських дітей помирають до п'яти років, то труп лежить у кімнаті. І якщо сім'я дуже бідна, то мине й довший час, поки вони спроможуться з грішми на похорон. Вдень труп лежить на ліжку; вночі, коли ліжко займають живі, мертвого влаштовують на столі, за яким уранці всі снідають, мерця знову поклавши на ліжко. Часом труп кладуть ще на полицю, що править їм за буфет. Ось кілька тижнів тому в однієї іст-ендської жінки були неприємності, бо, не маючи за віщо поховати померлу дитину, вона протримала її вдома аж три тижні.

Звісно, що життя в такій от кімнаті — це чисте пекло, і чоловіків та жінок, що тікають з такої «домівки» до шинку, треба не гудити, а жаліти. В Лондоні триста тисяч людей живуть сім'єю в одній кімнаті, а дев'ятсот тисяч

(згідно з Законом про охорону громадського здоров'я від 1891 року) живуть у протизаконній тисняві,— тож є де торгівцям спиртними напоями вербувати клієнтуру.

Далі ще — ненадійність щастя, незабезпеченість існування, небезпідставний страх перед завтрашнім днем — все це потужні чинники, що штовхають людей до пияцтва. Нещасливі шукають полегкості, а в шинку їх болі вщухають, і вони знаходять забуття. Це згубно для здоров'я? Авжеж, але й усе, що оточує їх у житті, згубне, зате шинок дає забуття, якого вони більш ніде не можуть знайти. Вони відчують там навіть якийсь піднесення, видаються самі собі витонченішими й кращими, хоч насправді тільки ще глибше грузнуть у трясовині і отваринюються. І так бідолаха шарпається від одного лиха до другого, аж поки сконає.

Таким людям марно проповідувати стриманість та тверезість. Звичка до пиятики може спричинювати різні нещастя, але й сама вона в свою чергу наслідок тих чи інших нещасть. Поборники тверезості можуть хоч би й як розпинатись, що пияцтво це зло, та доки не знищено те зло, що штовхає людей до чарки, пияцтво не зникне, так само, як і зло, породжене ним.

Доки добромисні борці проти алкоголізму не усвідомлять цієї істини, їхні зусилля будуть безплідні і тільки викликать гіркий сміх. Я побував на виставці японського мистецтва, влаштованій для уайтчепелської гологи з метою облагородити її і вселити в неї потяг до Краси, Істини й Добра. Припустімо (хоч це й не так), що біднота навчиться в такий спосіб пізнавати Красу, Істину й Добро і запрагне їх. Але ж вона живе серед такого убогства, що кожний третій з бідноти помирає у благодійницьких закладах, отже, ті знання й поривання тільки ляжуть зайвим тягарем їм на душі. Тепер у них буде ще більше підстав шукати забуття, ніж доти! Якби мені судилося доля віднині й до кінця днів моїх бути іст-ендським рабом і я мав би при тім право на сповнення лише одного бажання, то я хотів би повністю забути Красу, Істину й Добро; забути все, чого я навчився з книжок, забути про людей, яких я знав, про країни, де я бував. А якби Доля не вволила цього останнього мого бажання, то я таки безперечно, що напивався б при кожній нагоді, аби лишень забутись.

Оці вже мені доброзичливі! Їхні просвітницькі та благодійницькі заклади, місії і все таке інше — приречені на

провал, і то з самої природи речей. Їхні задуми хибні, хоч і щирі. Не з того кінця підходять ці добрі люди. Вони ще не зрозуміли свого Вест-Енду, а вже приходять в Іст-Енд, яко мудрі навчителі. Вони не зрозуміли елементарної соціології Христа, але вже галасливо беруться рятувати пригноблених і покривджених. Вони чесно силкуються, проте спромагаються хіба що знищити мізерну частку злиднів та ще зібрати дещичю даних, які можна було б зібрати й без них — і науковіш, і дешевше.

Хтось сказав, що вони роблять для бідних усе, крім одного: не злазять з їхньої шиї. Таж ті мізерні кошти, що вони витрачають на свої дитячі прожекти, — їх вичавлено з самої бідноти! Цим двоногим хижакам пощастило в житті, і вони стоять між робітником та його заробітком, намагаючись повчати робітника, що той має робити з жалюгідними своїми рештками. Яка, на бога, користь від дитячих ясел, куди, наприклад, беруть дитину, поки мати робить паперові фіалки в Айлінгтоні по три ґартінги за грос, коли дітей та квітникарок стає дедалі більше, так що благодійники не годні їм ради дати? Ця жінка повертає кожну квітку чотири рази, 576 операцій за три ґартінги, а в день 6912 операцій з квітками за дев'ять пенсів. Та її ж просто грабують! Хтось сидить у неї на шиї, і ніякий потяг до Краси, Істини й Добра не полегшить їй життя. Ті верхогляди нічим їй не допомагають; а раз вони не зробили нічого для матері, то все, зроблене за день для дитини, піде з димом увечері, коли мати повернеться додому.

Всі вони разом і кожен зокрема проповідують одну капітальну брехню. Вони не здають собі справи, що то брехня, але від того вона аж ніяк не стає істиною. Ця брехня — їхня проповідь «ощадності». Ось будь ласка. В перелюдненому Лондоні точиться гостра боротьба за роботу, і через цю боротьбу платня падає до найнижчого прожиткового мінімуму. Бути ощадним означає для робітника витратити менше свого заробітку, тобто витратити менше мінімуму. Це означає зниження життєвого рівня. У змаганні за робоче місце робітник з нижчим життєвим рівнем перебіє роботу людині з вищим рівнем. І малий гурт таких ощадливих робітників буде неухильно збивати заробітки в будь-якій галузі промисловості, де надмір робочої сили. Але врешті ощадливі більш не зможуть бути ощадливими, бо заробіток у них падатиме, аж доки зрівняється з витратами.

Одне слово, ощадність сама себе заперечує. Якби кожен англійський робітник послухав проповідників ощадності і втяв наполовину свої витрати, то через те, що робітників взагалі більше, ніж роботи, платня швидко впала б теж наполовину. І тоді в Англії не стане ощадних робітників, бо вони проживатимуть весь свій зменшений заробіток. Кудоглядні проповідники ощадності зробили б, звісно, з того дива великі очі, але успіх їхньої пропаганди якраз і вимірюватиметься провалом їхніх замірів. Та й взагалі це просто бредня — закликати до ощадності 1 800 000 лондонських робітників, що мають по двадцять одному шилінгові в тиждень на сім'ю, і з тих грошей від чверті до половини віддають за помешкання.

Коли вже мова зайшла про марність цих благодійницьких спроб, я хочу відзначити один шани гідний виняток, а саме благородного доктора Барнардо *. Доктор Барнардо — дітолов. По-перше, він підбирає дітей ще малими, поки вони не загубили у нездоровому соціальному середовищі, і посилає їх за межі країни рости в кращих соціальних умовах. Досі він вивіз із Англії, переважно до Канади, 13 340 хлопців, і таких, що не виправдали його сподівань, менше, ніж один на півсотні. Результати чудові, коли зважити, що ті хлопці були безпритульні, бездомні безбатченки, вихоплені з самісінького дна Прірви.

Щодоби доктор Барнардо вириває з лабет вулиці дев'ятьох безпритульних, і так цілий рік; з цього можна скласти собі уявлення про розмах його діяльності. Ті благодійники могли б дечого повчитись у нього. Він не бавиться півзаходами, а дошукується самих витоків соціального зіпсуття й злигоднів. Він вириває нащадків трущобного люду із згубного середовища і переносить їх до нового, чистого й здорового, де з них формуються здорові люди.

Коли ті благодійники покинуть свої дилетантські забави з яслами та японськими виставками, повернуться додому і вивчать свій Вест-Енд та Христову соціологію, вони будуть краще підготовані до своєї роботи. А якщо вони візьмуться за діло засукавши рукави, то підуть за прикладом доктора Барнардо, тільки в масштабах цілої нації. Вони не будуть тоді товкмачити жінці, що робить gros фіалок за три фартінги, про Красу, Істину й Добро, а примусять декого злізти з її шиї і перестати набехкувати собі утробу їдлом, щоби опісля, як той древній римлянин, іти до лазні та зганяти товщ потом. І на свій жах вони виявлять, що й

вони самі теж сидять на шії тої жінки, як і інших деяких жінок та дітей, чого вони в своїй наївності навіть не підозрювали, і що їм теж доведеться позлазити з тих шій.

Розділ XXVII

СИСТЕМА УРЯДУВАННЯ

В цьому останньому розділі доречно буде оглянути суспільну Прірву в її найширшому аспекті і поставити кілька запитань щодо Цивілізації. Відповідь на ці запитання покаже, чи вистоїть Цивілізація, чи згине. Наприклад, чи поліпшила Цивілізація умови життя людини? Слово «людина» я вживаю в демократичному розумінні, тобто як «проста людина». Отже, питання звучить, власне, так: *чи поліпшила Цивілізація умови життя простої людини?*

Вдаймося до фактів. На Алясці в пониззі Юкону живе плем'я інуїтів. Це дуже примітивне плем'я, в побуті якого тільки ще з'являються проблиски цього страхітливого винаходу — Цивілізації. Капітал їхній сягає десь так двох фунтів стерлінгів на душу. Вони полюють на звіра й рибу списами та стрілами з кістяними клюгами, з того й живуть. Вони не знають, що значить страждати без притулку. Одяг у них — переважно із шкур тварин — теплий. Вони завжди мають паливо для своїх вогнищ, так само, як і дерево для жител, що їх вони будують почасти в землі, і перележують там люті морози. Влітку вони живуть у наметах, відкритих для свіжого прохолодного вітру. Вони здорові, дужі й щасливі. Єдина їхня турбота — їжа. Бувають у них періоди достатку, бувають періоди й голоду. За добрих часів вони бенкетують, за лихих мруть з голоду. Та хронічного масового голоду вони не знають. До того ж у них нема боргів.

В Об'єднаному Королівстві над Атлантичним океаном живуть англійці. Цей народ досяг вершин цивілізації. Капіталу на душу припадає в них щонайменше триста фунтів стерлінгів. Живуть вони не з полювання і рибальства, а з праці на величезних підприємствах. Більшість англійців терплять від браку житла, живуть у жахливих умовах, не мають досить палива, щоб зігрітись, і ходять у блаженській одежині. Певна частина їх зроду не мала дому і спить завше просто неба. Взимі й уліті можна бачити, як вони

хапають дрижаки на вулицях, самі в лахмітті. Бувають у них добрі часи й лихі. В добрі часи більшості з них якось щастить наїстися, в лихі часи вони мруть з голоду. Мруть вони сьогодні, вмирили вчора і торік, вмиратимуть завтра і наступного року; бо на відміну від інуїтів голод у них — хронічне явище. Англіїців — сорок мільйонів чоловік, і дев'яносто тридцять дев'ять з кожної тисячі вмирає у злиднях, а восьмимільйонна армія борсається на грані голодної смерті. До того ж кожне немовля з'являється на світ з боргом у двадцять два фунти стерлінгів. Цим вони завдячують дотепному винаходіві, що зветься «національний борг».

Неупереджене порівняння життя простого інуїта з життям простого англійця показує, що в інуїта воно не таке скрутне, бо якщо інуїт страждає від голоду лише в лихі часи, то англієць і в добрі часи; якщо інуїтові ніколи не бракує палива, одягу чи притулку, то англійцеві завжди їх бракує. Тут доречно навести думку такої людини, як Гакслі. Він працював і санітарним інспектором в лондонському Іст-Енді, і також провадив наукові дослідження серед найпримітивніших дикунів. На підставі власного досвіду він висновує: «Якби я мусив вибирати щось одне з двох, то я волів би ліпше жити дикуном, аніж так, як ті люди в християнському Лондоні».

Земні вигоди, що ними користується людина, це продукт людської праці. А що Цивілізація не спромоглася забезпечити простого англійця їжею й притулком бодай так, як забезпечений ними інуїт, то виникає питання: *чи ж збільшила Цивілізація продуктивність праці пересічної людини?* Якщо ні, то Цивілізація приречена на загин.

Але одразу ж відзначимо, що Цивілізація насправді таки *збільшила* продуктивність людської праці. П'ятеро чоловік можуть забезпечити хлібом тисячу. Один робітник може виробити ситцю на двісті п'ятдесят чоловік, шерсті на триста, а чобіт і черевиків на тисячу. І однак на сторінках цієї книжки показано, що мільйони англійців не мають досить їжі, одягу і взуття. Тоді невблаганно виникає третє питання: *якщо Цивілізація збільшила продуктивність праці людини, то чому вона не поліпшила умов її існування?*

Відповідь на це може бути тільки одна — **недоладне урядування**. Цивілізація принесла всілякі земні блага та вигоди. Але простий англієць не користується ними.

Якщо так має бути довіку, то на Цивілізацію чекає крах. Нема жодних підстав існувати далі такої явно невдалій суспільній структурі. Але ж неможливо, щоб люди зводили таку гігантську озію намарно! Це просто в голову не вкладається! Визнати таку тяжку поразку — значить завдати смертельного удару всім змаганням за поступ.

Можливий ще один, і тільки один, вихід: *Цивілізація мусить поліпшити умови життя простої людини*. А якщо так, то одразу ж постає проблема ділового керівництва країною. Корисне слід підтримати, некорисне слід усунути. Імперія або вигідна для Англії, або збиткова. Якщо збиткова, її треба здихатися. Якщо вигідна, — нею треба керувати так, щоб проста людина діставала свою частку зиску.

Якщо боротьба за ринки корисна, ведіть її далі. Якщо ні, якщо вона шкодить інтересам робітника і прирікає його на життя, гірше за дикунське, — вижбурніть геть за борт заморські ринки та промислову імперію. Бо ж ясно, як божий день, що раз сорок мільйонів людей завдяки Цивілізації досягли вищої продуктивності праці, ніж інуїти, то ці сорок мільйонів повинні й користуватись більшими, ніж інуїти, земними благами й вигодами.

Якщо чотириста тисяч англійських джентльменів «без певних занять» (згідно з їхньою власною заявою під час перепису 1881 року) не дають користі — здихайтеся їх. Поставте їх до праці: розорювати мисливські заказники та садити картоплю. Якщо від них є користь, підтримуйте їх якомога, але подбайте, щоб і простий англієць дістав якусь частку того зиску, що вони дають, «трудячись без певних занять».

Одне слово, суспільство має бути реорганізоване і на чолі його поставлений здібний провід. Що нинішній провід бездарний — це поза всяким сумнівом. Він висмоктав з Об'єданого Королівства всі життєві соки. Він настільки знесилив тих, хто не покинув рідних островів, що вони вже не здатні виборювати своїй країні місце серед передових націй. Цей провід поділив усе Королівство на Вест-Енд та Іст-Енд, що перший з них загниває від розбещеності, а другий терпить від недуг і недоїдання.

Величезна імперія розвалюється в руках цих нездар. Під імперією я розумію ту політичну машину, що тримає вкупі англомовну людність поза Сполученими Штатами. І говориться це без песимізму. Імперія кривих зв'язків — щось більше, ніж політична імперія, англійці ж Нового

Світу й Антиподів * — і нині дужі та заповзятливі люди. Але політична імперія, в якій вони всі формально зібрані, гине. В політичній машині, званій Британською імперією, щось почало затинатись. За теперішнього керівництва її коліщата крутяться що не день усе повільніш.

Це керівництво, так зухвало й злочинно бездарне, неминуче мусить бути скинуте. Воно не тільки марнотратне й неефективне, але й незаконно привласнює громадські кошти. Кожен вироблений блідий злидар, кожен сліпий, кожна ув'язнена дитина, кожен чоловік, жінка чи підліток, що в них живіт судомить з голоду, голодує через те, що панівний клас незаконно привласнив громадські кошти.

І жоден представник цього панівного класу не сміє заявити «не винен» перед судом Людини. «Тих, котрі живуть ще в світі, тих, що вже в труні давно», звинувачує кожне немовля, що вмирає з виснаження, кожна дівчина, що тікає з потогінки на нічні походеньки по Пікаділлі, кожен знеможений трудівник, що кидається в канал. За їжу, що їсть цей панівний клас, за вино, що він п'є, за вистави, що він влаштовує, за тонкий одяг, що він носить, — за все це спитають з нього вісім мільйонів тих, що ніколи не наїдались, і двічі по вісім мільйонів тих, що зроду не мали ані пристойного одягу, ані притулку.

Жодних сумнівів бути не може. Цивілізація всотеро збільшила продуктивні сили людства, та через недоладне керівництво люди за Цивілізації живуть гірше худоби, мають менше їжі, одягу і захистку від негоди, аніж дикий інуїт у холоднім краю, що живе сьогодні так, як жив ще в кам'яному віці, десять тисяч років тому.

ГРІЗНИЙ ВИКЛИК

*Чи легенда, чи переказ
Пригадалися мені,
Це в Іспанії діялось,
Ще у сивій давнині.*

*Під Саморою убитий
Був король хоробрий Сánчес,
І його велике військо
Облягло гніздо повстанче.*

*Дон Дієго де Ордéнес
Перед військом на коні,
Грізний виклик він кидає.
Оборонцям на стіні.*

*Весь дорослий люд Самори
І старих і малюків
Він картає-проклинає,
Як зрадливих лайдаків.*

*Тих, котрі живуть ще в світі,
Тих, що вже в труні давно,
Їхні води, їхні ріки,
Хліб, олію і вино.*

*Та інше в військо, ще більше,
На нас воно суне з імлі,—
Це військо людей зголоднілих,
Що браму життя облягли.*

*Це тих злидарів міліони,
Що хліб наш кленуть і вино,
Ганьблять нас, як зрадників нищих,
Живих і померлих давно.*

*І часто на пишнім бенкеті
Під гомін пісень і музїк,
У розпал веселого смїху
Я чую жахливий той крик.*

*І дивляться очі запалі
Крізь шибки до ясних палат,
І тягнуться руки кощаві
По крихти, що долі лежать.*

*В хоромах п'янкі аромати,
І повно всього на столах;
Надворі ж — і холод, і голод,
Темрява, зневіра і жах.*

*І там, в таборищі голодних,
Де свище холодний борвей,
Христос, ватажок того війська,
Лежить під дощем неживий.*

Лонгфелло

ПРИМІТКИ

До другого тому ввійшли роман «Дочка снігів» (Філадельфія, 1902), повість «Поклик предків» (Нью-Йорк, 1903), нариси «На дні прірви» (Нью-Йорк, 1903).

(Стор. 56) *Тернер*, Джозеф Мелорд Вільям (1775—1851) — визначний англійський художник.

(59) *«Пануй, Британіє»* — англійський національний гімн на слова поета Джемса Томсона (1700—1748). *«Боже, бережи королеву (короля)»* — англійський національний гімн, гаданим автором якого є Джон Бул (1563—1628). *«Моя батьківщина»* — американський національний гімн на слова Семюела Сміта (1808—1895). *«Джон Браун»* (1861) — американська пісня часів громадянської війни, складена на честь борця за визволення негрів Джона Брауна (1800—1859); гаданий автор — К. Гел. *«Марсельєза»* (1792) — французький національний гімн, первісно революційна пісня на слова Руже де Ліля. *«Сторожа на Рейні»* (1840) — німецька націоналістична пісня на слова М. Шнекенбюргера.

(66) *«Дама з камеліями»* — п'єса французького письменника А. Дюма-сина (1824—1895).

Сара Бернар (1884—1923) — славнозвісна французька акторка.

(70) *«Парацельс»* — поема англійського поета Р. Браунінга (1812—1889).

(80) *Про Іспанію та Сполучені Штати.* — Мається на увазі конфлікт між Іспанією та США, що призвів до війни 1898 року.

(83) *Гейнсборо*, Томас (1727—1788) — визначний англійський художник, переважно портретист.

(88) *Маколей*, Томас Бабінгтон (1800—1859) — англійський політичний діяч, історик, публіцист; вважався добрим стилістом.

(90) *Свінберн*, Алджернон Чарлз (1837—1909) — англійський поет.

(102) *«Ми рубали нашими мечами...»* — Тут і на наступній сторінці доволіно переказано фрагменти з давньоскандинавського епосу.

(125) *Рут* — у біблій образ богобоязної добродійної жінки.

(132) *Сильфіда.* — Сильфи (у жіночому роді — сильфіди) — в кельтській та германській міфології духи повітря.

(139) *Честерфілд*, Філіпп Дормер-Стенгоп (1694—1773) — англійський політичний діяч і письменник, відомий своїм афористичним стилем.

(192) *Планшир* — поздовжне з дерева кріплення корпусу шлюпки.

(229) *Вордсворт*, Вільям (1770—1850) — англійський поет-романтик, представник так званої «озерної школи».

(311) *Джемс Рассел Ловел* (1819—1891) — американський поет і есеїст.

(314) *Кук*.— «Томас Кук і Син» — відоме англійське агентство по обслуговуванню туристів.

(315) *Ладгейт-серкус* — майдан у центрі Лондона.

(323) *Кокні* — назва, часто стосована до лондонського простолюду, а також до говірки цього простолюду, характерною рисою якої є наросткове «г».

(326) *Пул і Лаймгаус* — портові райони Лондона.

(337) *Фра Лінно Лінні* (прибл. 1406—1469) — італійський художник; виділявся надзвичайною худорлявістю.

(338) *В обороні бурів*.— Мається на увазі англо-бурська війна (1899—1902).

(340) *Артур Моррісон* (1863—1945) — англійський письменник. У творі «*Дитина Яго*» він змальовує життя лондонської бідноти.

(341) *Доре*, Густав (1832—1883) — відомий французький художник-ілюстратор. В циклі гравюр він змалював життя нижчих верств Лондона.

(344) *Повстання сипаїв* (1857—1859) — індійське національне повстання проти англійської окупації.

(350) *Унція* дорівнює 28,3 грама.

(354) *Робертс*, Фредерік Слей (1832—1914) — англійський генерал, учасник багатьох колоніальних воєн Англії на Сході. Під час англо-бурської війни командував англійського війська (до призначення Г. *Кітченера*, 1850—1916).

(372) «*Вітер — волоцюга на весь світ*» — слова із секстини Р. Кіплінга «*Щирій бурлака*» (1896).

(373) *Бефало Біл* — прізвисько Вільяма Коді (1846—1917), американського письменника та мисливця. З 1883 року він брав участь у виступах мандрівного «Цирку Дикого Заходу».

Смирений галілеянин.— Мається на увазі Христос, родом нібито з Галілеї (в Палестині). *Центуріон* — римський військовий сотник.

(378) «*Алгамбра*» — відомий мюзик-хол у Лондоні.

Готель Сесіл — один з найаристократичніших готелів у Лондоні.

(387) *Джон Бернс* (1858—1943) — замолоду діяч англійського робітничого руху — угодовець.

(388) *Волтер Безант* (1836—1901) — англійський письменник та критик.

(390) *Джуд Непомітний*.— Цей герой однойменного роману англійського письменника Томаса Гарді (1840—1929) вперто, але безуспішно, прагнув до знань.

(392) *Бушель* — міра сипких та рідких тіл, приблизно 36,3 літри.

(411) *Теннісон*, Альфред (1809—1892) — відомий англійський поет.

(414) *Сент-Джеймс-гол* — палац в аристократичному районі Лондона.

(417) *Фредерік Гаррісон* (1831—1932) — англійський філософ-позитивіст, біограф та критик.

(420) *Грєб-стрїт* (тепер Мілтон-стрїт) — вулиця в Лондонї, де у XVII—XVIII ст.ст. жили здебільшого вбогї письменники; звідси переносно: бїднї письменники, лїтературнї заробїтчани тощо.

(425) *Чайлд Роланд* — герой давньої шотландської балади, а також поеми Р. Браунїнга.

(430) *У Південній Африцї й на Фїліппїнах* — мається на увазі англо-бурська вїйна і придушення американським вїйськом національно-визвольного руху на Фїліппїнах (1899—1901).

(443) *Карлейль*, Томас (1795—1881) — англійський письменник, історик та філософ.

(447) *Оскар Уайльд* (1856—1900) — англійський письменник, автор кількох статей, де він викривав жорстокий режим для дїтей в англійських в'язницях.

(451) *Мїсїс Грандї* — персонаж комедїї англійського драматурга Т. Мортонє «Наляж на плуг» (1798), носїйка показної доброчесності.

(455) *Барнардо*, Томас (1845—1905) — англійський фїлантроп, організував дїтячі притулки, в яких дїтей навчано ремеслу і виховувано в релїгійному дусї.

(459) *Ангїподи*. — Мається на увазі Австралїя та Нова Зеландїя.

ПЕРЕЛІК ІЛЮСТРАЦІЙ

1. «Дочка снігів», р. XXV. <i>Худ. Ф. Вулріч.</i>	160—161
2. Юкон скресає. <i>Фото 1890-х років.</i>	160—161
3. «Поклик предків», III. <i>Худ. Ф. Гудвін.</i>	192—193
4. «Поклик предків», IV. <i>Худ. Ч. Бул.</i>	192—193
5. Джек Лондон в Іст-Енді. <i>Фото 1902 року.</i>	320—321
6. Іст-Енд, ночівля просто неба. <i>Тогочасне фото</i>
(«На дні прірви», р. VI).	320—321
7. Притулок Армії спасіння біля Саррейського театру.
<i>Тогочасне фото.</i> («На дні прірви», р. XI).	352—353
8. Вулиця у Воппінгу. <i>Тогочасне фото.</i>
(«На дні прірви», р. XX).	352—353

З М І С Т

		Переклали:	
ДОЧКА СНІГІВ	A DAUGHTER OF THE SNOWS	<i>Іван Рильський та Мері Грей</i>	5
ПОКЛИК ПРЕДКІВ	THE CALL OF THE WILD	<i>Вероніка Гладка та Катерина Корякіна</i>	233
НА ДНІ ПРИРВИ	THE PEOPLE OF THE ABYSS	<i>Еміль Хоменко</i>	309
Примітки			462
Перелік ілюстрацій			465

ДЖЕК ЛОНДОН

Сочинения, т. 2

(На украинском языке)

Видавництво «Дніпро»,
Київ, Володимирська, 42_а

Редактор *Р. І. Доценко*

Художник *І. П. Хотінок*

Художній редактор

В. В. Машко

Технічний редактор

О. І. Дубова

Коректори *О. З. Пустовійт,*

О. Т. Супруненко

Харківська книжкова фабрика ім. Фрунзе Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Харків, вул. Довгалець-Захаржевська, 6/8,

Верстальник А. Куксов

Лінотиніст О. Паміна

Друкар В. Гарячий

Керівник палітурно-брошурвальних процесів В. Задорожний

Здано на виробництво 10/IV 1968 р. Підписано до друку 15/XI 1968 р. Папір № 1, Формат 84 × 108²/₃₂. Фізичн. друк. арк. 14,625. Умовн. друк. арк. 24,57 + 4 вкл. Обліково-видавн. арк. 26,753. Ціна 1 крб. 5 коп. Замовл. 8-185. Тираж 35 000.